

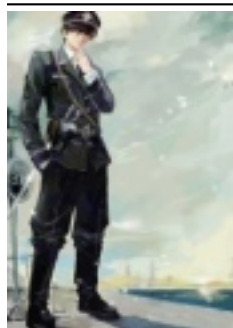
Theo Đuổi Lính Đặc Biệt

Contents

Theo Đuổi Lính Đặc Biệt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4: Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	34
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	58
21. Chương 21	60
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	74
28. Chương 28	78
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	90
34. Chương 34	92
35. Chương 35	93
36. Chương 36	95
37. Chương 37	98
38. Chương 38	101
39. Chương 39	104
40. Chương 40	107
41. Chương 41	109

42. Chương 42	112
43. Chương 43	115
44. Chương 44	116
45. Chương 45	118
46. Chương 46	120
47. Chương 47	123
48. Chương 48	126
49. Chương 49	128
50. Chương 50	131
51. Chương 51	134
52. Chương 52	137
53. Chương 53	140
54. Chương 54	143
55. Chương 55	146
56. Chương 56	149
57. Chương 57	152
58. Chương 58	155
59. Chương 59	158
60. Chương 60	159
61. Chương 61	161
62. Chương 62	164
63. Chương 63	167
64. Chương 64	170
65. Chương 65	173
66. Chương 66	178
67. Chương 67: Ngoại Truyện Một: Kết Hôn	181

Theo Đuổi Lính Đặc Biệt

Giới thiệu

Nói về Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy đáng vẻ Thiệu Tuấn rất tuần tú, nhưng sao trước khi cô lại không c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-linh-dac-biet>

1. Chương 1

Trịnh Hòa Ninh và Trần Ngôn nhất trí cho rằng, Tăng Tĩnh Ngữ là thể hệ 9x điển hình, trên người cô lúc nào cũng toát lên khí chất của thể hệ 9x —— tóm lại, lấy dầu phẩy làm dầu ngắt, lấy dầu chấm làm dầu phẩy, dầu chấm than tùy tiện lung tung, dầu chấm lững cực kỳ qua loa hạn không thể ngắn gọn hơn nữa.

Chủ nhật, bầu trời xanh thẳm không một bóng mây, thỉnh thoảng có gió nhẹ thổi qua, thổi lá cây nhẹ nhàng đưa, bề mặt lá xanh bóng loáng phản chiếu ánh mặt trời làm người ta chói mắt. Đại học X vừa mới xây xong con đường nhỏ trong rừng cao su, hai hot girl tóc ngắn mặc quân trang, một trước một sau chạy bộ, để lại sau lưng cái bóng thật dài.

“Tĩnh Ngữ, thôi đi, nếu tiếp tục chạy nữa, sẽ chết người đó ! ! !” Cô gái chạy phía trước đột nhiên thả chậm tốc độ xoay người lại, thở hổn hển nói.

Người nói chuyện là Trịnh Hòa Ninh, chạy ở phía sau cô là Tăng Tĩnh Ngữ, hai người đều là sinh viên năm thứ 2 của Đại học X.

Thời tiết giữa hè tháng sáu.

Năm giờ chiều, mặt trời vẫn nóng bỏng giống như lò lửa, trên đường chạy còn mơ hồ tản ra mùi vị cao su nồng nặc.

Chạy suốt một giờ, mồ hôi hai người rơi như mưa, mặt đỏ bừng, cổ áo cùng vùng sau lưng sớm bị mồ hôi thấm ướt. Trịnh Hòa Ninh thật sự là không chịu nổi, bấp chân mềm nhũn, liền đặt mông ngồi ngay trên đường chạy.

“Mẹ nó, còn nói là mình học thể dục, ngay cả ta cậu cũng không thắng nổi.” Tăng Tĩnh Ngữ rút cuộc chạy tai bên cạnh Trịnh Hòa Ninh, nhân tiện cho Trịnh Hòa Ninh ánh mắt khinh miệt, “Không chạy, tự ta chạy.” Quảng xuống câu nói, lại chạy đi với tốc độ như rùa. Trong miệng còn hát lớn bài quân ca Trung Quốc Giải phóng quân “Tiến lên tiến lên tiến lên! Đội ngũ của chúng ta hướng đến mặt trời, chân đứng trên vùng đất của tổ quốc, lưng đeo hi vọng của dân tộc, chúng ta là lực lượng số một không ai có thể đánh bại. ”

Đứng ở một bên hóng mát, lúc này Trầm Ngôn đã nhanh chạy tới, đỡ Trịnh Hòa Ninh ngồi dưới đất đứng lên, nghiêng đầu nhìn người đang chạy với tốc độ nhanh như rùa, thở dài thật sâu nói: “Cậu nói, cậu ấy hát cái gì vậy, quyết tâm rồi hả?” Một tuần trước Tăng Tĩnh Ngữ không biết bị cái gì kích thích, đột nhiên kéo các cô đến bên hồ, trang nghiêm mà trịnh trọng tuyên bố cô muốn làm quân y. Tiếp, liên tục một tuần lễ, ngày ngày lôi kéo Trịnh Hòa Ninh ra ngoài chạy bộ với cô, mà Trầm Ngôn —— cô là cô gái yếu đuối, chạy bộ, coi như xong, ở một bên xem một chút là được rồi.

Trường quân đội X cực kỳ nổi tiếng trong nước, mấy năm trước trường học mở rộng nên hợp nhất với Học viện y bên cạnh, phá hủy tường ngăn cách hai bên, thành lập Bộ y học. Ký túc xá X tiêu chuẩn một phòng bốn người, Trầm Ngôn cùng Tăng Tĩnh Ngữ còn có Trịnh Hòa Ninh, ba người là bạn cùng phòng, còn một người nữa gọi Lý Ngọc, Lý Ngọc thái độ xa cách, cho nên, mỗi lần có chuyện hoặc là đi chơi , đều chỉ có ba người bọn họ. Ánh mắt Trịnh Hòa Ninh và Trầm Ngôn nhìn cô một cái, không tin lắc đầu, “Giả vờ giả vịt , không phải cậu ấy am hiểu nhất là giả bộ sao. Mọi việc chỉ nhiệt tình, hứng thú được ba phút, đoán chừng lần này cũng giống vậy.” Cuối cùng lại càng không cam lòng oán trách: “Cậu xem cậu ấy khi dễ tớ...tớ đã chạy ba vòng, cậu ấy mới chạy một vòng, chỉ cậu ấy mới có tốc độ rùa bò như vậy.” Trịnh Hòa Ninh hết sức im lặng, “Cậu nói sao da mặt người này lại dày như thế?”

Trầm Ngôn đồng ý gật đầu, ngay sau đó vẻ mặt không hiểu hỏi: ” Không phải cậu ấy đã nói da mặt mình dày có thể so với vỏ quả đất sao? Sao cậu còn ôm ảo tưởng với da mặt cậu ấy chứ.”

Trịnh Hòa Ninh hoàn toàn tỉnh ngộ, vỗ ót một cái thật mạnh, thất thanh kêu lên: “Tớ sai lầm rồi ! ! !”

Ba người này tình cảm tuy tốt, chỉ là, tính cách này, dùng trống đánh xuôi, kèn thổi ngược để hình dung có vẻ quá hàm súc.

Tăng Tĩnh Ngữ là người ngay thẳng, tính tình mạnh mẽ, hệ nữ vương. Ở trong lớp, chỉ cần âm thanh high-decibel vừa hô, phía dưới phụ họa, tiếng vỗ tay như sấm —— cô là trưởng lớp.

Trầm Ngôn, cô gái ngoan ngoãn, dáng người rất đẹp, vừa nhìn là biết thuộc về loại hình Tiểu Bạch Thỏ rất dễ bắt nạt, động một chút là xấu hổ đến đỏ mặt, không ít lần bị Tăng Tĩnh Ngữ đùa giỡn.

Trịnh Hòa Ninh, vốn là cô gái rất hay xấu hổ, nhưng kể từ khi lăn lộn cùng Tăng Tĩnh Ngữ, liền hung hãn với con trai, dọa họ sợ chạy mất dép, có đi không về.

Đã qua mưa tiếng, Tăng Tĩnh Ngữ rút cuộc vinh quang ngã xuống, thở hổn hển.

Trầm Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh vội vàng chạy đến bên người. Trầm Ngôn là một cô gái tử tế, đã mang theo nước suối cùng khăn lông ———— cô đi theo chính là làm hậu cần .

“Còn chạy nữa sao?” Trầm Ngôn vừa lau mồ hôi trên mặt cho cô vừa bên hỏi.

“Ngày mai sẽ tiếp tục.” Tăng Tĩnh Ngữ đoạt lấy nước suối trên tay Trầm Ngôn, hung hăng ực một hớp.

Về Tăng Tĩnh Ngữ tại sao đột nhiên giác ngộ, muốn làm một sinh quân (sinh viên quân đội), kiên trì thi hành phương châm chỉ đạo của Đảng, không sợ gian khổ, cố gắng học tập, phát triển chủ nghĩa tinh thần yêu nước, thể phải trở thành một quân y danh tiếng vì đồng bào phục vụ, không thể không nhắc tới một người ———— Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn là huấn luyện viên của các cô khi họ còn năm nhất, lúc đó Thiệu Tuấn vẫn còn ở học Đại Học, đang học năm 3.

Tăng Tĩnh Ngữ là bị cha cô, quân trưởng dùng nhánh trúc buộc tới trường quân đội học, đối với chỗ này nội tâm cô phát ra một loại bài xích, thỉnh thoảng thích bới móc, rất thích cùng huấn luyện viên cãi nhau mấy câu.

Ví như:

Quân huấn ngày thứ nhất, Trầm Ngôn té xỉu, cô bật dậy, xung phong nhận việc: “Báo cáo huấn luyện viên, có người té xỉu, em xin đưa cô ấy đi phòng cứu thương.” Trường học an bài đặc biệt đưa bạn học bị xỉu đi phòng cứu thương, cô chính là muốn trốn học nên xung phong nhận việc.

Thiệu Tuấn không chút nào nể mặt cô, lạnh lùng nói: “Không cho phép.”

Từ đó Tăng Tĩnh Ngữ ghi thù, chỉ cần có cơ hội cô sẽ không để dư, cùng Thiệu Tuấn làm trái lại:

“Báo cáo huấn luyện viên, em muốn đi nhà vệ sinh.”

“Báo cáo huấn luyện viên, đầu em đau muốn xin nghỉ.”

“Báo cáo huấn luyện viên, hôm nay thân thích em tới, không thể làm vận động mạnh.”

.....

Mới vừa nhận lớp này thì cấp trên cho Thiệu Tuấn biết một tin tức, ” Tăng Tĩnh Ngữ là hòn ngọc quý trên tay thủ trưởng, tại nơi này chính là mạ vàng , mọi việc mắt nhắm mắt mở là tốt rồi.” Nhưng làm sao anh có thể cuối đầu, quân cô này là thiên kim nhà quân trưởng hay anh kia là công tử nhà tư lệnh, làm sai sẽ phạt.

“Tăng Tĩnh Ngữ bước ra khỏi hàng, tư thế hành quân một giờ.”

“Tăng Tĩnh Ngữ bước ra khỏi hàng, sau khi giải tán chạy 20 vòng sân điền kinh, không chạy xong không cho phép ăn cơm.”

“Tăng Tĩnh Ngữ bước ra khỏi hàng, 100 cái nhảy cóc.”

Như thế hai người coi như có thù không đội trời chung.

Về sau như thế nào lại hòa hảo , chuyện này một lời khó nói hết.

Chủ nhật, Tăng Tĩnh Ngữ ra ngoài, đi dạo trong thành phố một ngày, đột nhiên cảm thấy đói bụng, tùy tiện tìm cái nhà hàng để làm no bụng.

Nhưng ai biết cô lại đụng phải Thiệu Tuấn ở nơi đó, hơn nữa là bị thúc dục, cô phát hiện tên kia đang đi xem mắt .

Tăng Tĩnh Ngữ lúc ấy liền kinh hãi, xem mắt, anh bao nhiêu, theo cô biết, Thiệu Tuấn ĐH năm 3 trúng tuyển bộ đội đặc chủng, sau khi đi vào vẫn không ngừng học tập, hơn nữa năm nay vừa mới 23 tuổi mà thôi, nhỏ như vậy mà chạy đi xem mắt, có phải quá kinh sợ hay không! ! !

Tăng Tĩnh Ngữ cố ý tìm vị trí sau lưng Thiệu Tuấn mà ngồi.

Chỉ nghe cô gái kia nói: “Nghe nói anh tốt nghiệp trường quân đội, bây giờ là cấp bậc gì?”

“Cụ thể là gì đi không có nói cho em biết, anh có thể nói cho em biết một chút không?”

“Nghe nói anh là người địa phương, trong nhà phòng ốc cũng có, có thể trực tiếp kết hôn.”

.....

Lúc này món ăn còn chưa mang lên, trên bàn chỉ bày biện một đĩa đậu phộng rang, Tăng Tĩnh Ngữ đối mặt với cô gái đang lăm nhăm này, tuy trong miệng không ngừng nhai đậu phộng, nhưng mà nội tâm lại đem tổ tông mười tám đời nhà người ta thăm hỏi một lần.

“Mẹ nó, cô ta làm nghề bán hàng đa cấp hay sao, muốn đem mình bán ra ngoài để đẩy nhanh tiêu thụ à. Còn kết hôn, như vậy mà muốn gả cho Thiệu Tuấn, mắt lớn, mũi tẹt, miệng hà mã, lớn lên xấu không phải lỗi của cô, ra ngoài dọa người là sai lầm của cô rồi. Phi, ta phi, người này cũng quá kém cỏi.”

Thật ra thì con gái người ta đáng đáp mặc dù không đẹp mắt, nhưng không đến nỗi không có thuốc nào cứu được, đại chúng hóa mà thôi, không xinh đẹp cũng không xấu xí.

Nhưng trong mắt Tăng Tĩnh Ngữ, nhìn thế nào không vừa mắt.

Bữa cơm này cô ăn hỏa khí mười phần, nhạt như nước ốc. Chỉ là cuối cùng khó khăn lắm cô mới nhịn xuống được. Cũng không chủ động đi tìm Thiệu Tuấn, yên lặng ra khỏi nhà hàng, sau đó ngồi xe trở về trường học.

2

Tháng sáu thời tiết rất nóng, luôn làm cho tâm tình người ta dễ dàng bực tức. Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng cũng uồn ứ, nay lại nóng lên, nóng càng thêm nóng, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được.

Trường học có quy định, mười giờ phải ngủ, lúc này đã mười giờ rưỡi, trong ký túc xá ba người kia đã vào mộng đẹp rồi, trong lòng cô lại có chuyện, làm thế nào cũng không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy, ảo não bò xuống giường, giở điện thoại di động lên, mượn ánh sáng điện thoại di động lục lọi trên bàn hồi lâu, rốt cuộc tìm được cái hộp vị chanh không khí trong lành, lén lén lút lút chạy vào nhà vệ sinh.

Cửa sổ nhà vệ sinh bị cô mở rộng toàn bộ, lại mấy lần nhấn vòi nước gội nước, từ từ gió nhẹ thổi tai, bên trong căn bản không có mùi là lạ. Vị chanh mát mẻ nhàn nhạt tản ra.

Tăng Tĩnh Ngữ dựa vào cửa sổ góc tường, từ góc độ này nhìn sang, mơ hồ có thể nhìn thấy trăng sáng mờ mờ lung, xuyên qua tầng tầng mây đen, từ từ lộ ra, rồi sau đó, càng phát ra rõ ràng.

Lúc ấy vô tình bấm gọi điện thoại, nhưng hồn cô còn chưa quay về, cho đến khi truyền đến âm thanh lành lạnh của Thiệu Tuấn, cô mới biết mình làm cái gì.

“Này” âm thanh truyền đến đã lâu, trầm thấp nhưng cứng rắn, sợ Tăng Tĩnh Ngữ giật mình mà té, “Cũng mười giờ rưỡi rồi, sao cô còn chưa ngủ?” Thiệu Tuấn cũng tốt nghiệp đại học X, đối với thời gian làm việc và nghỉ ngơi ở trường học rất rõ ràng.

Tăng Tĩnh Ngữ nắm chặt di động trong tay, không nhin được le lưỡi liếm liếm môi khô khốc, không nói lời nào, mà trên thực tế, cô cũng không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trong lòng rất phiền não, đặc biệt là nghe được cô gái kia nói gì kết hôn ..., cô lại càng phiền não.

“Hơn nửa đêm gọi điện thoại cho tôi, lại không nói lời nào, đại tiểu thư, người nào lại chọc cô mất hứng.” Trong hai năm qua Tăng Tĩnh Ngữ điện thoại cho anh rất nhiều, tình huống mỗi lần không có gì khác ngoài ba chuyện sau: thứ nhất, điện thoại nói thẳng, nói người nào đó đắc tội cô, làm cô cực kỳ tức giận. Thứ hai, đối với chế độ biến thái của trường học tàn ác phê phán, tước đoạt tự do của cô, hủy diệt cuộc sống đại học đẹp đẽ mà cô hướng tới, còn có bóp chết cơ hội cô nói yêu thương... Vân vân, thứ ba, thuận tiện hỏi anh một cái, cuộc sống lúc này thế nào, có xảy ra chuyện gì đặc biệt không, có làm nhiệm vụ nguy hiểm không, v.v....

Thiệu Tuấn không nói nhiều, nhưng có kiên nhẫn, cho dù Tăng Tĩnh Ngữ nói những chuyện loạn thất bát tháo, anh cũng cố rất kiên nhẫn ngồi nghe, thỉnh thoảng phát biểu một đôi lời, mặc dù đại đa số bị bác bỏ một cách vô tình, anh cũng không nổi giận, dù thế nào đi nữa anh cảm như vậy cũng tốt, cô đồng ý là

chuyện của cô, về điểm này, Tăng Tĩnh Ngữ còn chế nhạo anh nhiều lần, nói anh không hiểu được cái gì là thương hương tiếc ngọc, chứ đừng nói theo đuổi con gái, tương lai khẳng định không tìm được lão bà. Chỉ có cô là người tốt bụng lòng đầy từ bi, cứu khổ cứu nạn, thỉnh thoảng điện thoại cho anh, an ủi tâm hồn cô đơn của anh.

Anh cũng không giận, chỉ là lẳng lặng nghe cô oán trách, sau đó chờ bên kia an tĩnh, hơi hột một câu “Nói xong rồi sao, không có việc gì tôi cúp máy.”

Tăng Tĩnh Ngữ có chút giận, hận không thể lập tức tát chết anh. Chỉ là thật đáng tiếc, khoảng cách quá xa, mà tay của cô quá ngắn, cho nên ý định này chỉ có thể làm trong mộng thôi.

“Ai biết anh nhận nhanh như vậy, tôi còn chưa kịp hoàn hồn nữa đấy.” Bình thường cô gọi cho Thiệu Tuấn là gọi vào quân trại nơi anh ở, mười lần có chín lần tìm không được người, có đôi khi là đi huấn luyện, có lúc làm nhiệm vụ. Dần dần cô ít gọi điện thoại hơn, bên trong quân trại tín hiệu không tốt, hơn nữa bộ đội bọn họ chưa bao giờ mang di động trên người, điện thoại di động với bọn họ mà nó, chỉ là trang sức mà thôi.

Nếu không phải hôm nay vô tình gặp được ở khách sạn, cô cũng sẽ không gọi cuộc điện thoại này, hơn nữa còn gọi vào di động của anh.

Thiệu Tuấn hơi nhíu mi tâm, anh thật không hiểu Tăng Tĩnh Ngữ suy nghĩ kiểu gì, chủ động gọi điện thoại cho người khác, chính mình lại im lặng không nói. Không nhận ra có người trả lời điện thoại sao? Mặt Tuấn lẳng hiện lên một tia bất đắc dĩ, “Ngày mai còn phải đi học, ngủ sớm một chút đi.”

Tăng Tĩnh Ngữ rung mình, nhớ tai lời mình muốn nói, cố làm nhẹ nhõm mà oán trách: “Tôi nói tôi không có việc gì lúc nào? Ai cho anh nghe điện thoại nhanh như vậy. Tôi không biết anh sẽ nhận nhanh như vậy, cho nên mới thần thờ không biết phải nói gì. Anh cũng không hơn gì tôi, như vậy gọi bạn bè sao? Gọi cho anh mười lần hết chín lần là tắt máy, cho nên tôi mới có thể nhất thời không phản ứng kịp.” Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng có quỷ, lời nói không được mạch lạc, thậm chí ngay cả giải thích cũng nói thành như vậy.

Thiệu Tuấn có chút không giải thích được, không hoàn hồn thì không hoàn hồn, có cái gì tốt mà giải thích. Còn nhiều như vậy.

2. Chương 2

Thiệu Tuấn là đứa bé lớn lên trong một gia đình đơn thân, điều kiện gia đình cực kém. Nguồn kinh tế duy nhất trong nhà chính là gian hàng nhỏ mà mẹ anh mặc kệ mưa gió ngày ngày bày bán trên vỉa hè.

Mà khi anh lựa chọn học trường quân đội, cũng chính vì tiết kiệm tiền —— trường quân đội không nộp học phí, hơn nữa còn có tiền phụ cấp sinh hoạt.

Ở trong bộ đội đặc chủng lăn lộn hai năm, đây là ngày nghỉ lần đầu tiên của anh, vừa về đến nhà thì mẹ cho anh một kinh ki ngoài ý muốn, chính xác mà nói, chỉ có kinh, không có hỉ —— mẹ để cho anh đi xem mắt.

Thiệu Tuấn rất khổ não, lăn qua lộn lại không ngủ được. Xem mắt, anh mới bao nhiêu, mới vừa tốt nghiệp đại học một năm mà thôi. Tuy nhiên anh lại không đành lòng cự tuyệt.

Mẹ Thiệu là dân quê, trình độ văn hóa chỉ có trung học, ở nông thôn, chỉ cần là cô gái không đi học thì lập tức có lượng lớn người sắp xếp làm mai làm mối cho cô, mà con trai cũng thế, thậm chí có rất nhiều trường hợp không tới tuổi qui định đã có con.

Bà đã mất chồng, tất cả hi vọng đều ký thác vào người con trai, yêu cầu của bà không cao, chỉ cần tốt nghiệp đại học rồi tìm một cô dâu thích hợp, sau đó sinh đứa bé mập mạp, như vậy bà cũng mãn nguyện rồi.

Chủ nhật, nhà hàng B buôn bán rất thuận lợi.

Đây là một nhà hàng bình thường, không phải rất lớn, nhưng trang trí có chút đặc biệt hơn so với mấy nhà hàng khác. Phía trước là cửa sổ sát đất, cách vài mét có bày một bồn hoa cảnh. Trong sảnh có mười cái bàn tròn làm bằng gỗ được sắp xếp hợp lý. Chủ nhật, khách rất nhiều, hầu như các bàn đều có người ngồi hết.

Thiệu Tuấn vóc người cao thẳng, phong thái xuất chúng, vừa vào trong lập tức làm cho nhiều nữ sinh trong đó quay đầu ngấm nhìn. Mày rậm mi cong dày, mũi cao thẳng, môi dày, cả ngũ quan thâm thúy, thân thể cường tráng, mang theo khí phách con lai thần bí. Một cái T shirt màu đen, hợp với quần jean màu xanh dương đậm. Tùy ý tản ra mị hoặc.

“Anh là Thiệu Tuấn?” Một cô gái mặc áo đầm màu xanh cỏ đi lên phía trước, lễ phép hỏi.

“Em là Lý Hiểu?” Thiệu Tuấn cúi đầu nhìn xuống. Vị này gọi Lý Hiểu vóc dáng có chút lùn, mang giày cao gót cũng mới đến ngực của anh.

“Thật xin lỗi, đã để em đợi lâu.” Hai người ngồi xuống, anh đến đúng 4 giờ, không ngờ Lý Hiểu đã trước tới.

“Không có, là em đến sớm mà thôi.” Lý Hiểu nhàn nhạt trả lời, giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái dứt khoát. Vừa lúc cô cùng bạn bè đi dạo phố ở gần đây, đi dạo xong liền trực tiếp tới đây, cho nên đợi gần mười phút.

Phục vụ viên mặc đồng phục màu đỏ đưa thực đơn lên, Thiệu Tuấn lễ phép đem thực đơn đưa cho Lý Hiểu. Lý Hiểu cười một tiếng, lộ ra nụ mỉm má lúm đồng tiền, dịu dàng nói một tiếng, “Cám ơn”

Thừa dịp Lý Hiểu nhìn thực đơn, Thiệu Tuấn dò xét cẩn thận một chút.

Cô gái này dáng dấp cũng được, không xấu xí cũng không tính là xinh đẹp, rất thông dụng (ý anh nói là khuôn mặt phổ thông nên rất phổ biến đó mà). Tóc được buộc gọn lại ở phía sau, lộ ra cái trán trơn bóng, lông mày được chỉnh sửa cực kỳ nhọn mảnh, mắt một mí, mắt không lớn, chỉ là do trang điểm nên có vẻ tương đối có hồn. Lỗ mũi có chút gãy, môi mỏng, gương mặt đường cong không rõ ràng, có chút trẻ con, mặt tròn tròn như bánh bao, nếu như nói thực, vậy coi như là đáng yêu thôi.

Lý Hiểu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thiệu Tuấn, trong lòng thoáng qua một tia nghi vấn: “Thế nào?” Cô cho là trên mặt mình có cái gì đó, đưa tay sờ soạng trên mặt một hồi.

“Không có gì”

Thiệu Tuấn lạnh lùng trả lời, làm cho người nghe không biết anh đang nghĩ gì, trên mặt càng thêm lạnh lùng, khiến Lý Hiểu cho là mình bị ảo giác.

Lý Hiểu lấy kết hôn làm mục đích đi xem mắt, cho nên nói chuyện cũng rất ngay thẳng thẳng, thẳng vào chủ đề.

“Nghe nói anh tốt nghiệp trường quân đội, bây giờ cấp bậc là gì?”

“Cụ thể là cái gì đi không có nói cho em biết, anh có thể nói cho em biết một chút không?”

“Nghe nói anh là người địa phương, trong nhà cũng có phòng ốc, có thể trực tiếp kết hôn.”

Thiệu Tuấn vốn cũng không phải là người nói nhiều, bị hỏi liên tiếp như vậy nên không tránh khỏi bị á khẩu không trả lời được.

Cấp bậc —— Trung Úy, tốt nghiệp trường quân đội đều là cấp bậc này.

Binh chủng —— lính đặc chủng, thuộc về bí mật nghề nghiệp, không thể tùy tiện tiết lộ.

Phòng ốc —— nhà bọn họ ở có một phòng ngủ một phòng khách, đã cũ, tổng cộng chỉ 35 mét vuông. Mẹ Thiệu ngủ phòng ngủ, anh khi còn bé ngủ trên sofa, trưởng thành ngủ phòng khách, phòng ốc như vậy, có thể kết hôn sao?

Rất dễ nhận thấy, không thể.

Tuy nói anh chỉ đây tới cho có lệ, cũng không muốn tìm bạn gái, nhưng bị người ta hỏi trắng trợn như vậy, trong lòng không tự nhiên sinh ra cảm giác tự ti.

Đạo này, con gái gả đi không phải gả cho nam nhân mà là gả cho phòng ốc cùng xe hơi. Mà anh, chẳng có cái gì cả. Dĩ nhiên, anh cũng không có nghĩ tới khi anh chẳng có cái gì cả lại tìm cô gái cùng anh chịu khổ.

Bữa cơm này hai người cũng ăn không thuận lợi. Lý Hiểu vốn ôm nhiệt tình tới xem mắt, vì thế còn cố ý đi mua váy, trang điểm xinh đẹp. Nhưng đối với thái độ không lạnh không nóng của Thiệu Tuấn, tâm tình nhất thời xuống dốc.

Từ lúc Thiệu Tuấn vào cửa cô đã thực vừa ý anh rồi, không nói anh tốt nghiệp trường quân đội, bằng vào diện mạo này, chiều cao này, đứng chỗ nào, nữ nhân nào không quay đầu lại nhìn qua hai lần. Nhưng đẹp trai thì đẹp trai, người lại lạnh như băng, giống như chỉ cần đến gần, sẽ làm cho người ta đông lại thành băng.

Sau khi ăn xong, Lý Hiểu chủ động hỏi số điện thoại của Thiệu Tuấn. Thiệu Tuấn cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ là theo lẽ phép liền đọc một chuỗi con số. Cũng không nói sẽ đưa cô về nhà, trả tiền xong, trực tiếp đi luôn.

2

Thiệu Tuấn ở khu vực nội thành, phía bắc thành phố Y.

Đi qua dãy nhà cao tầng, từ một cái hẻm nhỏ đi vào chừng một trăm thước. Vùng này đều là phòng ở cũ kỹ, cao chừng 3, 4 tầng, đã xây dựng được khoảng hai mươi mấy ba mươi năm, vách tường đã sẫm đen không nhìn thấy màu sắc nguyên thủy.

Hai bên ngõ hẻm là các loại cửa hàng bán hàng secondhand, thỉnh thoảng có mấy cụ già tụ thành một đoàn ở cửa tiệm làm thành một bàn, đánh cờ hoặc là chơi mạt chược.

Nhưng người ở nơi này đều thuộc diện hộ nghèo, có công nhân làm vệ sinh quét đường, có người bị con bắt hiếu đuổi ra khỏi nhà, còn có cụ già ăn xin bảy mươi tuổi, dĩ nhiên, nhiều nhất chính là giống như mẹ Thiệu, bày quầy bán hàng khắp nơi.

Các loại tiếng gào, tiếng ồn ào bên tai không dứt.

Nhà anh ở lầu hai, mẹ anh bán hàng ở cuối phố này.

Ánh chiều tà le lói, trời đầy áng mây hồng cũng là thời gian dùng cơm tối, mẹ Thiệu đi ra ngoài bày quầy vẫn chưa về.

Thiệu Tuấn trực tiếp mở cửa vào nhà.

Trong phòng rất loạn, cũng không phải mẹ Thiệu không dọn dẹp ngay ngắn, chỉ là nhà quá nhỏ, mà đồ lại quá nhiều.

Đối diện là sofa da để sát tường đã bạc màu, có thể thấy được tay vịn đã bắt đầu tróc da.

Ghế sa lon bên cạnh đã gỉ sét, mặt sắt rơi loạn lổ trên nền nhà.

Quạt gió đặt ở phía sau, ngay cạnh cửa sổ, phía dưới cửa sổ là các loại thùng giấy lớn nhỏ xếp chồng lên nhau, bên trong là các loại hàng tích trữ của mẹ Thiệu. Mẹ Thiệu buôn bán hoa quả, trên lối đi còn có những vật dụng nhỏ hàng ngày.

Cái bàn làm bằng gỗ đặt ở trước ghế sa lon, đối diện là cái tủ nhỏ gọn, phía trên để một cái TV 21 inch cổ xưa.

Mua lúc Thiệu Tuấn đang học tiểu học.

Tiểu học, mỗi ngày chỉ học năm tiết, đến khoảng ba giờ là tan học. Lúc này mẹ Thiệu vẫn còn ở bên ngoài bày quầy, trong nhà chỉ có một mình anh, mỗi lần làm xong bài tập, trong nhà liền lạnh tanh đáng sợ.

Lầu dưới hai cụ già trong tiệm xem TV, khi đó xế chiều mỗi ngày đều có một tiết mục mà bọn trẻ luôn mong đợi “hoạt họa animation”, chuyện anh thích nhất chính là xem hoạt hình, cái gì Vua Sư Tử, Nhất Hưu ca. Đúng lúc ông chủ của tiệm kia có một đứa con còn nhỏ tuổi hơn so với anh, mỗi ngày đến lúc đó sẽ đổi kênh, đúng giờ phát hình.

Khi đó, ở khu nhà cũ này rất ít nhà có TV, chủ tiệm là một hẹp hòi hai là rất keo kiệt, giống như người khác liếc mắt nhìn TV nhà bọn họ sẽ mất miếng thịt nào đấy. Mỗi lần Thiệu Tuấn chạy đến nhà bọn họ xem ti vi về mặt mắt hứng.

Thiệu Tuấn lúc ấy rất nhỏ, không hiểu được sắc mặt lớn người, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn màn ảnh TV, mỗi lần đều nhìn say sưa ngon lành, sau khi xem xong vừa đúng thời gian mẹ Thiệu thu quán, sau đó liền vui mừng đi về nhà.

Cuộc sống như thế cũng không lâu lắm, đột nhiên có một ngày mẹ Thiệu mua TV.

Thiệu Tuấn nghiên đầu rất kỳ quái hỏi mẹ Thiệu: “Mẹ, nhà chúng ta nghèo như vậy, mẹ mua TV làm gì?”

Mẹ Thiệu vành mắt đỏ cúi xuống vuốt đầu con trai, lời nói mang theo chút run rẩy: “Nhà chúng ta cũng có TV, về sau con không cần đi xuống lầu xem. Mẹ chưa trở về thì cũng phải ở nhà biết không?”

Lúc đó Thiệu Tuấn chỉ mới học lớp bốn, mặc dù không nhiều, nhưng cuộc sống gian khổ để cho anh nhạy cảm hơn so bạn cùng lứa, vừa nghe mẹ nói như vậy lập tức liền nghĩ đến có thể do anh ngày ngày chạy đi xem ti vi làm người ta mất hứng, liền bảo đảm với mẹ Thiệu: “Mẹ, con sẽ không đi xem TV nữa, mẹ không cần phải mua TV.”

Mẹ Thiệu khoe mắt rưng rưng, trong lòng không khỏi chua xót, cánh tay duỗi một cái, ôm con vào trong ngực thật chặt, hai mẹ con ôm nhau khóc lớn một hồi.

Thiệu Tuấn còn nhớ rõ, cũng là bởi vì một ít cái TV, nhà bọn họ nửa năm cũng không có một lần được ăn thịt, thậm chí ngay cả học phí đều tới cuối kỳ mới nộp.

Thiệu Tuấn dọn dẹp nhà cửa đơn giản một chút cũng đã sáu giờ, xem chừng mẹ Thiệu sắp trở lại, lại đứng dậy đi phòng bếp làm cơm tối.

Khi mẹ Thiệu trở về, Thiệu Tuấn đã làm xong thức ăn rồi.

Thức ăn đơn giản: cá sốt chua ngọt, ớt xanh xào thịt, canh cà chua trứng.

Tuy đơn giản, nhưng sắc màu rõ nét, mùi vị rất tốt.

Giúp mẹ Thiệu cất hàng xong, Thiệu Tuấn trở lại mép bàn ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Động tác gấp thức ăn của mẹ Thiệu dừng lại, ngẩng đầu nhìn con trai, trong lời nói lộ ra vội vàng: “Hôm nay đi xem mắt, cô gái ấy như thế nào, nếu vừa ý mẹ liền đi tìm người làm mai nói một chút về chuyện đính hôn. Con đã đi ra ngoài mấy năm, phải nhanh chóng đem người ấn định.”

Tay Thiệu Tuấn cầm đũa bất thành linh dừng lại, mắt không tự chủ nháy mấy cái, nói dối: “Con gái người ta không coi trọng con, cơm nước xong là được rồi.”

“Aizz.” Mẹ Thiệu than thở, mặt mày đen lại. Vừa định nói với con trai thêm mấy câu, nhưng Thiệu Tuấn đã đứng lên đi trước rồi.

“Mẹ, mẹ không cần đi ra ngoài bày quây nữa, hiện tại mỗi tháng con sẽ gửi tiền ẹ.”

Mẹ Thiệu cũng không vui mừng, tức giận mắng con trai: “Tiền của con cũng không thể lộn xộn, phải giữ lại mua phòng ốc mà cưới vợ. Nghe nói nơi này sắp quy hoạch, cũng không biết khi nào cái phòng này bị phá dỡ, đến lúc đó chúng ta ở đâu.”

Thiệu Tuấn bắt đầu dĩ bữu môi, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Mỗi lần nhắc tới gửi tiền về, vấn đề này đều sẽ bị mẹ vô tình bác bỏ. Anh đã thành thói quen không biết nói gì hơn.

3. Chương 3

Đối với cuộc điện thoại không thể giải thích được này, Thiệu Tuấn sẽ quên rất nhanh, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ lại nhớ trong lòng.

Thiệu Tuấn có cảm thấy khi đó cô rất khó hiểu hay không, có cảm thấy cô rất phiền hay không, cô không nên gọi cuộc điện thoại này, về sau anh có nhận điện thoại cô nữa hay không. Mọi việc suy đoán như thế, mỗi ngày Tăng Tĩnh Ngữ đều nghĩ đến mấy lần.

Nếu là trước kia, nhất định Tăng Tĩnh Ngữ sẽ cảm thấy người này có tật xấu, không để ý tới thì không để ý chứ, nhằm nhò gì. Nhưng kể từ ngày cô vô tình gặp được Thiệu Tuấn đi xem mắt sau, cô đều nghĩ thần nghi quỷ. Luôn nghiên cứu xem Thiệu Tuấn có cái nhìn về cô như thế nào.

Thứ tư, sau khi ăn cơm tối xong, Tăng Tĩnh Ngữ kéo Trầm Ngôn và Trịnh Hòa Ninh tới căn tin số 3, trong lúc điên cuồng, Tăng Tĩnh Ngữ đem tính toán trong bụng nói với Trầm Ngôn và Trịnh Hòa Ninh, hơn nữa rất nghiêm túc đưa ra quyết định thần thánh, cô muốn làm quân y.

Trầm Ngôn và Trịnh Hòa Ninh nghe Tăng Tĩnh Ngữ nói xong liền bức tức, ý kiến chưa bao giờ thống nhất như bây giờ.

Trầm Ngôn chớp mắt long lanh, mặt tò mò hỏi: “Tĩnh Ngữ, có phải cậu để ý huấn luyện viên Thiệu hay không?”

Trịnh Hòa Ninh mềm mại, đi tới bên cạnh Tăng Tĩnh Ngữ, một tay ôm cổ của Tăng Tĩnh Ngữ, thay Tăng Tĩnh Ngữ trả lời: “Nhất định là như vậy! ! Tổ cảm thấy cậu sau khi ăn cơm ở nhà hàng về đã có ý với huấn luyện viên.”

Bữa cơm đó là lúc Thiệu Tuấn trúng tuyển vào lính đặc chủng nên đã liên hoan cùng bọn họ.

Người mời khách lúc đó là Mạc Nham, bạn cùng ban với Thiệu Tuấn. Tên kia đối với Trầm Ngôn vừa thấy đã yêu, thỉnh thoảng đi lấy lòng, hoặc làm bộ như vô tình gặp được.

Chỉ là thật đáng tiếc, Trầm Ngôn từ nhỏ đã có hôn ước rồi, vị hôn phu lại là nhân vật truyền kỳ, tuy nói tuổi tác anh ta có lớn một chút, nhưng Mạc Nham tuyệt đối không thể so sánh được.

Nghĩ tới nhiều năm trôi qua không biết được khi nào mới có thể gặp lại, Mạc Nham vô cùng cảm khái, coi như trước khi chia tay cáo biệt lần cuối, vì vậy mời Trầm Ngôn và mọi người cùng nhau ăn cơm. Mà Thiệu Tuấn là huấn luyện viên của ban bọn họ, cũng được liệt vào danh sách khách mời.

Thái độ của Thiệu Tuấn đối với Tăng Tĩnh Ngữ luôn luôn lạnh lẽo, đối xử như một người qua đường.

Mà lúc này, Tăng Tĩnh Ngữ bởi vì một lần nào đó Thiệu Tuấn làm anh hùng cứu mỹ, trong lòng đã sớm xóa bỏ tất cả ân oán trước kia, thậm chí còn nghĩ sẽ cảm tạ Thiệu Tuấn, những chuyện xấu trước kia, làm cô mất hết mặt mũi, dĩ nhiên, cô sợ nhất là khi cô lấy hết dũng khí xệ mặt xuống đi cầu hòa nhưng người kia lại không để ý đến cô, vậy thì mặt mũi để đâu.

Sau khi ăn xong Mạc Nham đi tính tiền, mọi người chuẩn bị ra về, ai về nhà nấy. Tăng Tĩnh Ngữ quỳnh lên trong bụng, chợt tuôn ra một câu: “Thiệu Tuấn, em muốn cùng anh một đấu một.”

Chỉ thấy cô đột nhiên đứng dậy, chiều cao 1m70, ngẩng đầu ưỡn ngực cảm tức nhìn Thiệu Tuấn, chị người hôm nay muốn tiêu diệt khí phách của người, khí thế bừng bừng, nhiệt huyết sôi trào, trực tiếp thu hút sự chú ý của mọi người, mọi người trợn to mắt nhìn cô rồi khỏi bàn đi tới trước mặt Thiệu Tuấn, kéo tay áo người ta chạy ra ngoài, để lại mọi người đang ở nơi đó mắt to trừng mắt nhỏ, hô to:

“Đây là tình huống gì”.

Một đấu một chỉ là lấy cớ, trên thực tế, cô muốn biểu đạt lòng cảm kích nhưng lại không muốn biểu hiện quá mức.

Khi đó vừa vặn đến bên hồ nước, vào lúc cuối thu, bên hồ cây cối xanh um, xung quanh còn có hoa cúc vàng rực rỡ tạo điểm nhấn càng thêm bắt mắt, hai người ngồi trên ghế đá bên bờ hồ, trò chuyện câu có câu không.

Cô hơi nhát gan hỏi: “Anh ghét em phải không?”

Anh kinh ngạc: “Không có, cô nghĩ quá nhiều.”

Đáp án này làm cho cô an lòng không ít, hồi lâu, mới chậm rãi nói những gì nghĩ trong lòng.

“Thật ra thì hai ngày trước em chỉ muốn tìm anh, nhưng sợ anh sẽ chán ghét em. Trước kia em làm rất nhiều chuyện không đúng, em thấy thật có lỗi với anh. Con người của em không thích vòng vo, anh đã cứu em, từ trong nội tâm em cảm kích anh vô cùng. Em nói câu thật lòng anh đừng giận, nếu về sau anh cần em trợ giúp gì thì anh cứ nói, em nhất định không nói hai lời sẽ giúp anh hết mình. Anh đừng cho là em đang sĩ nhục anh, em biết rõ anh rất lợi hại, chỉ là em Chỉ là em muốn xóa sạch những hiềm khích trước kia với anh, về sau làm bạn bè, được không? ”

Tăng Tĩnh Ngữ khẽ nghiêng đầu nhìn sang Thiệu Tuấn, trong lòng có chút hồi hộp.
Mặt mũi a mặt mũi! ! !

Thiệu Tuấn do dự mấy giây, hồi lâu mới chậm rãi ném xuống hai từ: “Có thể”

Đến đây Tăng Tĩnh Ngữ mới tính yên tâm, cùng Thiệu Tuấn kết thành bạn bè.

Hồi tưởng lại câu Trầm Ngôn nói buổi chiều kia, trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ xúc động thật lâu, chẳng lẽ cô để ý Thiệu Tuấn rồi sao?

Lại nói mấy năm nay người theo đuổi cô cũng không ít, có lúc rảnh rỗi, cô cùng người ta chơi đùa mấy ngày, tâm tình không tốt, trực tiếp cự tuyệt, cô hung hãn cho là tình yêu không phải như vậy, cô muốn thì đến, không muốn liền đi, chưa tính là gì, nhưng mà bây giờ, tình yêu chân thành cái gì cũng không còn, cô hiện tại rối rắm vậy là vì cái gì đây?

Tăng Tĩnh Ngữ rất buồn bực, cuối cùng quyết định đi điện thoại thăm dò ý tứ Thiệu Tuấn một chút. Dĩ nhiên, tốt nhất là hai người có thể gặp mặt thì thật tốt.

Trong lòng có tâm sự nên Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy tuần này trôi qua thật chậm, có thể nói một ngày như một năm để hình dung.

Cuối cùng cũng đến ngày Chủ nhật, hôm nay thời tiết rất tốt, bầu trời trong xanh không có bóng mây, thỉnh thoảng còn có gió lạnh thổi qua, nói tóm lại, tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ thật tốt.

Đương nhiên rồi, nếu Thiệu Tuấn thấy cô hai mắt sẽ đột nhiên tỏa sáng, vậy thì càng không tệ. Thật ra thì chính cô cũng không rõ ràng mình nghĩ như thế nào, chỉ muốn gặp mặt Thiệu Tuấn, vì vậy lại xin nghỉ chạy ra ngoài.

Ra ngoài, cô còn cố ý cùng mượn một cái váy chiffon trắng của Trầm Ngôn, cổ tròn, thắt đai lưng, chiều dài vừa tới đầu gối. Mỗi lần Trầm Ngôn mặc nó cô cảm thấy rất thực nữ, đáng người dịu dàng, đem đến cho người ta cảm giác thuần khiết, quả thật, tựa như tiên nữ.

Dĩ nhiên, y phục của cô cũng không ít, chỉ là phong cách hai người không giống nhau, cô phóng khoáng, phong cách lộn xộn, quần jean, áo sơ mi tay dài, tay ngắn, còn có T shirt vẽ đầu lâu, tóm lại loạn cỡ nào cũng có, nhưng không có quần áo đoan trang thực nữ. Mà Trầm Ngôn thì không giống vậy, đại đa số quần áo đều là hồng phấn, xanh nhạt, trắng tinh khiết, thanh thuần mỹ lệ, xinh đẹp bức người.

Lúc ra cửa Tăng Tĩnh Ngữ còn cố ý đổi một đôi giày cao gót năm phân. Chất liệu thủy tinh trong suốt, phía trước là thiết kế hở mũi, bao quanh chân nhỏ trắng nõn của cô, bên trên trang trí đóa hoa màu xanh nước biển, thoát nhìn tươi mát thanh nhã. Phối hợp với váy thật đẹp, như vậy cũng có chút phong thái của một thực nữ. Dĩ nhiên đây là vì cô đang đứng bất động, hơn nữa không nói lời nào.

Tăng Tĩnh Ngữ thay quần áo xong, mang giày cao gót vào liền hấp tấp đi tới trước mặt Trầm Ngôn và Trịnh Hòa Ninh, cánh tay khẽ nâng lên, xoay một vòng 360 độ, toàn bộ phương hướng đều toát lên phong thái thực nữ, rồi sau đó vô cùng lo lắng hỏi: “Như thế nào, như thế nào, có được không?”

Trầm Ngôn đi lên phía trước, thay cô sửa sang lại làn váy, Tăng Tĩnh Ngữ cao hơn Trầm Ngôn hai centimét, cao 1m7. Vốn là váy dài đến đầu gối, nhưng khi cô mặc, lại lộ ra một chút xíu bắp đùi. Quen mặc quần áo

bảo thủ, Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên thấy không thoải mái với loại quần áo thiếu vải này, cô lúi lúi kéo kéo vạt áo.

Trịnh Hòa Ninh nhin không được, hung hăng đánh vào tay Tăng Tĩnh Ngữ, đẩy tay ra, “Rất được đó, kéo cái gì mà kéo.”

“Tốt cái gì, chiều dài như vậy, tớ phải đi như thế nào đây, sẽ là nhân vật làm không khí trường quân đội ô nhiễm, làm nhục hình tượng quân nhân đời trước, nói không chừng còn chưa tới cửa trường học liền bị đội trật tự bắt lại. Cậu đừng nói chuyện không biết suy nghĩ như vậy.” Tăng Tĩnh Ngữ cho Trịnh Hòa Ninh ánh mắt khinh bỉ cộng xem thường.

Trầm Ngôn lấy tay vỗ trán, nhất thời đầu bốc lên vạch đen.

“Tớ vừa định nói xem ra cậu còn rất thực nữ, kết quả cậu vừa mở miệng.”

Thực nữ, dùng sự tử Hà Đông để hình dung cô cũng không quá đáng đâu. Lời nói phía sau, Trầm Ngôn đành nuốt về trong bụng, từ trước đến giờ cô là một cô gái tốt, dịu dàng thiện lương, không thể vì cái đả kích kia mà làm mất đi hình tượng đã duy trì bấy lâu nay.

“Như vậy đi, cậu hãy mặc quân phục đi ra ngoài trước, chờ đến khi vào thành phố sẽ tìm địa điểm thích hợp để thay ra.” Trầm Ngôn tốt bụng đề nghị.

Trịnh Hòa Ninh đang bận rộn cũng không ngừng gật đầu tán thưởng.

Hai phiếu và một phiếu, Tăng Tĩnh Ngữ thất bại hoàn toàn.

Đi vào thành phố, liền gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn, vì không để cho Thiệu Tuấn sinh nghi, cô lấy cớ nói là đến thăm mẹ anh.

Ban đầu Thiệu Tuấn anh hùng cứu mỹ nhân, mẹ Thiệu cũng có phần, mẹ Thiệu còn đem cô đang say gần chết mang về nhà, hơn nữa còn để cho cô ở miễn phí một đêm.

Khi nhắc đến, Trịnh Hòa Ninh liền chê cười cô, “Tĩnh Ngữ, cậu viện cớ quá tệ, nếu không cậu liền trực tiếp nói ‘đại ân không gì báo đáp, tiểu nữ xin lấy thân báo đáp, làm vợ cho nhà các người.’”

Tăng Tĩnh Ngữ bị chần động, lập tức cho Trịnh Hòa Ninh một chưởng, che giấu sự chột dạ của mình.

Cô làm sao không biết cái cớ này rất tệ, nhưng mà, dù sao cũng phải có một cái cớ mới được, đúng không?

Có cớ dù sao cũng hơn không có cớ nào, không phải sao?

Mẹ Thiệu đã giúp cô đúng không?

Nói không chừng, nói đôi câu tốt đẹp đem lão nhân gia dụ dỗ vui mừng, lập tức sẽ vừa ý cô, rồi xem cô như con dâu cũng nên?

Tăng Tĩnh Ngữ ôm tâm tình thấp thỏm đi vào thành phố, liên tục suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy mình quá nóng lòng, cô hiện tại chỉ là tới thăm dò tình địch để mình xác bước kế tiếp mục tiêu cùng động thái tác chiến, cũng không thể bất động rưng rưng.

Phải thận trọng, cẩn thận là hơn ——— thay quần áo cái gì, miễn đi.

Mới nghe được Tăng Tĩnh Ngữ nói muốn đến thăm mẹ anh, Thiệu Tuấn ngạc nhiên một chút, dù hoàn toàn không biết Tăng Tĩnh Ngữ bị động kinh cái gì nhưng anh cũng phản ứng rất nhanh.

Cô gái này biến đổi suy nghĩ quá mạnh mẽ (ý nói chị thay đổi suy nghĩ nhanh chóng, y như trở bánh, nói trở liền trở vậy đó), anh tự cho là thông minh lại theo không kịp tiết tấu người khác (ý nói ko theo kịp TTN đó mà).

Biết tính tình Tăng Tĩnh Ngữ không bình thường, cho nên Thiệu Tuấn theo thói quen coi lời của cô như gió bên tai, vào tai trái ra tai phải. Chỉ là ở trong lòng âm thầm suy nghĩ: Tăng Tĩnh Ngữ lại nổi cơn điên gì? Lại muốn đi thăm mẹ anh, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất kinh hãi.

Theo lẽ thường suy đoán, bình thường nam sinh mang nữ sinh về nhà thăm cha mẹ, chỉ có mấy loại thân phận:

Một: bạn gái, tình yêu vẫn còn thuần khiết;

Hai: bạn gái sẽ phải kết hôn, cái này thuộc loại sau khi lên xe mua vé bổ sung, thường gọi vị hôn thê;

Ba: đã kết hôn với bạn gái, cái này thuộc về loại tiền trăm hậu tấu, trên luật pháp quy định, thỉnh thoảng gọi bạn, trong sinh hoạt thường gọi, bà xã.

Rất dễ nhận thấy, Tăng Tĩnh Ngữ không thuộc bất kỳ loại hình trên.

Hỏi thời điểm Tăng Tĩnh Ngữ lên đường, xem đồng hồ, Thiệu Tuấn lập tức chạy tới trạm xe.

Tăng Tĩnh Ngữ liếc mắt một cái liền thấy bóng dáng Thiệu Tuấn đứng cạnh bảng hiệu, cô vẫn cảm thấy đáng đáp Thiệu Tuấn rất tuần tú, mặc dù từ trước đến nay cô không chịu thừa nhận.

Không cần quần áo đắt tiền, không cần mỹ phẩm thượng hạng, càng không cần góc độ thích hợp, vô luận là vóc người hay là gương mặt, từ bất kỳ góc độ nào nhìn qua cũng rất hoàn mỹ, người ta thường nói là 360 độ đều không có điểm chết.

Tăng Tĩnh Ngữ tự cho là đúng, Thiệu Tuấn đẹp trai không chỉ là bên ngoài, cô cảm thấy trên người Thiệu Tuấn toát ra sự kiên quyết, cô độc mà kiên nghị.

Giống như bất luận kẻ nào đụng vào cũng không thể chạm được vào lòng của anh, anh có thể đem cô làm bạn bè, có thể cười với cô, có thể nghe cô nói nhảm bất kỳ râu ria nào, lúc tâm tình tốt còn có thể khuyên bảo cô mấy câu. Nhưng, đến bây giờ anh cũng chưa từng chủ động nói lên ý nghĩ của anh, hoặc là nói về anh. Luôn dựa vào nghị lực kiên cường của mình, một mình chiến đấu hăng hái.

Cô cảm thấy, trong lòng Thiệu Tuấn có một cánh cửa, cánh cửa kia bị anh khóa thật chặt ở bên trong, người bên ngoài không đi vào được, mà chính anh ở bên trong, chạy cũng không thoát.

Có thể là chính anh tìm không thấy lối ra, hoặc là, người có thể làm cho anh đi ra còn chưa xuất hiện.

4. Chương 4: Chương 4

Tăng Tĩnh Ngữ mặc quân phục nên đặc biệt chói mắt, mới vừa xuống xe liền thu hút nhiều ánh nhìn của người khác.

Vóc người cô cao gầy, da trắng như sữa, không có điểm tỳ vết nào. Ngũ quan lớn lên rất đẹp, mắt to mày rậm, tựa như Lâm Thanh Hà trong phim “Đông Phương Bất Bại”, giống như nhân vật trong phim, vừa nam lại vừa nữ, bên trong cô gái dịu dàng lại lộ ra một loại khí chất nam nhân anh khí.

Mượn lời Diệc Thư nói “Nữ tử này đẹp nhất, nhưng đối với sắc đẹp của mình, một chút lòng tin cũng không có.”

Cô cho là con gái đẹp thì phải đẹp như Trầm Ngôn, có ngũ quan xinh xắn, như cây mận mộng lung ở Giang Nam, như mưa bụi trong mặt nước dịu dàng trong suốt. Mà cô không phải như vậy, là một người con gái, hành động động tác một chút cũng không giống con gái, cũng không phải con trai, lại luôn đem mình làm đại lão gia, kiên trì ỉn là Hộ Hoa Sứ Giả trung thành của các mỹ nữ.

Chỉ là cô không biết, chính tính tình hào sảng này của cô, mới để cho Thiệu Tuấn thay đổi cách nhìn về cô, cuối cùng tiêu tan hiềm khích lúc trước, kết giao bạn bè với cô.

Thiệu Tuấn lẳng lặng đứng chờ, Tăng Tĩnh Ngữ dựa theo ánh sáng đi tới, trên mặt của cô mơ hồ nở nụ cười, ánh mặt trời vàng óng ánh chiếu vào người, có loại rực rỡ làm cho người ta không thể dời mắt được, giống như trong bóng tối âm u chợt thoáng hiện tia sáng mạnh.

Nhưng trong bóng tối quá lâu, cần nhất chính là ánh sáng nhẹ, ánh sáng mạnh chỉ làm đau mắt thêm mà thôi. Trên mặt Thiệu Tuấn thoáng qua một tia tự giễu, cười khổ, phất chớp chớp mắt, đã biến mất không một dấu vết, sắc mặt trở về như thường ngày.

“Tôi đón em làm chi, em biết nhà anh ở đâu.” Tăng Tĩnh Ngữ đứng bên cạnh Thiệu Tuấn, giọng nói mang theo ảm áp, nhẹ nhàng.

Về mặt Thiệu Tuấn tự nhiên, trong lời nói lộ ra lạnh nhạt: “Mẹ anh đi ra ngoài bày quầy rồi, em đi nhà anh cũng không thể gặp được bà ấy.”

Tăng Tình Ngừ cười một tiếng, lộ ra tám cái răng trắng bóng: “Vậy chúng ta đến chỗ cô bày quầy đi, vừa đúng còn có thể giúp một tay.” Nói xong lại không nhận được cau mày, “Anh làm con như thế sao, không có việc gì nhàn rồi thì cũng nên đi giúp cô một chút chứ.”

Nếu không phải là tới đón cô anh còn có thể ở chỗ này sao? Thiệu Tuấn hối hận, mặt liền biến sắc, tức giận đột nhiên đi đến phía trước. Tăng Tình Ngừ luôn có bản lãnh chọc tức chết người không cần đèn mạng.

“Anh chờ em một chút, mặc như thế đi không được, em thay quần áo mới được.” Cô ở phía sau đột nhiên dừng lại nói, chỉ chỉ quần trang trên người nói.

Mặc quần trang đi bán đồ, quả thật không hợp thích lắm. Thiệu Tuấn lựa chọn im lặng, sải bước đến phía trước, dẫn cô tới nhà vệ sinh công cộng gần đó.

Mẹ Thiệu bán đồ dựa theo thời gian từng mùa trong năm mà thay đổi cho phù hợp. Mùa hè bán trái cây, mùa đông bán khăn quàng cổ, bao tay hay đồ chơi nhỏ.

Lúc này là mùa hè, mặt trời nóng hừng hực, phách lối càng lúc càng lên cao, nhiệt độ càng ngày càng nóng hơn, mới đi mấy trạm, gương mặt hai người đã đỏ lên, mồ hôi như hạt đậu theo trán chảy xuống ròng ròng.

Thiệu Tuấn dẫn cô quẹo vào một cái hẻm nhỏ, dọc theo ngõ hẻm đi không tới mười mét, là có thể nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra bên trong.

Hai bên ngõ hẻm bày gian hàng đầy các loại.

Cụ ông mặc tạp dề cũ đã rám nắng, tay cầm sạn nhỏ đang trở bề đồ nướng trên vỉ nướng; một bác gái đội nón rộng vành, quần áo hoa lớn hoa nhỏ hết lớn cơm rang trứng Dương Châu; một bé trai trong quán nhỏ mặc T shirt, quần cụt đang khom người chào khách và mang bát đĩa cho khách mới vào quán, còn có các loại bán vịt quay, bánh rán Sơn Đông, trái cây

Dòng người cuộn cuộn, đông nghịt trên đường, khó có thể chen chân, mắt nhìn phía trước, một đường thật dài, căn bản không thể thấy bóng dáng mẹ Thiệu.

Hai người duy trì khoảng cách 1m, sóng vai đi về phía trước, tuần nam mỹ nữ thu hút không ít ánh nhìn của mọi người xung quanh. Thậm chí còn có người ở sau lưng bình phẩm từ đầu đến chân, thấp giọng khen bọn họ xứng đôi.

Tăng Tình Ngừ len lén liếc nhìn người nào đó vẫn không phản ứng, lấy cùi chỏ đụng đụng Thiệu Tuấn, có chút hả hê hỏi: “Có người nói chúng ta là tình nhân kìa!!!”

Thiệu Tuấn nghiêng đầu nhìn cô một cái, thật lâu mới quay đầu nhìn lại, nhàn nhạt nói hai chữ: “Không giống.”

Tăng Tình Ngừ ảo não cầm miệng. Vốn cho là ăn mặc thực nữ như vậy có thể để cho người trước mặt sáng mắt lên, ai biết cô thay xong quần áo ra ngoài, người ta nửa điểm kinh ngạc cũng không có, liền ném ra hai chữ, “Đi thôi.”

Kết quả cô vẫn lập tức đi, hơn nữa tốc độ không phải bình thường.

P phía trước là một ngã tư đường, đi hơn 10m nữa vẫn chưa thấy bóng dáng mẹ Thiệu, Tăng Tình Ngừ có chút hoài nghi, “Có phải anh nhớ nhầm hay không?”

Thiệu Tuấn không rảnh để ý tiếp tục tiến lên, rất nhanh đi ra ngã tư đường, bên trái cách đó không xa là cửa trường đại học Y Bắc Viện, bên phải tương đối vắng lạnh, chỉ lác đác có mấy gian hàng bày bán, mà sạp trái cây của mẹ Thiệu chính là một trong những cái đó.

“Mẹ!” Thiệu Tuấn bắt chợt bước nhanh hơn, đi tới phía gian hàng mẹ Thiệu.

Mẹ Thiệu nghe vậy lặng một giây, chợt xoay người lại, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc: “Sao con lại tới đây?” Lại nhìn người bên cạnh anh - Tăng Tình Ngừ - một chút, “Đây là.” Tăng Tình Ngừ? Mẹ Thiệu không dám tin ———— cả hai dường như có JQ, mẹ Thiệu nghĩ nghĩ.

Không đợi Thiệu Tuấn giới thiệu, Tăng Tĩnh Ngữ liền hào phóng đi đến phía trước, trên mặt là nụ cười nhiệt tình, tự giới thiệu mình: “Bác gái, không phải người đã quên con rồi chứ, con là Tăng Tĩnh Ngữ, lần trước ở nhà bác một đêm là con đó.” Âm thanh của cô trong lúc này bất chợt trở nên vui vẻ mà thanh thúy, giống như tiếng chim Hoàng Oanh hót, thật dễ nghe.

“Cô ấy là bạn của con, vừa rồi chúng con gặp nhau ở trạm xe.” Thiệu Tuấn liên tục giải thích không ngừng.

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy sững sờ, mày nhíu lại thành một chữ Xuyên (chữ xuyên là vậy nè), cô là bạn học của anh khi nào?

Đột nhiên sắc mặt có chút khó chịu nhìn Thiệu Tuấn, nặn ra nụ cười cứng ngắc, phụ họa nói: “Đúng vậy ạ, con tới đây thăm bạn bè, nhưng người đó không có tim không có phổi đã quên con, đem con quăng thẳng đến Thái Bình Dương rồi, đợi con đến nơi này mới nói hôm nay cô ấy có chuyện đi ra ngoài. Làm hại con đi một chuyến tay không.”

Mẹ Thiệu không rõ sự tình bên trong, còn rất tốt bụng thay bạn của cô khuyên giải: “Có lẽ cô ấy thật sự có việc gấp nên mới như vậy.”

Tăng Tĩnh Ngữ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đột nhiên từ phía trước truyền đến một tiếng hỏi thanh thúy : “Táo này bao nhiêu tiền một cân?”

Mẹ Thiệu muốn tiến lên, bị Thiệu Tuấn kéo lại: “Để con.”

“Loại này bốn đồng một cân” Thiệu Tuấn chỉ vào xe hàng trước có vài quả táo nhỏ đáp, rồi sau đó vừa chỉ vào thùng hàng lớn phía sau nói, “Loại này năm đồng.” Giọng nói không lạnh lạnh như lúc trước, mà là ôn hòa, đúng, có thể dùng từ ôn hòa để hình dung anh lúc này.

“Có thể bớt một chút không? Bốn đồng ruồi được không?” Nữ sinh trước mắt vừa thấy Thiệu Tuấn, gương mặt đỏ mấp máy, cũng trong lúc bất chợt giọng nói có chút làm nũng, phía sau còn kéo thật dài, Tăng Tĩnh Ngữ ở một bên nghe mà nổi hết cả da gà , lập tức cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Bước lên, cùng Thiệu Tuấn đứng sóng vai, cười nói tự nhiên nhìn hướng cô bé đối diện, nói mấy câu, “Cái này đã rất rẻ rồi, em đi siêu thị mua táo như vậy cũng phải bảy tám đồng một cân đấy. Chúng tôi ngày ngày ở nơi này làm ăn, không ngọt bao trả lại.” Nói tới chỗ này Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên dừng một giây, cúi đầu liếc nhìn mặt mũi cô gái nhỏ, chỉ thấy trên trán cô gái đầy sẹo do bệnh đậu mùa để lại, còn chưa kịp phai mất, lời nói xoay chuyển nói: “Chị nói em nghe nè cô bé, ăn nhiều trái cây một chút, đối với thân thể rất tốt, đối với da cũng tốt, em xem chị này.” Nói xong còn cố ý đem mặt tiến tới cho cô nhìn.

Tăng Tĩnh Ngữ có làn da đẹp nhất trong ký túc xá, trắng nõn mịn màng, đừng nói đậu mùa, một sẹo nhỏ cũng không có. Non nớt như da em bé, cô gái vừa nhìn, trong nháy mắt có chút hâm mộ.

Tăng Tĩnh Ngữ rên sất khi còn nóng, “Chị cho em biết một bí quyết làm đẹp. Mỗi ngày, buổi tối một quả táo, một chén lớn nước, nơi nào có sẹo thì bôi lên, kiên trì uống nước ép táo ba tháng trở lên có thể hoàn toàn chữa khỏi.” Cô gái sợ bị lừa dối, có chút phòng bị hỏi: “Làm sao chị biết, có phải chị cũng từng bị như vậy. Những vết sẹo này trừ như thế nào đây?”

“Vết sẹo của em có thể dùng gừng, bôi ở trên mặt.”

“Vậy chị cho em hai cân năm đồng, nếu là có hiệu quả lần sau em trở lại mua.”

“Ừ, tốt.”

Thiệu Tuấn bị Tăng Tĩnh Ngữ lừa dối có chút ngu, cho tới bây giờ anh cũng chưa biết cô gái này có tài ăn nói như vậy. Nên không phản ứng kịp .

Tăng Tĩnh Ngữ chợt đẩy anh qua một bên, “Đứng ở đó làm gì, Mau tới cầm túi giúp em.”

“Ách đưa túi cho anh.” Thiệu Tuấn máy móc cầm túi đưa tới, Tăng Tĩnh Ngữ vừa giúp chọn quả táo, còn vừa nhiệt tình nói: “Nếu là hiệu quả tốt, em giúp chị giới thiệu với bạn bè nha. Bây giờ không phải là đang thịnh hành mua tập thể sao, các em có thể mua như vậy.”

Cô gái có chút kích động, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Tăng Tĩnh mà nói: “Chiết khấu bao nhiêu?”

“Dựa vào tình hình thực tế mà chiết khấu.”

“Ha ha” cô gái khẽ cười một tiếng, nhận lấy táo Tăng Tĩnh Ngữ đưa tới, đưa mười đồng , cuối cùng trêu ghẹo nói: “Bạn trai chị rất đẹp trai nha.”

Tăng Tĩnh Ngữ ngạc nhiên ngốc lảng tại chỗ, cô gái này. Cũng quá thẳng thắn đi, chỉ là, lời này cô thích. Nhưng không đợi cô từ mừng rỡ phục hồi lại tinh thần, Thiệu Tuấn đã nói tiếp: “Cô ấy là em gái anh.”

Nữ sinh có chút ngượng ngừng cười cười, nhanh chóng đi ra ngoài. Tăng Tĩnh Ngữ ngây ngốc đứng ở đó, nửa ngày cũng chưa có phản ứng.

“Em trở thành em gái anh lúc nào vậy, sao em lại không biết?” Giọng nói của Tăng Tĩnh Ngữ cho thấy cô rất tức giận.

Thiệu Tuấn mặt nghiêm nghị: “Chẳng lẽ để cho cô ấy hiểu lầm em là bạn gái của anh sao?”

Tăng Tĩnh Ngữ rất muốn nói hiểu lầm thì thế nào, như vậy cũng hợp ý cô. Nhưng lời nói đến khóe miệng, làm thế nào cũng nói không nói ra được, trong lòng ê ẩm, chát chát .

Mẹ Thiệu là người từng trải, mơ hồ cũng có thể nhìn ra một chút. Vội chạy ra hoà giải, đẩy cánh tay bên chắt của Thiệu Tuấn một cái, “Nơi này có mẹ là được rồi, con nên trở về trước đi. Tĩnh Ngữ cũng thế, ra ngoài một chuyến cũng không dễ dàng, có cái gì muốn mua , muốn đi thì nhanh đi, lát nữa đến trưa trời rất nắng.”

“Không phải bạn con cho con leo cây sao, con vừa đúng không có việc gì.” Tăng Tĩnh Ngữ lại cúp mặt tươi cười, rục rịch trước sau như một.

Mẹ Thiệu vừa định nói những gì, điện thoại Thiệu Tuấn đột nhiên vang lên.

Thấy trên màn ảnh hiện ra hai chữ “Lý Hiểu”, Thiệu Tuấn không nhịn được nhú mày.

Mẹ Thiệu nhìn anh sắc mặt chợt biến hóa, nhìn không được hỏi một câu: “Là ai vậy?”

Thiệu Tuấn trả lời thành thật: “Lý Hiểu.”

Mẹ Thiệu ý cười một tiếng: “Đoán chừng là người ta đã nghĩ thông suốt, con nên nghe nhanh đi.”

“Dạ.” Thiệu Tuấn nhàn nhạt trả lời một câu, đi tới bên cạnh nghe điện thoại.

Mẹ Thiệu lập tức đổi chủ ý, nhìn sang Tăng Tĩnh Ngữ đang đứng ở một bên, ôn nhu hỏi thăm: “Tĩnh Ngữ, dù sao con cũng không có việc gì, có thể bồi bác gái một lúc được không?”

Tăng Tĩnh Ngữ nhàn nhạt gật đầu, “Dạ” một tiếng.

Mẹ Thiệu có chút áy náy quay mặt qua chỗ khác, ngượng ngừng nhìn lại mặt của Tăng Tĩnh Ngữ.

Bà nói như vậy chỉ là muốn kéo Tăng Tĩnh Ngữ mà thôi.

Đều là phụ nữ, bà làm sao không nhìn ra tâm tư Tăng Tĩnh Ngữ chứ. Không phải nói Tăng Tĩnh Ngữ không được, mà là cô thật tốt quá, gia cảnh như vậy, con bà nào xứng với cô.

5. Chương 5

Lý Hiểu gọi cuộc điện thoại đã phải hạ quyết tâm thật lớn.

Cô vốn nghĩ tới có thể kết giao với anh, diện mạo cũng được, đối với cô tốt là được. Thiệu Tuấn mặc dù lớn lên đẹp trai, phương diện khác cũng rất tốt, nhưng người quá lạnh lùng, giống như đối với cô một chút hứng thú cũng không có, không khỏi làm cho cô khiếp đảm.

Trong hai ngày này cô cũng có gặp mặt hai người, một người làm kinh doanh, nghe nói mở khách sạn ở trung tâm thành phố, là một thương nhân mới nổi, nhưng lại rất mập, so với heo thì không kém chút nào, nhất là miệng lúc nào cũng nói anh có tiền cỡ nào, lúc nào thì anh chuẩn bị mở chi nhánh thứ hai, mục tiêu cuối cùng là mở rộng hệ thống kinh doanh khắp nước

Lý Hiểu chỉ cảm thấy như ngồi đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cô không biết người nọ có tốt như anh nói không, nếu như thực sự có mở một nhà hàng tốt như vậy, tại sao cô chưa nghe nói qua, mà còn lại gặp mặt ở khách sạn khác. Tại khách sạn của mình không phải càng thể hiện hẳn có tiền sao?

Chủ yếu là, hẳn ta quá béo, cô cảm thấy nếu đi cùng với anh lúc nào cũng có thể bị đè chết.

Vì vậy, cơm nước xong lập tức chạy đi, số điện thoại cũng không lưu lại.

Người thứ hai cô gặp nghe nói là quản lý của một công ty. Ngoài 30 tuổi, nhưng thoát nhìn giống như hơn bốn mươi tuổi, còn bị hói đầu, vừa đi vừa hỏi, “Lý tiểu thư, xin hỏi bây giờ cô làm gì, lương tháng bao nhiêu, nếu như có thể, tôi muốn kết hôn sớm một chút. Tốt nhất là trước khi kết hôn đi làm công chứng tài sản.”

Lần này Lý Hiểu cơm cũng không ăn, trực tiếp bỏ về.

Gặp Thiệu Tuấn, người được xếp vào loại cực phẩm, lại nhìn những thứ kém phẩm này, quả thật cần phải có dũng khí rất lớn.

Một phen đối lập, một phen mâu thuẫn, một phen rối rắm, Lý Hiểu rút cuộc lấy hết dũng khí chủ động gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn.

“A lô.” Giọng Thiệu Tuấn có vẻ có chút lạnh nhạt.

“A lô, em là Lý Hiểu, buổi trưa có rảnh không?”

“Cô có chuyện gì sao?”

“Em muốn tìm anh ăn cơm trưa.”

Thiệu Tuấn cúi đầu trầm mặc mấy giây, rồi sau đó lại ngẩng đầu nhìn mẹ Thiệu cùng Tăng Tĩnh Ngừ cách đó không xa, lúc này vừa đúng Tăng Tĩnh Ngừ xoay đầu lại khó khăn lắm mới nhìn lên tầm mắt của anh. Thiệu Tuấn giống như tên trộm đột nhiên bị phát hiện nên vội vã chạy trốn, chợt quay đầu đi chỗ khác, trầm tư chốc lát, chậm rãi đáp: “Được, cụ thể mấy giờ, ở nơi nào.”

“Nhà hàng lần trước đi. Ừ. Mười một giờ, như thế nào?”

“Được.”

Cúp điện thoại, Thiệu Tuấn lại nhìn đồng hồ, bây giờ đã mười giờ mười lăm phút rồi, từ nơi này đến chỗ đó ngồi xe buýt phải gần hai mươi phút. Hiện tại anh phải đi ngay lập tức.

“Con mau đi đi, Tĩnh Ngừ ở nơi này với mẹ một lát.” Giọng mẹ Thiệu có chút vui sướng, giống như chỉ cần Thiệu Tuấn đi chuyển này lập tức có thể xác định hôn sự .

Thiệu Tuấn biết trong lòng mẹ anh có chủ ý gì, nhưng anh cũng không muốn làm khó Tăng Tĩnh Ngừ, lần đầu tiên cãi lời mẹ Thiệu, thay Tăng Tĩnh Ngừ giải vây nói: “Không phải cô nói Trần Ngôn gửi cô mua đồ gì sao? Bây giờ cô cũng nên đi thôi.”

Tăng Tĩnh Ngừ vui mừng trong bụng, xem ra Thiệu Tuấn vẫn có chút quan tâm đối với cô. Chỉ là tình huống bây giờ, xem ra, muốn giải quyết Thiệu Tuấn, trước tiên cần phải giải quyết mẹ anh.

“Em muốn chỗ này nói chuyện bác gái, một người rất nhàm chán.” Tăng Tĩnh Ngừ lời nói chân thành, vừa nói còn vừa nắm tay mẹ Thiệu, trên mặt hơi có vẻ lo lắng: “Bác gái, sẽ không ghét bỏ con chứ?”

“Không có.” Mẹ Thiệu không ngừng lên tiếng phủ nhận.

Bà vốn là người thiện lương, đem Tăng Tĩnh Ngừ lưu lại cũng không có gì ác ý, chỉ đơn thuần cảm thấy cô không thích hợp với con trai mình. Hôm nay Tăng Tĩnh Ngừ hỏi như vậy, trong lòng càng thêm áy náy.

Thậm chí có chút không dám ngẩng đầu nhìn lại ánh mắt của Tăng Tĩnh Ngừ.

Tại nhà hàng.

Trước sau như một, nhà hàng không lớn nhưng khách đã ngồi đầy, người phục vụ mặc đồng phục màu đỏ thường xuyên bưng những món ăn lên phục vụ cho khách hàng, thỉnh thoảng có người hô to: “Nhân viên phục vụ, quay lại đây một chút.”

Lý Hiểu lại đến sớm hơn, Thiệu Tuấn vừa tới cửa, cô liền đứng dậy phất tay với Thiệu Tuấn.

Lý Hiểu là kim thiên, từ trước tới nay cô luôn mua những bộ quần áo đắt tiền, lần trước đi dạo ở ON-LY mua một cái áo đầm màu trắng. Cổ tròn, phần eo thắt lại, chiều dài đến gối. Ngoại trừ kích thước nhỏ hơn một chút, thì không có sự khác biệt nào với quần áo Tăng Tình Ngữ đang mặc.

Thiệu Tuấn nhìn không được liếc mắt mấy lần, nghĩ thầm, Tăng Tình Ngữ mặc còn đẹp hơn một chút.

Thiệu Tuấn vẫn đi thẳng về phía trước, áo T shirt thêm quần dài, nhưng sao lại đẹp trai đến thế, Lý Hiểu càng nhìn càng cảm thấy không dời mắt được đi.

“Cô tới lâu chưa?” Giọng nói Thiệu Tuấn nhàn nhạt.

“Không có, em cũng là vừa tới.”

“Anh gọi thức ăn đi.” Lý Hiểu đem thực đơn đẩy tới trước mặt Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn nhìn lướt qua, “Vậy thì cô gọi đi, món gì cũng ăn được, tôi không kén ăn.”

Nhân viên phục vụ lấy thực đơn, không khí đột nhiên trở nên có chút lúng túng.

Lý Hiểu là con gái, chủ động gọi điện thoại đã làm cho cô thấy xấu hổ lắm rồi, cô hi vọng Thiệu Tuấn có thể đáp lại một chút.

Thiệu Tuấn lại cúi đầu trầm tư, lời kế tiếp muốn nói lại khó có thể mở miệng, tuy nhiên không thể không nói.

“Lần trước em hỏi anh vấn đề kia. Em vẫn nên nói rõ với anh một chút.” Trong lòng giãy giụa kịch liệt, Thiệu Tuấn rất cuộc mở máy hát, “Tôi tốt nghiệp trường quân đội, không sai, nhưng gia cảnh tôi cũng không giống như cô nghĩ, nhà chúng tôi ở đã rất cũ nên không thể làm quà cưới được, mặc dù mẹ tôi rất hi vọng tôi ngay lúc này định hôn ước, nhưng tôi cảm thấy phải nói rõ với cô sẽ tốt hơn, không thể làm trễ nãi cô được.” Thiệu Tuấn rất ít cùng người khác nói tới gia cảnh của mình, cũng không phải anh cảm thấy mất thể diện, chỉ là khi nhắc tới gia cảnh sẽ là nguyên nhân làm người ta khinh thường, bài xích nhiều hơn, dưới tình huống bình thường anh tuyệt đối sẽ không chủ động nói tới.

Giống như Tăng Tình Ngữ đã từng nói, trong lòng anh có một cánh cửa, bị anh khóa chặt từ bên trong, ai cũng không vào được, chính anh cũng không ra được. Gia cảnh của anh điển hình cho những người bản hàn, tự ti, không tự tin, nhưng anh theo thói quen dùng lạnh nhạt cao ngạo để che giấu đáy lòng không tự tin.

“Ha ha” Lý Hiểu cười yếu ớt, đột nhiên cảm thấy mình như bị nhìn xuyên nên có chút lúng túng.

Cô là người nơi khác đến, học trung cấp sư phạm ở thành phố Y, sau khi tốt nghiệp thì làm cô giáo ở nhà trẻ, hiện tại sống nhờ nhà của họ hàng ở đây. Muốn mua phòng ốc ở thành phố Y bằng tiền lương hai ngàn đồng tiền một tháng căn bản là không thể nào. Muốn đặt chân ở chỗ này chỉ có thể tìm một đối tượng có phòng ốc. Nhưng khi Thiệu Tuấn nói ra lời này thì trong lúc bất chợt cô cảm thấy áy náy.

Tuổi trẻ bông bột cô đã từng nghĩ, phòng ốc tính là gì, tiền bạc tính là gì, chỉ cần hai người yêu nhau mà có thể vượt qua tất cả khó khăn là được. Nhưng khi bước chân vào xã hội, mới phát hiện không có tiền nửa bước cũng khó đi: ăn cơm, mặc quần áo, ngồi xe, loại nào mà không lấy tiền.

Cô không nói phòng ốc không quan trọng, tiền không quan trọng, nhưng là, cô không phải loại người chỉ nhận tiền không nhận người, ít nhất, muốn buông tha Thiệu Tuấn, có điểm không bỏ được. Hơn nữa, cô thấy, Thiệu Tuấn rất có năng lực, nếu mua không nổi phòng ốc, đi theo anh bộ đội cũng không tệ.

Lý Hiểu cười một tiếng ngay sau đó: “Mặc dù trước lần em hỏi tương đối thẳng thắn, nhưng chúng ta còn trẻ, cũng không gấp, nên không cần phải kết hôn ngay bây giờ. Phòng ốc mặc dù quan trọng, nhưng hai

người ở chung một chỗ, tình cảm quan trọng hơn, em cảm thấy, trước tiên chúng ta có thể chung đụng một thời gian thử một chút, anh cảm thấy thế nào?”

Thiệu Tuấn đột nhiên im lặng, chẳng lẽ anh cự tuyệt chưa đủ rõ ràng, muốn nói rõ hơn nữa, nhưng đúng lúc này nhân viên phục vụ dọn thức ăn lên.

Một bữa cơm, hai người ăn nhìn nhau không nói gì, đều có tâm sự riêng.

Lý Hiểu nghĩ: có lẽ Thiệu Tuấn cảm thấy gia cảnh mình không được tốt, là người đàn ông rất có lý tưởng.

Thiệu Tuấn nghĩ: tuổi anh còn rất trẻ, cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, chủ yếu là, một chút cảm giác với Lý Hiểu anh cũng không có.

Sau khi ăn xong, Lý Hiểu nói: “Khi nào thì anh trở về doanh trại, em ra tiễn anh.”

Về mặt Thiệu Tuấn nguội lạnh: “Không cần, chúng ta vẫn nên làm bạn bè bình thường thôi.”

Câu nói này làm Lý Hiểu chết lặng, nếu không hiểu được ý tứ trong lời nói của Thiệu Tuấn, thì đầu cô bị bệnh rồi.

Từ chối như vậy, Lý Hiểu cảm thấy khó chịu, mặc dù cô không là mỹ nữ, nhưng ngoại hình cũng không thua ai, mượt mà cân đối, ngày thường bọn học sinh cũng thích cô, vốn là mặt đỏ thắm trong nháy liên biến thành trắng xanh.

“Này, tôi còn có chuyện, đi trước đây.” Còn ở lại chỗ này, là tự tìm khó chịu thôi.

Lúc Lý Hiểu đi cũng vừa lúc mười hai giờ.

Mặt trời lên cao, ngay trên đỉnh đầu, người đi trên đường cũng dần dần ít.

Lối đi bộ, xa xa chỉ nhìn thấy các loại xe buýt cùng xe taxi chạy qua chạy lại, đi tới đi lui.

Thiệu Tuấn đứng ở cửa nhà hàng, mắt chăm chăm phía trước, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Một lát trở về, nên nói với mẹ như thế nào đây?

———— người ta không coi trọng anh?

Nhưng mới vừa rồi là Lý Hiểu chủ động gọi điện thoại cho anh, không coi trọng mà còn chủ động gọi điện thoại.

———— người ta tìm anh có chuyện gì sao?

Nhưng tìm anh có chuyện gì đây?

Từ trước đến giờ Thiệu Tuấn luôn bình tĩnh nhưng giờ đột nhiên cảm thấy rất phiền não, vốn muốn đi mấy bước đến trạm ngồi chờ xe buýt, thế nhưng rối rắm, anh lại không muốn trở về sớm như vậy. Từ nhỏ anh đã hiểu chuyện hiểu thuận, không muốn nhìn thấy nhất chính là vẻ mặt mẹ anh thất vọng, hôm nay lại vì một chuyện như vậy mà nói dối mẹ, thật đúng là chuyện rối rắm.

Vì vậy, kết quả chính là, anh một đường trở về.

Tăng Tĩnh Ngữ trông mòn con mắt, không phải là ăn bữa cơm sao?

Chẳng lẽ nhìn anh để ý người phụ nữ xấu xí kia sao?

Hai người hẹn với nhau?

Cô càng nghĩ càng phiền não, ngay tiếp theo, nhiệt tình bán trái cây cũng giảm hơn phân nửa, không còn hơi sức ngồi phía sau xe hàng, đứng đưa hai chân mảnh khảnh, rũ đầu, trong lòng vẽ vòng vòng.

Đến gần buổi trưa, tất cả mọi người ngủ trưa, buôn bán cũng dần dần ít lại. Mẹ Thiệu nhìn vẻ mặt nhàm chán của Tăng Tĩnh Ngữ, tốt bụng khuyên giải nói: “Bây giờ là lúc ăn cơm, chắc con đói bụng rồi, giữa trưa, bọn học sinh cũng đi ngủ trưa, cũng không có buôn bán gì. Con đi trước đi.” Mẹ Thiệu từ xe lấy ra mấy quả chuối đưa cho Tăng Tĩnh Ngữ.

Từ trước đến giờ Tăng Tĩnh Ngữ là cô gái phóng khoáng, không việc gì làm gì khó được cô, nhận lấy chuối liền ăn, cô rất đói bụng.

“Bác gái, nơi này cách nhà bác xa như vậy, cơm trưa người giải quyết như thế nào?” Ăn hết một trái chuối, Tăng Tĩnh Ngữ không nhịn được tò mò hỏi.

“Bác có mang cơm hộp, bên này có nhiều gian hàng như vậy, tùy tiện đi một chút là được, chỉ là, bác sợ con ăn không quen.” Mẹ Thiệu xin lỗi. Theo lý thuyết, người ta ở chỗ này giúp bà bán một số thứ, phải bao ăn cơm mới phải, nhưng là, bà ngượng ngùng nói nếu đi ăn đồ nướng ở gần đây thì không dinh dưỡng lại không có vệ sinh.

Tăng Tĩnh Ngữ nghe ra ý tứ tự ti trong lời nói của bà, lưu loát nhảy từ trên xe xuống, trực tiếp đi tới gian hàng đồ nướng, lúc gần đi vẫn không quên quay đầu lại nhìn mẹ Thiệu một cái: “Con đi mua cơm.”

6. Chương 6

Mẹ Thiệu nhìn bóng lưng Tăng Tĩnh Ngữ đi xa, trong lòng có chút buồn phiền, bà là người từng trải, biết chênh lệch gia đình có ảnh hưởng đến hôn nhân như thế nào, coi như Tăng Tĩnh Ngữ nữa thích con trai bà thì sao, cha mẹ của cô không ngại sao?

Lại nói, Tăng Tĩnh Ngữ lớn lên trong một gia đình quyền quý, chưa từng trải qua cuộc sống gian khổ, có thể hiện tại cô cảm thấy tốt, nhưng một khi thực sự trải qua cuộc sống như vậy, rất có khả năng cô sẽ hối hận.

Thật là đứa bé tốt, nhưng con trai của bà không có phúc phần kia.

Tăng Tĩnh Ngữ mua hai hộp cơm chiên, lấy hai đôi đũa rồi hấp tấp chạy về.

Mẹ Thiệu nhận lấy hộp cơm, muốn trả lại tiền cho Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng không ngờ cô nói, “Bác gái, bác khách khí với con cái gì, ban đầu Thiệu Tuấn cứu con, rồi con ở lại nhà bác, rồi còn ăn chùa uống chùa nữa.”

Mẹ Thiệu ngượng ngùng cười một tiếng, đem tiền nhét vào trong tay Tăng Tĩnh Ngữ, thật ra thì tiền không quan trọng, chủ yếu không phải ý này, Tăng Tĩnh Ngữ giúp bà bán một số thứ, sao có thể để Tĩnh Ngữ bỏ tiền mua cơm. Huống chi, bà giữ Tăng Tĩnh Ngữ lại cũng đã quá đáng rồi.

Bà đã không chịu nổi Tăng Tĩnh Ngữ cho dù là một chút xịu, như vậy chỉ tăng thêm cảm giác áy náy cho bà thôi, thế nhưng phần cảm giác áy náy làm thế nào cũng không áp chế được tự ti trong lòng bà.

Lúc Thiệu Tuấn trở lại, Tăng Tĩnh Ngữ cùng mẹ Thiệu mới vừa cơm nước xong.

Tăng Tĩnh Ngữ ngồi ở trên xe bày trái cây đựng đĩa chân, mẹ Thiệu ngồi ở trên ghế nhựa nhỏ, hai người trò chuyện câu được câu không.

Mẹ Thiệu vẻ mặt áy náy nói: “Thật sự xin lỗi con, để cho con phải ăn cái này.”

“Ha ha” Tăng Tĩnh Ngữ cười khan một tiếng, tay chân luống cuống nắm tóc, “Bác gái, bác nói như vậy làm con thấy thật xấu hổ, cơm đó ăn rất ngon.”

Nghe vậy, mẹ Thiệu cười một tiếng quay đầu đi chỗ khác, không biết nên làm sao để nói tiếp. Thật ra thì bà đã nghĩ sai rồi, Tăng Tĩnh Ngữ không phải loại kia... đại tiểu thư mềm mại, yếu đuối. Lúc ấy đi theo mẹ thì tốt rồi, kể từ khi ba mẹ cô ly hôn, ba cô thường ngày vội vội vàng vàng, luôn chú tâm trong công việc, không ai quan tâm chăm sóc cô, mỗi ngày đều đi theo đám nhóc trong đại viện làm càn, quậy phá.

Trung học là thời kì phản nghịch quậy phá điên cuồng của cô, vô cùng kịch liệt. Ở trong trường học lừa gạt giáo viên là đau bụng muốn xin nghỉ về nhà, ở nhà lừa gạt ba, nói ở trường học làm tổng vệ sinh, tóm

lại trong mười câu thì không có câu nào là thật. Cứ năm buổi là có hết ba buổi cúp cua đi chơi diện tử với đám bạn xấu trong đại viện.

Có lúc chơi diện rồi đem tiền ăn cơm xài hết, đói bụng đi về nhà.

Cho nên ở đây ăn như thế nào, cô không có chú ý nhiều như vậy, chỉ cần có thể no bụng là được.

“Sao lại trở về nhanh như vậy, sao không dẫn Lý Hiểu ra ngoài đi dạo một chút?” Mẹ Thiệu thấy Thiệu Tuấn trở về sớm như vậy nên không vừa lòng.

Tăng Tĩnh Ngữ ngồi trên xe đôi mắt nhắm nghiền, hai con mắt to hừng hực lửa, hận không thể một phen đem Thiệu Tuấn đốt thành tro bụi.

Thiệu Tuấn có vẻ thận trọng đứng bên cạnh mẹ Thiệu, vẻ mặt lúng túng, dọc đường đi anh đều suy nghĩ làm sao tìm cơ để lừa dối mẹ anh, nhưng đến lúc đứng trước mặt mẹ Thiệu, những suy nghĩ kia đều không thể nói thành lời.

Cuối cùng chỉ đành phải lấy cớ tạm bợ: “Chúng con không thích hợp.”

“Không thích hợp” ba chữ này như đơn giản, nhưng vấn đề rất lớn.

Thông thường nhất là tính tình không thích hợp, nhưng đồng thời lại có thể sinh ra nhiều loại ý nghĩa khác: gia cảnh không thích hợp, dáng ngoài không thích hợp, công việc không thích hợp, trình độ học vấn không thích hợp,... nói chung là rất nhiều thứ không thích hợp, trong lúc nhất thời mẹ Thiệu cũng không hiểu rõ rốt cuộc không thích hợp loại nào, khế khép mắt, miệng giật giật, nhưng cuối cùng lại đem toàn bộ nghi ngờ nuốt vào trong bụng.

So với khổ sở của mẹ Thiệu, tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ cơ hồ thật tốt. Ngọn lửa trong mắt đã được dập tắt, mặt nhẵn nhụi rồi rầm đã sớm cười rục rịch như hoa, ngồi trên xe hai chân khẽ đung đưa, chỉ thiếu chút nữa lên tiếng hát vang tỏ vẻ ăn mừng.

Thiệu Tuấn đứng đối diện mãnh mẽ lên đầu, nhìn khuôn mặt đang cười đáng đánh đòn của Tăng Tĩnh Ngữ, không nhìn được chau mày, cúi đầu suy nghĩ một phen, lại nói: “Mẹ, con vừa mới tốt nghiệp, cũng không vội, sau này hãy nói.”

Trong lòng mẹ Thiệu có cảm giác không tốt, không phải bà cũng vì tốt cho anh sao? Có lòng tốt nhưng lại chê bà nhiều chuyện. Tức giận quay đầu đi chỗ khác, không để ý đến Thiệu Tuấn, nhưng mới vừa quay đầu lại thấy vẻ mặt người nào đó đang rất hả hê, vui sướng.

Lúc này, Tăng Tĩnh Ngữ nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ với Thiệu Tuấn, ai biết mẹ Thiệu đang đưa lưng về phía cô đột nhiên xoay người lại, Tăng Tĩnh Ngữ trợn tròn mắt.

Sắc mặt mẹ Thiệu có vẻ hơi lo lắng: “Tĩnh Ngữ, con làm sao vậy?”

Tăng Tĩnh Ngữ há hốc mồm, chết lặng mấy giây, “Àch. a. Cái đó cái đó. . . Con...con đột nhiên nhớ tới con còn có chuyện, ha ha, nếu Thiệu Tuấn trở lại con nên đi thôi. Bác gái hẹn gặp lại.” Nói xong cầm túi xách đi như chạy trốn.

Xem chừng đã ra khỏi tầm mắt mẹ Thiệu, Tăng Tĩnh Ngữ không nói hai lời, lấy điện thoại di động ra gọi cho Thiệu Tuấn.

Thấy trên màn ảnh màu đen hiện lên ba chữ Tăng Tĩnh Ngữ, huyết Thái Dương Thiệu Tuấn giật giật, cảm thấy đau đầu.

Tăng Tĩnh Ngữ là ai, tự luyện đến người thần đều tức giận, không ai có thể chống lại nổi, người nào đó cố ý, trước mặt mẹ anh giả làm cô gái ngoan hiền để tạo ấn tượng tốt, mới hùng hùng hổ hổ đi như vậy nhưng xoay người lại đã gọi điện thoại cho anh.

“Alo, Mạc Nham, câu trở về lúc nào vậy? Nơi nào, đang tới đây sao?” Thiệu Tuấn sợ mẹ Thiệu lại hỏi nên cố ý nói tên bạn học, lại tự biên tự diễn nói cần một đoạn. Đầu kia Tăng Tĩnh Ngữ nghe như rơi vào trong sương mù, cho đến khi anh nói bây giờ đang tới đây, cô mới nhất thời tỉnh ngộ, người ta là cố ý, đoán chừng do sợ mẹ Thiệu biết là cô sẽ không cho đi. Mỗi một buổi

sáng cô đã cảm thấy thái độ mẹ Thiệu đối với chuyện cô cùng Thiệu Tuấn là không vừa ý, phải nói là cực kỳ không hài lòng.

Đau lòng cũng không có, từ trước đến giờ cô là Tiểu Cường đánh không chết, bất quá thất vọng thì không thể tránh được. Từ hành động và ý tứ trong lời nói của mẹ Thiệu rất dễ dàng nhìn ra, mẹ của anh quá mức tự ti, nhạy cảm, hơn nữa sĩ diện rất cao.

Không phải một bữa cơm thôi sao, ăn cái gì không phải là ăn, thế nhưng mẹ Thiệu lại sợ cô ăn không quen đồ nướng vỉa hè. Hơn nữa còn đem 10 đồng tiền cơm đưa cho cô. Cô chỉ có thể im lặng mà ngược mặt hỏi ông trời, có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Mẹ Thiệu vốn có chút tò mò, nhưng vừa nghe tên bạn học của anh, lập tức mất hứng thú, thậm chí còn có chút ghét bỏ mà nói: “Có chuyện gì đi trước đi, anh ở nơi này rất cản trở.” Bây giờ bà nhìn thấy con trai liền phiền não, dĩ nhiên còn có chút đau lòng, sao có thể để con trai đi theo mình chịu khổ được.

Một tay Thiệu Tuấn che điện thoại di động, nhìn mẹ Thiệu xin lỗi: “VẬY con đi trước, buổi tối lúc dọn quán con sẽ quay lại.”

Thiệu Tuấn cúp điện thoại rồi đuổi theo, xa xa đã nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngữ đứng dưới bóng cây, làn váy tung bay trong gió, chỉ thấy sống lưng cô thẳng tắp, mắt thỉnh thoảng nhìn quanh phía trước, trong lúc bất chợt chậm lại bước chân. Tăng Tĩnh Ngữ đủ loại biểu hiện không thể không khiến anh hoài nghi, cô thích anh. Nhưng xét thấy lúc trước cô đối nghịch với anh đủ loại, anh lại cảm thấy khả năng này cơ hồ là số không.

Tăng Tĩnh Ngữ, người nọ, không đáng tin chút nào! ! !

Anh còn nhớ rõ vào một ngày kia đột nhiên nhận được điện thoại của Tăng Tĩnh Ngữ gọi tới.

Người nọ mở đầu chính là giọng nói tuyên bố: “Thiệu Tuấn, em yêu rồi.”

Anh đối với tình yêu của Tăng Tĩnh Ngữ không hứng thú lắm, chỉ là nhàn nhạt “Ừ.” một tiếng.

Tăng Tĩnh Ngữ đối với ý kiến lạnh nhạt của anh tức giận, tuông ra một tràng dài như trách mắng anh, “Aizzz, sao một chút kinh ngạc anh cũng không có, em đã nói với anh. Cái người này là lớp trưởng khi em còn học trung học, khi đó em thành tích quá kém, giáo viên là Bồ Tát cứu khổ cứu nạn nên sắp cho em ngồi cùng bàn với cậu ta. Cậu ta gia thế rất tốt, thành tích tốt, một nửa nữ sinh lớp chúng em đã thầm mến cậu ấy, em còn giúp bọn họ đưa thư tình nữa. Chắc chắn, không trách được mọi người đều bị anh cự tuyệt, thì ra là cậu ta đã để ý em rồi, bây giờ mới phát hiện sức quyến rũ em lớn như vậy, quả thật là như vậy rồi.” Tăng Tĩnh Ngữ càng nói càng đắc chí.

Anh chỉ cảm thấy đầu đầy thương tích, cô nói yêu thì yêu đi, mắc mớ gì tới anh, còn phải kể rõ cặn kẽ như vậy, sợ anh không biết sao. Ngay sau đó chỉ nói “Chúc mừng.” liền cúp điện thoại.

Vậy mà không lâu sau, nhận được điện thoại Tăng Tĩnh Ngữ lần nữa thì cô gái động kinh kia đổ ập xuống đúng một câu: “Thiệu Tuấn, em thất tình, anh an ủi một chút em đi.” Trong miệng tuy là nói như vậy, nhưng trong giọng nói cũng không mang nửa điểm thương cảm hay đau buồn gì.

Anh không nhận được, khóe miệng giật giật, rất hoài nghi có phải đầu cô gái này bị cửa kẹp hay là bị lừa đá hay không, tóm lại không thể dùng từ bình thường để nói về cô. Dĩ nhiên, cho dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng vẫn là không nhận được, trầm giọng hỏi một câu: “Người nào nói ra?”

“Nói nhảm, đương nhiên là em.”

“Đã bao lâu rồi?”

“Đã chia tay gần một tuần rồi.”

“Tại sao muốn chia tay?”

“Không thích liên đường ai nấy đi.”

“Không thích cậu ta sao lại cùng cậu ấy qua lại làm gì?”

“Khi đó cảm thấy cũng may, hiện tại, vừa nghe đến điện thoại vang, cả người em khẩn trương, chỉ sợ cậu ta nói muốn em đi ra ngoài hoặc là tới thăm em.”

“.....” Thiệu Tuấn im lặng, anh lần nữa cảm thấy Tăng Tĩnh Ngữ rất không đáng tin, kỳ hạn một đoạn tình cảm bảo đảm chất lượng của Tăng Tĩnh Ngữ như một lọ sữa chua.

Có lẽ tình cảm đối với Tăng Tĩnh Ngữ mà nói, chính là một trò chơi. Cảm giác hoàn hảo thì vui đùa một chút, một khi hứng thú đã hết, lập tức phải mông chạy lấy người, thậm chí một tia áy náy cũng chưa từng có.

Anh đột nhiên cảm thấy vô cùng đồng tình với người lớp trưởng bị Tăng Tĩnh Ngữ quăng đi kia, gặp phải người không đáng tin cậy lại không lương tâm như vậy, bị cô quăng cũng chưa hẳn là một chuyện xấu, mà ngược lại, bị cô thích, cũng chưa chắc là chuyện tốt.

Đi tới trước mặt Tăng Tĩnh Ngữ, Thiệu Tuấn trước sau như một, nét mặt không chút thay đổi, giọng nói nhàn nhạt hỏi, “Làm gì?”

Sắc mặt Tăng Tĩnh Ngữ trầm xuống, trong giọng nói mang theo một tia châm chọc: “Thế nào, con gái người ta không coi trọng anh?” Cô rất tức giận. Rõ ràng đã hẹn đi nhà anh, kết quả anh không có nói với mẹ Thiệu, biết rõ cô là đến thăm anh, nhưng bỏ cô lại mình với mẹ Thiệu, tự mình đi ăn cơm trưa với cô gái khác.

Mẹ nó, bạn bè mà như vậy sao, uống công cô còn coi anh là bạn bè.

Thiệu Tuấn bị Tăng Tĩnh Ngữ hỏi á khẩu không trả lời được, anh vốn cũng không phải là người nói nhiều, hơn nữa trong chuyện này, anh quả thật đuối lý, tổng hợp sự hiểu biết của anh đối với Tăng Tĩnh Ngữ, cuối cùng anh nói một câu vô cùng thực tế: “Cô muốn như thế nào.”

7. Chương 7

Theo mức độ đó mà nói, Tăng Tĩnh Ngữ là một người cực kỳ có chủ kiến. Cô rất ít tức giận với bạn bè, bình thường tức giận cũng sẽ không nổi trận lôi đình. Bởi vì sau khi cô phát giận sẽ mở miệng đòi hỏi bồi thường với đối phương, rồi sau đó rất nhanh hết giận.

Thiệu Tuấn biết rõ điểm này ở Tăng Tĩnh Ngữ, cho nên mới phải chủ động hỏi “Cô muốn như thế nào?”

Chỉ thấy hai mắt Tăng Tĩnh Ngữ đen trắng rõ ràng nhanh chóng lóe lên tinh quang, môi đỏ, mỏng, khẽ nâng lên, vẻ mặt phách lối giơ cánh tay lên làm ra biểu tượng “OK” trước mặt Thiệu Tuấn.

“Có ý gì?” Đòi hỏi Thiệu Tuấn khẽ mở, trong mắt hơi nghi vấn. Trong lòng không nhịn được cảm thán, đoán chừng suy nghĩ anh và Tăng Tĩnh Ngữ vĩnh viễn sẽ không giống nhau, không tâm linh tương thông hay ý tưởng lớn gặp nhau được.

Ít khi nào Tăng Tĩnh Ngữ có tính tình dễ chịu như bây giờ, không nhân cơ hội chế nhạo anh. Ngón tay trắng nõn dưới ánh mặt trời chậm rãi lay động, nụ cười chói lọi tươi như hoa, giọng nói du dương mà vui sướng: “Rất đơn giản, chỉ cần anh đáp ứng em ba điều kiện là được.”

Mặt Thiệu Tuấn không chút thay đổi, nhìn người trước mắt hả hê, ngưng mắt ngẫm nghĩ chốc lát, cân nhắc hơn thiệt cảm thấy có thể rồi mới lạnh lạnh nói: “Cô nói đi.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy mừng rỡ, ngón trỏ dựng đứng, bốn ngón còn lại nắm quyền, nói: “Thứ nhất, không cho phép anh liên lạc với cái gì Hiểu kia.”

Thiệu Tuấn gật đầu, hôm nay anh đã nói rõ với Lý Hiểu, không thể nào liên lạc được nữa, điểm này coi như là đồng ý.

Tăng Tĩnh Ngữ không ngừng cố gắng, đem ngón giữa giơ lên, làm ra biểu tượng V, nói: “Thứ hai, không được đi xem mắt nữa.”

Thiệu Tuấn hừ nhẹ một tiếng, vốn anh không thích xem mắt, hơn nữa mới vừa rồi đã ngã bài với mẹ Thiệu, cái này cũng có thể đồng ý.

Cuối cùng, đôi tay Tăng Tĩnh Ngữ khoát sau lưng, ưỡn ngực thót bụng, cầm khế giơ lên, cao ngạo giống như nữ vương, “Thứ ba, em muốn làm bạn gái anh.”

Thiệu Tuấn đột nhiên mở to mắt, kinh ngạc nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, nghi ngờ vừa rồi mình nghe nhầm. Cặp mắt chăm chú nhìn gò má đỏ tươi do đứng dưới nắng mặt trời của Tăng Tĩnh Ngữ, giống như muốn ở trên mặt cô nhìn ra điểm gì đó bất thường.

Tăng Tĩnh Ngữ bị anh nhìn chăm chú có chút sợ hãi, không nhịn được khẽ nhú mày, vội vàng hỏi: “Có được hay không, anh nói đi, nhìn em cái gì mà nhìn.”

Thiệu Tuấn không cử động, đột nhiên cúi đầu xuống, lẳng lặng trầm mặc mấy giây, rồi sau đó mới chậm rãi cự tuyệt nói: “Không thể nào.” Giọng nói vang vang có lực.

Sắc mặt Tăng Tĩnh Ngữ chợt trầm xuống, trong mắt thoáng lên một chút đau thương nhưng rất nhanh liền biến mất, ngay sau đó giận dữ, “Tại sao?”

Trong mắt bùng lên ngọn lửa tức giận, hận không thể đem Thiệu Tuấn đốt thành tro bụi.

Trừ bỏ đau lòng do bị cự tuyệt, cô cũng không hiểu tức giận cái gì, NND (câu chữ thề ở TQ), lần đầu tiên tỏ tình liền bị cự tuyệt, thật không có mặt mũi.

Đã qua lại với nhau lâu như vậy, cô cảm thấy Thiệu Tuấn đối với cô không phải không có cảm giác. Mẹ Thiệu lấy cớ giữ mình lại thì Thiệu Tuấn thay cô giải vây; mỗi lần cô gọi điện thoại tới doanh trại, cho dù cô nói những chuyện rất nhảm chán nhưng Thiệu Tuấn cũng sẽ lẳng lặng nghe, mặc dù anh ít nói, là người lạnh nhạt, nhưng cho tới nay vẫn chưa lộ ra một tia chán nản hoặc tức giận đối với cô. Hơn nữa mới vừa rồi Thiệu Tuấn tự biên tự diễn không phải là vì che giấu cho cô sao?

Hai vai Thiệu Tuấn rũ xuống, ánh mắt có chút mờ mịt, thật giống như đang chuyên chú nhìn chăm chăm cái gì đó, mà kì thực bên trong trống rỗng vô hồn, môi mím lại thật chặt tạo thành một đường thẳng. Xưa nay Tăng Tĩnh Ngữ sáng khoái phóng khoáng, ghét nhất chính là tánh tình này của anh, trên mặt xem ra rồi rắm vụn vặt, nhưng miệng lại không nói nửa chữ. Cô phiền não, đem túi đeo sau lưng hung hăng đập lên người Thiệu Tuấn, chợt cất cao giọng, nói: “Nói chuyện với anh đó, anh như vậy là sao?”

Thiệu Tuấn đưa tay vững vàng tiếp được cái túi cô đập tới, đột nhiên nghiêng đầu chống lại ánh mắt phần nộ của Tăng Tĩnh Ngữ, sắc mặt vẫn nguội lạnh như cũ, giọng nói lạnh nhạt như thường, “Tôi không thích cô, cho nên, chúng ta không thể nào.”

“Anh.” Tăng Tĩnh Ngữ bị anh nói như vậy làm cho á khẩu, không trả lời được, mở to mắt trừng anh, mũi hít từng trận khí lớn, tay chân luống cuống quay đầu đi chỗ khác, trong lòng cảm thấy chua chát, ánh mắt không khỏi có chút bi thương, trong đầu không ngừng nhớ đến câu nói của Thiệu Tuấn “Tôi không thích cô.”

Vị trí hai người lúc này là ở lối vào ngõ hẻm, hai bên ngõ hẻm là phòng ốc đã cũ đứng thẳng vây quanh, phía trước là đường cái rộng rãi, cũng may lúc này người đi đường không nhiều lắm, hai người đứng ở góc khuất của con đường, cách đường lớn một đoạn, mới không hấp dẫn sự chú ý của người đi đường.

Thiệu Tuấn khó khăn lắm quay lưng đi, không dám nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, anh không muốn nhìn bóng lưng bị thương rời đi của Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng anh càng không thể chấp nhận Tăng Tĩnh Ngữ làm bạn gái anh, có lẽ từ nay về sau, làm bạn bè hai người cũng không thể làm được.

Lại nói, từ lúc hiểu chuyện đến nay, chuyện của người khác Thiệu Tuấn đều không quan tâm, nhưng....

Tăng Tĩnh Ngữ tức giận, hận không ăn được thịt của anh, uống máu của anh, càng nhìn càng cảm thấy Thiệu Tuấn rất đáng đánh đòn, thật đúng là động lòng không bằng hành động, người nào đó nóng nảy hung hăng đập mấy quyền vào bả vai bền chắc của Thiệu Tuấn, vừa đánh người vừa tức giận chất vấn: “Vậy anh thích người nào?”

Thiệu Tuấn chậm rãi xoay người lại, một bên khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên, giống như tự giễu, cười khổ nói: “Tôi cũng không biết mình thích ai nữa.” Hiện tại thích đối với anh chính xác mà nói, quá xa xỉ, anh

không tiêu phí nổi.

“Vây.” Tăng Tĩnh Ngữ lặng im, quả đấm khó khăn cứng lại giữa không trung, cô vốn cho là anh có người thích mới có thể cự tuyệt thế kia, thì ra là không phải vậy. Ngay sau đó cũng giảm bớt tức giận, thu hồi quả đấm, trên mặt vui mừng, lại biến trở về thành Tiểu Cường vạm vỡ đánh không chết, giọng nói hết sức phóng khoáng: “Anh không yêu thích em thì sao, em thích anh là được. Yên tâm đi, anh sẽ rất nhanh thích em thôi.” Nói xong hai tay mạnh mẽ vỗ vỗ bả vai Thiệu Tuấn, giống như an ủi anh.

Trên mặt nguội lạnh của Thiệu Tuấn từ từ xuất hiện vết nứt, môi khẽ nhúc nhích, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói ra, theo sự hiểu biết của anh đối với Tăng Tĩnh Ngữ, bất luận anh nói gì cũng sẽ bị phản bác, hơn nữa kết quả cuối cùng thường thường là cảm giác bị cô chọc mình tức giận đến hận không thể đập đầu chết được.

Vì vậy trong lòng Thiệu Tuấn không ngừng tự nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy anh không nói lời nào, trong bụng vui mừng, lại khôi phục trạng thái tự tin quá đáng, “Im lặng có nghĩa là đồng ý, em biết rõ anh rất tán thành ý nghĩ của em.”

Thiệu Tuấn: “.”

Về vấn đề bạn gái như vậy không giải quyết được gì, cho đến cuối cùng cũng không có kết luận gì.

Một giờ trưa, chính là lúc mặt trời lên cao nhất, nóng nhất, trên đất bốc hơi nóng, hận không thể đem người nướng chín. Hai người ở góc khuất đứng gần mười phút, Thiệu Tuấn nửa ngày không nói một câu, Tăng Tĩnh Ngữ ở một bên ngáp liên tục.

“Thiệu Tuấn, chúng ta đi dạo thành phố Y một chút đi, em thật tò mò.”

Thiệu Tuấn không phản bác cô, vì vậy người nọ được voi đòi tiên, bắt được tay Thiệu Tuấn như không có chuyện gì xảy ra lôi kéo người ta đi dạo quanh thành phố Y.

Tay Thiệu Tuấn thật lạnh, giống như nắm khối băng, thoải mái khiến Tăng Tĩnh Ngữ không tự chủ nắm chặt hơn. Lòng bàn tay hai người kề nhau, tay Thiệu Tuấn rất lớn và có rất nhiều vết chai, biểu thị cho sự siêng năng luyện tập cũng như anh thường xuyên phải làm việc nặng, trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên ngứa ngáy, nhưng trên mặt lại làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, thật sự rất khó chịu.

Trường đại học Y rất lớn, cổng cao lớn tạo thành vòm, trên cổng vòm là tên trường học. Trường học là kiểu cối mở, cũng không có cửa, ra vào tùy ý. Cảnh đầu tiên sau khi vào cửa là đài phun nước thật to, nước phun ra dày đặc như tơ, tiêu tiêu sái sái phun ra, giống như một đóa hoa bọt nước. Hai bên đài phun nước là khu phòng học, phía sau là bậc thang bằng đá cẩm thạch, nấc thang cuối nối liền với thư viện cao 10 tầng.

Lúc nghỉ trưa, trong sân trường không có người đi lại, hai người đứng sóng vai dưới bóng của cổng vòm, tay Tăng Tĩnh Ngữ mềm mại thấm một tầng mồ hôi lạnh, tuy nhiên dù thế nào cũng không buông tay Thiệu Tuấn ra, Thiệu Tuấn khẽ dùng sức cố gắng tránh thoát, nhưng người nọ càng bắt chặt, cuối cùng dứt khoát buông tha.

“Chúng ta đi thư viện đi, ở đây nắng quá, em không chịu nổi.”

“Tại sao không chịu nói sớm.” Thiệu Tuấn có chút giận.

“Nói sớm có lợi ích gì không?” Tăng Tĩnh Ngữ cố ý giả ngu, nghiêng đầu hỏi.

Trên mặt Thiệu Tuấn thoáng qua một tia áy náy, trong nháy mắt giọng nói trở nên nhu hòa rất nhiều, “Đi thư viện phải có thể sinh viên, chúng ta đi khu phòng học đi.” Rồi sau đó cũng không đợi Tăng Tĩnh Ngữ trả lời liền lôi kéo cô đi tới khu phòng học.

Thiệu Tuấn đi ở phía trước, Tăng Tĩnh Ngữ sau lưng không nhìn được cười trộm, một lần nữa khẳng định ý nghĩ của mình, Thiệu Tuấn đối với cô tuyệt đối có ý tứ, coi như hiện tại không có gì hay là anh còn chưa có phát hiện anh đối với mình có ý tứ.

Khu phòng học cao 8 tầng, tương đối giống đại học y X, cả tòa lầu đang an tĩnh chỉ nghe tiếng chân giày cao gót Tăng Tĩnh Ngữ phát ra “Đang đang”.

Trong đại sảnh, trừ một tấm gương thì không có gì cả, vốn nghĩ tìm một chỗ ngồi nghỉ một lúc, nhưng sao cả tầng lầu lại không có một phòng học nào mở cửa, Tăng Tĩnh Ngữ không cam lòng lại lôi kéo Thiệu Tuấn lên lầu hai.

Lầu hai cùng lầu một không sai biệt lắm, ba mặt đều là phòng học, chỉ là ở đại sảnh lầu một không có bày một hàng thật dài ghế ngồi làm bằng gỗ như ở lầu hai này. Tăng Tĩnh Ngữ hưng phấn giống như trong sa mạc thấy được ốc đảo, lập tức buông tay ra Thiệu Tuấn, đặt mông ngồi xuống rồi tháo giày cao gót ra.

Đã rất lâu cô không có mang giày cao gót rồi, mới đi một chút như vậy đã bắt đầu đau chân, lòng bàn chân còn có chút ê ẩm, cả thân thể cong xuống, tay nhỏ bé xoa xoa mắt cá chân.

Thiệu Tuấn đem một loạt động tác Tăng Tĩnh Ngữ thu hết vào mắt, trong lòng hơi quan tâm hỏi: “Rất đau sao?”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy ngẩng đầu cười một tiếng, lôi kéo Thiệu Tuấn ngồi xuống ở bên người, rồi sau đó nâng lên chân phải. Chỉ chỉ vết phồng, nói: “Nhớ bồi thường cho em.”

Thiệu Tuấn theo ngón tay của cô nhìn sang, sắc mặt sắc đột nhiên có chút khó chịu, hồi lâu mới dè xuống khó chịu trong lòng, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Bồi thường thế nào?”

Tăng Tĩnh Ngữ khê nhích lại gần Thiệu Tuấn, nghiêng đầu dựa vào vai anh, nhẹ nhàng nói: “Để cho em dựa vào một lát, em mệt rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ rất nhanh ngủ thiếp đi, nhẹ thở ra một hơi, Thiệu Tuấn như lâm đại địch, cả thân thể cứng ngắc, giống như bức tượng điêu khắc, một cử động nhỏ cũng không dám.

Hơi gió mát nhẹ nhàng thổi qua, tóc ngắn mềm mại của Tăng Tĩnh Ngữ tung bay theo gió, Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trên mặt ngứa một chút, nhưng nửa ngày cũng không có vươn tay ra gãi, chỉ hơi hơi quay đầu, ánh mắt nhìn Tăng Tĩnh Ngữ điềm tĩnh ngủ, khóe miệng đột nhiên kéo ra tạo thành một độ cong hoàn hảo, ánh sáng trong mắt lung linh.

8. Chương 8

Sau khi đưa Tĩnh Ngữ đến trạm xe, Thiệu Tuấn quay trở về thành phố Y.

Mặt trời chiều ngã về tây, những áng mây do nắng chiều chiếu vào nhuộm lên đỏ như những núi lửa nổi giận phun trào dung nham, ánh mặt trời xuyên qua các khe hở giữa các lá cây và giữa các tầng lá với nhau, làm cho trên mặt đất loang lổ ánh sáng.

Dưới tàng cây, mẹ Thiệu đang bắt đầu dọn quán đóng cửa, Thiệu Tuấn bước lên đón lấy thùng trái cây trong tay mẹ Thiệu, “Mẹ, người ngồi bên cạnh là được rồi, để con dọn cho.”

“Aizz.” Mẹ Thiệu than nhẹ một tiếng, đem thùng trái cây đưa cho Thiệu Tuấn, sau đó ngồi xuống ghế nhựa bên cạnh, vừa nhìn con trai làm việc, vừa suy nghĩ phải cùng Thiệu Tuấn nói một chút về chuyện của Tăng Tĩnh Ngữ.

“A Tuấn này, có phải Tăng Tĩnh Ngữ để ý con hay không?” Mẹ Thiệu thử hỏi dò xét.

Đang bê thùng trái cây, Thiệu Tuấn sững sờ, hồi lâu mới chậm rãi cất xong cái thùng, xoay đầu lại nhìn về phía mẹ Thiệu, giọng nói có vẻ hơi cứng nhắc: “Mẹ, tại sao đột nhiên mẹ lại nói cái này?”

“Không có gì.” Mẹ Thiệu lắc đầu, rồi sau đó lại lăm bầm lăm bầu nói: “Cô gái kia người không tệ, chỉ là gia cảnh quá tốt.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì vậy? Chúng con không thể nào.” Đột nhiên Thiệu Tuấn có chút phiền não.

“Ha ha” mẹ Thiệu tự giấu cười một tiếng, rồi sau đó lại ngẩng đầu nhìn về phía con trai, trầm giọng nói: “A Tuấn, con có hận mẹ không, nếu ban đầu không phải là mẹ, có lẽ.”

“Mẹ, mẹ nói cái gì đấy.” Lần này Thiệu Tuấn hoàn toàn nổi giận, chột đề cao giọng nói một chút, “Cho tới bây giờ con cũng không có hối hận, mẹ là mẹ con, con vĩnh viễn đều chỉ có một mình mẹ là mẹ. Con biết rõ mẹ nói gì, con cùng Tăng Tĩnh Ngữ không thể nào, trong lòng con đã có tính toán.”

Nghĩ như vậy, bà lại thoáng an ủi một chút. Sau một giờ, Thiệu Tuấn rút cuộc trở lại, tâm tình bà đang trôi lơ lửng khi nhìn thấy anh về rút cuộc cũng an tĩnh một chút. Nhưng mà trên mặt vẫn còn có chút lo âu, “Cô gái kia là ai? Đừng có xen vào chuyện của người khác mà ảnh hưởng không tốt tới bản thân.” Trong cuộc sống ở xã hội Kim Tự Tháp bà là người ở tầng thấp nhất, trải qua cuộc sống khó khăn, tự nhiên mọi chuyện sẽ suy nghĩ thực tế một chút.

“Mẹ, đừng lo lắng, không có chuyện gì. Cô ấy là học sinh mới của trường chúng con, thiên kim nhà quân trưởng. Sẽ không gây ra chuyện gì đâu.” Gương mặt tuấn tú của Thiệu Tuấn hiện lên một tia mỉm cười, nói xong cũng trực tiếp đi vào trong phòng mình.

Cho tới giờ khắc này bà mới hoàn toàn dề xuống tâm tình của mình, nghĩ thầm, chỉ cần không phải là nữ nhân không đứng đắn là tốt. Ngay sau đó bà cũng đi theo sau lưng Thiệu Tuấn vào phòng ngủ.

Phòng ngủ rất nhỏ, chỉ có giường đơn làm bằng gỗ cùng một tủ đựng quần áo. Tầng Tĩnh Ngữ nằm ở trên giường không an phận, y phục đã sớm bị cô kéo xóc xệch không chịu nổi, đai an toàn rút xuống, lộ ra tảng lớn da thịt trắng như tuyết, vạt váy gần như sắp vén đến ngang hông, lộ ra chân thon dài trắng nõn ngọc ngà, vốn là trên trán có chườm khăn lông, nhưng đã rơi trên mặt đất từ lúc nào rồi.

Nhìn tới cảnh tượng mê người như thế, bà không nhìn được, khóe mắt giật giật, bà đã làm nên tội tình gì.... cô gái tốt như thế, tại sao.....Bà cũng không biết phải hình dung như thế nào cho tốt được nữa.

Mắt thấy Tầng Tĩnh Ngữ nổi điên, ngay cả áo lót cũng chuẩn bị kéo xuống, bà đang muốn tiến lên ngăn Tầng Tĩnh Ngữ lại, vậy mà Thiệu Tuấn đã tiến lên trước bà một bước, ngay tiếp trực tiếp ôm lấy Tầng Tĩnh Ngữ và chặn đi tới phòng tắm. ...

Không gian bên trong nhỏ hẹp, không có bồn tắm sang trọng, không có nước nóng ấm áp, chỉ có một vòi hoa sen đang phun nước lạnh.

Thiệu Tuấn gắt gao ôm lấy Tầng Tĩnh Ngữ đang quẩn chặt chằn, hệ thống cung cấp nước uống lạnh ào ào từ đỉnh đầu phun xuống, bà một bên nhìn con trai, gương mặt lo lắng, tuy nhiên không nghĩ ra biện pháp giải quyết nào tốt hơn. Chỉ có thể ở một bên yên lặng coi chừng....

Tầng Tĩnh Ngữ vẫn lảo đảo qua lảo đảo lại đến hơn một giờ sáng, sau đó bà giúp Tầng Tĩnh Ngữ thay quần áo.

Một đêm kia, bà và Tầng Tĩnh Ngữ ngủ chung ở trên giường, âm ỉ xong rồi Tầng Tĩnh Ngữ cả đêm ngủ tốt, mà bà, cả đêm lại không thể chợp mắt.

Ngày thứ hai ăn lúc điểm tâm Tầng Trường Quân (cha của Tĩnh Ngữ) đích thân đến nhà bà đón Tầng Tĩnh Ngữ về.

Tầng Trường Quân là một người rất có khí thế, ngoại hình khuôn mặt Tầng Tĩnh Ngữ rất giống ông, lông mày đen như mực, con mắt to mà có hồn, mặt chữ quốc (là chữ này nè), gương mặt có chút mập mạp, mặc dù ngày đó không có mặc quân trang, nhưng giở tay nhắc chân mơ hồ đều thấy lộ ra khí thái quân nhân đặc hữu, chỉ là, cũng may giọng nói thân thiện, mới khiến tâm tình bà vốn đang khấn trương thoáng hòa hoãn đi một ít.

Tầng Trường Quân nói: “Cám ơn mọi người đã cứu Tĩnh Ngữ, để mọi người thêm phần toái rồi.”

Bà mất tự nhiên kéo kéo váy áo nói “Không có gì.”

Sắc mặt Tầng Trường Quân trầm xuống, cả khuôn mặt xem ra nguội lạnh làm cho người ta cảm thấy rùng mình, nhìn về phía Tầng Tĩnh Ngữ đang đứng ở bên cạnh nói: “Con gái của tôi như thế nào trong lòng tôi biết rõ.” Bà nghĩ, nếu không có người đang ở bên cạnh rất có thể Tầng Trường Quân sẽ trình diễn một màn võ thuật với Tĩnh Ngữ rồi.

Chỉ là Tầng Tĩnh Ngữ cũng vậy, tuổi còn nhỏ lại đi quây rượu lêu lổng, hơn nữa còn bị người ta bỏ thuốc. Suy nghĩ một chút cũng cảm thấy sợ, nếu cái này thật sự đã xảy ra chuyện gì, như vậy phải làm thế nào đây.

Tầng Tĩnh Ngữ vẻ mặt áy náy, cười cười, tay chân cô có chút luống cuống, nói “Không có việc gì không có việc gì.”

Sau đó, Tăng Trường Quân gọi Thiệu Tuấn đi vào trong, không biết hai người nói cái gì, viết cái gì, không lâu sau liền đi, sau đó bà cũng không có nghe tin tức về Tĩnh Ngữ, cho tới hôm nay Tĩnh Ngữ cùng Thiệu Tuấn xuất hiện trước mắt bà.

Lần nữa hồi tưởng lại, bà đột nhiên cảm thấy ban đầu Tăng Trường Quân cùng Tăng Tĩnh Ngữ hai người đứng trong phòng dơ dáy bẩn thỉu nhỏ hẹp ở nhà bà, rất không thích hợp, vãi vấy trên người Thiệu Tuấn cũng tiền cho bà sinh hoạt một tháng, thử hỏi cuộc sống như vậy, nhà bà sao có thể lo nổi.

Xã hội chính là một Kim Tự Tháp thu nhỏ, người như Tăng Tĩnh Ngữ là cầm chìa khóa vàng lớn lên, từ lúc vừa ra đời liền quyết định cô ở trên đỉnh tháp, mà bà là ở tầng dưới chót, không có công việc, không có tài, không có quyền, không có tiền. Ở nơi Tắc Đất Tắc Vàng này, nhà bà tích cóp để tăng lên, ngay cả nhà vệ sinh cũng không mua nổi.

Cho dù bà suy nghĩ nhiều cũng được, nếu sự thật là như bà nghĩ, bà là thật lòng không hy vọng Thiệu Tuấn cùng Tăng Tĩnh Ngữ ở chung một chỗ.

9. Chương 9

Đối với sự kiện tố tình mạnh mẽ của Tăng Tĩnh Ngữ, bạn tốt Trầm Ngôn và Trịnh Hòa Ninh cuối cùng đưa ra lời nhận xét.

Trầm Ngôn: “Tĩnh Ngữ, có ai tố tình như cậu sao? Tớ thấy cậu chẳng khác nào cường hào ác bá thời cổ đại bức hôn con gái nhà người ta.”

Trịnh Hòa Ninh: “Tớ vẫn cảm thấy cậu rất bạo, chỉ là không ngờ cậu lại bạo gan đến như vậy, chuyện bức hôn thì tớ không nói, chủ yếu là dùng mọi thủ đoạn, nhưng lại không bắt được người ta, hai chữ “khinh bỉ” không đủ để hình dung nổi thất vọng tớ dành cho cậu.”

Đối với mấy lời nhận xét kia, Tăng Tĩnh Ngữ khinh thường, chỉ nói một chữ: “Dùng”

Thật đúng là cách mạng chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng nhiều hơn nữa.

Thật đúng là băng dày ba thước, Thiệu Tuấn như núi băng ngàn năm vậy, sao có thể không để ý, mọi người đều nghĩ tình trạng bây giờ đã rất tốt rồi.

Thật đúng là có nhẫn lại mới có thành công, cô lạc quan nghĩ rằng, nhất định sẽ có ngày Thiệu Tuấn ôm cô vào trong ngực rộng lớn của anh ấy.

Thứ tư, thời tiết: quang đăng.

Hai giờ rưỡi chiều, trên sân trường X đầy bóng người, mặt trời nóng bỏng như muốn nấu chảy lò sắt, làm mọi người như muốn bốc hơi.

Tội cho những sinh viên năm nhất phải học trong thời tiết nóng bức như thế này, cả lớp năm mươi mấy người đều nhিপ nhàng chạy 50m rất nghiêm túc, đội ngũ chỉnh tề đứng thẳng trước dãy ghế màu đỏ.

Chính trị viên hô to rõ khẩu hiệu: “Nghỉ, nghiêm, tất cả các bạn chạy 20 vòng.”

“Huýt.” Tiếng còi vừa vang lên, xẹt qua chân trời, tất cả bạn học trong lớp giống như mũi tên lao khỏi cung tên, vội vã chạy đi.

Vừa bắt đầu tất cả mọi người duy trì bước đi thống nhất, tiết tấu đều đều, mười vòng sau đội ngũ bắt đầu từ từ tán loạn, trở thành một hình tam giác, sau 15 vòng, đội ngũ biến thành hình thoi, chạy nhanh thì vượt lên đầu, chạy chậm bị bỏ lại cuối cùng.

Trịnh Hòa Ninh đang chạy ở phía trước, dẫn đầu một đoạn, Tăng Tĩnh Ngữ chạy ở chính giữa, mà Trầm Ngôn, thì đang ở vị trí cuối cùng.

Chỉ còn một vòng cuối cùng, chính trị viên đứng phía xa xa huýt còi, trong lúc bất chợt Tăng Tĩnh Ngừ giống như bị chó dại đuổi theo liều mạng xông về phía trước. Những ngày qua, nếu cô không có việc gì sẽ lười Trịnh Hòa Ninh và Trầm Ngôn theo cô chạy bộ. Mỗi lần đều là cô và Trịnh Hòa Ninh ở trong sân điền kinh chạy thử hỗn hển, Trầm Ngôn vừa cố gắng động viên vừa tiện thể làm công tác phục vụ hậu cần. Mặc dù không thể nói rõ hiệu quả như thế nào, nhưng ít ra, thể lực cô đã khá hơn nhiều so với trước kia.

Trịnh Hòa Ninh nói: “Chạy cự ly dài cần có kỹ xảo, lúc bắt đầu không cần dùng hết sức, chỉ cần giữ vững tốc độ bình thường, đừng để bị bỏ lại phía sau là được, lúc nào gần về đến đích, mới dùng hết sức chạy thật nhanh, liều chết xông về phía trước.”

Liều mạng cho đến hơi sức cuối cùng, Tăng Tĩnh Ngừ được như ước nguyện, đã chạy về thứ nhất. Dĩ nhiên, với điều kiện là không có ai cùng cô tranh hạng nhất, lúc cô liều mạng chạy nước rút, mọi người vẫn giữ vững tốc độ như cũ. Các cô học chuyên ngành y, nên rất ít người muốn tranh tài cao thấp kỹ năng quân sự, đương nhiên là, trừ những người bị động kinh như Tăng Tĩnh Ngừ.

Sau khi giải tán, bên cạnh sân điền kinh có mấy cây đại thụ, Tăng Tĩnh Ngừ dựa lưng vào cây, Trịnh Hòa Ninh lấy cánh tay khoác lên vai Tăng Tĩnh Ngừ, Trầm Ngôn nhàn nhã ngồi trên cỏ bên dưới tán cây.

Trịnh Hòa Ninh chọc chọc cánh tay Tăng Tĩnh Ngừ, trong giọng nói mang theo một chút đùa giỡn: “Hôm nay đi cả nhà cậu không tới à?” Cô nhớ rõ người nào đó ghét nhất chính là tiết thể dục, mỗi lần để xin nghỉ đều có thể dùng bất cứ lý do kinh khủng gì, mà lý do chủ yếu nhất chính là, đi cả nhà cô tới.

Hôm nay Tăng Tĩnh Ngừ chạy về nhất, nên tâm trạng rất tốt, bả vai run lên đem tay Trịnh Hòa Ninh đang khoác trên vai cô đẩy ra, từ từ xoay người, không thèm chấp với cô.

Trầm Ngôn ở bên cạnh mím môi cười trộm, hồi lâu về mặt mới nghiêm túc nói: “Tĩnh Ngừ, cậu thích huấn luyện viên Thiệu cũng vì lòng tự ái cao ngất trời của cậu, vì từ xưa tới nay chưa có ai cự tuyệt cậu như thầy ấy, cho nên cậu trở nên hiếu chiến, muốn chinh phục người ta.”

Con mắt Tăng Tĩnh Ngừ tối sầm lại, đáy mắt thoáng qua một tia hốt hoảng nho nhỏ không thể thấy, thật ra thì vì chinh phục là có, nhân duyên của cô xưa nay rất tốt, cho đến khi gặp phải Thiệu Tuấn, người kia quả thật chính là khắc tinh trong cuộc đời cô, dùng mọi cách từ chối cô, hơn nữa hiện tại lại tỏ ra không quen biết cô.

Có điều, cô cảm thấy khoái cảm chinh phục dù mãnh liệt thế nào cũng không thể vượt qua nỗi tức giận của cô khi thấy Thiệu Tuấn đi xem mắt người khác, còn có, lúc Thiệu Tuấn cự tuyệt cô, đáy lòng cô không khỏi chua xót.

Cô không biết đây có phải là tình yêu hay không, nhưng, cô hiểu rõ một điều, cô có cảm giác với Thiệu Tuấn, đó là một loại chiếm hữu cực kỳ mãnh liệt, chỉ cần thấy ‘giống cái’ đến gần Thiệu Tuấn cô sẽ có cảm giác vô cùng khó chịu, chỉ cần trong đôi mắt Thiệu Tuấn có hình ảnh cô gái khác, thí dụ như Lý Hiểu ngày đó, cô sẽ tức đến cả người xù lông, hận không thể đem Tam Muội Chân Hỏa* tới thiêu đốt Thiệu Tuấn tan thành mây khói.

Từ trước đến nay cô là một cô gái thẳng thắn, một khi đã hiểu rõ tình cảm của mình, tuyệt đối sẽ không tiếc rẻ vài giọt nước miếng này, sẽ dùng mọi cách để giữ lấy.

Cô nghĩ, cô vì Thiệu Tuấn buồn bực như vậy, rối rắm như vậy, nên tuyệt đối không thể để cho anh dễ chịu hơn mình. Hơn nữa nói không chừng Thiệu Tuấn cũng thích cô, chỉ là da mặt quá mỏng không dám nói ra, nếu như bỏ lỡ thời cơ, đợi đến tương lai một ngày nào đó, hai người gặp lại trong lúc không chú ý nhắc lại, cô cố ý cười giỡn nói “Năm đó anh có biết là em đã từng rất thích anh không?”

Sau đó anh sẽ nhàn nhạt nói trả lời một câu, “Thật sao?” Hoặc giả sử, anh sẽ mang theo khuôn mặt tiếc nuối vô hạn, cảm khái nói một câu: “Thật ra thì lúc ấy anh cũng thích em.”

Cô đặc biệt sợ điều đó, cô không cách nào tưởng tượng nếu quả như thật tới lúc đó, cô sẽ hối hận như thế nào, cho dù khả năng chỉ có 0,01%, thì cô cũng không thể để cho nó có cơ hội trở thành sự thật.

Cô là một cô gái yếu đuối, bởi vì cô không chịu nổi dù chỉ là một tia hối hận, nhưng đồng thời cô cũng là một người chiến sĩ dũng cảm, dám khiêu chiến với tất cả mọi khó khăn, dám đối mặt với mưa bão, cho dù thua thì thế nào, cho dù là ngã vỡ đầu chảy máu, cô vẫn có dũng khí như trước.

Điều cô sợ nhất không phải là những việc đã làm trong quá khứ, mà là lúc già nua nhớ lại đột nhiên cảm thấy hối hận, cả cuộc đời dài như thế nhưng cô vẫn chưa làm được chuyện gì ra hồn.

Tăng Tĩnh Ngữ im lặng khiến không khí đột nhiên trở nên có chút xấu hổ, Trầm Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh liếc nhau một cái, sau đó nhanh chóng tránh ra, cùng nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, im lặng thừa nhận sự thật, trong đáy lòng họ đã khẳng định suy nghĩ của mình, Tăng Tĩnh Ngữ chỉ vì hiếu thắng. Sau đó Trịnh Hòa Ninh cực kỳ độc ác muốn đả kích cô nhưng còn chưa bắt đầu, Tăng Tĩnh Ngữ đã giành mở miệng trước.

“Trầm Ngôn, lúc mới bắt đầu biết Mục Tử Dương là vị hôn phu của cậu, cậu đã yêu anh ta ngay lúc ấy sao?” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên cúi đầu nhìn Trầm Ngôn đang ngồi ở trên thảm cỏ.

“Chuyện này....?” Trầm Ngôn không hiểu quay đầu nhìn lại, “Tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này, cậu cũng biết, không phải tớ là đứa vừa gặp đã yêu, không thể nào, không có khả năng chưa tiếp xúc lại có thể yêu anh ấy.”

“Ha ha.” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên bật cười, “Nhưng bây giờ cậu yêu anh ta rồi.”

Trầm Ngôn im lặng không lên tiếng, nhẹ nhàng gạt đầu tỏ vẻ thừa nhận, cô yêu Mục Tử Dương đơn phương đã thừa nhận với phòng ký túc xá bọn cô, không có gì phải giấu giếm.

Tăng Tĩnh Ngữ cười nhạt, hai tay buông xuống, bắt đầu nói: “Chuyện này không phải là không liên qua, chuyện của tớ và cậu đều chung một nguyên tắc. Có lẽ Thiệu Tuấn giống như cậu lúc đầu, vừa bắt đầu cũng không thích tớ, nhưng chuyện tương lai không có ai biết trước được, có lẽ một ngày nào đó, anh ấy sẽ giống như cậu, cậu yêu Mục Tử Dương, anh ấy sẽ yêu tớ. Từ trước đến giờ chỉ cần tớ cảm thấy có 1% cơ hội, tớ sẽ cố gắng hết sức, chỉ cần anh ấy chưa phán án tử hình cho tớ, tớ vẫn còn có cơ hội. Hơn nữa, tớ đuổi theo anh ấy là yêu thích tự nhiên, về phần thích bao nhiêu, sẽ thích bao lâu, chúng tớ cũng chưa bắt đầu, tớ không thể nói chính xác cho cậu biết được. Người ta kết hôn rồi cũng có thể ly hôn, huống chi tớ đây lại là cô gái trẻ trung xinh đẹp, dù sao, mặc kệ nói thế nào, khi tớ còn thích anh ấy, tuyệt đối tớ sẽ không dễ dàng buông tha, trừ phi tớ không còn thích anh ấy nữa.”

Tăng Tĩnh Ngữ hiếm khi nghiêm túc đến vậy, hơn nữa lại có lý lẽ thuyết phục, khiến cho Trầm Ngôn từ trước đến giờ vốn đầu óc nhanh nhạy cũng phải ngẩn ra một lúc, sau đó không ngừng thở dài liên tục nói, “Cậu nói cũng đúng.”

Trịnh Hòa Ninh bên kia cũng thế, bất thành linh tiến lại một tay ôm cổ của cô, một tay hướng cô dựng thẳng ngón cái: “Chắc chắn, không tệ không tệ, đủ chí khí, đủ tình nghĩa.”

Được tăng bốc khen ngợi, Tăng Tĩnh Ngữ lập tức đắc chí, ngẩng đầu ưỡn ngực nâng cằm cao lên, một bộ dáng thỏa mãn đáng đánh đòn, “Tất nhiên.”

Trầm Ngôn nhìn về phía Trịnh Hòa Ninh, hai người trao đổi ánh mắt ý

————— - Cậu khen con bé này làm gì, để nó ngẩng mặt hást lên như thế.

————— - Còn cậu cũng hướng nó giơ ngón cái lên đó thôi, lại còn trách tớ sao?

————— - Không sao, dù sao còn có Thiệu Tuấn tới thu thập con bé này.

————— - Ừ, Thiệu Tuấn là sứ giả đặc biệt ông trời phái xuống để trừng trị cậu ấy .

3

Hai năm không nghỉ phép, im lặng phát lòng từ bi, phê cho Thiệu Tuấn nghỉ tổng cộng hai mươi ngày.

Thiệu Tuấn trở về ngày thứ hai liền bị mẹ Thiệu ép đi xem mắt, tới hôm nay mới thôi, đã ngày người trong nhà mười hai ngày rồi. Những ngày qua trừ lần đó Thiệu Tuấn đi xem mắt ở ngoài, còn lại tất cả thời gian đều là ở cửa hàng với mẹ Thiệu, mẹ Thiệu vẫn chưa từ bỏ ý định còn muốn khuyên Thiệu Tuấn đi xem mắt, thỉnh thoảng còn bên cạnh nhắc nhở.

“A Tuấn, con còn nhớ dì Lý hàng xóm không? Con gái dì ấy là bạn học của con khi bé, trước đây đi học trọ bên ngoài, nghe nói gần đây trở về, các con là bạn học, không có việc gì thì nên liên lạc với nhau đi.”

“A Tuấn, nếu con không có việc gì thì đi vài vòng, tham gia họp lớp, gặp gỡ bạn cũ cho thoải mái.”

“A Tuấn, ngày hôm qua trên đường mẹ gặp vợ thầy giáo dạy cấp ba của con, cô ấy đã biết con nghỉ phép cho nên mẹ thấy con nên đến thăm họ mới phải? Đúng rồi, con gái cô ấy đi du học mới về, tình cảm của hai đứa lúc trước cũng khá tốt, rảnh rồi nên đến thăm một chút, thầy giáo Lý lúc trước cũng không phải rất quan tâm tới con sao?”

Buổi tối trong phòng khách, vốn là Thiệu Tuấn cúi đầu ăn cơm nghe vậy chợt sững sốt, đôi đũa cầm trong tay đột nhiên cứng đờ, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Cô ấy ở đâu? Cô ấy có ở nhà không?”

Ở phía đối diện, sắc mặt mẹ Thiệu vui vẻ, nói: “Ở nhà chứ còn ở đâu nữa, vợ thầy ấy còn nói thầy ấy đến bây giờ vẫn luôn nhắc đến con, ngày mai có rảnh rồi, con nên đi thăm họ một chút.”

“Dạ.” Thiệu Tuấn nhàn nhạt đáp một tiếng, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Buổi tối lúc Tăng Tĩnh Ngữ gọi điện thoại tới thì Thiệu Tuấn đang tắm, điện thoại di động để trên bàn cơm trong phòng khách.

Mẹ Thiệu ở trong phòng mình nghe thấy tiếng điện thoại của Thiệu Tuấn kêu mấy tiếng, không ai nghe, bà lại mặc đồ ngủ màu đỏ đi ra.

Mặc dù bà không biết nhiều chữ, nhưng ba chữ Tăng Tĩnh Ngữ bà vẫn hiểu, thấy màn hình hiện lên như thế, trong lòng bà chợt căng thẳng, do dự sau mấy giây mới chậm rãi vươn tay ra ấn nút nghe.

“Này, Thiệu Tuấn, em kể cho anh một chuyện nhé, hôm nay tiết thể dục em chạy về nhất đấy.” Suy nghĩ của Tăng Tĩnh Ngữ từ trước đến giờ không bao giờ để lại trong lòng, vì muốn kể cho Thiệu Tuấn chuyện này, cô đã thấp thỏm cả ngày. Mặc dù chiến công này rất nhỏ, nhưng cô cảm thấy đây là thành quả cô cố gắng chạy bộ một tuần lễ, hơn nữa cô vì trở thành quân y, hi vọng có thể xuất sắc vượt qua khóa quân sự chính là mục tiêu đầu tiên.

Mẹ Thiệu trong lòng có chút lo lắng, bà không biết quan hệ hiện tại của Thiệu Tuấn và Tăng Tĩnh Ngữ như thế nào, nhưng nghe giọng điệu của Tăng Tĩnh Ngữ, có thể thấy quan hệ của hai người rất tốt, nếu không thì tại sao đã trẻ như thế còn gọi điện thoại tới chỉ vì nói một tiếng ‘hôm nay tiết thể dục em chạy về nhất đấy’, cô chạy về nhất có liên quan gì tới Thiệu Tuấn hay sao? Rất dễ hiểu, quan hệ của hai người đã tốt đến nỗi sinh hoạt hàng ngày đều kể cho nhau nghe. Điều này làm mẹ Thiệu cảm thấy rất sợ hãi.

Mẹ Thiệu khó khăn nuốt nước miếng một cái, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm mở miệng nói: “Tĩnh Ngữ, cô là mẹ Thiệu Tuấn.”

“Á...” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên im lặng mấy giây, sau đó một mực lễ phép nói: “Cháu chào bác gái.”

Mẹ Thiệu hít sâu một hơi, cố gắng để cho âm thanh mình có vẻ thông thả, “Tĩnh Ngữ, bác biết rõ con là cô gái tốt, con còn trẻ, tương lai nhất định có thể gặp được người còn tốt hơn cả Thiệu Tuấn.”

Nghe vậy đột nhiên tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ nguội lạnh, khó khăn lắm mới có thể phục hồi lại tinh thần, cũng không biết mẹ Thiệu cúp điện thoại từ lúc nào.

Mùa hè, gió nhẹ, đem tóc cô mềm mại nhẹ nhàng thổi lên, trên mặt truyền đến lạnh lẽo, Tăng Tĩnh Ngữ trong lúc bất chợt, im lặng đến kỳ lạ, mắt nhìn chằm chằm chiếc đèn đường phía trước, ánh mắt mê ly mà mờ mịt, cả người đi vào trạng thái u mê.

10. Chương 10

Lúc chín tuổi Tăng Tĩnh Ngữ đã đi theo mẹ đến sống ở miền nam, ba cô khi đó rất lâu mới về nhà một lần, ngày cô mong đợi nhất mỗi tuần chính là ngày Chủ nhật, bởi vì ngày đó ba nhất định sẽ gọi điện thoại về nhà, đương nhiên là trừ một số trường hợp ba cô phải đi làm nhiệm vụ.

Cô sẽ vô cùng vui vẻ giống như con chim sơn ca, líu lo không ngừng, kể cho ba nghe tuần lễ này học cái gì, có những chuyện vui mừng nào, hay quen biết bao nhiêu bạn mới. Mỗi lần ba cô chỉ là im lặng lắng nghe,

thỉnh thoảng khen cô mấy câu, không tiếc lời khen ngợi cô “Tình Ngừ thật biết nghe lời, Tình Ngừ thật là giỏi.”

Vậy mà những ngày tràn đầy mong đợi như thế không kéo dài được bao lâu, lúc cô chín tuổi, đột nhiên mẹ nói ly hôn với ba. Cô còn nhớ rõ ngày đó ba mẹ cãi nhau rất âm ỉ, mặt ba rất dữ tợn, giống như sư tử đang nổi điên, tức giận nhưng rất khổ sở, trong đôi mắt đầy tia máu chứa một tầng hơi nước trong sáng thuần khiết.

Ba nói: “Anh không thể nào đồng ý ly hôn, em như thế là phạm pháp, phải lên tòa án quân sự.” Câu nói sau cùng, tựa như rống lên.

Trong phòng khách, một tay của ba nắm chặt cổ tay của mẹ, một tay nắm chặt thành quyền, giống như ngay lập tức có thể ẹ một quyền, lại giống như một con dã thú tuyệt vọng sau khi nổi trận lôi đình.

Mắt mẹ tròn tròn, tràn đầy oán hận nhìn ba, lại mang theo sự dứt khoát cùng đau thương, khổ sở “Em biết rõ đây là phạm pháp, nhưng anh có nghĩ tới em hay không. Em vừa tốt nghiệp đại học gả cho anh, từ khi tốt nghiệp đại học năm hai mươi hai tuổi gả cho anh đến nay đã ba mươi hai tuổi, toàn bộ mười năm, thời gian anh ở đây, ở trong cái gia đình cộng lại cũng chưa tới nửa năm, thời điểm Tình Ngừ sinh ra anh ở đâu, lúc em ngã bệnh nằm viện anh ở đâu, lúc mẹ con em cần anh nhất, anh ở đâu. Em biết rõ anh rất vĩ đại, vì nhân dân, vì quốc gia đóng tại biên cương, hoặc ở địa phương gian khổ hơn, anh là chiến sĩ, anh là anh hùng, nhưng mà, anh vĩnh viễn đều không phải là một người chồng người cha đạt tiêu chuẩn. Mà người em cần chỉ là một người chồng, không phải một vị anh hùng.”

Tăng Tình Ngừ lúc ấy còn rất nhỏ, cũng không hiểu thế nào mới là một người chồng người cha đủ tiêu chuẩn, cô chỉ nhìn thấy mặt ba vốn dữ tợn từ từ xuất hiện đau thương, tay đang nắm chặt mẹ cũng dần dần buông ra, cả người hồn phách không biết đang ở chỗ nào, giống như trong lúc bất chợt đã già đi mấy chục tuổi, hồi lâu mới chán chường ngồi lên ghế sa lon, hai chân giang rộng ra, cùi chỏ chống trên đầu gối, ôm đầu, phiền não vô đầu, rất lâu sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói như van xin:

“Em theo anh vào quân đội được không, chúng ta làm lại từ đầu, coi như không nhìn mặt mũi của anh, em cũng nên nghĩ cho Tình Ngừ, con nó mới chín tuổi thôi.”

“Ha ha” mẹ cười khổ một tiếng giống như đang tự giễu, đưa tay lau nước mắt trên khóe mi “Hiện tại quá muộn rồi, em đã yêu người khác, chúng ta không ly hôn cuối cùng cũng sẽ trở thành một cặp vợ chồng bất hoà, sau đó ngày nào cũng gây gổ, thay vì tới lúc đó oán hận lẫn nhau không bằng hiện tại buông tay, ít nhất, cả đời em sẽ cảm kích anh. Em vì cái nhà này nhiều năm qua cố gắng giữ gìn, cố gắng vun đắp, cũng trả giá bằng tuổi xuân của mình, van cầu anh, để cho em đi đi. Về phần Tình Ngừ, em tin anh sẽ chăm sóc tốt cho con bé.”

Đó là lần đầu tiên Tăng Tình Ngừ thấy ba khóc, ông khóc như một đứa bé, đem mẹ ôm vào trong ngực thật chặt, giống như ôm bảo vật quý nhất trên thế giới. Cô len lén tránh trong khe cửa khóc theo ba mẹ, cô biết ly hôn là như thế nào, bạn ngồi cùng bàn với cô chính là đứa bé có cha mẹ đã ly hôn, nghe nói ba bạn ấy lại cưới một người mẹ mới, mới mẹ sinh một đứa em trai, sau lại ba bạn ấy chỉ thích em trai, không bao giờ nữa yêu thương bạn ấy nữa.

Cô càng nghĩ càng sợ, chợt đẩy cửa ra chạy lên khàn giọng kiệt lực kêu khóc “Con không cho phép các ba mẹ ly hôn, con không đồng ý, con không đồng ý.”

Nhưng cô không đồng ý thì thế nào, mẹ đã quyết ý rồi, bởi vậy cô âm ỉ thế nào cũng vô ích. Cuối cùng, mẹ của cô đi theo người khác xuất ngoại, thời gian trôi qua cũng vài chục năm, cô không có gặp lại mẹ mình.

Chuyện cũ giống như phim đen trắng kéo qua trong đầu, trong lúc bất chợt Tăng Tình Ngừ cảm thấy rất mê man, cũng đều là mẹ, tại sao mẹ Thiệu Tuấn có thể vì gia đình mà dãi nắng dầm sương đi ra ngoài bán hàng, vì con trai có thể chịu đựng mọi thứ, mà mẹ của cô, cho dù cô gào khóc đập phá mọi thứ trong nhà, cũng kiên quyết muốn ly hôn, cho tới bây giờ cũng chưa từng để ý đến những nỗi đau mà cô phải chịu.

Cô bắt đầu hâm mộ Thiệu Tuấn, ít nhất, Thiệu Tuấn có một người mẹ rất thương anh.

Kể từ khi cha mẹ ly hôn, cô cũng rất ít nhớ tới mẹ cô, đặc biệt là mấy năm nay, giống như bây giờ cũng không có nghĩ tới. Trong lòng của cô vẫn tràn đầy oán hận đối với ba mẹ, hận mẹ dứt khoát, tuyệt tình,

hận bà rời khỏi cô, hận ba quan tâm sự nghiệp quá mức, cho dù khi mẹ của cô bệnh nặng nằm viện cũng chưa từng trở về xem qua một cái, chờ đến khi mẹ muốn ly hôn mới biết hối hận.

Cho nên, đời này cô sợ nhất chính là hối hận. Có lẽ việc cô đuổi theo Thiệu Tuấn sẽ rất khó khăn, thậm chí sẽ gặp phải rất nhiều ngăn cản, nhưng, không theo đuổi thì làm sao biết được kết quả, hơn nữa, cho dù không có kết quả thì sao, ít nhất cô đã nỗ lực hết mình, như vậy sau này cô sẽ không hối hận.

Tại sao lại đột nhiên lại nghĩ tới mấy chuyện thế này chứ? Tăng Tĩnh Ngữ hít mũi mạnh một cái, trong lòng khinh bỉ nhìn chính mình một lần, phiền não đem điện thoại di động cất vào trong túi quần, thân thể vẫn duy trì tư thế như cũ, đầu dựa vào viền cửa, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, chỉ là so với lúc trước mờ mịt thì giờ phút này trong lòng rõ ràng hơn rất nhiều, xem ra muốn theo đuổi Thiệu Tuấn, cô phải kéo mẹ Thiệu Tuấn về phía mình trước mới được.

Vậy mà, đang lúc cô còn muốn tiếp tục im lặng tiếp tục nghĩ cách lôi kéo mẹ Thiệu, thì bên tai đột nhiên truyền đến tiếng Trịnh Hòa Ninh chửi rủa la ó: “Cậu còn chưa tắt đèn đi ngủ nữa à, động kinh sao, cẩn thận, coi chừng quản lý phạt cậu đấy.”

Tăng Tĩnh Ngữ bị cô lôi kéo, hậm hực đi đóng cửa đi trở về túc xá, lúc này Trịnh Hòa Ninh đang bò lên giường, mắt Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên lóe lên, vung cánh tay lên, liền hướng tới mông Trịnh Hòa Ninh đánh ‘bốp’ một phát thật mạnh, rồi sau đó chạy cách xa một đoạn chống hông cười to. Từ trước tới nay cô vẫn biết cái kiểu đa sầu đa cảm tốn calo này không thích hợp với con người, quả nhiên mà!!! Chỉ có cười thật to mới tương đối phù hợp bản thân mình, chính là con người lạc quan.

11. Chương 11

Ngày hôm sau Thiệu Tuấn đi thăm thầy giáo cũ.

Thầy giáo Lý tên đầy đủ là Lý Tiến Sinh, là chủ nhiệm lớp hồi cấp ba của Thiệu Tuấn, con gái của thầy Lý mà mẹ Thiệu nhắc đến là bạn học cùng lớp anh, tên là Lý Thiển, là một cô gái có dáng vẻ vô cùng dịu dàng, thùy mị.

Khi đó thành tích học tập của Lý Thiển và Thiệu Tuấn ba năm liền cũng không thể phân cao thấp, hơn nữa hai năm ngồi cùng bàn, trong lớp được công nhận là đôi kim đồng ngọc nữ, dĩ nhiên, đôi kim đồng ngọc nữ này không có bất kỳ quan hệ mập mờ nào, bởi vì Thiệu Tuấn trầm mặc ít nói, hơn nữa mỗi ngày chỉ biết làm con một sách, cho dù anh tự nhận bọn họ là một đôi cũng không có ai sẽ tin.

Dĩ nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là, ai cũng nhìn ra nhà Thiệu Tuấn không phải nghèo bình thường, học sinh thời nay gia đình khá giả một chút sẽ mặc hàng hiệu, thậm chí nếu có chút khoe khoang thì chỉ hận không thể dán đầy LO—GO trên quần áo, mà Thiệu Tuấn, chỉ có hai cái T shirt mùa hè cũ kỹ, một cái trắng một cái đen, nếu ngày nào đó anh đột nhiên mặc quần áo khác cũng đủ để cho cả lớp kinh ngạc.

Năm đó Lý Thiển đi nước ngoài du học, Lý Tiến Sinh đem toàn bộ số tiền định mua phòng ốc đưa cho con gái, cho nên bọn họ vẫn ở trong kí túc xá công chức của thành phố Y như trước. Từ cổng trường học, xuyên qua dãy phòng học, sân bóng rổ, sân điền kinh, cuối cùng chính là kí túc xá.

Kí túc xá tổng cộng sáu tầng, nhà thầy Lý ở tầng ba, kí túc xá đã xây được khoảng mười năm, trên tường đã không còn trắng như ban đầu nữa, bốn phía cũng đã bám đầy màu vàng đất bụi. Đối với Thiệu Tuấn mà nói, nơi này có rất nhiều kỉ niệm của anh lúc nhỏ.

Điều kiện gia đình nhà anh không khá giả lắm, mỗi tháng mẹ chỉ cho 300 đồng tiền sinh hoạt, trừ đi một ít tiền mua đồ sinh hoạt hàng ngày, tiền cơm, tối đa cũng chỉ có thể hơn hai trăm một chút ít, cả tháng cũng không được ăn một bữa thịt nào, cho nên sắc mặt anh khi đó cực kỳ kém, cả khuôn mặt đều hóp lại vàng vọt, hơn nữa anh làm thêm ban đêm, buổi tối mỗi ngày đều tắt đèn chỉ cầm đèn pin cầm tay làm bài tập, thời gian kéo dài, dưới mắt anh xuất hiện hai quầng xanh đen.

Cũng không biết ai kể cho thầy Lý nghe, nói anh luôn ngủ muộn ảnh hưởng tới giấc ngủ người khác, vì vậy thầy Lý tìm gặp Thiệu Tuấn. Không có trách cứ như dự đoán, biểu hiện của thầy Lý đối với Thiệu Tuấn rất tốt, từ đầu đến cuối đều không trách cứ anh, chỉ đơn giản là hỏi thăm hoàn cảnh gia đình anh, hỏi anh khó khăn gì trong học tập hay không. Anh thành thực kể lại hoàn cảnh gia đình mình, bởi vì sợ thầy trách cứ, còn đặc biệt cường điệu tầm quan trọng của thành tích học tập đối với mình, rồi lại quyết tâm muốn đạt thành tích tốt nhất hy vọng có thể được thầy tha thứ.

Trên mặt thầy Lý thoáng qua một tia nặng nề, rồi sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của anh, âm thanh trầm thấp, nói: “Em phải nghỉ ngơi thật tốt, như vậy mới học tập tốt được. Học tập là một quá trình kéo dài theo thời gian, cố gắng là chuyện tốt, nhưng phải có phương pháp mới được.”

Anh nhẹ nhàng gật đầu, lễ phép nói tiếng cảm ơn chuẩn bị rời đi, ai biết thầy Lý đột nhiên gọi anh lại, hơn nữa còn cực kỳ nhiệt tình kéo Thiệu Tuấn đến nhà thầy ăn cơm. Tục ngữ nói không sai, trước lạ sau quen, kể từ hôm đó, hầu như tuần nào Lý Tiến Sinh cũng gọi Thiệu Tuấn đến nhà ông ăn cơm mấy lần, nói là muốn cho anh một bữa cơm ngon, có lúc thời gian rảnh rỗi thì sẽ cùng anh tâm sự, khuyên anh, cùng anh bàn luận một chút về đạo lý làm người.

Thiệu Tuấn vẫn luôn nghĩ, không có Lý Tiến Sinh thì sẽ không có anh của ngày hôm nay. Đối với anh mà nói, thầy không chỉ là người thầy, mà giống như một người cha, không chỉ dạy anh là kiến thức trong sách vở, mà còn dạy cả đạo lý làm người, mặc dù khi học cấp 3 anh vẫn rất ít nói, nhưng lời thầy nói mỗi một câu anh đều ghi tạc trong lòng, hơn nữa sau khi lên đại học, dựa vào phương pháp thầy dạy, thay đổi cách sống của mình, từ từ hòa đồng với tập thể, quan hệ bạn bè cũng được cải thiện tốt hơn.

Lần này đến thăm Lý Tiến Sinh, Thiệu Tuấn có một cảm giác dường như đã trải qua rất lâu rồi. Không giống với lần đầu tiên, hốt hoảng cùng khẩn trương, Thiệu Tuấn đột nhiên có loại cảm giác quang vinh áo gấm về nhà, anh cảm thấy rất cuộc anh không phụ lòng kỳ vọng của thầy, đã học thành tài rồi.

Giơ tay lên nhấn chuông, cửa rất nhanh từ bên trong mở ra. Lý Thiển đứng ở cửa thấy Thiệu Tuấn trên mặt nhanh chóng thoáng hiện lên một tia vui mừng, giọng nói vẫn thanh thúy dễ nghe như trước, “Hãy! Thiệu Tuấn, đã lâu không gặp, mau vào nhà đi.”

Khóe miệng Thiệu Tuấn khẽ nâng lên, lộ ra một nụ cười đẹp mắt, “Ừ, đã lâu không gặp.” Âm thanh không lạnh nhạt như trước, mà trở nên ôn hòa dễ nghe.

Vào cửa, Lý Thiển nhiệt tình rót trà cho anh, Thiệu Tuấn đặt thùng trái cây trên sàn nhà, rồi như rất quen thuộc đi tới ghế salon ngồi.

“Sao cậu khách khí quá vậy, người đến là được rồi, còn mang quà làm làm chi.” Lý Thiển đem trà đưa cho Thiệu Tuấn, sau đó ngồi xuống ghế sa lon đối diện anh.

Thiệu Tuấn lịch sự nói tiếng cảm ơn, ánh mắt sắc bén nhanh chóng quan sát Lý Thiển trước mắt một chút.

Từ lớp mười hai đến bây giờ, thời gian năm năm không gặp, Lý Thiển thay đổi rất nhiều.

Tóc đen nhánh cột đuôi ngựa trước kia nay đã biến thành tóc xoăn lộn to màu nâu, đã mất đi không ít vẻ trẻ con non nớt, áo sơ mi trắng phối với quần dài, bông tai bạch kim, cả người lộ ra thần thái của một tiểu trí thức. Thiệu Tuấn không nhận được, trong lòng lặng yên cảm thán, thời gian trôi qua thật là nhanh.

Mỗi người ai cũng có một thời tuổi trẻ cuồng nhiệt, yêu đương công khai

một bạn nào đó trong lớp, hoặc là mấy người. Dừng cảm thì tỏ tình,

duyên số tốt thì, người trong lòng bạn cũng thích bạn, vì vậy từ thăm

mến thẳng cấp làm người yêu, rồi sau đó hai người hối hả bắt đầu trải

qua cuộc tình đầy màu sắc, mà những thứ kia, người nhát gan, cho dù

thích bạn, cũng sẽ chỉ đem lên giấu bạn ở sâu trong lòng, thậm chí ngay

cả một câu nói cũng không dám nói nhiều, cho dù là một động tác hơi

nhỏ cũng sợ để lộ bí mật trong lòng mình. Thời gian đó Thiệu Tuấn

chính là người như vậy, cho dù là Lý Thiển ngồi cùng bàn hai năm cũng không nói được mấy câu.

Anh luôn cố ý duy trì một khoảng cách nhất định Lý Thiển, anh không sợ người khác gán ghép, bởi vì sẽ không có ai tin tưởng. Anh chỉ sợ bản thân mình trong lúc lơ đãng sẽ để lộ ra một chút dấu vết, sau đó không chế không được tâm tình của mình, đối với anh mà nói kì thi tốt nghiệp trung học là vô cùng quan trọng, anh không được phép thất bại, thi tốt nghiệp trung học là bước ngoặt trong cuộc đời anh, cho nên, khi đó, phương thức biểu đạt tình yêu anh là đúng, mỗi kỳ thi đều chỉ đứng thứ hai trong lớp, dĩ nhiên, loại biểu đạt này là một phương thức vô cùng hàm súc không người nào có thể hiểu được, chỉ có mình anh biết, những năm đó, anh đã từng thầm mến một cô gái như vậy, hơn nữa, ba năm như một, kết quả thi luôn đứng thứ hai cả lớp, chỉ vì thành toàn ước muốn đứng thứ nhất của cô gái đó.

12. Chương 12

Trải qua những trận huấn luyện nghiêm khắc trong quân đội, bây giờ Thiệu Tuấn phong thái, diện mạo anh tuấn, nói năng bất phàm, thân thể người quân nhân cường tráng, giữa lông mày luôn có một cái gì đó mạnh mẽ đặc biệt rất riêng của người quân nhân. Lý Thiển nghĩ thời gian quả nhiên rất thần kỳ, vô số người giàu có thể phá sản trong một đêm, người bình thường trong một đêm gặp may sẽ phát tài hoặc là, vợ chồng ân ái ái nhưng sau bảy năm lại phát sinh mâu thuẫn kết quả là quay ra trách móc bạn đời của mình, thất bại thảm hại, còn thần kỳ hơn so với hai tay Pháp Sư Ma Thuật, còn có kỹ thuật thành thạo hơn so với thợ trang điểm, có tác dụng hơn so với Linh Đan Diệu Dược.

Lý Thiển có chút kinh ngạc với sự thay đổi của Thiệu Tuấn, nhớ ngày đó, một ngày Thiệu Tuấn nói chuyện đều không vượt quá mười câu, cô đọc giống một tên biến thái, hôm nay đã trưởng thành, khí khái anh hùng hùng hực, tự nhiên trở thành một anh chàng đẹp trai rồi.

Chỉ thấy cô cười nói tự nhiên, gương mặt thanh tú lộ ra hai má lúm đồng tiền: “Thiệu Tuấn, cậu tốt nghiệp đại học rồi sao, đang làm công việc ở đâu thế?”

Thiệu Tuấn lịch sự nhìn lại ánh mắt trong suốt Lý Thiển, âm thanh ôn hòa: “Ừ, năm ngoái tốt nghiệp, sau đó ở lại trong quân đội luôn. Còn cậu, tốt nghiệp có tính ở lại nước ngoài không?”

“Tổ chuẩn bị trở về thành phố Y, ba mẹ tớ cũng chỉ có mỗi một đứa con gái, họ cũng lớn tuổi rồi, tớ thấy nên quay về thì tốt hơn.”

“Ừ...” Thiệu Tuấn gật đầu.

“Vậy những năm qua cậu như thế nào, có liên lạc với bạn học trước kia không?” Mặc dù lúc đó anh không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách tìm tòi, nhưng mỗi lần có chuyện gì liên quan đến Lý Thiển, dù chỉ chút xíu thôi, anh sẽ không tự chủ được mà ghi nhớ trong lòng, theo như trí nhớ của anh, thời điểm đó Lý Thiển cùng một người tên là Tô Dục có mối quan hệ khá thân thiết, về mặt khách quan anh cho là, Tô Dục theo đuổi Lý Thiển, hơn nữa Lý Thiển đối với Tô Dục cũng có hảo cảm.

Lý Thiển cũng không có nghe ra ý tứ gì đặc biệt, vẫn như cũ mang theo nụ cười yếu ớt, nhàn nhạt đáp lại, “Tớ cũng liên lạc với nhiều bạn học, đúng rồi, thứ bảy này có họp lớp, cậu cũng nên tới tham gia cho vui.”

Gương mặt Thiệu Tuấn thoáng qua một tia kinh ngạc, im lặng mấy giây, phải biết rằng, hồi cấp ba mối quan hệ bạn bè của anh không được tốt, bởi vì anh nói ít đến nỗi có thể bỏ qua không tính, trong lớp mười mấy người, ba năm học chung với nhau, anh tiếp xúc nói chuyện cũng chưa tới mười người. Kể từ khi tốt nghiệp trung học, anh cũng không có tham gia bất kỳ lần họp lớp nào, anh vẫn cảm thấy sự tồn tại của mình ở trong lớp giống như không khí, không có mấy người trong lớp sẽ nhớ tới anh, cho nên đối với lời mời đột nhiên của Lý Thiển, anh không khỏi cảm thấy có chút khác biệt.

“Đi đi, đi đi, mọi người đã nhiều năm không gặp, liên lạc một chút tình cảm cũng tốt.” Giống như sợ Thiệu Tuấn sẽ cự tuyệt, biểu hiện Lý Thiển có chút gấp gáp.

Thiệu Tuấn cúi đầu nghĩ, cũng đúng, dù sao hợp mặt bạn bè cũng không dễ dàng, ban đầu là vì chuyện học hành mà không chú tâm nhiều đến quan hệ bạn bè, hiện tại có cơ hội gặp lại, cho dù ngồi yên một chỗ nghe mọi người ‘chém gió’ cũng tốt, ngay sau đó liền gật đầu đồng ý.

“Đúng rồi, có người nhà thì nhớ dẫn theo nhé.”

“Người nhà?” Thiệu Tuấn không hiểu nghi ngờ hỏi lại, chẳng lẽ phải mang theo mẹ anh? (An: bây giờ tìm đâu ra một anh ngây thơ trong sáng thế này nhỉ??? An tình nguyện lột hổ :v)

“Chính là bạn gái cậu đó, cậu đừng nói với tớ là cậu chưa có bạn gái đấy nhé, sẽ không có ai tin cậu đâu.” Với tính cách phóng khoáng được chủ nghĩa tư bản hun đúc, Lý Thiển cảm thấy kiểu người giống như Thiệu Tuấn, muốn vóc dáng liền có vóc dáng, muốn khuôn mặt liền có khuôn mặt, là một người đẹp trai lại tài hoa hơn người, không thể nào chưa có bạn gái được.

Thiệu Tuấn cơ hồ theo bản năng nói không có, nhưng lời nói Lý Thiển quá nhanh, không cho anh có cơ hội phản bác, anh cười khẽ một tiếng, thì ra người khác gán cho anh cái giá thị trường anh tốt như vậy.

Lý Thiển thấy Thiệu Tuấn trầm mặc, tự nhiên cũng im lặng, trong lòng vô cùng tò mò, “Bạn gái của cậu trông như thế nào, chắc hẳn phải là một cô gái xinh đẹp đúng không?” Không nên trách cô quá kích động, cô chủ yếu là muốn biết cô gái như thế nào mới có thể lọt vào mắt Thiệu Tuấn, phải có kiên nhẫn rất lớn mới có thể cùng cực phẩm Thiệu Tuấn yêu đương, một người từ sáng đến tối không nói được một câu.

Trong đầu Thiệu Tuấn thoáng qua gương mặt thanh tú của Tăng Tĩnh Ngữ, “Ừ, cũng tạm được.” Đợi ý thức được mình nói cái gì, thì Lý Thiển đã tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh, hơn nữa vẻ mặt cười vô cùng gian xảo mà nhìn anh.

Gương mặt Thiệu Tuấn có chút lúng túng, chính anh cũng không phát hiện giọng nói anh có bao nhiêu ôn hòa, chẳng khác nào ánh nắng ấm áp bao phủ khắp nơi trong ngày mùa đông giá lạnh, toàn bộ thế giới trong nháy mắt được bao phủ bởi ánh sáng óng ánh, chói mắt, làm cho người ta không nỡ di chuyển tầm mắt.

Thật ra thì anh muốn nói Tăng Tĩnh Ngữ rất đẹp, đặc biệt là lần ở 1984, khách quan mà nói anh cảm thấy Tăng Tĩnh Ngữ xinh đẹp như Yêu Tĩnh, nhưng trong đầu lập tức hiện ra dáng vẻ tự luyện của Tăng Tĩnh Ngữ, cam chịu đem lời nói nuốt trở vào.

Mấy ngày nay của Tăng Tĩnh Ngữ rất phong phú, trừ mỗi ngày kiên trì chạy bộ ở ngoài, trong giờ lên lớp cũng trở nên rất nhiệt tình, vội vã chạy đến phố hàng rong mua một chục quyển sổ ghi chú.

Trừ một quyển dùng để viết nhật ký, những quyển còn lại đều dùng làm sổ ghi nhớ. Cả ngày như cái đuôi chó đi theo phía sau môn Trầm Ngôn, trực tiếp coi người ta thành Bách Khoa Toàn Thư, cái gì cũng tò mò hỏi loạn.

“Trầm Ngôn, định luật thành phần giới hạn trong tích phân là gì?” Cô dùng thuật ngữ hóa học. (An: điên luôn, cái này tớ phải hỏi con bạn học bên khoa sp Hóa của tớ đấy bà con, sợ quá)

“Trầm Ngôn, chất nào có thể làm lên men hoạt chất hòa tan?” Chuyên ngành hóa dược.

“Người ta có thể chế tạo ra những loại vắc-xin nhân tạo nào?” môn sinh lý học miễn dịch. (An: biết thế khi xưa tui học y có phải bjo beta đoạn này ok bao nhiêu không, cho chết cái tội đồ mà không học để bjo ngồi tiếc, haizz)

.....

Đối với việc Tăng Tĩnh Ngữ chăm chỉ học hỏi như thế, Trịnh Hòa Ninh và Trầm Ngôn cũng bày tỏ vui mừng trước nay chưa có, giống như trong nhà có con gái đã trưởng thành mà cảm thấy tự hào. Đặc biệt là Trầm Ngôn, đặc biệt nhiệt tình, dùng tất cả kiến thức mình có giảng giải tận tình, có lúc không trả lời được liền lôi kéo người nào đó đi thư viện tìm tài liệu, nếu chưa tìm được câu trả lời kiên quyết không bỏ qua.

Tăng Tĩnh Ngữ vốn là muốn nói, thôi đi, không hiểu một chút xíu như vậy cũng không ảnh hưởng toàn cục. Khiến ột Trầm Ngôn luôn luôn hiền hoà dịu dàng, lông mày xinh đẹp nhú lại, gương mặt bất mãn: “Làm thế nào được, coi như là mỗi kiến thức khác nhau cậu đều nghe hiểu 99%, nhưng một tiết có mấy chục hoặc

trên một trăm kiến thức khác nhau, mặc dù không sẽ biến thành số âm, bao nhiêu cái 99% như vậy tăng theo cấp số nhân cuối cùng cũng không biết được bao nhiêu.”

Vừa nghe Trần Ngôn nói như thế, Tăng Tĩnh Ngữ chẳng khác nào bị người khác đánh một cái, lần đầu tiên sắc mặt đỏ ửng, xẹt qua một chút ngượng ngùng, cuối cùng vẫn là hấp ta hấp tấp đuổi theo Trần Ngôn đến thư viện. Cô nghĩ, tối nay phải đem chuyện này kể lại cho Thiệu Tuấn nghe một chút, chứng tỏ quyết tâm kiên định theo đuổi anh ấy của mình.

Mà Thiệu Tuấn, kể từ khi từ nhà Lý Thiển trở về, anh vẫn luôn trong trạng thái rối rắm.

Bạn học gặp gỡ anh không thể không mang theo Tăng Tĩnh Ngữ, đây là quy tắc, nhưng khi nhìn Lý Thiển nhiệt tình như vậy, đến lúc đó anh không có ra một người bạn gái dẫn theo phải làm thế nào đây?

Mặc kệ đi, chẳng lẽ bọn họ sẽ làm thịt anh chắc?

Vì vậy, Thiệu Tuấn ôm lợn chết không sợ phỏng nước sôi, không biết xấu hổ, tinh thần phấn chấn lao tới cuộc họp lớp.

Họp lớp cũng không có gì ngoài hai chuyện là ăn cơm và đi hát Karaoke.

Mọi người hẹn 6 giờ chiều sẽ liên hoan ở nhà hàng Phú Quý, đến tám giờ sẽ đi hát.

Họp lớp là do trưởng lớp Đàm Dân Triết chủ trì, lần trước nghe Lý Thiển nói Thiệu Tuấn muốn tham gia, anh thật kích động. Mấy năm qua, mỗi lần có dịp họp mặt, anh dùng hết khả năng tranh thủ thông báo mỗi người trong lớp, chỉ có Thiệu Tuấn là ngoại lệ, dựa theo số điện thoại ban đầu của bạn học anh gọi tới, kết quả căn bản là vô ích số, mà QQ, Thiệu Tuấn khi đó căn bản cũng không có tham gia những trò như thế.

Thiệu Tuấn đến tương đối sớm, trong phòng lớn nhà hàng Phú Quý lúc đó chỉ có lác đác tám chín người ngồi.

Đàm Dân Triết cầm đơn ký tên ở cửa ra vào đánh dấu mọi người, trong phòng tổng cộng bày ba cái bàn tròn lớn làm bằng gỗ, mỗi bàn cũng bày các loại thức uống cùng bia, có mấy người đến trước một chút đang nói chuyện phiếm, có người đang nghịch điện thoại di động. Vừa thấy Thiệu Tuấn xuất hiện một cái, không khí trong phòng liền giảm xuống, mọi người không nhìn được ầm ứ ba giây, mọi người nháy mắt nhau.

Đây là Thiệu Tuấn?

Là Thiệu Tuấn sao?

Ặc, thiệt hay giả, chẳng lẽ hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây hay sao?

Thiệu Tuấn không nhìn mọi người kinh ngạc, sống lưng thẳng tắp, bước chân lưu loát hướng ký tên đi tới.

“Thiệu Tuấn, mấy năm không gặp nhau rồi, bây giờ đang làm việc ở đâu?” Đàm Dân Triết một bên đánh dấu anh, dùng khuôn mặt hòa nhã nói chuyện với anh.

Sắc mặt Thiệu Tuấn ôn hòa, khoe miệng khe khẽ cười, “Ở bộ đội.”

Đem bút trả lại cho Đàm Dân Triết, sau đó Thiệu Tuấn tìm ình một chỗ vắng vẻ ngồi xuống, rất nhanh có mấy nữ sinh hào phóng hướng Thiệu Tuấn đi tới. Thời gian thật thần kỳ, mặc dù ban đầu tất cả mọi người không quen thuộc, nhưng từ biệt bốn năm, mọi người giống như đem tất cả nếm ra sau đầu, ai cũng rất nhiệt tình, anh vừa mới phát hiện ra một điều, đều do bản thân anh quá để ý, anh tự biến bản thân trở nên khiêm lời, tự cho là nhân duyên của mình không được tốt, thật ra thì căn bản những điều này chưa từng tồn tại, cho tới bây giờ cũng chưa có người chân chính ghét bỏ anh, hoặc giả định là xem thường, tất cả cũng chỉ là lòng tự ti của anh mà thôi.

Khi Lý Thiển đến thì cũng là lúc Thiệu Tuấn đang bị một đám người vây quanh, có người tò mò hỏi anh có bạn gái chưa, có người nổi hứng lên, đem những chuyện cũ xấu hổ trước kia nói ra hết.

Giống như ban đầu ai đó thăm mền người nào đó, như lúc trước ai bỏ con gián vào trong bàn học của người nào đó, nói thí dụ như ai giở trò, những chuyện bí mật trước đây rất cuộc hôm nay cũng nổi lên mặt nước,

hoặc ai với ai chia tay, ... tóm lại vô luận cái đề tài gì cũng có thể đưa tới vô số người hưởng ứng, bàn luận với nhau rồi sau đó tất cả cùng cười phá lên.

Thiệu Tuấn đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, mặc dù anh ít nói như cũ, thậm chí hầu hết thời gian cũng trong trạng thái lặng yên, nhưng không ảnh hưởng chút nào tâm tình của anh, gật đầu tán thành, cố gắng cười lớn, tất cả đều có vẻ tự nhiên như vậy, giống như mọi người cho tới bây giờ cũng không có chia tay.

“Thiệu Tuấn, người thân của cậu đâu?” Lý Thiển tinh mắt phát hiện ra một vấn đề rất quan trọng.

“Người thân?” Đây là cô gái bên cạnh Thiệu Tuấn hỏi, “Thiệu Tuấn, cậu như vậy là không được rồi, có bạn gái mà không dẫn tới đây.”

“Đúng vậy a. Đúng vậy a, không được rồi, cậu nên gọi điện thoại gọi cô ấy đến đây đi.” Tiếp theo là vô số người bắt đầu ồn ào lên.

“Lại nghĩ tới cậu trước kia liền tò mò, đẹp trai giống như Thiệu Tuấn vậy, hơn nữa thành tích lại tốt như vậy, phải là cô gái như thế nào mới có thể lọt vào mắt của cậu. Tổ có nhớ được ban đầu trong lớp có người âm thầm bỏ phiếu nam sinh đẹp trai nhất trong lớp, dường như Thiệu Tuấn luôn đứng đầu bảng đấy.”

Thiệu Tuấn bị mọi người nói có chút ngượng ngùng, gương mặt màu lúa mì đột nhiên đỏ ửng, “Lần sau đi, cô ấy buổi tối phải tự học rồi.”

“Tự học? Thứ bảy còn phải tự học buổi tối? Sẽ không là trâu già gặm cỏ non, tìm em gái trung học đấy chứ?”

Thiệu Tuấn đỏ mặt hời hợt, anh đột nhiên cảm thấy bản thân có phần lạc hậu, chẳng lẽ chỉ có học sinh cấp 3 mới có thể tự học tối thứ bảy?

13. Chương 13

Đối với những chuyện như người thân thế này, Thiệu Tuấn cảm thấy rất bất lực, anh không ngờ các bạn học thì ra nhiệt tình với anh như vậy, đặc biệt là mấy bạn học nữ, nói chuyện hết sức thẳng thắn, mạnh mẽ, thấy anh không chịu điện thoại cho bạn gái, từng người giơ chân, nắm tay lên trước mặt, trước ngực anh hù dọa.

“Vậy. Để tôi gọi điện thoại hỏi một chút đã.” Thiệu Tuấn vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.” Đoàn người thúc giục vô cùng hăng say.

Thiệu Tuấn khẽ nghiêng người, cố ý nhỏ giọng, “Này, cô đang làm gì vậy?”

Tăng Tình Ngữ đối với cuộc gọi điện của Thiệu Tuấn cảm thấy rất kinh ngạc, kể từ khi bị mẹ Thiệu đả kích cô vẫn không có gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn, dĩ nhiên, cô cũng chưa bao giờ hi vọng việc Thiệu Tuấn sẽ chủ động gọi điện thoại cho cô.

“Không làm gì hết, đang rảnh.” Giọng nói Tăng Tình Ngữ có chút lạnh nhạt, cô cho là Thiệu Tuấn gọi cuộc điện thoại này cho cô chần chừ có liên quan đến mẹ Thiệu, mẹ Thiệu đả kích cô không sao, dù sao mẹ Thiệu cũng không phải là người trong cuộc, nhưng nếu như Thiệu Tuấn đả kích cô, ngoài mặt cô có thể giả bộ mạnh mẽ, vẫn cố gắng cười nói thật to, thậm chí cô còn có thể tự luyện trước sau như một, quay đầu lại đem Thiệu Tuấn phê bình thậm tệ, nhưng tổn thương trong lòng lại nhiều hơn, nguy trạng nhiều hơn nữa cũng không bù đắp được .

Thiệu Tuấn có chút chột dạ, “Ừ. Buổi tối có thể đi ra ngoài không?”

Chân mày Tăng Tình Ngữ nhíu lại, giọng điệu trầm thấp: “Không thể.”

Thiệu Tuấn cảm thấy Tăng Tình Ngữ có chút khác thường, trong ấn tượng của anh, Tăng Tình Ngữ luôn luôn là một cô gái vô cùng mạnh mẽ, nói chuyện oang oang, khỏe mạnh giống như cạp mẹ, mỗi lần nói

chuyện đều dài dòng dây dưa không dứt, hôm nay tại sao lại ngắn gọn như vậy, thậm chí ngay cả tự luyện và chế nhạo anh đều không có.

Cô làm sao vậy?” Giọng nói Thiệu Tuấn đột nhiên ôn hòa hơn hẳn.

“.....” Tăng Tĩnh Ngữ trầm mặc không nói.

Thiệu Tuấn cầm điện thoại di động đối với mọi người thấp giọng nói một tiếng xin lỗi, rồi sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Nhà hàng Phú quý buôn bán rất tốt, trong đại sảnh cơ hồ ngồi đầy, tiếng nói chuyện, tiếng cười vui, tiếng ồn ào rớt thành một mảnh, Thiệu Tuấn dứt khoát đi ra ngoài hành lang trốn vào toilet.

“Tĩnh Ngữ, cô làm sao vậy?”

“Không sao cả, anh không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây.”

“Từ đã.....” Không đợi Thiệu Tuấn nói xong, bên tai đã truyền đến tiếp treo máy “Đồ đồ...” một tiếng, anh không khỏi cảm thấy có chút khó chịu và lo lắng.

Thiệu Tuấn khôi phục vẻ mặt lạnh lùng như thường ngày, đẩy cửa đi vào, vốn là không khí náo nhiệt lập tức bị bao phủ bởi áp suất thấp mãnh liệt của anh, thật giống như Seberia, không khí bất ngờ lạnh lẽo, mọi người ríu rít quay đầu nhìn về phía cửa.

“Như thế nào, cô ấy —— tới sao?” Lý Thiển hỏi cẩn thận.

Thiệu Tuấn cứng ngắc kéo ra nụ cười giả tạo, “Cô ấy buổi tối phải đi tự học không tới được, lần sau nữa tớ sẽ mang cô ấy đến đi cùng vậy.”

Đàm Dân Triết nhảy ra hoà giải: “Ừ, vậy thì lần sau đi.”

Sau khi ăn xong một đoàn người chậm chậm rãi rãi đi đến Thiên Lại Chi Âm phía đối diện ca hát. Giọng hát Thiệu Tuấn từ trước đến giờ không được hay, đối với thú tiêu khiển mới này anh uyển chuyển từ chối.

Lúc này, lớp trưởng là người đứng ra mở cuộc tụ hội này thấy không khí có vẻ khó xử, tất nhiên là muốn đứng ra dàn xếp một phen.

“Mọi người không dễ dàng mới có thể gặp nhau, cứ hát đi. Hơn nữa ở bộ đội không thể so với những đơn vị khác, lần sau tụ hội cũng không biết có phải ngày nghỉ hay không.”

Thiệu Tuấn nhàn nhạt gật đầu: “Vậy cũng được.”

Có người nói: từ xưa đến giờ người nọ chưa nói dối lần nào nhưng đột nhiên nói dối, hiệu quả giống như một người chỉ làm chuyện xấu trong lúc bất chợt làm một chuyện tốt, mọi người sẽ không lưu tâm, sẽ lạnh nhạt làm lơ chuyện tốt ấy. Thật ra thì Tăng Tĩnh Ngữ cũng không cảm giác mình làm kiêu, nhưng đối với Thiệu Tuấn bị Tăng Tĩnh Ngữ theo đuổi mà nói, đột nhiên bị cô cúp điện thoại quả thật chẳng khác nào mặt trời mọc ở hướng tây mới xuất hiện hiện tượng kỳ quái này, anh theo bản năng cảm thấy Tăng Tĩnh Ngữ nhất định là có xảy ra chuyện gì.

Có nên gọi điện thoại lại cho Tăng Tĩnh Ngữ không?

Cô từ trước đến giờ mạnh mẽ, chắc sẽ không có chuyện gì.

Dọc theo đường đi, tâm sự nặng nề, vào phòng cũng chỉ là tìm một góc yên tĩnh người ít lui tới, thỉnh thoảng sờ sờ điện thoại di động.

Các bạn học cũng chơi rất sung, nam sinh cùng nhau uống rượu, nữ sinh thì liêu mạng ca hát. Còn có chút phần khích vậy ở bàn đánh bài tứ lá khơ. Trong phòng mùi thuốc lá, mùi rượu, tiếng hát, tiếng cười rớt thành một món thập cẩm 3D.

Đến bài Asan lá cây, Lý Thiển hắng giọng rồi vô cùng nhẹ nhàng tình cảm hát “Cô độc là một người cuồng hoan, cuồng hoan là một người cô độc.”

Thiệu Tuấn trong lúc bất chợt cảm thấy trong lòng rách ra một vết thương, lỗ hổng kia hiện lên biết bao trạng thái trắng tấp mở rộng, rồi sau đó dần dần bị cô độc lấp đầy.

Nói thật, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy cô độc, vậy mà trên thực tế, qua nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn ở cô độc như thế.

Ngày trước là một người cô độc cuồng hoan, anh tự ti, lạnh lùng của anh giống như nhất định anh cô độc. Không có bạn bè, không giỏi nói chuyện, mỗi ngày vui trong một đồng bài tập, một mình vui vẻ, một mình đau thương.

Mà lúc này lại là một người cô độc trong không khí náo nhiệt, đó là người khác náo nhiệt, bọn họ có thể tự mình vận động động, tự mình tạo nên không khí nào nhiệt, còn anh chỉ là khách qua đường.

Dĩ nhiên, trong lúc này cảm giác cô độc là khách quan, cũng không phải nói anh gặp phải bài xích hoặc là nói anh bị tự ti trong lòng quấy phá, mà do hoàn cảnh sống và kinh nghiệm trưởng thành của anh khiến anh có một tính cách và thói quen vô cùng đặc biệt, mà thói quen và hứng thú của anh, lại không phù hợp với bất kỳ trò nào ở đây.

Giờ khắc này, anh đột nhiên nhớ Tăng Tĩnh Ngữ vô cùng.

Gương mặt đỏ hồng lúc chống hông cười, lúc tự luyến thì không ai bì nổi, lại còn gương mặt đầy vẻ bi thương lúc bị cự tuyệt nữa, anh đột nhiên phát hiện, Tăng Tĩnh Ngữ, cô gái này không chỉ có đi vào trong lòng anh, hơn nữa lại còn tùy ý lượn qua lượn lại trong lòng anh nữa chứ.

Bình thường thì hành động theo bản năng chính là biểu đạt nội tâm chân thật nhất. Mặc dù anh sẽ không nguyện ý thừa nhận, anh cố gắng ép bản thân không nên nghĩ đến nữa, nhưng sẽ có lúc anh không tự chủ được mà nhớ tới Tăng Tĩnh Ngữ.

Thật ra thì anh đã sớm biết mình đã trúng một loại độc mang tên Tăng Tĩnh Ngữ, anh dùng sự lạnh lùng làm thuốc dẫn, dùng sự trầm mặc chịu đựng làm nguyên liệu chính, anh tự phối thuốc để giải độc vọng tưởng, mặc dù anh khổ cực chế thuốc giải riêng, nhưng khi nhìn lại độc ngày càng dữ dội hơn, nếu nói lấy độc trị độc thì cái đó dùng trên người của anh toàn bộ đều vô nghĩa, trong lúc anh không ý thức, anh đã bị độc ngấm vào ngực phủ ngũ tạng, dù có dùng thuốc và kim châm cứu không đều không được nữa rồi.

14. Chương 14

Tăng Tĩnh Ngữ cho tới bây giờ cũng không cảm thấy mình là kiểu người đã muốn còn bày đặt, cho nên đối với Thiệu Tuấn tâm tình cô chấp chờn có chút lo lắng, người kia không có một chút tự giác nào.

Hết giờ tự học cô liền trở lại ký túc xá, giống như mọi khi rửa mặt, đứng giờ lại lên giường đi ngủ.

Mới vừa nằm trên giường liền nghe tiếng chuông di động truyền đến, bài nhạc chuông tuyệt vời vang lên:” không muốn làm đầy tớ nhân dân, đem chúng em huyết nhục đúc thành, chúng em mới Trường Thành.”

Trịnh Hòa Ninh nằm giường đối diện phiền não khẽ chữ rửa một tiếng: “Khó nghe muốn chết, còn không đổi nhạc chuông.”

Trầm Ngôn ở phía dưới yên lặng giơ tay lên che lỗ tai.

Không biết Tăng Tĩnh Ngữ nghe được tin đồn ở đâu, nói quốc ca không chỉ có thể trừ tà, còn có thể đổi vận, kết quả là mấy năm nay cô luôn dùng quốc ca làm nhạc chuông, hơn nữa lúc hưng phấn còn cố ý rút ống nghe trong ký túc xá hào phóng chia sẻ với các bạn cùng phòng.

Từ trước đến giờ cô là người chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn, thấy Trịnh Hòa Ninh xù lông lên, cố ý dùng tốc độ chậm chạp, sờ điện thoại dưới gối đầu, lấy điện thoại di động ra nhưng cũng không nhận điện thoại ngay, đợi đến lúc bản quốc ca kết thúc, cho đến khi đối phương chủ động treo máy.

Cuối cùng, Trịnh Hòa Ninh không thể nhịn được nữa đem gối đầu chuẩn đập vào đầu Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ giận dữ: “Mẹ nó, cậu ngứa da đúng không.” Vừa định đập trở về, ngoài cửa lập tức vang tiếng quát mắng quản lý ký túc, “Tất cả yên lặng cho tôi.”

Trầm Ngôn cùng Lý Ngọc núp ở trong chăn cười trộm, Trịnh Hòa Ninh rúc vào trong chăn tránh né Tăng Tĩnh Ngữ tập kích trả thù.

Mà Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ rất buồn bực, bởi vì quản lý ký túc vẫn đứng ở cửa, bất đắc dĩ, chỉ đành phải tạm gác lại thù hận, trở lại trong chăn đi vẽ vòng vòng.

Vừa mở điện thoại di động ra, Tăng Tĩnh Ngữ thật sự có chút kinh ngạc, trước không nói bốn năm cuộc gọi nhờ, chỉ nhìn ba chữ trên màn hình đã đủ cho cô kinh hãi không thôi, lý do rất đơn giản, ba chữ này cộng thêm mấy cuộc gọi nhờ đó đều là do Thiệu Tuấn gọi.

Tăng Tĩnh Ngữ khẽ run đôi tay mở tin nhắn ra:

Tin nhắn thứ nhất: Tĩnh Ngữ, cô làm sao vậy?

Tin nhắn thứ hai: Tĩnh Ngữ, thấy tin nhắn gọi điện thoại lại cho tôi.

Thứ ba: nghe điện thoại.

Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy, cái thế giới này đúng là điên rồi, khi cô mặt dày mày dạn theo đuổi anh, anh cũng không thèm để ý, muốn anh nói mấy câu chảnh khác nào muốn cắt thịt của anh, nhưng khi cô xoay người sang chỗ khác không quán anh thì lại giống như đánh mất thứ bảo bối gì đó tựa mặt dày theo đuổi lại.

Mao chủ tịch nói: “Thực tế là tiêu chuẩn kiểm nghiệm chân lý duy nhất.” Thông qua thiết thân thực tế cảm thụ, Tăng Tĩnh Ngữ nghiệm chứng một câu bị vô số cô gái phẫn hận hàng năm, giắt khóe miệng kinh điển danh ngôn —— nam nhân đều thích bị coi thường.

Thiệu Tuấn cũng không ngoại lệ.

Biết rõ người quản lý ký túc đang nằm vùng ngoài cửa, Tăng Tĩnh Ngữ khiêm tốn lựa chọn phương thức nhắn tin. Ngón tay thật nhanh ấn ra một hàng chữ: tìm em có chuyện gì?

Lúc đó Thiệu Tuấn vừa rời khỏi cuộc họp lớp, ra ngoài phòng, mọi người thuận đường đi chung một đám, không thuận đường thì tự mình đi, cả một đoàn người, rất nhanh chỉ còn lại có mấy người.

“Thiệu Tuấn cậu chỗ nào?” Đàm Dận Triết hỏi.

“Ở ở khu nhà cũ.”

“Như vậy a, vậy tớ đi trước, cậu và Lý Thiển cùng đường, cậu đưa cô ấy về đi.”

“Ừh.” Thiệu Tuấn gật đầu nhàn nhạt đồng ý.

Hơn chín giờ tối, thành phố sống về đêm giờ mới bắt đầu, thành thị sáng lạn đầy ánh đèn đỏ cam vàng, làm cho người ta cảm thấy có chút sắc thái thần bí. Lý Thiển cùng Thiệu Tuấn sóng vai đi về phía trước, ánh đèn kéo dài thành hai cái bóng đang lóe lên, đèn đường được bật nhưng lúc lại sáng lúc tối. Từ từ gió thổi nhẹ lên, sợi tóc Lý Thiển mềm mại tung bay theo gió, trong không khí nhàn nhạt tản ra mùi chanh thơm mát, tư vị nhẹ nhàng khoan khoái làm cho người ta hận không thể cắn một cái.

Thiệu Tuấn không lộ ra dấu vết, bước vài bước sang bên cạnh, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Lý Thiển tiến lại gần, môi mỏng khẽ mở, kêu một câu: “Thiệu Tuấn.”

“Đợi chút.” Thiệu Tuấn đột nhiên cắt ngang lời nói của cô.

“Ánh sáng chớp nháy còn có gì để mất, còn có gì để mất.” Điện thoại đúng lúc reo lên tiếng chuông tin nhắn, Thiệu Tuấn lập tức từ lấy điện thoại di động trong túi ra.

Tăng Tĩnh nói: tìm em có chuyện gì?

Không phải cô có chuyện gì sao? Trông mắt thâm thúy của Thiệu Tuấn nhanh chóng thoáng qua một tia khó hiểu, ngay sau đó lại đem điện thoại gọi tới.

” Hôm nay cô làm sao thế?” Thiệu Tuấn hỏi.

Tăng Tĩnh Ngữ đem chính mình rúc vào trong chăn, đè nhỏ giọng trả lời: “Ai làm sao, em không sao cả.”

Thiệu Tuấn đỏ mồ hôi, không có việc gì lại khiến anh khẩn trương một đêm, chỉ là vô luận như thế nào, không có việc gì là tốt.

“Buổi sáng ngày mai em có thể ra ngoài không? Thứ hai tôi quay lại quân đội.”

“Có thể, chỉ là anh phải đến trạm xe đón em.”

“Ừh.”

Cúp điện thoại, Thiệu Tuấn quay đầu lại nhìn sang Lý Thiển, “Vừa rồi cậu muốn nói gì?”

Lý Thiển cười nhạt: “Không có, không có gì.”

15. Chương 15

Chủ nhật, luồng khí lạnh đột nhiên tràn về, thời tiết trong một đêm giảm xuống mười độ. Đáng ngại là trời xăm xịt báo hiệu sẽ có trận mưa bụi mù mịt.

Tăng Tĩnh Ngữ dùng hết mọi biện pháp giữ ấm rồi mới đi ra ngoài.

Trên xe buýt, Tăng Tĩnh Ngữ ngồi cách xa vị trí cửa sổ, bên cạnh là một cụ già khoảng 70 tuổi đầu tóc bạc phơ, chỉ thấy lưng hơi gù thoáng nghiêng về phía trước, thân hơi còng xuống, tay cầm một thanh tẩu hút thuốc từ từ nhả khói, khói thuốc tỏa ra xung quanh khiến người khác khó thở.

Tăng Tĩnh Ngữ bị sặc ho không được, bịt mũi nhịn, một lúc sau cụ ông mới hút xong.

Xe tiếp tục chạy, phong cảnh ven đường cao tốc thoáng qua, Tăng Tĩnh Ngữ buồn chán nhìn mấy lần sau đó lấy điện thoại di động ra, buồn chán đến sắp phát điên, gửi tin nhắn cho Thiệu Tuấn: anh có hút thuốc lá không?

Bên kia điện thoại, Thiệu Tuấn vừa ra khỏi nhà không lâu đang đứng trên đường, mở ra điện thoại di động không khỏi lạng người một giây: Sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?

Tăng Tĩnh nói: ngồi bên cạnh em là một ông lão hút thuốc nhả khói khắp nơi, hun chết em, em đột nhiên cảm thấy hút thuốc lá rất xấu, cả móng tay cũng bị đổi màu, nếu tương lai anh biến thành như vậy em liền bỏ anh.”

Thiệu Tuấn vừa mới mở ra tin nhắn liền bị ngôn từ hung hãn của cô làm cho dở khóc dở cười, cái gì gọi là bỏ anh, dường như bọn họ bây giờ còn chưa có gì hết, ngay sau đó lại nghĩ thật là may mắn, may mà mình không hút thuốc lá.

Tăng Tĩnh Ngữ đến trạm, thấy Thiệu Tuấn đang đứng ở trạm xe.

Áo sơ mi trắng mặc với quần Jean đơn giản, trong tay cầm một cái ô nhưng không có mở ra.

“Anh có ô sao lại không mở ra?” Tăng Tĩnh Ngữ nhanh chóng đi tới bên cạnh anh, đưa tay sờ sờ quần áo của anh, mặc dù không rất ướt, nhưng là bị bắn nước hơi ẩm ẩm.

Thiệu Tuấn đem cái ô trong tay đưa cho Tăng Tĩnh Ngữ, “Cái này đâu gọi là mưa, che ô rất phiền toái.”

“Vậy anh mang nó theo nó làm gì?” Tăng Tĩnh Ngữ đứng yên tại chỗ, giận dữ không nhận lấy cái ô.

Thiệu Tuấn: “.”

Anh đây không phải là sợ cô gặp mưa sao, quả nhiên không thể đối với cô quá tốt.

Nhưng mặc dù Tăng Tĩnh Ngữ không phối hợp với anh, anh cũng không còn tức giận, chỉ là yên lặng cầm lại cái ô, sau đó lại yên lặng mở ra, cuối cùng, yên lặng đưa ô lên không để nước mưa rơi xuống người Tăng Tĩnh Ngữ.

“Á....?” Tăng Tĩnh Ngữ kinh ngạc, có chút thụ sủng nhược kinh nhìn về phía Thiệu Tuấn, không nhịn được đưa tay đặt lên trán Thiệu Tuấn, “Anh bị sốt à, tại sao đột nhiên đối với em tốt như vậy?”

Gương mặt tuần tú xẹt qua một chút lúng túng, tự nhiên rũ xuống, tay trái nắm lại đưa lên môi ho nhẹ một tiếng, giả mồm át lễ nói: “Anh không tốt với em khi nào?”

Tăng Tĩnh Ngữ ngây ngô, nhìn Thiệu Tuấn quý dị kinh hãi, ánh mắt hùng hực lửa, “Xin hỏi anh đã đối tốt với em bao giờ?”

Thiệu Tuấn im lặng, thật ra thì chính anh cũng không biết anh đối với Tăng Tĩnh Ngữ có thể coi là tốt hay không, cô gọi điện thoại anh nhận, cô cầu nhàu anh nghe, trừ lần đó ra thì không còn chuyện gì khác. Một lần, lần đầu tiên làm nhiệm vụ có kích nổ, khiến anh bị thương, thời gian đó Tăng Tĩnh Ngữ thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc cho anh, hơn nữa đối với anh đặc biệt tốt, ăn, mặc, ở, đi cái gì cũng hỏi han, mua đồ ăn, đưa hoa tươi, đưa trái cây, mỗi ngày kiên trì gọi điện thoại cho anh hỏi bệnh tình. Tóm lại, trừ mẹ anh Tăng Tĩnh Ngữ là người phụ nữ thứ hai đối tốt với anh.

Thời gian từ từ trôi qua.

Thiệu Tuấn cúi đầu chống lại ánh mắt chất vấn của Tăng Tĩnh Ngữ, con ngươi của cô rất đen, chẳng khác gì một vệt mực nước trên tờ giấy trắng, long lanh mà đen nhánh, vậy mà trong tròng mắt đen nhánh này tràn đầy hình ảnh của anh.

“Vậy về sau anh cũng đối xử tốt với em.” Lúc nói lời này ánh mắt anh nhìn Tăng Tĩnh Ngữ vô cùng chuyên chú, nghiêm túc giống như tuyên thệ. Mặc dù anh không xứng với cô, nhưng anh nguyện ý dốc hết tất cả đối tốt với cô. Không phải kích động, không phải cảm tạ, chỉ là bởi vì, anh yêu cô.

Tăng Tĩnh Ngữ nhếch miệng cười một tiếng, “Có phải là anh đang thổ lộ tình cảm với em đúng không?”

Thiệu Tuấn có chút ngưng ngừng quay đầu đi chỗ khác, giọng trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Tùy em nghĩ sao thì nghĩ.”

Tăng Tĩnh Ngữ vui vẻ, ha ha, trời cao không có phụ lòng người. Nhưng mà anh thật đúng là khó chịu, rõ ràng thích cô lại còn lúc nào cũng tỏ ra không quan tâm, cô không nhịn được có chút lên mặt, lập tức móc máy thu âm từ trong túi quần ra, ghi nhớ thời gian, “Bây giờ là 10 giờ 30 phút 28 giây ngày 25 tháng 6 năm 20××, theo giờ Bắc Kinh, Thiệu Tuấn tỏ tình với Tăng Tĩnh Ngữ, từ hôm nay trở đi Thiệu Tuấn thuộc về Tăng Tĩnh Ngữ, là tài sản riêng của cô ấy.” Dừng lại một giây, ngay sau đó bổ sung thêm 1 câu vô cùng bạo lực “Nếu anh dám vượt tường em lập tức giết anh.”

“Ừh.” Thiệu Tuấn nặng nề gật đầu, rồi sau đó lại không chút để ý nói: “Câu cuối cùng em nên tự nói với mình thì đúng hơn.”

“Dừng ~” Tăng Tĩnh Ngữ thấp giọng quát một tiếng, ném cho Thiệu Tuấn một cái liếc mắt xem thường.

Cô mới không thèm vượt tường!

“Còn có” Thiệu Tuấn đột nhiên nhớ đến cái gì, “Anh không hút thuốc lá.”

“Hả ?” Tăng Tĩnh Ngữ không hiểu, lặng mất mấy giây, rồi sau đó mới có phản ứng với chuyện anh nói, thì ra là chuyện cô nói lúc ở trên xe buýt, phản xạ của anh thanh niên này hình như hơi bị chậm chạp, Tăng Tĩnh Ngữ có chút khinh bỉ nhìn Thiệu Tuấn một cái, nhưng trong lòng lại tràn ra cảm giác hạnh phúc vô cùng to lớn, vung bàn tay nhỏ bé lên, sáng khoái vỗ vào vai Thiệu Tuấn, “Yên tâm đi, em sẽ không bỏ anh đâu.”

Thiệu Tuấn hận không mua được khối đậu hũ mà đập vào đầu, âm thầm than thở: anh ăn no không có việc gì làm mới có thể nói ra một câu như vậy.

Đúng là gần mực thì đen.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Tăng Tĩnh Ngữ thích ứng rất nhanh với vai trò mới, tự nhiên kéo cánh tay rảnh rỗi của Thiệu Tuấn, vui vẻ nói.

“Em muốn đi đâu?”

“KFC đi, rất lâu rồi em không ăn.” Một ngày vui vẻ như thế này, làm sao có thể thiếu KFC được, đúng không.

Trong cửa hàng KFC, Thiệu Tuấn và Tăng Tĩnh Ngữ ngồi đối diện với nhau, trên bàn bày đầy thức ăn, một chai Cola 1.5L, Tăng Tĩnh Ngữ nắm đùi gà điên cuồng gặm, khoe miệng đều là mỡ, ai nói là trước mặt bạn trai phải chú ý hình tượng, cô lúc này đã đem bạn trai ném sang tận Thái Bình Dương rồi.

Mà Thiệu Tuấn, mặc dù không trông cậy vào Tăng Tĩnh Ngữ sẽ thực nữ hơn, nhưng cũng không muốn thấy cô chẳng khác nào dân tị nạn như vậy! ! !

Chỉ thấy người nào đó hai mắt sáng lên nhìn một bàn đầy ắp thức ăn, lấy một miếng thịt gà vàng óng ánh nhét vào miệng, nhai, nuốt, công phu không tới hai phút đã giải quyết xong một miếng, kế tiếp là động tác được lặp lại.

Chẳng bao lâu sau, cô đã tiêu diệt hết 3 miếng thịt gà, hai ngón tay còn vương hương vị cay cay của cánh gà cộng thêm một 1 bên là hương vị ngọt ngào của bỏng ngô, ăn no lại ực một hộp cola, no nê thuận tiện đánh một cái ợ.

“Sao anh không ăn.” Tăng Tĩnh Ngữ tò mò hỏi, “Anh không thích ăn cái này à?”

Thiệu Tuấn bình tĩnh lắc đầu, “Còn ăn được nữa không? Anh mua thêm cho em một phần nữa.”

“Ờ.....” Tăng Tĩnh Ngữ sát phong cảnh lại ợ một cái nữa, vội vàng nắm khăn giấy trong khay lau sạch sẽ móng vuốt đầy dầu, không ngừng liên tục phát tay: “Không cần, ăn nữa bụng của em sẽ nổ mất.”

“Còn muốn đi đâu nữa không?” Khóe môi Thiệu Tuấn khẽ mở ra, mặt than ngày thường nay tràn ngập nhu tình, trong con ngươi của anh thoáng qua tia cưng chiều, ánh đèn chiếu vào trên mặt, ngũ quan anh tuần cường tráng càng thêm thâm thúy, thân hình lớn khỏe, có cương có nhu.

Tăng Tĩnh Ngữ khẽ nhếch miệng, cặp mắt đăm đăm, ngây người mấy giây, không kiềm hãm được nuốt nước miếng một cái, “Anh không được cười nữa.”

“Hả ?” Thiệu Tuấn có vẻ hơi mờ mịt.

Tăng Tĩnh Ngữ đặt hai tay lên bàn, nửa người trên ngả về phía trước, sắc mặt nghiêm túc, giọng trầm lại: “Anh có biết lúc cười lên trông anh rất đẹp trai không, có thể thay cơm đó?” Dùng cơm ăn để hình dung thay sắc đẹp có vẻ cũng quá hàm súc đi, cái này chẳng khác nào là trắng trợn quyến rũ người ta mà.

Là một thành viên cao cấp của Hiệp mê trai bí mật (An: An dựa theo ngữ cảnh để chém đay ạ, cơ mà An là thành viên không bí mật của cái hội này đấy bà con ạ!), Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy nếu Thiệu Tuấn còn cười như vậy nữa, cô nhất định sẽ không khống chế nổi nữa.

Sắc mặt Thiệu Tuấn biến đổi với tốc độ tên lửa, hai bên quai hàm ửng đỏ trong nháy mắt lại biến mất không thấy tăm hơi, con ngươi tĩnh lặng, lông mi nhú lại, mặt nhần lên, nghiêm túc nói, “Em tốt nghiệp tiểu học như thế nào vậy, có thể dùng sắc đẹp thay cơm được à?”

Bên ngoài cửa kính, mưa phùn mỏng lung vẩn lơ phơ lất phất bay trong không khí, bầu trời không có một dấu hiệu chuyển biến tốt nào, không khí trong cửa hàng ẩm áp náo nhiệt, Thiệu Tuấn và Tăng Tĩnh Ngữ ngồi đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, không ai chịu thua ai.

Hai người đột nhiên im lặng, thời gian dừng lại, mọi người đi ngang qua thỉnh thoảng xoay đầu lại liếc một cái, người trong cuộc vẫn không hay biết, không biết là mọi người đang chăm chú nhìn mình.

Tăng Tĩnh Ngữ chớp chớp hai mắt, lông mi mỏng nhàn nhạt như cánh bướm khẽ cong, từ trước đến giờ da mặt cô dày có tiếng, tự nhận độ dày da mặt mình có thể so với vỏ trái đất cô —— thế nhưng lại đỏ mặt.

Sau đó, cô nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác.

“Cái đó. Cái đó, bên ngoài trời vẫn còn mưa, chúng ta ngồi một thêm một lát nữa rồi hãy đi.” Tận đáy lòng Tăng Tĩnh Ngữ đem mình hung hăng khinh bỉ một phen.

Sắc mặt Thiệu Tuấn vẫn bình thường, không biến sắc, trong lòng thầm vui sướng, thì ra cô ấy cũng có lúc biết thẹn thùng.

Từ KFC đi ra đã là buổi chiều, mưa hình như càng ngày càng lớn.

Từng giọt mưa rơi vào ô phát ra tiếng vang lộp bộp, Thiệu Tuấn đứng gần đường lớn, tay phải cầm ô, Tăng Tĩnh Ngữ kéo anh, tay phải luôn theo thói quen che ô cho người bên cạnh.

Chưa tới mấy phút sau, Thiệu Tuấn đã sắp bị cô kéo đến lối đi bộ rồi.

Thiệu Tuấn đột nhiên dừng bước, anh vừa định nói đi sang bên trái, đột nhiên một chiếc xe chạy tới, nước bắn bắn lên khắp người Thiệu Tuấn, Tăng Tĩnh Ngữ phản ứng theo thói quen mắng người lái xe: “Anh có biết lái xe không thế?”

Cô trời sinh giọng nói rất lớn, tiếng la trong trẻo mà rõ ràng, xe trước mặt rất nhanh dừng lại, từ trong cửa xe thò ra một cái đầu.

“Mình đi như vậy còn trách người khác, không có đụng chết các người là tốt rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ nổi điên, sao lại có người không biết phải trái như vậy, lôi kéo Thiệu Tuấn tiến lại gần cái xe. Cô gái bên trong xe thấy bọn họ tiến lại, bộ dáng nghiêm chỉnh, cảm nâng lên thật cao, đôi mắt nhỏ tròn tròn xoe, cho thấy rõ sự cay nghiệt, “Thế nào, không phục sao.”

“Xin lỗi anh ấy.”

“Cô có bị bệnh không.”

Tăng Tĩnh Ngữ định căng cổ mắng, không ngờ cửa sổ ghé ngồi phía sau xe chậm rãi hạ xuống, một gương mặt trầm ổn anh tuấn phát ra âm thanh trầm thấp từ tính, nhàn nhạt nói: “Tôi thay cô ấy nhận lỗi với hai người.”

“Chuyện này không có gì.” Tăng Tĩnh Ngữ nhỏ giọng lầm bầm, sau đó còn chưa nói thêm câu gì, người đã bị Thiệu Tuấn mạnh mẽ kéo xa khoảng mấy thước.

16. Chương 16

“Sao anh kéo em đi nhanh như vậy, anh không thấy anh ta đang nhận lỗi với anh sao?” Đối với hành động Thiệu Tuấn kéo cô đi, Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy khó hiểu.

Đi xa thêm mấy bước, qua giọt mưa rơi xuống ô vang tiếng lộp bộp, mơ hồ còn có thể nghe tiếng xe hơi khởi động, lúc này Thiệu Tuấn mới thả chậm bước chân, không nói lời gì đổi một vị trí, một cánh tay đem Tăng Tĩnh Ngữ ôm vào trong lòng.

“Sao thế, ghen à?” Tăng Tĩnh Ngữ cười nhạo mấy tiếng, ngửa đầu nâng mắt nhìn Thiệu Tuấn.

“Không có.” Giọng nói Thiệu Tuấn có chút nguội lạnh.

Tăng Tĩnh Ngữ cho rằng Thiệu Tuấn nói chuyện khó chịu như vậy bởi vì đang xấu hổ, cô nghĩ nên kích thích Thiệu Tuấn một cái, không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, nên cô nói: “Anh trai vừa rồi đáng đáp thật anh tuấn đẹp trai, mắt to, mũi cao thẳng, da cũng rất trắng nữa....”

Thiệu Tuấn càng nhúu thật chặt chân mày, mới vừa rồi anh chỉ nhìn người ngồi kế bên ở trong xe, không có ý định nhìn người đàn ông bên cạnh, cho nên đối với lời khen ngợi của Tăng Tĩnh Ngữ không thèm để ý nhưng có chút tức giận nói: “Đẹp trai như vậy sao em không xin số điện thoại của người ta.”

“Em cũng muốn, nhưng không phải là bị anh lôi đi à.” Nói xong cô còn cố ý biểu hiện mặt tiếc nuối.

“.....” Thiệu Tuấn bị cô chọc tức á khẩu không trả lời được, nhưng bước chân đột nhiên tăng nhanh.

Trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ trộm vui mừng, nhìn người nào đó dường như đang tức giận, lại bắt đầu hoà giải, hai tay rũ xuống hai bên người đột nhiên ôm eo Thiệu Tuấn, đầu tựa lên trên vai anh, không chút để ý nói: “Chỉ là, em cảm thấy anh ta không đẹp trai bằng anh. Có phải đây chính ý nghĩa câu trong mắt người tình hóa Tây Thi không?”

Lúc này Thiệu Tuấn không nghe thấy Tăng Tĩnh Ngữ nói cái gì, từ lúc cánh tay nhỏ bé của cô ôm lấy anh, anh đã rơi vào trạng thái hồn phách hai nơi, thân thể máy móc đi theo Tăng Tĩnh Ngữ đi về phía trước, nhưng trong đầu lại trống rỗng, trái tim như muốn nhảy từ trong lồng ngực ra ngoài.

Đúng, anh khẩn trương, cho dù là thi tốt nghiệp trung học, cho dù là đối mặt khảo nghiệm khó khăn nhất lựa chọn lính đặc biệt, cho dù là đối mặt họng súng kẻ địch, anh đều chưa từng khẩn trương như vậy, thế nhưng lần này, anh lại khẩn trương không biết phải làm sao, cả người giống như nhân vật trong trò chơi tự động trong lúc treo máy, không cần ngắt nghỉ, hệ thống đã sớm được lập trình tự tốt rồi, anh chỉ cần máy móc đi theo trình tự là được.

Nói ra có chút quẩn bách, năm nay anh cũng 23 tuổi, nhưng này là lần đầu tiên bị con gái ôm, dĩ nhiên, anh cũng ôm qua con gái, hơn nữa cô gái kia là người nào đó ôm hắn lúc này. Ngày trước, Tăng Tĩnh Ngữ ở quầy rượu bị người bỏ thuốc, cả người thần chí không rõ, anh bắt đắ dĩ mới đem cô ôm từ quán rượu đến một gian hàng nhỏ gần đó, nếu như anh nhớ không lầm, cô lúc ấy còn hôn anh, mặc dù chỉ là hôn cổ của anh, anh cũng không nhịn được mà kích động.

Nhưng cảm giác lúc đó hoàn toàn không giống hiện tại, lúc đó cô bị thuốc khống chế không biết mình đang làm gì, mà anh không có nhiều tâm tình để suy nghĩ những thứ này, chỉ là lúc xảy ra chuyện không biết phải làm sao, chỉ có kinh ngạc, khiến bắp thịt cả người anh căng thẳng. Ừm, giống như lâm trận vậy.

Mà bây giờ, lúc đầu có chút kinh ngạc ngay sau đó lại là một loại hưng phấn khó tả, cái loại cảm xúc vui sướng đó giống một đang tuyệt vọng đi trên sa mạc bỗng gặp một hồ nước trong (dạng như ốc đảo) vậy đó.

Thật ra thì lòng Thiệu Tuấn có chút ngứa ngáy, muốn hôn cô, nhưng do hai người mới xác định quan hệ, cho nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, rất sợ dọa người ta chạy mất, chỉ hơi hơi nghiêng đầu dùng cằm cọ cọ vào đỉnh đầu Tăng Tĩnh Ngữ.

Tăng Tĩnh Ngữ dĩ nhiên là không biết tính toán trong lòng Thiệu Tuấn, chỉ là âm thầm mưu tính, suy nghĩ ngày mai phải ra ngoài như thế nào, bất luận ra sao cô cũng phải tự mình đưa anh lên xe lửa, cô rất hiểu chuyện, cho rằng đây chính là nghĩa vụ một người bạn gái như cô nên làm.

Sự thật chứng minh không thể khinh thường thực lực Tăng Tĩnh Ngữ được, ngày hôm sau quả nhiên cô chạy ra ngoài.

Một giờ bốn mươi Thiệu Tuấn lên tàu, mười hai giờ Tăng Tĩnh Ngữ ra cổng trường, ngồi xe buýt đến thị trấn tốn gần một giờ đồng hồ, đổi xe đến ga xe lửa lại tốn gần mười phút nữa.

Vừa đến trạm xe lửa Tăng Tĩnh Ngữ lập tức chạy như điên đến phòng đợi, bên ngoài phòng chờ tàu lửa rất đông người qua lại, dòng người bắt đầu di chuyển, đoạn đường 50m ngắn ngủn cô va phải ba bốn người.

Thật vất vả mới chạy được đến cửa ra vào, nhưng nhân viên làm việc cũng không cho cô vào, cô chỉ hận không thể chửi láo ngay lúc này, nhưng lại không ngừng nói lời dễ nghe, cầu khẩn ông bà tổ tiên, cô thề, cô sống 20 năm chưa lần nào lo lắng như vậy, giống như chỉ ước mình có thể mọc ra đôi cánh lập tức bay đến trước mặt Thiệu Tuấn.

“Cô nên mua vé đi Đài Trung đi, T7330 đã bắt đầu xét vé rồi, coi như vào phòng đợi được cô cũng không được vào sân ga.” Một nhân viên ở đó tốt bụng nói với cô.

Vì vậy Tăng Tĩnh Ngữ lại hấp tấp chạy đi phòng bán vé, may mắn lúc ấy vừa đúng còn có người bán vé, cho nên quá trình mua vé diễn ra thuận lợi nhanh chóng, mua vé xong cô lại như ngựa chạy không ngừng đến phòng chờ.

Giống như nhân viên đã nói, T7330 đã bắt đầu xét vé rồi, lúc cô chạy đến phòng chờ cũng là lúc Thiệu Tuấn đã lên xe, cô lên giọng kêu mấy câu nhưng không ai trả lời, vội vàng lấy điện thoại di động ra vừa gọi điện thoại vừa chạy về hướng sân ga.

“Tình Ngữ”

“Anh lên xe chưa? Anh ở toa nào, em hiện tại phòng chờ, em tới tìm anh ngay.”

“Anh ở toa số 10, em ở đó chờ anh, anh đến chỗ em.”

Thiệu Tuấn phản xạ có điều kiện tựa như tên bắn lao người ra ngoài, lúc này hành khách trên hầu như đã lên xe gần đủ, không phải giờ cao điểm, cho nên hành khách cũng không nhiều, đứng ở cửa toa xe, từ xa xa Thiệu Tuấn đã nhìn thấy Tăng Tình Ngữ hỏa tốc chạy tới, trên mặt trắng nõn đầy mồ hôi, tóc rơi tán loạn trên trán, phần còn lại bị gió thổi rối bời, quần áo sơ mi xanh nhạt cũng có chút xóc xếch, cả người vô cùng nhếch nhác.

Thế nhưng sự nhếch nhác của cô bây giờ Thiệu Tuấn lại cảm thấy vô cùng kiều diễm.

“Không phải anh đã nói là không cần phải đến tiễn anh rồi sao?” Thiệu Tuấn vỗ nhẹ sau lưng Tăng Tình Ngữ giúp cô dễ thở.

Sắc mặt Tăng Tình Ngữ trầm xuống, vẫn thở hổn hển như cũ, “Làm sao — có thể — không tiễn a, anh... anh chuyển đi này cũng không biết lúc nào thì mới có thể gặp lại, đáng đắp như vậy, sắc đẹp thay cơm, nếu là không tới dặn dò mấy câu nhờ đầu hồng hạnh xuất tường thì sao.” Tăng Tình Ngữ nửa đùa nửa thật nói.

Thiệu Tuấn hết sức im lặng chỉ ra sự thật: “Bộ đội đều là đàn ông.”

“Hiện tại đồng tính luyến ái còn có thể kết hôn, đàn ông cũng không thể tin tưởng được. Em phải đóng dấu mới được.”

Nói xong, Tăng Tình Ngữ chột nhón chân lên nhanh chóng hạ xuống một nụ hôn trên môi Thiệu Tuấn, rồi sau đó hung tợn nói: “Không cho phép hồng hạnh xuất tường.”

Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trên môi ấm áp, rồi sau đó có nhanh chóng trở lại lạnh như trước, mặc dù nụ hôn này rất ngắn, nhưng trong lòng anh cũng không lộ vẻ xúc động, lần đầu tiên anh cảm thấy chia lìa là một chuyện khó chịu như vậy, mấy năm nay, nghỉ phép không được bao nhiêu, anh thật không biết Tăng Tình Ngữ có cô đơn hay không, có đi trên đường mà nhìn ngắm phong cảnh khác hay không (anh này cũng ghen quá nha, sợ chỉ nhìn trai khác nữa chứ), nhưng vô luận như thế nào, giờ khắc này, anh đều cảm thấy hạnh phúc. Cánh tay dài duỗi ra, đem cô ôm vào trong lòng thật chặt, không khí tràn đầy vị chanh thơm nhẹ nhàng khoan khoái mà cô mang đến cho anh.

Tiếng thúc giục bén nhọn của nhân viên vang lên bên tai, Thiệu Tuấn kìm nén nỗi chua xót trong lòng nói với Tăng Tình Ngữ, “Nếu như em hối hận, anh cũng sẽ không trách em.” Nói xong liền đi tới cửa toa xe không quay đầu lại.

Tăng Tình Ngữ trong lúc bất chợt nổi điên đuổi theo, mang theo tiếng khóc nức nở, mắng anh: “Khốn kiếp, khốn kiếp, ai nói em sẽ hối hận, ai nói em sẽ hối hận, khốn kiếp.”

“Ô ô” xa xa còi hơi ré dài, xe lửa đổi phiên cùng mặt đất ma sát phát ra xình xịch chói tai, Tăng Tình Ngữ vừa khóc vừa chạy, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ rắn rỏi của Thiệu Tuấn qua cửa sổ xe, liền dùng hết sức hướng về phía buồng xe hét lên, “Em sẽ tới tìm anh, em nhất định sẽ tới tìm anh.”

Trong buồng xe, Thiệu Tuấn ngồi ở chỗ gần cửa sổ cúi đầu, anh căn bản không dám quay đầu đi nhìn cô, anh biết cô khóc, anh nghe đến mắng chửi cùng gào thét của cô, nhưng anh không dám nhìn tới dáng vẻ cô khóc, anh sợ mình sẽ không nỡ để cô ở lại cũng không đành lòng rời đi.

Câu nói cuối cùng kia là thật lòng, anh yêu cô, nhưng anh không xác định mình có thể cho cô hạnh phúc. Nếu như tương lai một ngày nào đó, người có thể cho cô hạnh phúc xuất hiện, anh nhất định sẽ không trách cô. Mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng anh vẫn biết Tăng Tình Ngữ là một cô gái tốt, nhiệt tình như lửa, cả người tỏa ra ánh sáng, mặc dù có khi tự luyến, nhưng cô đối với ai cũng tốt, tận tâm tận phổi, hơn nữa tính tình hoạt bát nhanh nhẹn, bộ dáng xinh đẹp, một cô gái tốt như vậy, nhất định sẽ có không ít người theo đuổi cô.

Anh thật không biết thế nào là khóc, cho đến bên tai truyền tới một giọng nữ thanh thúy : "Cho anh, lau đi."

Thiệu Tuấn ngẩng đầu nhìn bên cạnh, chỉ thấy ngồi bên cạnh là một bé gái xem ra mới mười mấy tuổi, cười ngọt ngào với anh, tay phải đưa ra giữa không trung đưa cho anh khăn giấy.

"Cám ơn." Thiệu Tuấn nhàn nhạt trả lời một câu, nhưng cũng không có nhận khăn giấy của cô.

"Đó là bạn gái của anh hả, hắc hắc, cô ấy rất thích anh."

Nghe vậy, Thiệu Tuấn có chút lộ vẻ xúc động, "Nhưng tôi không biết lúc nào thì mới có thể trở về."

"Cũng đúng, nghe nói làm lính nhiều năm mới có thể về nhà một lần." Cô bé nhìn quân trang trên người Thiệu Tuấn một chút rồi nói, "Chẳng qua em nghĩ cô nhất định sẽ chờ anh."

Thật không? Anh cũng hi vọng, nhưng là, Tỉnh Ngữ à anh nên tin tưởng em sao?

Thiệu Tuấn đột nhiên ngẩng đầu hướng ngoài cửa sổ nhìn lại, phong cảnh dọc đường nhanh chóng thoáng qua, sau lưng đã sớm không có bóng dáng cao gầy của Tăng Tỉnh Ngữ, nhưng thế nhưng anh lại cố chấp về phía sau, thật lâu cũng không muốn xoay đầu lại.

Bên ngoài, Tăng Tỉnh Ngữ rút cuộc chạy mệt mỏi, đuổi theo không kịp, nhìn chòng chọc theo hướng xe lửa rời đi, dần dần, xe lửa càng chạy thì càng xa, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Lệ rơi, mắng đủ rồi, cô đột nhiên nghĩ, nếu Thiệu Tuấn không nghe thấy thì làm thế nào, vì vậy, cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Thiệu Tuấn.

Thứ nhất: Thiệu Tuấn anh khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp ————

Thứ tư tới cái thứ sáu: thằng chó khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp ————

Tin thứ bảy: không cho phép vượt tường không cho phép vượt tường không cho phép vượt tường không cho phép vượt tường không cho phép vượt tường ————

Tin thứ tám: em nhất định sẽ đến tìm anh, em nhất định sẽ tìm đến anh, em nhất định sẽ tìm đến anh, em nhất định sẽ tìm đến anh ————

Tin thứ chín: em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh em yêu anh ————

Trong buồng xe, Thiệu Tuấn nhìn một tin nhắn rồi tiếp một tin nhắn khác, trong đầu tưởng tượng ra bộ dáng tức đến xù lông của Tăng Tỉnh Ngữ lúc nói mấy lời, nhìn một chút liền cười.

Cuối cùng, ngón tay thon dài khẽ nhúc nhích, nhấn trả lời một tin, chỉ bốn chữ thôi: "Anh cũng yêu em."

17. Chương 17

Thiệu Tuấn đi rồi, cuộc sống Tăng Tỉnh Ngữ lại khôi phục lại như ngày cũ. Nhưng lại không như trước, cô bây giờ hoàn toàn đã thoát khỏi cuộc sống đánh đấm không lý tưởng, mỗi ngày đi học nghiêm túc nghe giảng, nghiêm túc làm bài, vừa có thời gian rảnh rỗi sẽ cùng Trầm Ngôn chạy đến thư viện, trước khi ngủ kiên trì viết nhật ký.

Cuộc sống của cô rất đặc biệt, nhật ký mở đầu không có ngày không có tháng cũng không có tựa đề như các loại nhật ký truyền thống nên có tất cả, cô ngắn gọn đến hoàn toàn không giống phong cách nhật ký.

Tiêu đề đặc biệt: Thiệu Tuấn đi ngày thứ nhất.

Nội dung đặc biệt : mục tiêu: chạy bộ 20 vòng được lý cơ sở 30 tờ bài chuẩn bị thí nghiệm y học tế bào Sinh Vật Học

Hoàn thành: chạy bộ 20 vòng hoàn thành, được lý còn kém 10 tờ, ngày mai bổ sung cho hoàn thành, chuẩn bị bài hoàn thành.

Cuối cùng: tiến thêm một bước tới bộ đội đặc chủng.

Đương nhiên là có thời điểm cô bị kích thích cô cũng sẽ viết thêm một ít chuyện khác, tỷ như lần trước Mục Tử Dương tới đón Trầm Ngôn, cô có chuyện thuận đường nên đi cùng Trầm Ngôn. Ở cửa trường học, Trầm Ngôn vừa nhìn thấy Mục Tử Dương lập tức vứt bỏ cô đi, cô đứng ở phía sau, xa xa nhìn thấy trước mặt Mục Tử Dương nắm tay Trầm Ngôn rồi sau đó cúi đầu hôn một cái trên trán cô ấy, sau đó cô liền bắt đầu tưởng tượng Thiệu Tuấn tới cửa trường học tìm cô, sau đó cũng giống như Mục Tử Dương hôn Trầm Ngôn, thâm tình hôn cô.

Vì vậy buổi tối hôm đó trong trang nhật ký, cô tăng thêm một nhóm phụ lục: Thiệu Tuấn thiếu Tăng Tĩnh Ngữ một cái ôm, một cái hôn, cộng thêm một lần tới cửa trường học đón em, đợi em.

2

Cuộc sống bình lặng vẫn tiếp diễn, bất tri bất giác đã đến cuối kỳ.

Tăng Tĩnh Ngữ chưa bao giờ nghĩ đến mình lại có thể nhìn thấy anh trong hoàn cảnh này, chuyện chính là, ừ —— tạm thời gọi anh “Chàng trai nhận lỗi”.

Chuyện là như vậy: giảng viên hướng dẫn cho Tăng Tĩnh Ngữ tên là Tô Nhĩ, năm nay hai mươi tám tuổi, cũng là một cô gái phóng khoáng như Tăng Tĩnh Ngữ, hơn nữa Tăng Tĩnh Ngữ có lần ở trong túc xá còn rú lên điên cuồng nói Tô Nhĩ là chị gái thất lạc nhiều năm của cô, do đó có thể thấy được quan hệ hai người tốt đến mức nào.

Gần tới cuối kỳ, cần phải sắp xếp địa điểm thi, phải bổ sung thư thông báo, vân vân..., hơn nữa còn đang làm việc tại bệnh viện quân y, nên Tô Nhĩ có chút bận rộn không tới giúp được, thỉnh thoảng tìm Tăng Tĩnh Ngữ đến làm chân chạy việc miễn phí.

Một hôm, trong phòng làm việc của Tô Nhĩ, Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên đùa giỡn nói: “Cô hướng dẫn Tô à, cô xem em vì cô mà lao tâm lao lực, vất vả bao nhiêu thì công lao lớn bấy nhiêu, thế nào cũng phải mời em ăn một bữa cơm thật lớn mới được.”

Không biết là có nghe thấy hay không, lúc ấy Tô Nhĩ cũng không để ý gì tới cô, mà cô vốn chỉ muốn nói đùa chút, nói xong rồi cũng không còn để ở trong lòng, nhưng ai biết vừa tới sáng thứ vừa tắm giặt xong thì nhận được điện thoại của Tô Nhĩ gọi cho cô, nói là mời cô ăn cơm.

Tăng Tĩnh Ngữ hết sức kinh ngạc: “Thiệt hay giả vậy ạ, cô có bao giờ hào phóng như vậy, em cũng chỉ nói đùa thôi ạ.”

Tô Nhĩ giả bộ nổi giận, ngữ điệu bất quá nói: “Thì ra là trong lòng em cô lại là người keo kiệt như vậy, được, coi như cô chưa nói gì hết.”

Còn lâu, được hời lớn sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy được, Tăng Tĩnh Ngữ lập tức thay đổi giọng điệu bắt đầu nịnh bợ: “Cô sao có thể là người keo kiệt được, em biết rõ cô hướng dẫn Tô lúc nào cũng rất hào phóng, chúng ta thuận tiện đi ra ngoài xả hơi một bữa là được, gặp nhau ở đâu thế ạ.”

Bên kia điện thoại, Tô Nhĩ vừa tức vừa buồn cười, nhưng cuối cùng vẫn hẹn gặp ở cửa trường học lúc mười giờ.

Mười giờ ở cửa trường học đúng giờ gặp mặt, Tô Nhĩ lái xe chở Tăng Tĩnh đi một nhà hàng nằm sao trong thành phố, vốn dĩ Tăng Tĩnh Ngữ nghĩ Tô Đạo mang cô đi nhà hàng nhỏ bên ngoài trường học coi như xong chuyện, không thể nghĩ đến mang cô tới một nơi cao cấp như vậy, nhất thời trong lòng có chút kích động, vì vậy sau khi kích động liền bắt đầu động kinh: “Tô Đạo, cô quá hào phóng rồi, vừa ra tay đã là năm sao, nếu không em với cô thôi đi, mỗi ngày đều ăn uống hát ca.”

Tô Nhĩ cũng không yếu thế, được đằng chân lân đằng đầu: “Được rồi, vừa đúng lúc cô có người anh sanh đôi, đến lúc đó cô sẽ giới thiệu cho em. Anh ấy còn nhiều tiền hơn so với cô, ăn uống hát ca tuyệt đối không thành vấn đề.”

“Ách.” Gương mặt Tăng Tĩnh Ngừ lập tức nhão như trái khế qua, cô một khi kích động liền dễ dàng gián đoạn tính động kinh, nhất thời động kinh liền nói lung tung, không ngờ Tô Nhĩ tưởng thật, “Hắc hắc, chuyện đó, chuyện người anh sanh đôi đó hay là cứ giữ lại cho cặp sinh đôi khác đi ạ.”

Tô Nhĩ vô cùng khinh bỉ liếc cô một cái, vừa định mở miệng đả kích mấy câu, kết quả điện thoại vang lên.

Chỉ thấy vẻ mặt Tô Nhĩ có chút hả hê, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng giống như trúng được năm trăm vạn vậy, “Ồ, được rồi, như thế nào a. Chắc chắc, em đại diện cho đại đa số quần chúng nhân dân đối với anh bày tỏ sự cảm thông sâu sắc. Em à, em đang ở Thiên Hữu ăn cơm với học trò, anh ở đâu. A, anh tới đi, vừa đúng lúc học trò em nói muốn em giới thiệu đối tượng cho cô ấy, nhanh lên một chút nhé.”

Quả nhiên gừng càng già càng cay, Tăng Tĩnh Ngừ dù mặt có dày cũng chưa thể so sánh với Tô Nhĩ được, thật đúng là phòng nhỏ gặp phải nhà lớn.

Tăng Tĩnh Ngừ vô cùng buồn bực, cô khi nào muốn cô ấy giới thiệu đối tượng ỉn, chỉ là đùa giỡn có được hay không, nếu như lúc trước cô không có bạn trai, thì cô cũng hòa theo rồi, nhưng bây giờ, nhưng bây giờ không giống nhau, cô là hoa đã có chủ rồi.

Vì vậy Tô Nhĩ mới vừa cúp điện thoại cô liền bắt đầu xù lông: “Có câu nói thà phá mười ngôi miếu, dứt khoát không phá một cuộc hôn nhân. Em là hoa đã có chủ rồi, Tô Nhĩ à, cô làm như vậy quả thật là thất đức đấy ạ.” Nói xong còn cố ý cau mày trợn mắt nhìn Tô Nhĩ mấy giây.

”Dừng

” Tô Đạo quát một tiếng, trẻ con như Tăng Tĩnh Ngừ mà muốn đấu với cô, cô mới lười để ý cô ấy.

Gọi thức ăn không lâu thì Tô Mặc đến, vẻ mặt mệt mỏi ngồi xuống bên phải Tô Nhĩ, Tô Nhĩ hả hê như cũ: “Như thế nào, cô gái kia có đẹp không? Nghe khẩu khí của mẹ như thế phải chăng chính là tiên nữ từ trên trời phái xuống.”

Còn chưa dứt lời, nói tới chỗ này Tô Mặc tức tối vô cùng, khi anh học đại học đã bắt đầu sống ở nước ngoài, đến Tết mới trở về, mỗi lần đều trôi qua một cách ung dung tự tại, sau đó tiệc vui chóng tàn, cũng không hiểu được mẹ anh phải cái gì, kể từ mấy năm trước liền bắt đầu cùng một đám bà lớn cả ngày thích làm mai mối xem mắt, vừa bắt đầu cũng may, mẹ anh vừa nói xem mắt anh liền đem chuyển qua Tô Nhĩ.

“Mẹ, con và em gái là anh em sinh đôi, em ấy còn không vội thì con gấp cái gì, đàn ông hơn 30 tuổi chưa kết hôn cũng không có vấn đề gì, phụ nữ thì không được, trên mạng tất cả đều nói: con gái có trình độ đại học có thể sánh ngang với Triệu Mẫn, có trình độ nghiên cứu sinh có thể sánh ngang với Hoàng Dung, trình độ thạc sĩ sánh ngang với Lý Mạc Sầu, em gái con đã là thạc sĩ lại muốn học lên, chính là Diệt Tuyệt sư thái đấy, cho nên mẹ phải nhân lúc em ấy mới chỉ là Lý Mạc Sầu nhanh chóng tìm đối tượng cho em ấy, nếu để đến lúc trở thành diệt tuyệt vậy thì đã quá muộn.” Anh nói lời này chẳng khác gì nghệ sĩ, giọng nói trầm bổng du dương, dọa mẹ Tô sững sốt một chút, tưởng thật nhanh chóng thu xếp đối tượng xem mắt cho Tô Nhĩ.

Tô Nhĩ lúc ấy cũng không cảm kích, cho đến một lần nào đó mẹ Tô lơ đãng đem lời Tô Mặc ra giáo huấn, cô mới biết mình bị anh trai thân yêu bán đi, lúc ấy cô cơ hồ hận không thể lập tức bay đến Anh quốc đi tìm Tô Mặc tiêu diệt, chỉ là thật đáng tiếc, cô là quân nhân, không thể ra nước ngoài, chuyện này làm cho những ý nghĩ trong đầu cô cuối cùng vô tình bị bóp chết ở trong trứng nước.

Cũng chính là lúc cuối năm ngoái, Tô Nhĩ đột nhiên đem về một người bạn trai, nghe nói là lính đặc biệt, người trong nhà mặc dù không thích con rể có công việc nguy hiểm cao như vậy, nhưng ai có thể khiến Tô Nhĩ thích được, cô là con gái duy nhất trong nhà, hơn nữa còn là bà cụ non, khi còn bé đã bị làm hư rồi, ngang ngược ai cũng không quản được, cuối cùng trong nhà cũng chỉ có thể chấp nhận.

Tô Nhĩ đã được giải thoát, kết quả là, Tô Mặc liền bắt đầu xui xẻo.

Dựa theo nguyên tắc có qua có lại, Tô Nhĩ lập tức đáp lễ anh một phần đại lễ, thỉnh thoảng kích động mẹ cô bắt anh đi xem mắt, nếu cô có thời gian rảnh, cô còn giúp mẹ chọn hình nữa.

Tóm lại hoàn toàn triệt để bán đi.

Tô Mặc vốn là còn cổ kị có người ngoài ở đây không tiện nói gì, anh thường xuất hiện trước mặt người lạ với dáng vẻ bình tĩnh, giả bộ lạnh lùng, nhưng ai biết anh vừa tới Tô Nhĩ cùng anh nói cái gì tiên nữ.

Anh vô cùng hận, trừng mắt căm tức nhìn về phía Tô Nhĩ, “Anh nói cái nha em sao lại hư hỏng như vậy nha, em được giải thoát liền cùng mẹ cấu kết với nhau làm việc xấu, còn tiên nữ nữa chứ, em đây đang làm khó anh sao?” Nhớ tới giọng điệu nũng nịu của cô gái kia vừa rồi khiến anh không nhịn được nổi da gà.

“Em làm khó anh hồi nào, anh cũng gần 30 rồi, cả ngày chỉ biết mù quáng hồ đồ, công việc anh thì không đi tìm, công ty trong nhà anh không đi làm, mẹ mới để cho anh xem mắt mà không trực tiếp bức hôn cũng là tốt rồi.” Lại nghĩ tới lúc ban đầu mẹ cô chống nạnh nhìn cô chăm chăm, mắt to tựa như chuông đồng bắt cô đi xem mắt, Tô Nhĩ đột nhiên sợ run cả người.

Tô Mặc bị nói đến chỗ đau bắt đầu không nói được gì. Gia đình anh là phú hào ở thành phố B, ở trên còn hai anh trai cộng thêm một người em gái là Tô Nhĩ. Hai anh trai đều là học kinh tế, vừa tốt nghiệp là vào trong công ty gia đình giúp một tay, anh và Tô Nhĩ từ trước tới giờ đều ung dung ngang ngược không thích cuộc sống bị gò bó, vì vậy tốt nghiệp sau trung học anh lựa chọn ra nước ngoài du học, bởi vì Tô Nhĩ lúc ấy thăm mền Mục Tử Dương nên mới thi vào trường quân đội. Anh cảm thấy dù sao công ty nhà cũng không cần anh gấp, cho nên luôn không làm việc đảng hoàng, chu du khắp thế giới.

Hai người nói quá tập trung không thềm để ý tới Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng cái này cũng không có nghĩa là Tăng Tĩnh Ngữ cũng không chú ý bọn họ. Tăng Tĩnh Ngữ từ trước đến giờ thích trai đẹp. Ấy, từ lúc Tô Mặc bắt đầu vừa vào cửa cô liền nhận ra anh là người ngày đó ở trên xe nhận lỗi với cô, chỉ là không ngờ anh lại là anh trai của Tô Đạo.

Xét thấy bị người ta bỏ rơi nghiêm trọng, cô dứt khoát cúi đầu giả bộ trong suốt. Cô là muốn như vậy, chờ món ăn vừa đi lên cô liền ăn, ăn chơi xong cô liền chạy đi.

Chỉ là thật đáng tiếc, Tô Mặc cùng Tô Nhĩ nói xấu lẫn nhau một lần, sau rốt cuộc nhớ tới sự tồn tại của cô.

Tô Đạo không chút để ý chỉ chỉ Tô Mặc, giọng nói lạnh nhạt nói: “Tô Mặc, anh trai sanh đôi của cô. Anh ấy là người dễ tính, em đừng quá dễ ỷ.” Rồi sau đó hướng về phía Tô Mặc chỉ chỉ Tăng Tĩnh mà nói: “Tăng Tĩnh Ngữ, học trò em.”

Đối với người xa lạ mà nói, Tô Mặc là người tương đối nho nhã, lịch sự giống như Tăng Tĩnh Ngữ đưa tay phải ra, âm thanh trầm thấp dễ nghe nói: “Xin chào, anh là Tô Mặc.”

Bên ngoài Tăng Tĩnh Ngữ rất chừng mực, trước mặt người lạ bình thường tương đối ngoan ngoãn, khiến cho người ta có ấn tượng đầu tiên tuyệt đối là thực nữ trong số các thực nữ, chỉ thấy cô hào phóng hướng Tô Mặc cười một tiếng thay vì bắt tay, “Xin chào, em là Tăng Tĩnh Ngữ.”

18. Chương 18

Tô Mặc và Tăng Tĩnh Ngữ đều là ngoài ý muốn, anh lại không ngờ gặp lại cô tại chỗ này, càng không có nghĩ tới cô lại chính là là học trò của Tô Nhĩ.

Ngày đó anh lại bị mẹ bức tới xem mắt, cô gái kia tên là Trương Thịnh Nhã, cái tên vô cùng thực nữ, nhưng một chút cũng không giống người. Giày cao gót đen, một thân váy liền ngắn họa tiết báo vằn nóng bỏng, tóc dài thật cột lên thật cao, nhìn qua là biết theo trào lưu mới.

Anh đối với việc xem mắt từ trước đến giờ không có chút hứng thú nào, hơn nữa loại con gái như vậy không phải khẩu vị của anh, cho nên sau khi ăn xong anh cũng không có chủ động hỏi số điện thoại của Trương Thịnh Nhã, nhưng lúc đó Trương Thịnh Nhã lại có vẻ rất có hứng thú với anh, không chỉ chủ động hỏi điện thoại của anh, thấy anh không lái xe tới còn nhiệt tình nói muốn đưa anh về. Anh tự nhận mình là con người hòa nhã, uyển chuyển từ chối không có kết quả đành phải lên xe.

Trên đường Trương Thịnh Nhã lại đi đón ba cô làm trễ nải chút thời gian, lúc đó đã đến giờ anh hẹn Tô Nhĩ gặp mặt, liền hỏi một câu “Có thể đến bệnh viện quân y lúc 3 giờ không ?”

Trương Thịnh Nhã sảng khoái cười một tiếng, “Có thể...!” Ngay sau đó đạp mạnh ga, xe giống như con ngựa hoang thoát cương vọt vĩa chạy đi.

Tuy nhiên là anh không vì một câu Trương Thịnh Nhã mà đưa đến mâu thuẫn cùng Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng theo tình huống lúc đó hai người không muốn bỏ qua như thế. Theo ý anh Tăng Tĩnh Ngữ cố chấp yêu cầu Trương Thịnh Nhã nói xin lỗi thật ra thì có chút ngây thơ, loại xe nổi tiếng này nếu không phải người có bối cảnh có chút kiêng kỵ thì cũng khẳng định không thể khinh thường, nếu quả thật muốn cùng Trương Thịnh Nhã gây gổ chắc chắn sẽ không có kết quả gì tốt. Vì vậy, anh không nhịn được liền kéo cửa sổ xuống nói thêm một câu.

Tô Nhĩ tròn to hai mắt, tầm mắt thỉnh thoảng liếc nhìn Tăng Tĩnh Ngữ rồi liếc anh cô lưỡng lự một lát, “Thật là một người còn giả bộ hơn so với một người, rõ ràng là hai người nào tàn, kết quả hai người anh thì hòa nhã còn em thì thực nữ, công lực đúng là thâm hậu.”

Tô Mặc cùng Tăng Tĩnh cùng nhau nghiêng đầu nhìn về phía Tô Nhĩ, mặc dù cùng bị người ta vạch trần bản chất, chỉ là năng lực đả kích lại rõ ràng không phải cùng một cấp bậc. Chỉ thấy Tô Mặc thần sắc nhàn nhạt, tao nhã lịch sự, dù tức giận vẫn ung dung nhìn Tô Nhĩ, khóe miệng kéo ra nụ cười nhạt khá đẹp mắt.

Nào tàn? Em gái anh nói chuyện càng ngày càng sắc bén rồi, không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn Tăng Tĩnh Ngữ. Chỉ thấy nữ sinh trước mắt cả người sững sờ, mắt hạnh tròn tròn, giống nhìn chằm chằm Tô Nhĩ như nhìn yêu quái, giọng nói có chút lên cao: “Nha, này cũng bị cô nhìn ra rồi, ánh mắt quả thực sắc bén. Lại nói, trước kia Trầm Ngôn nói em giả vờ thực nữ, em cũng cảm thấy thế, em cũng không đáp lại, đến cô cũng nói sắc bén như thế, Hàn Hàn có đứng trước mặt cô cũng chỉ người thứ hai, diễn đạt thế này, Audrey Hepburn cũng phải gọi bằng sư phụ, nhường đất diễn lại cho cô, chắc chắn.”

Tăng Tĩnh Ngữ nói tới chỗ này đột nhiên dừng lại, hướng về phía Tô Nhĩ quan sát từ trên xuống dưới một lượt, “Em cũng cảm thấy thế, so với Phù Dung tỷ gì đó vẫn còn đẹp hơn một chút.”

“Phốc” một tiếng cười nhẹ, Tô Mặc thành công bị ngôn ngữ đùa giỡn dửng dưng mãnh của Tăng Tĩnh Ngữ chọc vui, nghe cô nói cuồng như vậy, anh vốn là còn nghi lần này, thế nào cũng phải mượn tới cả nữ vương làm nền, kết quả lại lên voi xuống chó biến thành Phù Dung tỷ, có cảm giác trực tiếp từ trên trời rơi xuống đất, cô gái này nói chuyện quá buồn cười, anh không muốn cười cũng không được.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy thế trong nháy mắt trên mặt dâng lên vẻ đắc ý, hướng Tô Mặc nhíu lông mày, giọng nói vui vẻ nói: “Anh đẹp trai, cho tiếng vỗ tay đi.”

Tô Mặc trong nháy mắt đơ luôn, anh có cảm giác bị người ta đùa giỡn. Mà Tô Nhĩ bên kia lại đang ném cho Tăng Tĩnh Ngữ một cái khinh bỉ xem thường, quát một tiếng: “Nhìn tính cách của em xem, có mặc long bào cũng thể trở thành Hoàng đế, có giả bộ cho giống nữa cũng chỉ có thể là thủ lĩnh phường trộm cướp, ít nói nhảm đi.”

Tăng Tĩnh Ngữ vô tội bĩu môi, “Tính tình em như thế nào cô còn không biết sao? Cô đúng là chị em gái thất lạc lâu nay của em.”

Tô Mặc tay phải nắm quyền chống đỡ trên bờ môi, cố sức nhịn cười đến nghẹn. Tô Nhĩ khẽ nhíu mày liếc nhìn người khác hử hê, được, lại còn chị em thất lạc nữa chứ, nếu lại chà đạp cô ấy là thì chẳng khác nào tự chửi mình. Cô đột nhiên hối hận vô cùng tại sao ban đầu lại nói ra câu nói này, đúng là tự bẽ mặt đập vào chân mình mà.

Nhân viên phục vụ rất nhanh mang thức ăn lên, lúc ăn cơm ba người mới không tiếp tục đả kích lẫn nhau nữa. Tô Nhĩ ở chỗ ngồi thỉnh thoảng lấy điện thoại di động ra nhìn một cái, bộ dáng lo lắng trùng trùng.

Sau khi ăn xong, Tô Mặc gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, Tô Nhĩ rất không có lương tâm ném xuống Tăng Tĩnh Ngữ cho Tô Mặc nói: “Một lát anh đưa Tĩnh Ngữ trở về đi, em có chút việc gấp.”

Tô Mặc gật đầu, nhàn nhạt đáp một tiếng “Được..!”

Ba người cùng đi ra nhà hàng, sau khi Tô Nhĩ lái xe đi, Tăng Tĩnh Ngữ cũng đi theo Tô Mặc lên xe.

“Bây giờ em trở về trường học sao?” Tô Mặc nhẹ giọng hỏi, âm thanh vô cùng từ tính, trái tim nhỏ bé của Tăng Tĩnh Ngữ run lên đột nhiên lại nghĩ tới ngày đó anh nói câu kia “Tôi thay cô ấy nhận lỗi với cô.” Thật sự là tinh khiết mộc mạc, kết hợp với mọi thứ xung quanh có thể so với hiệu quả 3D, trong nháy mắt mê muội, líu ríu nói: “Anh là MC sao? Giọng nói sao lại có thể dễ nghe như vậy.”

Tô Mặc không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, anh từ trước đến nay đều biết bản thân có giọng nói trời cho, nhưng bị người khác khen trắng trợn như vậy thật đúng là lần đầu. Khuôn mặt trắng nõn dịu dàng lộ ra nụ cười nhạt, “Anh làm nghề tự do, chính xác mà nói là vô công rồi nghề, nhưng nghe em nói như vậy, anh thật muốn đi thử làm MC một chút.”

“Ha ha, đi đi, đi đi, nhớ sau khi nổi tiếng ký tên cho em, quần áo giày dép gì đó tất cả đều ký tên cho em, sau đó em lại cầm đi bán đấu giá, khẳng định kiếm được thật nhiều tiền.” Tăng Tĩnh Ngữ hướng về phía Tô Mặc, ánh mắt long lanh, không phải cô nói quá, mà là Tô Mặc thật sự rất đẹp trai, không giống với vẻ đẹp khỏe mạnh nam tính của Thiệu Tuấn. Da tay của anh rất trắng, mắt không quá to lại hẹp dài, sống mũi thẳng, bờ môi rất mỏng lúc nào cũng khẽ cong lên, khiến cho người đối diện có một cảm giác dịu dàng nho nhã. (An: nuốt nước bọt, thật muốn sờ một cái xem thế nào!)

“À...!” Tô Mặc khẽ cười một tiếng, đối với cách nói Tăng Tĩnh Ngữ không có bất kỳ nhận xét nào, nhưng trong lòng lại rất thích tính tình hoạt bát nhanh nhẹn của Tăng Tĩnh Ngữ, không nhịn được nói một câu, “Lần sau nếu còn gặp phải tình huống như vậy thì không nên nóng nảy như thế.”

“Sao?” Tăng Tĩnh Ngữ quay đầu lại nhìn Tô Mặc, ngơ ngác im lặng mấy giây, ngay sau đó mới có phản ứng, “À, anh đang nói chuyện lần trước á. Em biết anh nói để nhắc nhở em không được chộc vào mấy loại người như thế đúng không, lái xe xịn, chỉ bộ quần áo trên người cũng là cả một đồng tiền mà người khác tiết kiệm bao nhiêu năm mới có được, quả thật, động vào hạng người như thế có lý cũng không nói được.”

Tô Mặc cũng không phủ nhận cách nói Tăng Tĩnh Ngữ, ánh mắt nhìn cô như có như không gật đầu thật nhẹ, cho là cô đã hiểu. Khởi động xe, ra khỏi chỗ đậu, một chỗ khúc quanh, anh đang chuyên tâm quay đầu xe, chỉ nghe bên tai truyền tới âm thanh hơi của tức giận Tăng Tĩnh Ngữ, “Mặc dù hạng người như thế không dễ chộc, nhưng thấy cô ta như vậy em cũng không sợ đắc tội.”

Qua chỗ khúc quanh, Tô Mặc không hiểu sao lại nghiêng đầu nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, hôm nay thời tiết rất đẹp, ánh nắng rực rỡ, ánh mặt trời màu vàng xuyên thấu qua kính chắn gió dây cộm nặng nề, trong xe nhàn nhạt vàng sáng màu vàng ấm, Tăng Tĩnh Ngữ chợt quay đầu lại nhìn Tô Mặc, bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, cơ mặt cũng không ngừng chuyển động theo, mắt hạnh híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, “Chị đây vào giang hồ đã lâu, hơn nữa, em đánh không lại không phải còn có bạn trai em à.”

“Ha ha...” Tô Mặc cười hai tiếng, đối với cách nói chuyện của Tăng Tĩnh Ngữ từ chối cho ý kiến, “Bạn trai em, chính là người lần trước sao?”

“Đúng vậy, rất đẹp trai đúng không.”

“Ừ” Tô Mặc giọng nói nhàn nhạt, thần sắc trên mặt không rõ.

2

Đảo mắt đã đến kỳ nghỉ, trời cao không phụ người có lòng, trải qua những tháng cố gắng, thành tích Tăng Tĩnh Ngữ được nâng cao rõ ràng, vốn là nợ môn lại đột nhiên giống như ngồi lên Yun-night Speed, thẳng tiến đi lên như bão tố.

“Con muốn thưởng cái gì?” Trụ sở quân đội trong cùng, trong một biệt thự nhỏ hai tầng, Tăng Trường Quân cầm trong tay thư thông báo vừa nhận được, trên mặt cương nghị tràn đầy vui mừng. Ngay từ lúc trước kỳ thi Tăng Tĩnh Ngữ đã nói với ông, nếu trong kỳ thi lần này môn nào cũng cô vượt qua 80 điểm thì phải thỏa mãn một nguyện vọng của cô. Mặc dù nói không đùa con gái hỗn thế ma vương này của ông muốn gì, nhưng hiếm khi thấy con gái quyết tâm cố gắng như vậy, Tăng Trường Quân không nghĩ ngợi gì liền đồng ý.

Trong thư phòng, Tăng Tĩnh Ngữ cùng cha cô ngồi đối diện nhau, con mắt đen nhánh chớp qua một tia giảo hoạt, cánh tay dài duỗi một cái cầm lấy thư thông báo trong tay Tăng Trường Quân, nghiêm túc, rồi sau đó chợt ngừng đầu nhìn về phía ba cô: “Con muốn đi Tổng bộ đội đặc chủng.”

“Hồ đồ...” Tăng Quân Trường sắc mặt trầm xuống, quát mắng nói: “Bộ đội đặc chủng là chỗ nào, đó là nơi con muốn đi là có thể đi sao?”

“Con mặc kệ, dù sao cha đã đồng ý với con rồi.” Tăng Tĩnh Ngữ không chịu yếu thế, tức giận nhìn chăm chăm cha mình, cô và cha từ trước đến giờ không hợp nhau, loại tiết mục dựng râu trộn mắt này trong một tháng thỉnh thoảng diễn ra như vậy mấy lần.

Mày rậm đen như mực của Tăng Quân Trường khóa chặt, mắt thẳng tắp nhìn con gái đang tức giận trước mặt, chân mày chậm rãi giãn ra, sắc mặt dần dần hòa hoãn, xen lẫn một tia áy náy nhỏ bé không thể nhận ra.

Ông còn nhớ rõ Tăng Tĩnh Ngữ khi còn bé đặc biệt khéo léo nghe lời, mỗi lần về nhà xa xa đã nhìn thấy bộ dáng cô sốt ruột đứng ở trước cửa nhìn chung quanh chờ ông trở về, hơn nữa chỉ cần vừa nhìn thấy ông sẽ lập tức bước từng bước chân mập mạp ngăn ngừn xông lên vòng tay ôm ông, trong miệng ngọt ngào kêu: “Ba, làm sao bây giờ ba mới trở về, con rất nhớ ba đó.”

Nhưng con gái khéo léo nghe lời của ông từ lúc nào bắt đầu thay đổi và phản nghịch như vậy chứ?

Có lẽ là từ ngày ông và mẹ nó ly hôn đi, từ đó về sau con người cô thay đổi hoàn toàn, đi theo đám bạn quậy phá trong đại viện nghịch ngợm gây sự, không thích đi học, thậm chí còn cúp cua chơi game. Ngày thường ông bận rộn công việc lại không có thời gian quan tâm cô, càng lớn tính tình Tăng Tĩnh Ngữ càng vô pháp vô thiên.

Tăng Tĩnh Ngữ nhìn sắc mặt ba đang ngưng trọng, trong lòng hơi thấp thỏm, mặc dù cô trước kia luôn cúp cua đánh nhau, nhưng cuối mục đích chỉ là muốn thu hút sự chú ý của ba cô mà thôi, còn lần này, cô thừa nhận mình có một chút tùy hứng, nhưng cô đã quá lâu không nhìn thấy Thiệu Tuấn rồi, thậm chí ngay cả điện thoại cô cũng không gọi cho anh được, trước kia lúc ở trường học cũng may, cô đem thời gian hoạch định kín mít, căn bản đều đặn không nhớ tới anh, nhưng vừa đến kỳ nghỉ, mỗi ngày trừ ăn cơm ra ngay cả khi ngủ, lúc không có chuyện gì làm cô sẽ nghĩ tới anh, nỗi nhớ nhung ùn ùn kếp tới chẳng khác nào đánh úp, cô vốn cho là mình có thể bình tĩnh bình tĩnh đợi anh, nhưng mới có mấy tháng cô đã không chịu nổi.

“Ba, ba để cho con đi đi.” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên hạ thấp giọng năn nỉ, “Ba và chú Phó không phải chiến hữu sao? Ba nói với chú ấy con được nghỉ nhân rồi không chuyện gì muốn đến nhà chú chơi. Nơi đó cũng có người nhà của bộ đội đặc chủng đấy thôi, con lại không đến căn cứ.”

“Có phải con đã yêu rồi hay không?” Tăng Trường Quân trầm tư mấy giây đột nhiên hỏi.

“Dạ...” Tăng Tĩnh Ngữ nhẹ một tiếng nhàn nhạt gật đầu.

“Là người lính đặc biệt lần trước đưa con về nhà đó sao?”

“Dạ...”

“Con đi ra ngoài trước đi, chuyện này để cho ba suy nghĩ một chút.”

19. Chương 19

Tăng Tĩnh Ngữ không ngờ ba cô sẽ đáp ứng nhanh như vậy, từ lúc cô đưa ra yêu cầu đến chính thức đòi tới bộ đội đặc chủng ở thành phố Z, tổng cộng mới có hai ngày mà thôi.

Thật ra thì cô không biết, ba cô đã có dự định tới thành phố Z để thị sát, mang cô theo chỉ là thuận tiện mà thôi. Vì vậy, vừa tới thành phố Z thì Tăng Trường Quân đã bận rộn công việc thị sát, Tăng Tĩnh Ngữ nghiêm nhiên bị ba cô quăng đến ngoài chín tầng mây.

Cô vốn muốn tự mình ngồi xe đi là được rồi, nhưng sau khi nghe ngóng mới biết bộ đội đặc biệt canh phòng nghiêm ngặt, chỉ có xe bộ đội mới có thể tiến vào, cô căn bản không thể vào được.

Ở sở bộ đội được chiêu đãi liên tiếp ba ngày, Tăng Tĩnh Ngữ rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa.

“Ba, ba lúc nào cũng đi sớm về trễ như vậy lúc nào mới thực hiện lời hứa của mình, con đã đợi ba ngày rồi đó.” Hơn chín giờ tối thì Tăng Tĩnh Ngữ rút cuộc cũng nhìn thấy ba cô - thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Tăng Trường Quân cởi quân phục ra, tiện tay kéo một cái ghế dựa ngồi xuống, trên mặt cương nghị đầy vẻ mệt mỏi, mắt híp lại, thỉnh thoảng giơ tay lên xoa bóp trán, “Sớm thôi, sáng sớm ngày mai ba mang con đi.”

“Ba” Tăng Tĩnh Ngữ yên lặng đứng ở bên cạnh, trong lòng hơi áy náy, đây là lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt ba mệt mỏi như vậy, ba của cô rất tận tâm với sự nghiệp, đặc biệt là sau khi mẹ cô đi càng thêm rõ ràng, có lúc thậm chí cô cảm thấy ba cô giống như một vị vua đang trên triều nghị sự, vốn chỉ nghĩ chuyện ba mang cô tới đây là chuyện tình đương nhiên, nhưng khi thấy dáng vẻ mệt mỏi của ba, cô đột nhiên cảm thấy mình có phần quá tùy hứng.

“Còn có chuyện gì?” Tăng Trường Quân từ từ mở mắt, mặt nghị vấn nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ.

“Để con xoa bóp cho ba.” Cũng không đợi ba đồng ý cô liền giơ tay lên xoa bóp, cô có chút không được tự nhiên không dám nhìn vào ánh mắt của ba cô, trong trí nhớ của cô, sau khi ba mẹ ly hôn đây là lần đầu tiên hai người ở chung hòa hợp như vậy. Trong mắt liếc trong không trung thấy gương mặt của ba trắng bệch, cô không khỏi có loại kích động muốn khóc.

Vậy mà, người luôn luôn ngượng lạnh như Tăng Trường Quân lại đột nhiên nở nụ cười một cách im lặng.

Căn cứ của bộ đội đặc chủng nằm cách thành phố 10 km, trước khi đến Tăng Trường Quân cố ý nhờ lính cần vụ đi mua một ít vật phẩm y tế cùng một chai rượu Ngũ Lương (loại rượu trắng nổi tiếng vùng Tứ Xuyên). Phàm là người tham gia quân ngũ thì đều thích uống rượu, ông còn nhớ rõ anh bạn họ Phó của ông thích nhất chính là rượu Ngũ Lương, gần mười năm không gặp, cũng không biết bạn già ngày xưa giờ thế nào.

Đúng như đã cô hỏi thăm, trong bộ đội đặc chủng canh phòng, kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt, vùng này tương đối hoang vu, khắp nơi là núi cao và cây cối, trên đường tới đây cũng không nhìn thấy mấy hộ gia đình. Bọn họ 9h sáng lái xe từ thị trấn tới đây cho đến mười giờ tối được nơi ở của bộ đội đặc chủng.

Căn cứ bộ đội là một đại viện độc lập, xe dừng tại cổng lớn. Mới vừa xuống xe đã nhìn thấy một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mặc quân trang đi lên.

“Sư trưởng.” chỉ thấy người nọ đứng nghiêm trước mặt Tăng Trường Quân, làm động tác chào của quân đội. Người này đúng là người mà hôm nay bọn họ muốn tới thăm —— Phó Dũng, vài chục năm trước kia là cấp dưới của Tăng Trường Quân.

Tăng Trường Quân chào lại, đùa giỡn nói: “Lần trước, gặp mặt vẫn còn gọi cậu là Tiểu Phó, hiện tại tôi và cậu đã già rồi.”

“Ha ha” Phó Dũng cười to hai tiếng sảng khoái, không ngừng gật đầu nói: “Đúng vậy, đều đã gần 50 rồi.”

Hai người vừa trò chuyện, vừa đi đến nhà của Phó Dũng. Vùng này vắng vẻ, điều kiện gian khổ, phòng ốc đa số đều là kiểu nhà hai tầng, trong phòng cũng rất đơn giản, tường xi măng quét vôi trắng, còn có mấy vật dụng đồ điện thiết yếu.

Trên bàn đã sớm bày xong một bàn đầy thức ăn, vợ của Phó Dũng là Vương Chỉ Cẩm nhiệt tình rót rượu xới cơm ọi người, Tăng Trường Quân cùng Phó Dũng nói chuyện về vấn đề quân sự cực kỳ vui vẻ, Vương Chỉ Cẩm gấp cho Tăng Tĩnh Ngữ một cái đùi gà, “Tiểu Tĩnh ăn nhiều một chút.”

“Cám ơn, con tự gấp được rồi ạ.” Tăng Tĩnh Ngữ liên tục không ngừng nói cám ơn.

Sau khi ăn xong, Phó Dũng muốn dẫn Tăng Trường Quân đi căn cứ xem một chút, Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy vui lên, vừa định đi đến nói một câu “Con cũng muốn đi.” Đã bị Tăng Trường Quân ném ột ánh mắt đáng sợ, cô lập tức ngậm miệng lại chạy vào phòng bếp giúp Vương Chỉ Cẩm thu dọn bát đĩa.

Trong phòng bếp, Vương Chỉ Cẩm vừa thấy Tăng Tĩnh Ngữ lập tức để buông xuống cái chén trong tay, xoa xoa tay trên tạp dề, liên tục đẩy đẩy cô ra ngoài, “Tĩnh Ngữ, con đi ra ngoài xem tí vi đi, nơi này có cô là được rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ cũng không tranh, tự giác đi tới cửa, sau đó tựa vào viền cửa nhìn Vương Chỉ Cầm làm việc, thỉnh thoảng hỏi thăm quân tình.

“Cô ơi, căn cứ cách nơi này có xa lắm không à? Chú Phó buổi tối mỗi ngày sẽ trở lại sao?”

Vương Chỉ Cầm nghĩ là Tăng Tĩnh Ngữ chỉ tò mò thôi, cũng không có suy nghĩ nhiều, thành thật trả lời: “Cô cũng không biết căn cứ ở đâu, nhưng chú Phó của con mỗi buổi tối đều về nhà.”

Nói như vậy, bộ đội đặc chủng cách đây rất gần, vậy thì Thiệu Tuấn cách cô rất gần, Tăng Tĩnh Ngữ không nhận được ở trong lòng trộm vui mừng, “Cô ơi, trong căn cứ có bệnh viện không? Chính là bệnh viện bộ đội, mặc dù thể trạng người lính rất tốt, nhưng thỉnh thoảng cũng có cảm mạo hay gì đó.”

“Có, nhưng nơi này không gọi bệnh viện, chỉ gọi là trạm y tế thôi, cũng chỉ chữa trị được mấy thứ sốt cảm gì đó thôi..., nếu như thực có chuyện gì vẫn phải đưa đến bệnh viện lớn.”

Tăng Tĩnh Ngữ gật đầu một cái tỏ vẻ đã hiểu, chỉ trị chứng sốt nhẹ cảm vặt..., rất may, cô vốn một chút chuyên nghiệp cũng không có, lần này tốt lắm, nếu yêu cầu không cao, như vậy đợi cô vừa tốt nghiệp, lập tức mà có thể xin điều tới đây.

Phó Dũng mang theo Tăng Trường Quân tham quan một vòng trong căn cứ, trở lại là chuyện của mấy giờ sau rồi. Đồng chí Quân trưởng công việc bận rộn không tiện ở lâu, vì vậy Tăng Tĩnh Ngữ chủ động xin đi giết giặc đưa ba cô ra cửa.

Dọc theo đường đi hai người nhìn nhau chẳng nói gì, rốt cuộc lúc đến cửa Tăng Tĩnh Ngữ mới chịu đựng không được mở miệng gọi ba cô lại, cô nói: “Ba, cảm ơn người.”

Tăng Trường Quân giơ tay lên vỗ nhẹ nhẹ bả vai Tăng Tĩnh Ngữ, “Dù sao nơi này không phải như ở nhà, con đừng gây phiền phức gì cho chú Phó của con. Thấy người rồi thì hãy về nhà.”

“Dạ...!” Tăng Tĩnh Ngữ gật đầu như bầm tỏi, thấy cô ba nhắc chân phải đi, cơ hồ phản xạ có điều kiện kéo tay áo ba cô, trong đôi mắt lộ ra áy náy cùng không hiểu, “Ba, không phải ba đang trách con chứ, ba không có cái gì muốn nói với con sao, mẹ Thiệu chỉ nói con thích Thiệu Tuấn, đã hao hết tâm tư muốn chia rẽ chúng con, con cho là. Cho là.” Thật ra thì cô làm sao không biết gia cảnh hai người khác biệt, nhưng cô thật lòng thích Thiệu Tuấn, cô nghĩ, chỉ cần hai người yêu nhau là có thể vượt qua tất cả.

Nhìn lại ánh mắt sốt ruột của Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Trường Quân đột nhiên có loại cảm giác con gái đã lớn nên thấy tự hào, vốn là trên mặt hơi có vẻ lo lắng đột nhiên lại nở nụ cười vui mừng. Đối với chuyện Tăng Tĩnh Ngữ cùng Thiệu Tuấn nói yêu thương, ông còn tương đối tán đồng, ông rõ ràng cảm thấy chuyển biến trong mấy tháng nay của Tăng Tĩnh Ngữ, từ chán nản đi học cho tới chăm chỉ cố gắng, từ mỗi lần chỉ biết là gây họa làm ông tức giận cho tới trong lúc bất chợt tỏ ra lo lắng cho ông, Thiệu Tuấn có ảnh hưởng nhiều mặt tích cực tới con gái của ông như vậy, cho con gái ông một động lực vươn lên tốt như thế, đây là một hiện tượng tốt. Mà về những thứ khác, thứ nhất Tăng Tĩnh Ngữ còn nhỏ, nói yêu thương cũng không nhất định là có thể kết hôn, coi như đến lúc đó thật muốn kết hôn, Thiệu Tuấn cũng thật không tệ.

3

Tăng Tĩnh Ngữ ở Phó gia hơn một tuần lễ, nơi này vắng vẻ lại không có trò giải trí gì, mỗi ngày đều đi theo Vương Chỉ Cầm ở nhà xem ti.

Buổi tối ngày đầu tiên tới nơi này cô đã nói kể rõ mục đích của mình với Vương Chỉ Cầm, cô ấy vô cùng vui mừng, rất nhiều lính đặc biệt đã sớm tới tuổi kết hôn nhưng cũng không đối tượng, thứ nhất bọn họ không có thời gian, thứ hai cũng không có được bao nhiêu cô gái nguyện ý gả ột người mấy năm không trở về nhà một lần thậm chí lúc nào cũng có thể sẽ hy sinh trong lúc chấp hành nhiệm vụ, nhất là những nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm. Cho nên, khi Tăng Tĩnh Ngữ nói rõ mục đích đến đây lần này cô ấy gần như lập tức giúp Tăng Tĩnh Ngữ đi hỏi thăm tình hình.

Theo như lời tiết lộ của chồng mình, Thiệu Tuấn một tháng trước đã cùng đội của mình đi ra ngoài diễn tập rồi, chưa biết lúc nào sẽ về, Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên có loại xúc động muốn đem Thiệu Tuấn cắt thành tám khúc bỏ vào xào nấu, vì sao người khác nói khi yêu sẽ được bạn trai cưng chiều tựa như công chúa, còn

cô, Tăng Tĩnh Ngữ nói yêu không chỉ phải ngược lại đuổi theo, lại còn phải đuổi theo người ta tới vạn dặm, vậy mà ngày cả bóng người cũng không nhìn thấy được.

Suy nghĩ một chút cảm cũng thấy rất buồn bực.

Buổi tối lúc ăn cơm Phó Dũng không trở về, Tăng Tĩnh Ngữ cùng Vương Chỉ Cầm ngồi ở trong nhà xem bản tin thời sự.

Tăng Tĩnh Ngữ không nhịn được hỏi: “Cô ơi, buổi tối chú không có trở lại có phải hay không trong trụ sở có chuyện gì?” Ở nơi này được mấy ngày, Phó Dũng mỗi ngày đều sẽ đứng giờ trở lại ăn cơm tối, hôm nay đột nhiên xuất hiện tình huống đặc biệt, cô giống như là phản xạ có điều kiện nghĩ đến có phải hay không đội diễn tập trở lại.

“Nơi đó có thể có chuyện lớn gì, chắc là làm thêm giờ thôi.” Cô Phó lơ đãng trả lời một câu, mắt vẫn nhìn chăm chăm màn hình TV như cũ. Phó Dũng trong một tháng luôn có hơn mười ngày phải thêm ban đêm như vậy, bà đã sớm quen rồi.

“À.... ” Tăng Tĩnh Ngữ nhàn nhạt đáp một tiếng, ngược lại muốn ổn định tinh thần lại để xem TV nhưng phát hiện ra cái gì cũng không vào được.

Tình trạng như thế kéo dài tới tận lúc cô lên giường đi ngủ cũng không khá lên chút nào, bởi vì tận tới mười giờ Phó Dũng cũng không trở lại, sau cũng không biết thế nào lại ngủ quên mất, cô chỉ biết lúc buổi sáng khi thức dậy, Thiệu Tuấn như kỳ tích xuất hiện ở cửa Phó gia.

“Anh.” Tăng Tĩnh Ngữ không nhịn được dụi dụi con mắt, kết quả người vẫn còn ở đây, chắc chắn không phải là ảo giác.

Cách xa vài mét, Thiệu Tuấn vẫn còn đang mặc đồng phục tác chiến, từ căn cứ một đường chạy hơn mười km tới đây, cái trán đã sớm hiện lên một tầng mồ hôi dày đặc. Tối ngày hôm qua bọn họ mới trở lại căn cứ, cuộc diễn tập lần này hoàn thành rất tốt, ngày hôm qua cả đoàn đều hết sức vui vẻ, vì vậy ở trong phòng ăn ăn mừng, đến rất khuya mới tan.

Trước khi đi đội trưởng Phó gọi anh lại, nói anh ngày mai sửa soạn sạch sẽ một chút đến nhà ông một chuyến, lúc đó anh cũng không còn suy nghĩ nhiều, dù sao đội trưởng Phó không nói rõ ngày lại cụ thể là chỉ mấy giờ, cho nên anh thừa dịp chạy bộ sáng sớm trực tiếp chạy tới hơn mười km tới đây.

“Tĩnh Ngữ!” gương mặt Thiệu Tuấn rõ ràng thoáng qua một tia kinh ngạc, anh không ngờ đội trưởng Phó gọi anh tới là vì chuyện này, càng không có nghĩ tới Tĩnh Ngữ sẽ trực tiếp chạy đến nơi đây, giờ khắc này, trái tim anh cũng mềm tan ra như nước, cứ như vậy ngơ ngác đứng nhìn cô cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Hai người cũng có chút sững sờ, cứ như vậy si ngốc nhìn đối phương, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng cười nhẹ, “Ồ, đây chính là Thiệu Tuấn sao, đáng thật đúng là tuần tú, không trách được để cho Tĩnh Ngữ chúng ta từ thành phố Y ngàn dặm xa xôi đuổi tới.”

“Chị dâu...” Thiệu Tuấn rất nhanh phục hồi tinh thần lại, rồi sau đó bước lên trước đứng sòng vai cùng Tăng Tĩnh Ngữ, trên mặt cũng không biết chạy bộ hay là thẹn thùng, hồng hồng một mảnh.

So sánh với Thiệu Tuấn , Tăng Tĩnh Ngữ là rõ ràng phóng khoáng hơn rất nhiều, trực tiếp cầm lấy bàn tay Thiệu Tuấn rồi nhìn Vương Chỉ Cầm nói: “Cô ơi, con đi ra ngoài một chút, buổi trưa trở lại ăn cơm.” Sau đó, lôi kéo người nào đó chạy nhanh như làn khói.

20. Chương 20

Tăng Tĩnh Ngữ lôi kéo Thiệu Tuấn một đường chạy ra ngoài đại viện, tại lối đi bộ đổ bê-tông, Tăng Tĩnh Ngữ nắm thật chặt tay của anh chẳng có mục đích đi về phía trước.

Trong lòng Thiệu Tuấn xúc động thật lâu, trong lúc phút chốc thấy Tăng Tĩnh Ngữ kia anh đã hoàn toàn hôn mê, cho đến khi lòng bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, lòng tràn đầy cảm động không biết báo đáp như thế nào, cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ, lại chỉ hóa thành một câu không hề hàm súc hơn “Sao em lại tới đây.”

Cũng may Tăng Tĩnh Ngữ sớm thành thói quen con người cổ hủ vô vị của anh, cũng không còn tức giận nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Nhớ anh, nên tới đây.”

Trong lòng Thiệu Tuấn lại có chút xúc động, nắm ngón tay thật chặt, khẽ quay đầu đi chỗ khác, các nét trên mặt Tăng Tĩnh Ngữ hiện lên rất rõ ràng, gương mặt trắng nõn có một chút ửng hồng, anh cảm thấy vẻ đẹp của cô chẳng khác gì mặt trời đầu xuân, tinh thần phấn chấn nồng nức, tràn đầy sức sống, càng nhìn càng không dời đi mắt đi được.

Anh nói: “Tĩnh Ngữ, thật xin lỗi.”

“Hả?” Tăng Tĩnh Ngữ ngạc nhiên, “Tại sao muốn nói xin lỗi?”

Thiệu Tuấn cúi đầu suy nghĩ một chút, khẽ nhép nhép miệng, đột nhiên dừng lại, lôi kéo tay Tăng Tĩnh Ngữ dừng lại, “Anh hối hận, anh muốn thu hồi câu nói kia.” Thật ra thì căn bản anh không vĩ đại như vậy, đặc biệt mới vừa rời ở cửa Phó gia nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngữ một cái, anh cảm thấy cả trái tim tràn đầy cảm động, nếu không phải là đang ở ngoài, anh nhất định lập tức ôm cô vào trong ngực.

Tăng Tĩnh Ngữ xoay người lại đứng đối diện với anh, cố gắng suy nghĩ xem anh nói hối hận là câu nào, trong đầu dần dần hiện ra cảnh mình khóc kêu đuổi theo xe, nếu không phải là anh đột nhiên đề cập đến cô đã quên một câu nói kia, vì vậy trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, nghiêm túc nói: “Cho nên anh phải bồi thường cho em.”

Thiệu Tuấn vô cùng thành khẩn gật đầu, “Được, em muốn anh bồi thường thế nào.”

Tăng Tĩnh Ngữ bị bộ mặt nghiêm túc của anh chọc cười, cắn môi nén cười, “Vây còn được, em thấy Mục Tử Dương và Trầm Ngôn, anh ta căn bản mỗi tuần đều sẽ tới cửa trường học đón Trầm Ngôn, em xem chừng ít nhất cũng có mấy chục hoặc trăm lần đi, nhưng anh một lần cũng không tới chờ em, còn nữa, anh ấy cũng rất dịu dàng hôn Trầm Ngôn, còn có thể nói lời ngon tiếng ngọt rất buồn nôn.” Nói tới chỗ này cô đột nhiên dừng lại, chớp mắt to chờ người khác thông suốt, lời nói đã đến tận đây, cũng không cần sẽ dạy đi.

Về mặt Thiệu Tuấn như bị làm khó, đầu quay một vòng 180°, đem cảnh vật trong bán kính 10m quét một vòng, gian nan nuốt nước miếng một cái nói: “Chúng ta có thể đổi chỗ hay không?”

“Ừ. . !” Tăng Tĩnh Ngữ rất trịnh trọng gật đầu, quả thật, làm chuyện tình cảm trẻ nhỏ vẫn nên càng ít người biết một chút thì tốt hơn.

Vì vậy hai người đi tới đi lui liền đi lệch hướng của quỹ đạo, cách đó không xa là đồi núi nhỏ nên bọn họ quyết định sẽ đi đến đó.

Gò núi có chút cao, chừng ba mươi thước, trên núi có lác đác vài cây tùng cây bách, hai người vòng qua gò núi, phía sau là sân cỏ xanh tươi, chân núi là hồ nước trong mát, ánh nắng sáng sớm hơi mang theo ấm áp, khác hẳn với thành phố chật chội cùng ồn ào, nơi này yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng chim hót trên cây, mặt hồ phản chiếu cây cối, gió nhẹ thổi qua, làm mặt nước gợn sóng lăn tăn, giống như một bức tranh phong thủy hữu tình.

Tăng Tĩnh Ngữ lôi kéo Thiệu Tuấn ngồi xuống đất, Thiệu Tuấn giơ cánh tay choàng qua vai Tăng Tĩnh Ngữ, còn Tăng Tĩnh Ngữ thì dùng cả hai tay ôm eo anh, tựa đầu lên bờ vai của anh, có chút ngạc nhiên hỏi: “Thiệu Tuấn, anh đã từng hôn người nào khác chưa?” Mặc dù cô rất chờ mong nụ hôn của anh, nhưng lại không thể không hoài nghi kỹ thuật của anh.

Thân thể Thiệu Tuấn cứng đờ, cái vấn đề này quả thật có chút phiền toái, mặc dù trên ti vi xem qua không ít, nhưng anh thật sự chính là kinh nghiệm chưa đủ, kỹ thuật là số lẻ, anh muốn nói thẳng là không có, nhưng lại sợ Tăng Tĩnh Ngữ kiểu người đầu muối không ưa này nhất định sẽ giễu cợt anh, nhưng nếu nói có rồi, chắc chắn Tăng Tĩnh Ngữ lập tức sẽ thưởng anh một cước.

Vì vậy thông minh như Thiệu Tuấn linh cơ nhất động, trực tiếp lật người đem người áp đảo, tinh chuẩn chiếm lấy đôi môi đỏ tươi của người khác, dán lại mấy giây rồi lui ra, bưng bưng khí thế trả lời vấn đề mới vừa rồi của Tăng Tĩnh Ngữ: “Bây giờ thì có rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy ngẩn người, hồi lâu mới kịp phản ứng, sau đó bò ra cả mặt đất, cười tới chảy cả nước mắt, nói to “Anh không cần phải thành thực như vậy đâu.”

21. Chương 21

Thiệu Tuấn có chút tức giận, trong giọng nói mang theo ghen tuông nồng nặc, “Chẳng lẽ em đã hôn qua rất nhiều lần cùng với nhiều người rồi sao?”

Éc. Đường như nói sai, Tăng Tĩnh Ngữ ngược ngừng đứng dậy, sờ cảm làm bộ nghiêm túc suy nghĩ khiến người ta tức chết không cần đèn mạng, gương mặt Thiệu Tuấn có chút lạnh lẽo, ánh mắt nhìn chăm chăm hận không thể biến ra vài cái dao nhỏ đâm chết cô, đúng là đầu gỗ đáng hận.

“Em bây giờ cũng đã có.” Hồi lâu Tăng Tĩnh Ngữ mới sâu kín trả lời.

Thiệu Tuấn nghe vậy giận dữ, trông mắt thâm thúy như có ngọn lửa nhỏ bốc cháy lần nữa đem người nhào tới trên mặt đất, không khẩn trương giống với lần trước, lần này anh là kích động, vì Tăng Tĩnh Ngữ đến thăm anh mà kích động, vì cô mới vừa nói câu kia “Em bây giờ cũng đã có”, anh chỉ cảm thấy trong lòng giống như đốt một đốm lửa, mà Tăng Tĩnh Ngữ là người châm lửa.

Anh hôn rất vụng về, không có kỹ xảo gì cả chỉ là ngoa nguẩy đôi môi, gặm cắn cánh môi mềm mại của cô, Tăng Tĩnh Ngữ trợn to hai mắt giống như thấy quỷ nhìn chăm chăm Thiệu Tuấn, tình huống tới quá đột ngột, tha lỗi cho cô nhất thời phản ứng không kịp.

Không lâu về sau Thiệu Tuấn từ từ nắm giữ mấu chốt, đầu lưỡi nhẹ nhàng lượn quanh môi cô, Tăng Tĩnh Ngữ hơi xúc động, ánh mắt từ từ dịu xuống, cuối cùng không kiềm hãm được nhắm lại, cánh môi hé mở làm cho Thiệu Tuấn thừa dịp mà vào, cũng không biết nên làm sao, thử dò xét tính liếm liếm đầu lưỡi mềm mại của cô, phía sau liền bắt đầu thế kỷ đại chiến của hai cái đầu lưỡi.

Mấy phút sau, Thiệu Tuấn thở hổn hển từ trên người Tăng Tĩnh Ngữ ngã xuống, hai người nằm ở trên cỏ, ngược nhìn bầu trời trên cao với vẻ không một bóng mây.

Tăng Tĩnh Ngữ trở về chỗ liếm môi một cái, nói tóm lại Tăng Tĩnh Ngữ đối với nụ hôn này của Thiệu Tuấn vẫn tương đối hài lòng, bởi vì trên sách nói gặm cắn mút vào cái gì trên căn bản cũng có, duy nhất không tốt là, hai người bọn họ cũng không biết lấy hơi, cho nên không kiên trì được bao lâu.

“Nếu không, chúng ta thử lại lần nữa, quen tay hay việc.” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên lật người nhào tới trên người Thiệu Tuấn, đôi tay nằm ở ngực của anh, trông mắt đen nhánh phiếm sáng loáng, gương mặt khê ứng hồng.

Thiệu Tuấn cúi đầu nhìn cô một cái, dịu dàng cười cười, đôi tay vòng chắc bả vai của cô, giờ khắc này, mọi thứ tuyệt vời như trong truyện cổ tích, Tăng Tĩnh Ngữ là công chúa của anh, anh là hoàng tử của cô, không có chênh lệch gia cảnh, không có thời gian cùng không gian ngăn cách, chỉ có cảm giác cảm động chân thật lòng bàn tay cùng lòng bàn tay ấm áp, anh nghĩ, anh không thể buông người trong ngực ra được nữa rồi, cho dù là nhà cô phản đối cũng không thể, anh sẽ liều mạng, anh sẽ cố gắng, anh sẽ dùng hành động thực tế chứng minh anh yêu cô, mà anh cũng đáng giá để cô yêu.

“Đúng rồi, anh chưa nói một lời tâm tình ngọt ngào nào với em đâu đấy.” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên nhớ tới khoản nợ Thiệu Tuấn thiếu cô, đây chính là giấy trắng mực đen cũng ghi tạc trên laptop cô, thật vất vả mới tới được một lần, thế nào cũng phải đòi lại toàn bộ, hơn nữa phải là cả gốc lẫn lãi.

Thiệu Tuấn có chút khó xử cau mày lại, nghiêng người sang làm cho Tăng Tĩnh Ngữ gối lên cánh tay của anh, hai người nằm mặt đối diện với nhau, anh không nhìn được gờ tay lên sờ lên gò má ửng đỏ của cô,

giống xúc cảm trong tưởng tượng khiến cho anh yêu thích không rời tay.

Tăng Tĩnh Ngữ cực kỳ mong đợi nhìn Thiệu Tuấn, kỳ vọng anh sẽ nói những lời so với Mục Tử Dương nói với Trầm Ngôn “Vợ à, buổi tối mỗi ngày anh đều nhớ em nhớ tới không ngủ được.” Mấy lời vô cùng buồn nôn hơn nữa.

Vậy mà sự thật là, mặc dù cực kỳ không muốn, Thiệu Tuấn cuối cùng vẫn bỏ qua gò má trắng nôn của cô, anh chuyển sang bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô, vô cùng chân thành nói: “Sau này, anh sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay em.”

Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên có loại kích động muốn đập chết Thiệu Tuấn, không đúng, là đập chết chính cô, ánh mắt của cô tốt tới mức nào mới có thể coi trọng kẻ cực phẩm khó chịu như vậy, quả thật hàm súc đến quỷ thần cảm phần, cảnh giới đúng là rất uyên thâm.

Được rồi, cô đã không trông cậy là anh có thể nói mấy câu đại loại như anh yêu em gì đó..., nhưng nói “Sau này, anh sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay em”, rất rõ ràng đây là phần tiếp theo của câu nói lần trước “Nếu như em hối hận, anh cũng không trách em”.

Nhưng vì sao anh không thể nói vắn vể một chút, lãng mạn một chút, thâm tình một chút vậy?

Tỷ như chỉ cần thêm một câu “Em đã ở trong trái tim anh rồi, sau này, anh sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay em.”

Hoặc là “Tay phải của anh mãi mãi chỉ vì bàn tay trái của em, nắm thật chặt, sau đó, không bao giờ buông tay em ra.”

So với câu kia của anh “Sau này, anh sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay em.” Thì tốt hơn nhiều.

Tăng Tĩnh Ngữ có chút tức giận, đôi mày thanh tú nhíu lại, đôi môi sưng đỏ cong lên, “Anh không thể nói lãng mạn hơn một chút hay sao? Không có chút ngọt ngào gì hết.”

Thiệu Tuấn có chút quẫn bách gãi gãi, rất thành thực mà nói: “Nếu không tự em nói ra, anh sẽ dựa theo đó đọc lại một lần.”

Lần này Tăng Tĩnh Ngữ là hoàn toàn mất đi khả năng ngôn ngữ, cô đột nhiên phát giác dùng khó chịu để hình dung Thiệu Tuấn vẫn còn là đánh giá anh quá cao, cô không nên ôm bất cứ kỳ vọng gì đối với anh.

Tăng Tĩnh Ngữ tức giận đẩy Thiệu Tuấn ra, đột nhiên đứng dậy, phải mông một cái, sau đó cũng không quay đầu lại.

Thiệu Tuấn nhanh chóng đuổi theo, lôi kéo người nào đó đang giận, “Em đừng im lặng như vậy, có gì không thích thì em phải nói ra, để anh biết mà còn sửa, có được không?”

Tăng Tĩnh Ngữ có chút uất ức trợn mắt nhìn anh mấy giây, sau đó ỉu xìu giống như bóng cao su bị xì hơi, không còn hơi sức nói: “Vậy anh công em xuống núi đi.”

Thiệu Tuấn nghe lời quay lưng, khẽ khom người xuống, Tăng Tĩnh Ngữ thấy thế chột nháy lên lưng Thiệu Tuấn, may là Thiệu Tuấn phản ứng nhanh, lập tức giơ tay lên giữ lấy chân của cô, lão đảo một cái xém chút làm cả hai ngã nhào.

Lòng Thiệu Tuấn vẫn còn sợ hãi đem Tăng Tĩnh Ngữ điên khùng công đi xuống núi, giọng nói rất bắt đặc dĩ: “Sao anh lại cảm thấy em chẳng khác nào một đứa bé chưa lớn.”

“Thế nào, anh ghét bỏ?” Tăng Tĩnh Ngữ gằn giọng nói.

Thiệu Tuấn rất bình tĩnh trả lời: “Không có”

“Ha ha” Tăng Tĩnh Ngữ khẽ cười hai tiếng, “Có cho anh cũng không dám.”

Thiệu Tuấn bắt đặc dĩ cười cười, không phải là không dám, mà là căn bản không có, thích còn không kịp, sao nỡ ghét bỏ, nếu như suy nghĩ của Tăng Tĩnh Ngữ chín chắn như những người con gái khác, như vậy sẽ không để ý đến một người vừa nghèo vừa không có gia thế như anh rồi.

Yên tĩnh trong núi rừng, Thiệu Tuấn công Tăng Tĩnh Ngữ, hai người câu được câu không trò chuyện. Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Thiệu Tuấn, em tốt nghiệp liền xin điều tới đây, sau đó chúng ta có thể ở cùng một chỗ.”

Thiệu Tuấn nói: “Được.”

22. Chương 22

Thiệu Tuấn đỡ Tăng Tĩnh Ngữ ngồi dậy, đi đến chỗ con đường cái rộng lớn, hai người lại bắt đầu sóng vai đi về phía trước.

Lần hồi lâu trên đất, nên quần áo Tăng Tĩnh Ngữ hơi nhăn. Thiệu Tuấn tỉ mỉ giúp cô kéo kéo vạt áo: “Một lát nữa anh đưa em về.”

Tăng Tĩnh Ngữ ngơ ngác đứng hưởng thụ động tác nhẹ nhàng và ánh mắt quan tâm của anh, “VẬY còn anh thì sao?”

Trên mặt Thiệu Tuấn hiện vẻ ngại ngùng, ngẩng đầu chống lại ánh mắt mong đợi của cô, “Buổi chiều có tập huấn, anh không có xin nghỉ, cho nên phải trở về căn cứ.”

“Vậy khi nào thì anh mới được nghỉ?” Tăng Tĩnh Ngữ vẫn là chưa có ý định từ bỏ, cô thật vất vả mới đến được một lần, chẳng lẽ lại để cho anh đi một cách dễ dàng như vậy, chưa tính đến những thứ anh nợ cô, cô còn chưa có đòi lại đấy.

Thiệu Tuấn đột nhiên trở nên rất trầm mặc, anh làm sao không muốn ở bên cô thêm một chút nữa, một cô gái ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi chốt chim cũng không có này để thăm anh, thế nhưng anh lại không có thời gian ở bên cô, một chút cũng không có nói gì đến ngày nghỉ nữa chứ.

Anh nghĩ nghĩ, rồi nói: “Ngày nghỉ gần nhất cũng phải vào cuối năm hoặc là sang năm đi, em còn có thể ở lại nơi này được bao lâu nữa, anh sẽ cố gắng tìm thời gian để tới thăm em.” Trong thời gian đội đặc chủng huấn luyện có một hạng mục bắt buộc, mỗi ngày chạy 10,000 mét cùng 500 cái hít đất, anh suy nghĩ xem có nên im lặng nói với đội trưởng Lâm đối hướng chạy bộ về hướng Đông.

Tăng Tĩnh Ngữ buồn phiền trong lòng, có chút uất ức chu mỏ, “Nhiều nhất cũng chỉ ở lại được hai ba ngày nữa thôi, ba em nói sau khi em thấy anh thì phải về nhà.”

Thiệu Tuấn sững sờ, trên mặt vốn là bình tĩnh đột nhiên khấn trương, “Chuyện của chúng ta ba em cũng biết, ông ấy nói thế nào?” Anh đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi, mẹ anh còn dễ nói, nếu là Tăng Trường Quân ghét bỏ anh, vậy thì tương đối phiền toái rồi.

Tăng Tĩnh Ngữ nhếch miệng cười một tiếng, không nhìn được đưa tay giày xéo mặt của anh, phách lối mà tự luyện nói: “Anh kích động cái gì vậy, trong nhà em em lớn nhất, quân trưởng cái gì đều là mây trôi, anh chỉ cần đem em phục vụ cho thật tốt là được rồi.” Mấy lời này cũng không phải là lời nói dối, ba cô thường không ở nhà, trên căn bản trong nhà chỉ có một mình cô, cho nên trong tình huống bình thường, cô quả thật lớn nhất.

Thiệu Tuấn bắt được hai tay làm loạn trên mặt hắn, giữ thật chặt trong lòng bàn tay, thịt mềm mại. Trước kia mẹ anh nói trên tay nhiều thịt tương lai sẽ có phúc, cho nên luôn hi vọng đem anh nuôi mập mạp, anh cũng không bài xích loại suy nghĩ này, bởi vì đại đa số người tay mập là bởi vì cả người mập, mà cả người mập dĩ nhiên là không thể không ăn, nếu không phải lo ăn lo uống vậy cũng được coi là có phúc lớn rồi.

Nhưng Tăng Tĩnh Ngữ không phải kiểu người như thế (ý nói chị ấy mập đó), vóc người cô cao gầy cân xứng, trên người một chút thịt thừa cũng không có, nhưng trên tay lại có rất nhiều thịt, sờ vào thấy mềm nhũn, như vậy mới xem như tay thịt, anh yêu thích không rời tay, trong đầu không khỏi bắt đầu hoài nghi tính chân thật trong lời nói kia của mẹ anh, cũng không biết là phúc hay là họa của Tăng Tĩnh Ngữ nữa...

Thấy Thiệu Tuấn không nói lời nào, trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ có chút sợ hãi, lòng tự ti đáng đánh đòn kia cô đã lãnh giáo qua, cho nên cô đặc biệt sợ anh lại loạn tưởng, không thêm để ý tới xung quanh, đột nhiên

tránh tay Thiệu Tuấn ra, nhón chân lên ôm cổ của anh, ôm thật chặt, giống như một giầy kẻ tiếp anh sẽ biến mất.

“Anh không cần loạn tưởng, ba em rất thích anh, ba không phản đối chuyện của chúng ta, giữa chúng ta không có bất kỳ chênh lệch nào cả, anh chỉ cần đối xử với em tốt là được.”

Thiệu Tuấn giơ tay lên ôm lại cô, nghĩ thầm, mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên, bất kể thế nào anh nhất định sẽ làm cho cô thật hạnh phúc.

Sau đó Thiệu Tuấn đưa Tăng Tĩnh Ngừ trở về nhà họ Phó, Vương Chỉ Cầm nhiệt tình mời Thiệu Tuấn ở lại ăn cơm, Thiệu Tuấn xấu hổ cười một cái mới nói: “Để lần sau đi ạ, em hôm nay không có xin nghỉ.”

Thiệu Tuấn trở về căn cứ rất nhanh, cũng lộ trình như cũ nhưng tâm tình thì không như vậy, lúc trở về anh có cảm giác chân mình nhẹ như lông vũ, chạy rất nhanh, phịch phịch lập tức liền nhảy lên đi về.

Thấy Thiệu Tuấn xuất hiện tại phòng làm việc của mình thì trong mắt Phó Dũng thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, không phải cậu ấy sẽ trở về lúc buổi tối hoặc là buổi chiều hay sao? Thế nào lại sớm như vậy, ông nhìn ra ngoài, cũng chưa đến 11 giờ, giờ cơm trưa cũng chưa tới.

“Sao cậu lại tới đây?” Phó Dũng đặt cây bút trong tay xuống, ngẩng đầu liếc nhìn người vốn không nên xuất hiện lúc này lại xuất hiện trong phòng làm việc của ông.

Thiệu Tuấn cười cười, nói: “Cám ơn đội trưởng Phó.”

Phó Dũng nhìn bút máy nặng nề vừa để xuống trên bàn, nghe vậy chau mày, sắc mặt đen tối rất là khó coi, “Cậu không có đi thăm người thân ở đại viện?” Tha thứ cho ông, chủ yếu là ở nơi này mấy năm không thấy con gái, những tên lính chết bầm kia của ông chẳng khác nào một đám du côn, lúc không có chuyện gì làm nếu có thể nói tới con gái là nói tới quên trời quên đất, nào ai thấy người yêu của mình đến thăm lại chịu trở về nhanh như vậy.

“Đi rồi...” Thiệu Tuấn đáp vô cùng thành khẩn.

“Ai cho cậu trở về sớm như vậy.” Âm thanh Phó Dũng đột nhiên cất cao, mang theo một tia tức giận chỉ hận rèn sắt không thành thép, làm sao lại không thông suốt như vậy? Khó lắm mới được tìm người bạn gái, người ta thật vất vả chạy tới đây thăm anh, anh đến rồi, thế nhưng lại trở về nhanh như vậy.

Thiệu Tuấn nhìn mặt Phó Dũng đen lại trong lòng có chút sợ hãi, vội vàng giải thích nói: “Quân trưởng nói rằng buổi trưa muốn tập huấn, tôi không có xin nghỉ.” Cho nên, chạy trở về cũng không thể trách anh, cho là anh nguyện ý mặc kệ bạn gái chạy trở về ư.

Phó Dũng sờ sờ đầu, ông không biết là nên khích lệ anh đã nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh, hay là chỉ vào lỗ mũi mắng anh ngu ngốc.

“Đi đi, đi đi.” Nhìn thấy anh ông liền phiền lòng, Phó Dũng có chút ghét bỏ phát tay nói. Ông đột nhiên có chút hoài nghi cô gái thông minh lanh lợi kia tại sao lại để ý một quả trứng ngu ngốc như thế chứ, quả thật quá TM rồi.

Ngày thứ hai, Tĩnh Ngừ rời giường thật sớm dọc theo đường cái bắt đầu chạy bộ sáng sớm.

Tối ngày hôm qua trở về cô đã hỏi thăm Vương Chỉ Cầm một chút rồi, nói bộ đội đặc chủng sáng sớm mỗi ngày cũng sẽ có chạy bộ 20 dặm, cô trong lòng hy vọng có thể gặp được bọn họ.

Cô dọc theo đường cái hướng căn vị trí cứ bộ đội đặc chủng tốc độ nhanh như rùa đi tới, nửa giờ sau, mấy chục anh đội đặc chủng cao lớn khỏe mạnh trên người mặc đồng phục tác chiến đeo túi đeo lưng, hát vang bài quân ca từ phía đối diện chạy tới, Tăng Tĩnh Ngừ giảm tốc độ lại bắt đầu nhìn xem Thiệu Tuấn đứng ở đâu.

Bên này, các chiến sĩ từ xa đã nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngừ, ở trong lòng đã sớm hồi hộp. Ngày hôm qua Thiệu Tuấn mất tích gần nửa ngày không biết đi đâu, sau đó tra hỏi mới biết thì ra là bạn gái tới. Vì vậy mọi người ký một lá thư gửi tới đại đội trưởng Lân, yêu cầu đi xem ‘em dâu Thiệu gia’.

Mọi người đều là binh cũ, khó tránh khỏi đều vô lại như vậy. Chạy ở đội ngũ phía trước Lăng Húc đột nhiên huyết sáo, “Ồ, ở nơi thâm sơn cùng cốc này, đâu ra tiên nữ nha.”

Rất nhanh đã có người nói tiếp, “Tiên nữ cái gì, rõ ràng là bạn gái của Thiệu Tuấn nhà chúng ta còn gì.”

Mọi người nghe vậy cười to, Thiệu Tuấn trong lòng có chút , biết rất rõ ràng bọn này mấy trăm năm chưa từng thấy con gái, bụng đói như một lũ du côn, anh làm sao lại hí hửng cái gì cũng khai hết thể chứ.

Thiệu Tuấn chạy ở vị trí chính giữa, Tăng Tĩnh Ngữ căn bản không thấy được anh, nhưng mà anh thì ngược lại sớm đã nhìn thấy bóng dáng nhẹ nhàng khoan khoái của Tăng Tĩnh Ngữ. ÁoT-shirt màu trắng kết hợp với thể dục màu xanh, dáng người thon dài cao gầy, vóc người cân xứng, gương mặt trắng hồng, trông mắt đen nhánh, con người chuyển động, môi đỏ mọng hé mở muốn nói lại thôi.

Cách xa một chút, Tăng Tĩnh Ngữ nghe không rõ bọn họ nói cái gì, chỉ nhìn thấy đoàn người phía trước từng người một cười xán lạn tươi như hoa, cô tò mò chạy tới, đến nơi cũng không nói gì, chỉ là đứng ngay ở một bên, rướn cổ lên tìm kiếm bóng dáng của Thiệu Tuấn.

Lâm Phong yên lặng chạy ở hàng đầu tiên, tối ngày hôm qua Lăng Húc đưa cho anh một lá thư, nói là cô dâu nhà Thiệu Tuấn tới, hiện tại đang ở nhà của quân trưởng, đoàn người xem xét dù sao mỗi ngày đều chạy 20 vòng, vậy trực tiếp chạy trong đại viện được rồi, thuận tiện xem em dâu một chút.

Anh nghĩ nhân cơ hội này vui vẻ cũng tốt, Thiệu Tuấn người này bình tĩnh trầm ổn, nhiều lúc thực sự quá yên tĩnh, một chút cũng không giống những người bằng tuổi, không thích uống rượu cũng không hút thuốc lá, cho dù mọi người liên hoan kêu loạn anh cũng chỉ là phối hợp cười cười, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, cấp dưới cũng không thể nào nói giỡn.

Vì vậy vung tay lên nói: “Ngày mai cả đoàn cùng đi đại viện người thân nhìn em dâu đi.”

Nghe đoàn người ồn ào lên một tiếng, tâm tình Lâm Phong vô cùng tốt, nghĩ tới cả đoàn hét lên một tiếng cũng tốt, đột nhiên rống lên một câu, “Thiệu Tuấn bước ra khỏi hàng.”

Sau đó mọi giọng nói đều rất nhanh yên tĩnh lại, về mặt mọi người mập mờ nhìn Thiệu Tuấn, ngay sau đó bên tai lại truyền tới giọng nói ra lệnh của Lâm Phong, “Cho cậu mười phút giải quyết vấn đề cá nhân, những người khác đợi lệnh tại chỗ.”

Vì vậy mọi người nghe lời đứng nghiêm đứng ngay ngắn, dù nóng lòng vẫn ung dung chờ Thiệu Tuấn giải quyết vấn đề cá nhân.

Thiệu Tuấn ngượng ngùng từ trong đội ngũ đi ra, ngẩng đầu nhìn Tăng Tĩnh Ngữ đối diện một cái, có chút khó xử mím môi, nhàn nhạt nói: “Sao em lại ở đây.”

Tăng Tĩnh Ngữ ném cho anh một cái xem thường, nói gì vậy, cô không ở nơi này thì ở đâu, nhưng mà dưới trường hợp này hoành tráng quá đi, không phải nói là cho người ta giải quyết vấn đề cá nhân ư, vấn đề cá nhân không phải chỉ có người ta giải quyết ư, sao lại cho bọn họ nhiều người như vậy vậy xem được chứ.

Tăng Tĩnh Ngữ lòng vẫn còn sợ hãi đi tới trước mặt Thiệu Tuấn, nhỏ giọng hỏi thăm: “Đây là tình huống gì.”

Thiệu Tuấn nhướn mày, miệng lúc mở lúc đóng là không biết nên trả lời thế nào, sau một lúc tìm từ và hệ thống lại, nghiêm mặt nói: “Bọn họ nói muốn đến xem em dâu.”

“Em dâu?” Tăng Tĩnh Ngữ lập tức đứng yên, chết lặng mấy giây sau xoay người hướng đối diện nhìn, chỉ thấy đoàn người mặt mày đang mỉm cười nhìn bọn họ chằm chằm, trong tròng mắt song song đen nhánh còn lóe sáng loáng, giống như giờ phút này hai người bọn họ đã vui sướng như vậy.

Cô đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra, nhìn em dâu vẫn là chuyện sau, xem kịch vui ngược lại mới là chuyện chính.

“Các vị đại ca tới đây nhìn em dâu hay ạ?” Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên chạy đến đội ngũ phía trước, buông ra giọng nói hô lớn.

Các anh em dùng hết sức, cùng rống to lên, “Đúng.”

Khóe môi Tăng Tĩnh Ngữ nhếch lên, cười rục rờ vô cùng, “Vậy bây giờ xem xong rồi các anh có thể đi được chưa.” Cô cố ý đem chữ phía sau kéo dài ra, có chút nũng nịu.

“Không được.” Lăng Húc lớn tiếng phản bác, vì vậy mọi người cùng gật đầu, “Trừ phi các người hôn một cái.” Lời này là mọi người nói, chuyện cười, cứ như vậy đi, cũng quá tiện nghi rồi.

Tăng Tĩnh Ngữ rồi, thật muốn hôn đi, cô lúc đó không ngại, nhưng Thiệu Tuấn cũng không nhất định như vậy, cô vô lực xoay người nhìn về phía Thiệu Tuấn, từ sau lưng liên tiếp truyền đến tiếng cười lớn.

Lâm Phong đứng ở một bên xem kịch vui sờ sờ lỗ mũi, ánh mắt cầu cứu của Thiệu Tuấn nhìn anh chòng chọc, anh làm bộ không thấy quay đầu đi chỗ khác.

Thiệu Tuấn nhìn một lát cảm thấy đội trưởng làm lơ không biết, mặt tràn đầy mong đợi Tăng Tĩnh Ngữ sẽ hôn anh như thế nào, đang suy tính, rốt cuộc Tăng Tĩnh Ngữ đi tới, hôn một cái là không thể nào, vậy thì lùi lại mà cầu việc khác, ôm một cái cũng được a, vì vậy anh mạnh mẽ mẽ ôm Tăng Tĩnh Ngữ, đem cả ôm vào trong ngực.

”Oa

” sau lưng truyền đến tiếng hô vang dội, mọi người một cái so một càng lợi hại hơn.

Mấy phút sau, Lâm Phong dùng sức hừ lạnh một tiếng, rồi sau đó bắt đầu phát lệnh, “Đứng nghiêm, hướng quẹo phải, bước.” Cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở Thiệu Tuấn: “Khoảng TMD giữa trưa chạy trở về, cẩn thận tôi đập chết cậu.”

Chung sống hai năm anh đã sớm rõ ràng tính tình của Lâm Phong, huấn luyện người khác hận không được chĩnh chết người ta, có vẻ nghiêm nghị, nhưng trên thực tế lại chưa bao giờ bạc đãi anh em. Thiệu Tuấn nhìn cả đoàn đã đi xa, ngây ngô cười hai tiếng ha ha.

Một bên Tăng Tĩnh Ngữ đẩy bờ vai của anh một cái, sắc mặt không tốt nói: “Không có ý định giải thích cho em sao?”

23. Chương 23

“Chuyện này.” Thiệu Tuấn có chút khó xử.

Chẳng lẽ muốn anh nói là bởi vì ngày hôm qua quá hưng phấn, cả ngày mặt mày mỉm cười, đặc biệt là chiều hôm qua tập huấn thì hiệu suất cực kỳ cao, một người không không hiểu tại sao lại đánh gục được mấy người, mọi người hỏi anh có chuyện gì vui vẻ như vậy, sau đó anh cười mặt mày rạng rỡ như ánh nắng mặt trời nói ọi người biết “Bạn gái của tôi đến thăm.”

Tại cái nơi cô hồ không có bóng dáng phụ nữ này, lúc mọi cực kỳ nhiệt tình đối với chuyện có bạn gái, chỉ cần nghe người nào đó nói ai có đối tượng rồi, lập tức sẽ có người làm tổng điều tra nhân khẩu, cái gì chị dâu xinh đẹp không, bao lớn, các anh không chút chờ đợi, tóm lại không có thỏa mãn lòng hiếu kỳ của họ anh đừng mong mà thoát được.

Trước kia đều nhiệt tình như vậy, đến lúc người thật xuất hiện, còn có thể bỏ qua sao?

Rõ ràng —— đây là chuyện không thể nào.

Thiệu Tuấn len lén liếc một cái Tăng Tĩnh Ngữ đang nghiêm chỉnh đợi câu trả lời, trước sau suy nghĩ một chút nếu như cô biết chân tướng của sự tình thì sau đó sẽ có phản ứng như thế nào, theo anh biết, con người Tăng Tĩnh Ngữ từ trước đến giờ phóng khoáng rộng rãi, chắc sẽ không tức giận vì chuyện này. Vì vậy lựa lời mà nói, dùng lời nói ngắn gọn nhất đem chuyện sau khi trở về ngày hôm qua khai báo một lần, hơn nữa rất thành thực nói cho Tăng Tĩnh Ngữ biết các anh em của anh đối với chuyện bạn gái đến thăm điên cuồng cỡ nào, nhiệt tình ra sao.

Không khác lắm so với suy nghĩ của anh, Tăng Tĩnh Ngữ sau khi nghe xong cũng không tức giận, nhưng anh lại cảm thấy tâm tình kém đi rất nhiều, bởi vì sau khi nghe anh giải thích xong Tăng Tĩnh Ngữ lập tức

nói tiếp một câu: “Sớm biết như vậy vừa rồi em nên hôn anh một cái, như thế sẽ thỏa mãn được lòng nhớ nhung người nhà của họ cũng thỏa mãn lòng ái mộ của họ và thỏa mãn lòng hiếu kỳ của bọn họ.”

“Ừ, vậy lần sau thôi.” Không tức giận thật là tốt, Thiệu Tuấn đối với chuyện cô tự luyện không có ý kiến.

Trên lối đi bộ, hai người tay nắm tay chậm rãi đi trở về, Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên nói: “Ngày mai em sẽ đi về.”

“Nhanh vậy sao.” Thiệu Tuấn không phản ứng kịp.

“Vâng.” Tăng Tĩnh Ngữ nhàn nhạt gật đầu, rồi sau đó lại nhẹ giọng hỏi: “Có phải anh không nhớ xa em hay không?”

Thiệu Tuấn gật đầu một cái, trả lời thành thật: “Có chút”

Tăng Tĩnh Ngữ tới gần Thiệu Tuấn, kéo cánh tay của anh, mặc dù không tính là lời ngon tiếng ngọt gì, chỉ cần anh dám thừa nhận, cũng coi như đã có tiến bộ lớn rồi.

Hai người nắm tay nhau một đường đi tới cửa đại viện, Thiệu Tuấn có chút ngượng ngùng muốn bỏ ra lại bị Tăng Tĩnh Ngữ kéo lại, Tăng Tĩnh Ngữ cho anh một cái liếc mắt xem thường, không nể mặt nói: “Em phát hiện ra một điều anh thật đúng là khó chịu ghê gớm, có tin em ở cửa lớn hôn anh hay không.”

Thiệu Tuấn có chút bất đắc dĩ, “Vâng em nắm lại đi.” Thật ra thì anh rất muốn nói chuyện này cùng khó chịu không liên quan, chỉ là anh không có thói quen thân mật ở trước mặt người khác mà thôi, chỉ là cô thích vậy thì để cô làm đi, ngày mai lại phải xa nhau rồi, có thể làm cho cô vui vẻ một chút thì cũng tốt.

Hai người tới cửa vừa lúc Vương Chỉ Cầm từ trong nhà ra ngoài, vừa thấy bọn họ lập tức chào hỏi: “Các con đã trở lại, nhanh tới đây ăn cơm.”

Trên bàn cơm, Vương Chỉ Cầm rất nhiệt tình gấp thức ăn cho bọn anh, “Tiểu Thiệu à, có rãnh rồi thì mang mấy anh em tới chơi, tôi làm mấy món ngon cho các cậu ăn.”

Thiệu Tuấn gật đầu không ngừng, “Được được, cảm ơn chị dâu.”

“Cô ơi, nơi này có chỗ nào tốt, thú vị để chơi không?” Tăng Tĩnh Ngữ cấn cấn chiếc đũa hỏi.

“Nơi này là thâm sơn cùng cốc, trừ núi chính là cây, nơi vui chơi giải trí thì không có.”

Tăng Tĩnh Ngữ thất vọng bĩu môi, Vương Chỉ Cầm buồn cười nhìn cô, “Con muốn đi chơi à?”

“Dạ...!” Tăng Tĩnh Ngữ liên tục gật đầu.

Động tác gấp thức ăn của Vương Chỉ Cầm đột nhiên dừng lại, yên lặng đặt đũa xuống, không chắc chắn nói: “Thật ra cô nghe người ta nói đỉnh núi đối diện có một con đường khá dài dài mọc đầy hoa hướng dương, cũng không biết là có thật hay không.”

Nghe vậy, mắt Tăng Tĩnh Ngữ bốc sáng loáng, Thiệu Tuấn cũng chiều nhìn cô nói: “Một lát anh cùng em đi xem một chút.”

Trời cao không phụ người có lòng, hai người vượt núi băng đèo đi hơn một giờ thật tìm được này con đường đầy hoa hướng dương trong truyền thuyết, từ chân núi lên đến đỉnh núi, phóng tầm mắt nhìn tới, dài đến hơn 100m một màu vàng tươi nổi bật, tất cả đều là hoa dương, hướng về phía mặt trời hấp thu ánh sáng ấm áp.

Dưới chân núi, Tăng Tĩnh Ngữ há hốc mồm, cô chưa từng thấy vườn hoa hướng dương nào lớn như vậy, cơ hồ chiếm hết cả mặt núi, hoa tròn tròn lớn cỡ mặt người, nhìn qua giống như ngàn vạn người của một nhóm đội ngũ chỉnh tề đang ngửa mặt tiếp nhận ánh mặt trời trong lễ rửa tội.

“Đến đây, nhanh chụp cho em.” Tăng Tĩnh Ngữ lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra đưa cho Thiệu Tuấn, bày các loại tư thế liên tiếp chụp hơn 10 tấm sau bắt đầu đổi lại muốn chụp cho Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn nắm chặt điện thoại di động không chịu cho cô, kiên trì nói để anh chụp cho em là được rồi, anh không thích chụp hình, hơn nữa công việc bọn họ có tính chất bí mật, mặc cái loại đồng phục này chụp hình nếu là ngộ nhỡ tiết lộ ra ngoài không tốt chút nào.

Tăng Tình Ngừ suy nghĩ một chút cũng thấy thế, sờ lên cằm suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy anh đem quần áo cởi ra chẳng phải là được sao, chúng ta chưa có tấm ảnh chụp chung nào cả.”

Cũng không biết là bị phơi nắng hay là bị lời nói to gan của cô dọa, tóm lại sắc mặt Thiệu Tuấn vốn là màu lúa mì lại nổi lên một tầng đỏ ửng, tai cũng bắt đầu từ từ ửng hồng, cũng không để ý nào đó người gào thét sau lưng, trực tiếp hướng trên núi đi tới.

“Thiệu Tuấn anh đứng lại đó cho em, cũng không phải là nữ nhân sợ cởi quần áo cái gì chứ, anh, nếu có bản lĩnh anh cũng đừng ngừng.” Tăng Tình Ngừ ở phía sau vừa mắng vừa đi theo đi lên núi.

Hắc, anh thật sự chính là có bản lĩnh, quả thật không ngừng.

Tăng Tình Ngừ có chút giận rồi, hận không thể cắn chết anh được, vì vậy đi chưa được mấy bước cô liền bất động, cái mông hướng trên đất ngồi xuống, lưng lui về phía sau liền ngã xuống, tay chân mở ra hiện lên chữ đại nằm trên mặt đất.

Thiệu Tuấn nghe sau lưng im ắng vội vàng dừng lại.

“Em làm sao vậy, không đi nổi nữa thì anh công em.” Thiệu Tuấn đẩy cánh tay Tăng Tình Ngừ nói.

Tăng Tình Ngừ quay đầu đi chỗ khác, ra vẻ không để ý đến lời nói của anh, trong miệng không chút để ý nói: “Anh cởi quần áo em liền đi.”

Thiệu Tuấn định ngồi xuống ở bên người cô, thoải mái nắm tay nhỏ bé đang đặt trên đất của cô, trong lời nói mang theo nhàn nhạt thương cảm, anh nói: “Không phải là anh không muốn, anh chỉ là sợ hù dọa em thôi.”

“Thế nào.” Cái đó “Sẽ” chữ còn chưa có nói ra, cô liền ý thức được ý trong lời nói của anh, đúng, trên người anh rất khủng bố, nếu như cô nhớ không lầm, trên lưng anh có rất nhiều rất nhiều vết sẹo, có một lần làm nhiệm vụ anh đã bị nổ bom, rất nhiều miếng thủy tinh đâm vào trên người, đặc biệt là trên lưng, máu thịt be bét, cơ hồ cũng không thể nhìn. Khi đó anh ở trong bệnh viện, cả người bị quấn như Xác Ướp, ngồi cũng không thể ngồi, mỗi ngày chỉ có thể nằm lỳ ở trên giường.

Bên cạnh anh, trừ bộ đội được phái xuống chăm sóc anh, nhân viên bảo vệ bên ngoài liền một cái người thân cũng không có, kết quả là cô, như chuyện đương nhiên, phát huy tình cảm bạn bè, lôi kéo ba cô cùng đi bệnh viện thăm anh, hơn nữa cường thế muốn số điện thoại của anh, sợ anh nhàm chán buổi tối mỗi ngày sẽ gọi điện thoại cho anh, hơn nữa mỗi tuần cũng sẽ mang rất nhiều ăn đi thăm anh.

Tăng Tình Ngừ nhích thân thể đem đầu gối trên đùi anh, híp mắt nhìn mặt anh ửng đỏ, anh cúi đầu nhìn cô, trong con mắt đen như mực có thể nhìn thấy tất cả hình ảnh của cô, sắc mặt của anh thật bình tĩnh, cơ hồ không lộ vẻ gì, nhưng cô cảm giác trên mặt của anh mang theo nhàn nhạt đau thương, không nhìn được liền đưa tay sờ mặt của anh, mặc dù cạo râu rìa, nhưng sờ vẫn có chút thô.

“Có phải bởi vì lúc anh bị thương em đối với rất tốt, cho nên anh mới yêu em không?” Giọng Tăng Tình Ngừ tràn đầy khẳng định, chân mày nhíu có chút khó coi, nếu là anh dám nói báo ân gì đó cô sẽ lập tức đánh chết anh.

“Em không cần suy nghĩ lung tung, không phải như vậy.” Thiệu Tuấn giơ tay lên đặt lên mu bàn tay cô, tay của cô, ấm áp, anh không nhìn được bắt lấy, ở trong tay ngắt, “Em còn nhớ rõ chuyện lúc em nói muốn đi thăm mẹ anh không? Ngày đó anh đến trạm xe đón em...em mặc toàn thân quần trang xanh lá, mới vừa xuống xe thì có vài người không nhìn được quay đầu lại nhìn em, lúc ấy em mang theo hào quang đi về phía anh, trên mặt nụ cười rực rỡ, khi đó anh cảm thấy được nụ cười của em rực rỡ mà ấm áp làm cho người ta không dời mắt được.”

Tăng Tình Ngừ nghe vậy cười cười, nghiêng người sang ôm hông của anh, giọng nói có chút uất ức, “Vậy sao cho tới bây giờ anh cũng không nói với em, hơn nữa lúc ấy anh còn cự tuyệt em nữa.”

Thiệu Tuấn nói: “Khi đó anh chưa có từng nghĩ tới muốn cùng em ở chung một chỗ, anh cho rằng, giống như một người ở rất lâu trong bóng đêm, anh khát vọng ánh sáng, nhưng anh chỉ cần một chút xiú ánh sáng nhạt là đủ rồi, nhưng là nếu như đột nhiên bắn tới một chùm ánh sáng chói lóa, anh sẽ mở mắt được sao?”

Không, tuyệt đối sẽ không, trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ trầm nghĩ, ở lâu trong bóng đêm đột nhiên nhìn thấy ánh sáng chói lóa sẽ đau mắt.

“Nhưng, chuyện này có quan hệ gì tới em?” Tăng Tĩnh Ngữ không hiểu hỏi.

Thiệu Tuấn suy nghĩ một chút nói, “Không quan hệ.” Như là đã ở cùng một chỗ, như vậy anh cũng sẽ không nữa so đo, nếu như Tăng Tĩnh Ngữ là cường quang, như vậy anh nhất định nỗ lực để ỉnh từ từ thích ứng, dù là quá trình này có làm mắt bị thương cũng sẽ không hối hận.

Có thể do nguyên nhân ngày mai Tăng Tĩnh Ngữ phải đi, Thiệu Tuấn hôm nay đặc biệt nói nhiều, giọng lên chỉ một bông hoa rực rỡ, giống như dâng lên báu vật mà nói: “Anh vẫn cảm thấy em giống như một hoa hướng dương, là quốc hoa của nước Nga, ngụ ý hướng tới ánh sáng, là hoa có thể làm cho người ta có những hy vọng tốt đẹp.”

“Ha ha” Tăng Tĩnh Ngữ ngượng ngùng cười cười: “Thật ra thì em muốn nói anh mới là ánh sáng của em, anh mới đem đến hy vọng về tương lai tốt đẹp.”

Thiệu Tuấn ít khi lãng mạn, gật đầu một cái, đồng ý cách cô nói, “Ừ, anh là hoa hướng dương của em.”

Tăng Tĩnh Ngữ vọt đứng dậy từ dưới đất, “Nhưng em muốn làm {Ưu Nhạc Mỹ}.” (An: cái này An thua rồi, k hiểu 3 chữ này luôn, chỉ biết có nghĩa ưu tú hơn người gì đó thôi!)

Thiệu Tuấn , bất đắc dĩ đồng ý, sau đó sẽ không có.

Sự thật chứng minh, nâng niu trong lòng bàn tay cái gì cũng không đáng nói, trông cậy vào Thiệu Tuấn nói, đời sau đi thôi.

Tăng Tĩnh Ngữ không đợi được như kỳ vọng, trong lòng từ từ đốt ngọn lửa nhỏ, dứt khoát trực tiếp đem người đụng ngã, giương nanh múa vuốt cởi quần áo của anh ra, xù lông kêu gào: “Nhanh lên một chút cởi quần áo ra.”

24. Chương 24

Thiệu Tuấn thật bị động tác của Tăng Tĩnh Ngữ dọa sợ, vội vàng bắt lấy bàn tay đang làm loạn, mặt nghiêm túc nói: “Trên lưng anh có vết sẹo rất khó coi.” Anh đã từng soi gương xem qua, này vết sẹo chỉ chít chằng chịt, giống như những con sâu lớn đang bò trên lưng, có chút ghê tởm.

“Anh cũng không phải là em, nói không chừng em cảm thấy rất đẹp mắt thì sao?” Tăng Tĩnh Ngữ cưỡng từ đoạt lý, tay bị bắt nên sẽ dùng miệng để cắn, không cởi được quần áo của anh thì không bỏ qua.

Thiệu Tuấn dứt khoát buông cô ra tay trực tiếp đem người siết thật chặt tại trong ngực, chưa từ bỏ ý định tiếp tục khuyên: “Anh không lừa em, thật sự rất khó coi.”

Tăng Tĩnh Ngữ phát tiết, cách lớp quần áo hung hăng cắn trên vai anh một cái, Thiệu Tuấn hết sức chịu đựng, cho đến khi cô nhả ra mới thử dò xét hỏi: “Đã bớt giận chưa?”

Tăng Tĩnh Ngữ lắc đầu một cái nói: “Không có, trừ phi anh cho em xem.”

Thái độ của Thiệu Tuấn rất kiên quyết nói: “Không thể.”

Đôi mày thanh tú của Tăng Tĩnh Ngữ nhíu chặt, lời nói ra khiến cho người ta kinh ngạc đến chết cũng không ngừng mà nói: “Chẳng lẽ tương lai chúng ta lên giường anh cũng không cởi quần áo?”

Thiệu Tuấn: “.” Thân thể cứng đờ, quay mặt qua chỗ khác không muốn nhìn cô.

Tăng Tĩnh Ngữ cười cười, “Cho nên, đến lúc đó vẫn không thể không cởi cho em xem, chuyện sớm hay muộn, anh rồi rắm Pi a.” (tiếng khinh bỉ trong tiếng TQ)

Thiệu Tuấn hơi thả lỏng bàn tay siết chặt lấy cô, Tăng Tĩnh Ngữ nhanh chóng rên sắt khi còn nóng, “Anh yên tâm đi, em từ trước đến giờ rất bạo gan, không sợ đâu mà lo.”

Cũng không đợi câu trả lời của anh, Tăng Tĩnh Ngữ lập tức tránh thoát giam cầm của anh, tự động cởi bỏ đồng phục tác chiến cùng huấn luyện của anh, da tay của anh rất tốt, màu da lúa mì khỏe mạnh dưới ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ tạo ra ánh sáng bạch, Tăng Tĩnh Ngữ như một tên trộm, trộm lấy quần áo Thiệu Tuấn, thấy anh không có ý tứ phản kháng trong nháy mắt sắc tâm nổi lên, giơ tay lên trực tiếp sờ soạng đi lên, Thiệu Tuấn bất thành linh run rẩy, Tăng Tĩnh Ngữ cúi đầu cười trộm, đùa dai di chuyển tay đến bóp điểm nhỏ nhỏ trước ngực anh.

“Hừ.” Thiệu Tuấn nhảy cảm hừ ra tiếng, vội vàng bắt được tay của cô cảnh cáo nói: “Em đừng có sờ loạn.”

Tăng Tĩnh Ngữ đặc biệt nghe lời gật đầu, “Anh buông em ra, bảo đảm không sờ soạng lung tung.”

Thiệu Tuấn trong lòng vẫn còn sợ hãi buông tay cô ra, Tăng Tĩnh Ngữ mặt nghiêm chỉnh di động qua lại, như con chim nhỏ nép sát vào trong ngực Thiệu Tuấn, đầu dựa vào bờ vai của anh, giơ tay lên thử góc độ một chút, nhưng luôn là đến chỉ có thể nhìn nửa gương mặt Thiệu Tuấn, cuối cùng cô có chút tiết khí đưa di động cho Thiệu Tuấn, ỉu xiu mà nói: “Anh chụp đi.”

Thiệu Tuấn giơ tay lên thử góc độ, rất nhanh sẽ “Rắc rắc” một tiếng.” Ngay sau đó đẩy Tăng Tĩnh Ngữ một cái nói: “Bây giờ anh có thể mặc quần áo vào rồi chứ.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghiêng đầu hôn một cái lên mặt anh, “Chưa được, chụp mấy tấm nữa.” Sau đó đứng lên đưa tay đi kéo anh, Thiệu Tuấn tránh tay của cô ra, cẩn thận đứng dậy tận lực không để cho cô nhìn thấy lưng của mình, hai người đưa lưng về phía biển hoa, Thiệu Tuấn phối hợp động tác của cô ôm cô, hoặc là thân mật dán mặt vào của cô, chỉ là về mặt trước sau như một, nghiêm túc, giống như người khác thiếu anh mấy triệu.

Tăng Tĩnh Ngữ đem hình đưa cho anh nhìn, có chút ghét bỏ mà nói: “Sao anh lại không cười.” Sau đó thừa dịp anh không để ý chạy đến sau lưng của anh, Thiệu Tuấn nhanh chóng xoay người, nhưng vẫn là không mau hơn ánh mắt của Tăng Tĩnh Ngữ.

Thiệu Tuấn nắm chặt điện thoại di động trong tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, thân thể cứng ngắc sắc mặt đen thui, thật ra thì anh đối với Tăng Tĩnh Ngữ cho tới bây giờ đều không tự tin, cô luôn nói là “Em phát hiện anh rất khỏe mạnh đẹp trai nha, em cảm thấy anh so với anh ta đẹp trai hơn.”

Nghe nhiều anh tự nhiên cảm thấy, Tăng Tĩnh Ngữ bởi vì vẻ đẹp trai nên mới thích anh, cho nên anh sợ Tăng Tĩnh Ngữ nhìn đến anh một mặt xấu xí, anh sợ Tăng Tĩnh Ngữ thấy được sẽ sợ hãi hoặc là ánh mắt chán ghét.

Tăng Tĩnh Ngữ bị bộ dáng phẫn nộ của anh hù sợ, gian nan nuốt nước miếng một cái không dám nói chuyện, thật ra thì cái nhìn kia thật cô thật sự bị sợ, tất cả vết sẹo lớn nhỏ kia chỉ chít chằng chịt nhét chung một chỗ, giống như từng những con sâu lớn nằm rạp ở trên lưng, còn có một vết sẹo chừng mười cm, giống như con rết từ phần lưng quanh co xuống phía dưới, cho đến bị quần che kín cũng không thấy tung tích nữa, cũng không phải rất kinh khủng, chủ yếu là cảm thấy buồn nôn.

Không khí đột nhiên có chút xấu hổ, Thiệu Tuấn tuyệt vọng nhắm mắt lại xoay người rời đi, không thêm cổ kỹ vết sẹo trên lưng có bị cô xem hay không nữa, Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên phản ứng điên cuồng đuổi theo, đi từ phía sau lưng ôm anh thật chặt, cô nhìn thấy trên mặt anh bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, cô căn bản không có ý tứ ghét bỏ, mới vừa rồi một cái chớp mắt chỉ là phản xạ có điều kiện mà thôi, nhưng cô lại vô tình làm thương tổn anh.

25. Chương 25

“Em buông ra.” Giọng nói Thiệu Tuấn lạnh như băng.

“Không buông, chết cũng không buông.” mặt của Tăng Tĩnh Ngữ gắt gao dán lên lưng hiện đầy vết thương của anh, vô cùng kiên định mà nói: “Em không có sợ hãi, thật đấy, em không sợ một chút nào cả.”

Thiệu Tuấn hít sâu một hơi, trong lòng như có kim nhọn đâm vào, vừa đau vừa thương. Anh yêu Tăng Tĩnh Ngữ, bất luận giàu có nghèo khó, bất luận bệnh tật khổ sở cũng không thể thay đổi tình yêu của anh, nhưng đồng thời, anh nghĩ muốn hồi báo tình yêu của Tăng Tĩnh Ngữ dành cho anh, không phải chỉ nông cạn chú trọng ngoại hình, mà là dù anh trọng thương tàn tật, mặt mũi đã bị hủy cũng không chia không tách, khắc cốt ghi tâm mà yêu. Nhưng Tăng Tĩnh Ngữ mới vừa trầm mặc làm anh bình tĩnh, thật ra thì, cô là để ý, cô là sợ.

Cô đáp ứng làm bạn gái người khác nhưng không tới một tuần lễ liền nói chia tay, nguyên nhân là cô không có cảm giác, cô thích vẻ đẹp trai, bởi vì trai đẹp tương đối đẹp mắt, anh không dám tưởng tượng nếu là ngày nào đó cô chán ghét khuôn mặt của anh, cảm thấy anh không còn đẹp trai nữa thì phải làm thế nào.

Thiệu Tuấn đột nhiên cảm thấy rất bất lực.

“Tĩnh Ngữ, em yêu thích anh vì cái gì?” Thiệu Tuấn vẫn là nhịn không được hỏi.

Tăng Tĩnh Ngữ ngẩn người, thích anh cái gì? Cái vấn đề này dường như cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới.

Thật chẳng lẽ chỉ là bởi vì anh lớn lên đẹp trai?

Phi phi phi! ! Cô mới không có nông cạn như thế.

Lại nghĩ, cuối cùng cô rất thành thực mà nói: “Em không thích anh đi xem mắt, không thích anh nhận điện thoại của cô gái khác, không thích anh nhìn cô gái khác ngoại trừ em, anh nói xem đây được là ghen không?”

Thiệu Tuấn có chút dở khóc dở cười, thế này là thế nào? Thật ra thì anh cũng không biết, chỉ là đáp án này so với việc nói thích anh đẹp trai đúng là tốt hơn rất nhiều.

“Không tức giận?” Tăng Tĩnh Ngữ thấy Thiệu Tuấn không nói, ngượng ngùng nhón chân lên, ngược đầu tiến tới bên lỗ tai anh thối khí nói: “Thật ra thì em thích nhất là đùa giỡn anh.”

Thiệu Tuấn im lặng nhìn trời, anh đột nhiên phát hiện anh tìm không phải bạn gái, mà là nữ lưu manh, từ tư tưởng đến hành động, tuyệt đối là Nữ Lưu Manh, bởi vì trước khi anh mặc quần áo Tăng Tĩnh Ngữ còn mặt dày mày dạn sờ soạng trên ngực anh một cái.

Anh nghĩ, may nhờ anh định lực cao không có sờ sờ lại cô, nếu là đổi thành người khác, đoán chừng đã sớm đem cô ăn, liền xương cốt cũng không còn. Đừng tưởng rằng anh không nói lời nào sẽ không phản ứng, nếu lại mò xuống, vậy coi như là nói điều rồi.

Mà Tăng Tĩnh Ngữ thì ngược lại, cô nghĩ, lấy một chút ích lợi trước, tương lai sau này cô về đây làm việc, nhất định phải đem anh găm nhảm, đến tận xương tủy, cuối cùng vẫn còn rất mặt dày tưởng tượng tình cảnh Thiệu Tuấn bị cô đè xuống giường hô to không cần.

Tăng Tĩnh Ngữ đi, Thiệu Tuấn cũng không tới tiễn cô.

Trước hôm cô dời đi, trong ánh vàng rực rỡ của biển hoa hoa hướng dương, Thiệu Tuấn cái gì cũng không nói, chỉ rất là thâm tình hôn cô.

Cô nghĩ, thật ra thì anh không có chút nào khó chịu cả, chỉ là bên ngoài quá nghiêm túc, lạnh lùng mà thôi, hôn tới bản thân hã hê ý loạn tình mê.

Ngày tựu trường tới rất nhanh, lại gặp được hai chị em tốt Trầm Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh.

Tăng Tĩnh Ngữ hưng phấn cầm ảnh cô và Thiệu Tuấn chụp chung đem ra khoe khoang.

Trong hình, Thiệu Tuấn cúi trần ôm cô, cô đùa dai tới gần phía trước hôn lên mặt anh một cái.

Trịnh Hòa Ninh nói: “Cậu nha, chính xác là nữ lưu manh số một, cường hôn vẫn là chuyện nhỏ, chỉ khi đem người ta cho lột sạch mới cam lòng.”

Tăng Tình Ngừ hả hê cười cười, “Tớ cũng không phải là cậu, gấp gấp cái gì.”

Trịnh Hòa Ninh giả vờ lau nước mắt, kêu rên nói: “Tớ tiếc thương thay cho Thiệu Tuấn, trinh tiết của anh ấy cứ như vậy mà bị lưu manh cướp đi.”

“Huấn luyện viên Thiệu thế nào?” Lý Ngọc từ thư viện trở lại, nghe thấy có người nói về huấn luyện viên Thiệu không nhận được hỏi một câu.

Trầm Ngôn dịu dàng cười cười, sau đó đem điện thoại Tăng Tình Ngừ đưa cho cô, lúc này trên màn ảnh hiện lên là ảnh chụp tiếp theo, Tăng Tình Ngừ nắm cả cổ của Thiệu Tuấn, cười như ánh nắng mặt trời rực rỡ, Thiệu Tuấn hôn gò má Tăng Tình Ngừ, có thể từ hình dáng rõ ràng phân biệt ra được anh là ai.

Lý Ngọc tự cảm thấy mình bị đóng băng, thân thể cứng ngắc, tay chân rét run, hô hấp chợt lờ mắt một nhịp.

Mặc dù ở trong cùng một phòng ký túc xá, nhưng cô cùng ba người còn lại không thân thiết chút nào, trừ tiếp xúc cần thiết, những thời điểm khác đều là cô đơn một mình. Cô hoàn toàn không tin Thiệu Tuấn sẽ cùng Tăng Tình Ngừ ở chung một chỗ, bọn họ không phải đối đầu nhau sao? Thiệu Tuấn, huấn luyện viên không phải rất ghét Tăng Tình Ngừ sao?

Cô chỉ cảm thấy trong đầu loạn như muốn nổ tung, lúc cô nhập ngũ liền thích Thiệu Tuấn, nhưng cô là con người sống nội tâm, nên chưa bao giờ bày tỏ với Thiệu Tuấn. Cô tức giận nghĩ tại sao lại là Tăng Tình Ngừ, dựa vào cái gì, với thành tích của Tăng Tình Ngừ, nếu là không có cha là quân trưởng ở thành phố X thì cửa trường cũng vào không được.

“Như thế nào, rất xứng đôi phải không?” Tăng Tình Ngừ đi tới sau lưng Lý Ngọc, đẩy cánh tay của cô một cái nói.

Lý Ngọc chợt giật mình, mất thăng bằng, điện thoại di động rơi xuống đất, “Ai nha, thật xin lỗi thật xin lỗi, tớ xem đến ngây dại.” Cô liên tục không ngừng nói xin lỗi, khom lưng nhặt điện thoại di động lên.

”Tớ đền cho cậu cái khác. Nhìn màn hình điện thoại đen ngòm, Lý Ngọc xin lỗi nói.

Tăng Tình Ngừ nhận lấy điện thoại di động, hào phóng cười cười, “Cậu đừng kích động, không có chuyện gì không có chuyện gì.”

Bên trên Trầm Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh cũng nói theo không có việc gì, Lý Ngọc không nhận được lại nói một câu: “Thật ngại quá.”

Tăng Tình Ngừ bỏ điện thoại di động vào trong túi, vỗ vỗ bả vai Lý Ngọc nói: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều, không phải chỉ là một cái điện thoại di động ư, thật sự không có việc gì đâu.”

Chủ nhật, Tăng Tình Ngừ đến tiệm sửa điện thoại di động, vừa lúc ở cửa trường học đụng phải cô Tô.

Cô bước nhanh chân đi theo phía trước, mặt dày vỗ bả vai cô Tô nói: “Sao lại trùng hợp vậy.”

Tô Nhi ghét bỏ đẩy móng vuốt cô ra, đưa tay ra nhàn nhạt nói: “100 đồng.”

Tăng Tình Ngừ hào phóng cầm tay của cô, “Cô xem hai chúng ta tình cảm tốt như vậy, sao có thể nói chuyện tiền bạc như vậy được?”

Tô Nhi liếc cô một cái, “Ngay cả anh ruột sổ sách còn phải rõ ràng nữa mà? Quay lại nếu em nhất định không trả cho cô, cô sẽ đem em bán đi.”

Tăng Tình Ngừ không ngừng gật đầu đồng ý, tiền bạc ai mà chẳng thích!

Cô còn tưởng rằng Tô Nhi cũng chỉ là nói đùa, ai có thể nghĩ, cuối cùng cô thật sự bị bán đi, chỉ thấy Tô Mặc trước mắt nhìn thấy cô hai mắt tỏa sáng, không nói hai lời đem cô kéo đến trước mặt người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, mặt không đỏ tím không đập mà nói: “Mẹ, đây là bạn gái của con.”

26. Chương 26

Quay trở lại mấy phút trước đó.

Bên ngoài khách sạn Thiên Hữu. Tô Nhĩ sau khi dừng xe lại chỉ nói với Tĩnh Ngữ một câu: “Đi thôi, cô mời em ăn cơm.”

Khóe miệng Tăng Tĩnh Ngữ nhếch lên một chút, vui vẻ vuốt mông ngựa nói: “Vẫn là Tô Nhĩ hào phóng nhất, nếu không em làm sao có thể tới được những nơi như thế này.” Từ sau lần trước tới nơi này, sau khi về cô liền hướng Tô Đạo thăm dò một lần, thì ra là nhà hàng này là nhà hàng của nhà cô ấy mở, thuộc về hệ thống khách sạn cao cấp năm sao cả nước, trong chớp mắt cô sốc, bản thân cô đã gặp được nhà giàu có trong truyền thuyết rồi?

Đi theo Tô Nhĩ một đường vào phòng ăn ở đại sảnh phía tây, xa xa đã nhìn thấy Tô Mặc từ trên chỗ ngồi đứng lên, vẻ mặt tươi cười đi về phía các cô, Tăng Tĩnh Ngữ theo thói quen lễ phép muốn chào một tiếng, nhưng còn chưa kịp chào, lúc cô hoàn hồn đã bị Tô Mặc kéo đến một trước mặt một người phụ nữ khoảng trên dưới năm mươi, vóc người hơi mập, giới thiệu: “Mẹ, đây là bạn gái của con.”

Nghe Tô Mặc nói hừ nói vượn, Tăng Tĩnh Ngữ có một ý nghĩ kích động xông lên đập chết anh, tròng mắt đen nhánh hừng hực ngọn lửa, nhìn chằm chằm vào Tô Mặc.

Cô im lặng nghĩ, cô từ lúc nào đã trở thành bạn gái anh ta? Như vậy là thế nào, thậm chí cái gì cô cũng không biết, trên thế giới còn có chuyện nào làm cho người ta phát điên hơn nữa sao?

Tăng Tĩnh Ngữ kinh ngạc nhìn về phía Tô Mặc, chỉ thấy Tô Mặc đối với cô cười cười, mặt lấy lòng, hơn nữa còn thân mật ghé vào tai cô, nhỏ giọng nói: “Làm ơn, cứu người như cứu hỏa a.”

Tăng Tĩnh Ngữ trừng mắt nhìn, không lên tiếng, lại nghiêng đầu sang nhìn Tô Nhĩ.

Chuyện này tới quá đột ngột, không có kịch bản cũng không có lời thoại, Tô Nhĩ trong lúc nhất thời cũng không biết tiếp chiêu thế nào. Cô có chút buồn bực nghĩ, cô cũng chỉ là tốt bụng chở Tăng Tĩnh Ngữ một đoạn đường, đến nơi này liền thuận tiện mời cô bé ăn một bữa cơm, người nào từng nửa đường giết cái lão Thái hậu, hơn nữa anh ta còn nói tới lấy tài liệu, được rồi như vậy cũng được. Trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, dứt khoát quay đầu đi chỗ khác làm cái gì cũng không còn nhìn thấy.

Tăng Tĩnh Ngữ bất đắc dĩ, chỉ đành phải giả cười, nhàn nhạt nói một câu: “Cháu chào cô ạ!”

Mẹ Tô nhìn Tăng Tĩnh Ngữ bằng con mắt chọn con dâu cẩn thận đánh giá một lượt, chiều cao đầy đủ, mắt to mày rậm dáng dấp không tồi, xem ra là một cô gái sạch sẽ hào phóng, ngay sau đó hài lòng gật đầu một cái đối với Tô Mặc nói: “Con đã tự mình tìm được, vậy không cần đi xem mắt nữa, buổi tối trở về mẹ sẽ nói với dì Trương.”

Tô Mặc trong lòng reo hò, nhưng mà trên mặt lại làm bộ như rất khó nghĩ nói với mẹ: “Con đã sớm nói không cần giới thiệu đối tượng cho con mà lại không chịu, hiện tại bạn gái của con cũng tức giận.”

Mẹ Tô nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, trên mặt một chút tươi cười cũng không có, giống như có vẻ tức giận. Cũng dễ hiểu thôi, cô gái nào mà thấy bạn trai bị buộc đi xem mắt chắc chắn đều không vui vẻ gì, điểm này bà có thể hiểu, ngay sau đó giả bộ oán trách Tô Mặc: “Không phải mẹ tìm cũng vì con sao? Nếu không thì mẹ cần chi phải hao tâm tổn sức như vậy, cháu gái à, con đừng để ý nhé, buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, chúng ta tâm sự một chút.” Hiếm khi con trai nguyện ý tìm bạn gái thế này, nếu như bị bà làm mất hứng, không phải là Tô Mặc sẽ lấy cớ không kết hôn hay sao, Mẹ Tô giả vờ trách yêu, hiền hậu cười một cái nói.

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy kinh hãi, mẹ nó, ăn cơm, cô có điên mới ăn! Vội vàng giả bộ đáng tiếc, liên tục từ chối: “Cô ơi, lần sau đi, con tìm Tô Nhĩ có chút việc.”

“Tô Nhĩ?” Tô mẹ không hiểu hỏi ngược lại.

Tô Nhĩ nghe thấy thế bước nhanh đi lên phía trước giải thích: “Mẹ, Tĩnh Ngữ là học trò của con.”

“Ừ...” Tô mẹ hơi nhúm mày, học sinh? Phải đợi bao lâu mới ra trường, bà suy nghĩ một chút nói: “Con đã có chuyện thì đi trước đi, có Tô Mặc ở đây với cô là được rồi.”

Thật ra thì cô và Tô Nhĩ nào cũng đầu chuyện gì, chỉ là mượn cớ trốn ra mà thôi, nhưng đùa giỡn đến nước này, chiều nào cần diễn cũng đã diễn, Tô Mặc thân sĩ đưa Tô Đạo cùng Tăng Tĩnh Ngữ ra ngoài, anh ấy náy nói với Tăng Tĩnh Ngữ: “Thật xin lỗi, anh cũng không ngờ mẹ anh lại đột nhiên chạy đến đây.”

Nhìn vẻ mặt áy náy của anh, Tăng Tĩnh Ngữ ngượng ngùng sao còn chỉ trích được nữa, hào phóng vỗ vỗ bả vai Tô Mặc, cười cười nói: “Chuyện nhỏ thôi, nhưng chỉ một lần này thôi đấy, nếu để bạn trai em hiểu lầm sẽ không tốt.” Kể từ khi chính thức qua lại cùng Thiệu Tuấn, Tăng Tĩnh Ngữ liền đặc biệt chú ý các vấn đề liên quan, Thiệu Tuấn người nọ mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng máu ghen rất lớn.

Khóe môi Tô Mặc khẽ cong lên, nhàn nhạt gật đầu đồng ý. Ngược lại Tô Nhĩ một bên đột nhiên ra tiếng, “Em có bạn trai rồi á, sao cô chưa từng nhìn thấy.” Ở đại học X, tỉ lệ nam nữ mất cân bằng nghiêm trọng, tài nguyên bình thường mọi người cũng giải quyết nội bộ, nhưng cô vừa nghe Tăng Tĩnh Ngữ đã có bạn trai, nhưng chưa từng nhìn thấy có nam sinh nào tới trường học đợi cô ấy vào chủ nhật, nếu không phải là Tăng Tĩnh Ngữ lần nào mở miệng cũng nhắc tới bạn trai, cô còn hoài nghi là cô bé này nói dối cơ í.

“Đó là vì cô chưa thấy mà thôi.” Tăng Tĩnh Ngữ rất đặc ý lấy điện thoại di động ra muốn nhân cơ hội đắc chí một phen, nhưng mở ra nguồn điện mới nhớ tới màn hình bị rơi hỏng rồi.

Tô Mặc tỉ mỉ nhìn các động tác liên tiếp Tăng Tĩnh Ngữ, rất ân cần hỏi: “Điện thoại di động hỏng rồi sao?”

“Vâng, không cần thận màn hình rơi hỏng.”

Tô Mặc rất tự nhiên cầm di động trong tay Tăng Tĩnh Ngữ, quyết định đi tới cửa tiệm sửa, như vậy đi, các cô đi trước, ngón tay thon dài xẹt qua màn hình điện thoại di động, “Cái này phải cầm đi tiệm sửa, như vậy đi, các em vội thì đi trước đi, dù sao một lát nữa anh phải đi ngang qua chỗ đó, thuận tiện anh giúp em sửa là được.”

Tăng Tĩnh Ngữ cười sảng khoái, vốn là không biết sửa ở đâu, có người giúp một tay dĩ nhiên là cầu còn không được, huống chi mới vừa rồi Tô Mặc còn coi cô như thể thân, cho nên cô rất vui sướng đưa di động cho Tô Mặc, hơn nữa còn rất là khẩn trương dặn dò: “Trong này có bảo bối của em, lúc sửa anh nói bọn họ cẩn thận một chút nha.”

Lúc này ba người vừa lúc đi tới cửa, Tô Mặc đứng bên phải, Tô Nhĩ ở chính giữa, Tăng Tĩnh Ngữ đứng ngoài cùng bên trái, Tô Mặc nghiêng người dừng lại, giả bộ nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, anh bảo đảm hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

Tăng Tĩnh Ngữ cũng phụ họa theo, nhìn Tô Mặc hài lòng gật đầu một cái, rất nghiêm chỉnh nói: “Tổ chức tin tưởng anh.”

Tô Nhĩ thấy anh hai bộ dáng có tiếng cũng có miếng, không nhịn được vui vẻ, hai cánh tay đặt lên người Tăng Tĩnh Ngữ, nâng vẻ mặt thành thật đại lượng lên trước mắt Tô Mặc, chọc chọc tay Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Em thấy hai người các anh không làm diễn viên quả thật lãng phí, ăn nói rất được.” Tô Nhĩ ra vẻ tiếc nuối, nhưng một cái chớp mắt lập tức cười gian nhìn về phía anh trai, trêu ghẹo nói: “Sao em lại cảm thấy là anh không có ý tốt với em vậy, tự nhiên quan tâm, nếu không phải kẻ gian thì cũng là kẻ cấp.”

Bả vai Tăng Tĩnh Ngữ hơi mỏi, đem giắt tay Tô Nhĩ trên người cô bỏ xuống, vậy mà xoay người một cái chớp mắt, chỉ lướt qua một cái, cô nhìn thấy mẹ Thiệu trên đường đối diện cưỡi chuyên chở đồ, Tăng Tĩnh Ngữ nhìn chăm chăm phía đối diện, trong đầu không ngừng nhớ lại giọng điệu của Thiệu Tuấn ở bên tai cô mang theo ý nhờ vả ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Tĩnh Ngữ à, không biết anh bao giờ mới được nghỉ phép về nhà, nếu như em có rảnh rồi, giúp anh đến xem mẹ anh một chút, thực ra mẹ cũng không phải là không thích em, chỉ là cảm thấy hoàn cảnh gia đình chúng ta có sự chênh lệch quá lớn, sợ anh không xứng với em.”

Cô hiểu hết vẻ mặt phức tạp của Thiệu Tuấn, lông mày hơi nhíu lên, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, giống như đang cố sức kìm nén điều gì đó, lúc ấy cô không nhịn được đưa tay ôm anh, thật chặt, ghé vào lỗ tai anh trịnh trọng nói: “Được, em nhất định sẽ đi.”

Hôm nay cô vốn định sau khi sửa xong điện thoại di động thì đến thành phố Y một chút, trở lại quây bầy hàng giúp mẹ Thiệu một tay, ai ngờ lại vô tình gặp ở đây, bây giờ cô cũng không muốn ăn trực Tô Nhĩ nữa rồi, vội vàng nói tạm biệt với hai người bên cạnh, sau đó vội vàng rời đi.

Tô Nhĩ nhìn bóng lưng Tăng Tĩnh Ngữ đã đi xa cảm thấy vô cùng buồn bực: “Cô ấy có chuyện gì sao? Mới vừa rồi còn nghĩ tới chỗ em ăn trưa ấy.”

Tình huống đột nhiên thay đổi, Tô Nhĩ nghĩ, hiếm khi cô muốn mời người khác ăn một bữa cơm lại không tìm được người, thật đúng là đau lòng, nếu là Lâm Phong thì tốt biết bao, chuyện gì cũng nghe cô, chuyện gì cũng chiều cô, aizz, cô đột nhiên nghĩ tới Lâm Phong rồi, suy nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho anh hay không.

“Anh, anh nhìn cái gì vậy?” Tô Nhĩ đang muốn tạm biệt anh, nhưng vừa ngẩng đầu lại phát hiện anh cô ngơ ngẩn chăm chú nhìn về hướng khác. Tô Nhĩ theo ánh mắt của anh trai nhìn sang, hình dáng Tăng Tĩnh Ngữ thon dài, cao gầy trong nháy mắt đập vào mi mắt, Tô Nhĩ đưa tay hươ hươ trước mắt anh trai, “Thế nào, thật lòng coi trọng nha đầu kia?”

Tô Mặc không phủ nhận, bàn tay thon dài nhẹ nhàng nắm chặt điện thoại đen nhánh của Tăng Tĩnh Ngữ, không để ý hỏi: “Nhà cô ấy là làm gì?” Anh nhớ mang máng lần trước đưa Tăng Tĩnh Ngữ trở về trường học lúc cô nói một câu “Chuyện này, em cũng không sợ rắc rối.” Khi đó bỗng không nhận được nhìn cô một cái, khuôn mặt trẻ trung tràn đầy tự tin cùng liêu lĩnh, bên trong lời nói mang theo một dòng khí phách, khó mà miêu tả được, anh vô cùng tò mò về gia cảnh nhà cô.

Nhưng là bây giờ, đối diện lại là một Tăng Tĩnh Ngữ nhanh chóng đuổi theo xe ba bánh chở hàng nhỏ trước mặt, hơn nữa lại có vẻ giống như thân thiết, cả đường đi theo, hơn nữa rất rõ nhìn ra lúc này Tăng Tĩnh Ngữ đang chủ động trò chuyện, cứ nghĩ gia cảnh Tăng Tĩnh Ngữ vô cùng cao quý, sao lại mở xe hàng ba bánh nhỏ này chứ?

Trong đầu Tô Mặc đột nhiên thoáng qua một tia nghi vấn, chỉ là rất nhanh anh lại thu hồi tầm mắt, chờ đợi Tô Nhĩ trả lời.

“Không phải coi trọng cô ấy thì anh hỏi thăm nhà cô làm gì?” Tô Nhĩ cũng không nhận được vô cùng hiểu kỳ, lại nói anh cô từ trước đến giờ là “trong bụi hoa tìm lá” không dính bụi trần, chẳng lẽ lãng tử quay đầu rồi hả ?

Tô Mặc nhàn nhạt cười một tiếng: “Anh chỉ cảm thấy cô ấy rất thú vị.”

Đột nhiên Tô Nhĩ sắc mặt trầm xuống, giọng nói vô cùng nghiêm túc, “Anh đừng có ý nghĩ đen tối với cô ấy, cô không phải cái loại anh có thể mờ ám chơi đùa.

Tô Mặc bắt đầu dờ dỗi mũi một cái, sắc mặt có vẻ uất ức nhìn Tô Nhĩ, “Anh nói này em gái, em cũng không thể chụp mũ anh được, em chỗ nào nhìn thấy anh muốn cùng cô chơi trò mờ ám rồi, hơn nữa, trước kia đều là phụ nữ chủ động cho anh ôm ấp yêu thương, vậy làm sao có thể trách anh đây?”

Không phải là anh nói sai, mặc dù anh không mở lời tới cũng có con gái chạy theo tới tận cửa, thế nhưng cũng không ám chỉ anh hiện tại có bạn gái, anh có gia cảnh tốt đẹp, bề ngoài hào hoa anh tuấn, học vấn cao, hơn nữa đối với con gái lại vô cùng hòa nhã hào phóng, tự nhiên liền mê đảo, tự cho là có thể chinh phục phụ nữ. Đáng tiếc chính là, cho tới bây giờ còn không có bất kỳ một người con gái nào có thể làm cho anh cam tâm tình nguyện dừng chân.

Suy nghĩ của anh rất đơn giản, muốn chơi có thể, nhưng là nói chuyện tình cảm gì không cần, vì một đóa hoa mà bỏ cả vườn hoa, chỉ kẻ ngu mới có thể làm chuyện như thế.

27. Chương 27

Lúc Tô Nhĩ gọi điện thoại cho Lâm Phong, anh đang tới phòng ăn ăn cơm, nhấc tới cũng khéo, anh đang suy nghĩ hôm nay sẽ gọi điện thoại cho Tô Nhĩ, không ngờ cô lại chủ động gọi điện thoại tới.

“A lô.” Bên kia truyền đến giọng nói hết sức nhẹ nhàng của Lâm Phong.

Tô Nhĩ không nhận được nhếch miệng, “Anh đang làm gì vậy?”

Lâm Phong bật cười, nói “Anh đang làm gì vậy?” là “Anh rất nhớ em!” biểu đạt hàm súc, dĩ nhiên, nếu như Tô Nhĩ có thể trẻ lại mấy tuổi như Tăng Tĩnh Ngữ thì anh sẽ nói như thế, nhưng năm nay cô đã hai mươi tám tuổi, đã không còn là cô gái ngây thơ nữa, ban đầu không có theo đuổi nhiệt tình như Mục Tử Dương bỏ qua cả khí phách, cũng không chú ý tới một người bên ngoài trầm ổn điềm tĩnh bên trong dịu dàng.

Tô Nhĩ có lúc sẽ không nhận được, cô muốn cùng Lâm Phong tiến tới thêm một bước ở bên cạnh nhau, cô ban đầu bởi vì một câu của Mục Tử Dương “Em hãy chờ anh!” cô gắt gao đợi Mục Tử Dương chín năm, vậy mà ông trời trêu người, chín năm sau gặp lại cuối cùng là kết cục anh cưới người khác.

Bi thương nhất là cô hiểu được một điều, bởi vì anh chưa bao giờ thương yêu cô, hơn nữa ngay từ lúc chín năm trước anh đã viết thư cho cô bảo cô đừng đợi, có thư sao? Thư ở đâu, cô cho tới bây giờ đều chưa từng nhận được, lỗi tại ai, cô nên trách ai đây, cô bất chấp tất cả đợi chờ, tình yêu của cô cùng cô niềm tin và sự kiên trì nhưng cuối cùng nhìn lại cũng chỉ là một sự hư ảo mà thôi, nhưng cô lại trầm mê trong ảo mộng này, bị lạc trong mê cung không tìm được lối ra. Lệ rơi, tỉnh mộng, trong lòng tràn đầy đau khổ, không có người nào để cô tâm sự.

Còn nhớ ngày ấy, khi rõ biết chân tướng, cô mua chục lon bia, tự giam mình ở trong nhà uống đến khi trời đen kịt, sau đó Lâm Phong tìm được nhà cô.

Lâm Phong đoạt lấy lon bia trên tay cô, hung hăng đất ném xuống đất, lớn tiếng quát mắng cô: “Tô Nhĩ, em đủ chưa, anh ta không thương em chính là không thương em. Tại sao nhất định phải đem mình biến thành như vậy?”

Cô cũng nổi giận, trừng mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Phong, trong mắt tràn đầy nước mắt, khàn giọng kiệt lực hướng anh quát lớn: “Anh cho rằng anh biết rõ mọi chuyện sao? Em chờ anh ấy chín năm, em yêu anh ấy như vậy, em hận không thể đem cả trái tim của mình móc ra đưa cho anh ấy, chẳng lẽ kết quả em muốn chính là anh ta yêu người khác sao?”

“Hừ. . .” Lâm Phong đột nhiên cười lạnh một tiếng, sắc mặt trầm xuống, chăm chú nhìn chằm chằm cô, ánh mắt sắc bén thật giống như thanh kiếm, bén nhọn trong nháy mắt có thể đem cô đâm thủng.

Cô bị anh đột nhiên lạnh lùng sợ rùng mình một cái, nhất thời tỉnh táo rất nhiều, càm lẩm nói: “Đúng. Đúng. Thật xin lỗi.”

Lâm Phong buông cổ tay Tô Nhĩ, chán chường ngồi trên ghế sa lon, chân giang rộng ra, cùi chỏ chống trên đầu gối, bàn tay ôm đầu, phiền não nắm tóc, giống như sắp phải ra một quyết định rất khó khăn, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, xoay người chuyên chú nhìn cô.

Anh nói: “Em như thế nào anh đều biết rõ, em yêu anh ta bao lâu, anh cũng yêu em bấy lâu, em chờ anh ta chín năm, anh cũng vậy, đợi em chín năm. Chẳng lẽ anh muốn em vì người đàn ông khác ở chỗ này say khướt sao?”

Cô lập tức nổi giận, tuy nói người cô yêu là Mục Tử Dương, nhưng trên thực tế quan hệ của cô và Lâm Phong lại tốt hơn, chỉ là vừa mới bắt đầu thì cô đã đem anh áp đặt vào hàng ngũ anh em huynh đệ tốt, chưa bao giờ nghĩ tới anh em tốt của cô sẽ yêu cô, cái loại tình yêu mà không đáp lại cô đã ném thử, cho nên cô hiểu được Lâm Phong yêu cô khổ sở tới mức nào.

Không nói đồng ý, cũng không có nói cự tuyệt, cô vẫn trầm mặc ngồi dưới đất, nhỏ giọng nức nở, anh ôm lấy cô thật chặt, sau đó, cô cứ như vậy ở trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Sau đó, anh nói: “Anh không ép em phải trả lời ngay bây giờ, nhưng ít ra em phải cho anh một cơ hội.”

Cô nói: “Em tạm thời không muốn yêu đương nữa.”

Anh nói: “Anh đợi em khi nào nghĩ đến thì nói cũng được.”

Vì vậy, một năm sau, anh rốt cuộc có ngày nghỉ phép đi thăm cô, nhà cô vẫn ở chỗ cũ.

Anh an tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn cô chạy tới chạy lui rót trà lấy đồ ăn cho anh.

Cô nói: “Em, tài nấu nướng không được tốt, một lát dẫn anh đi ra ngoài ăn.”

Anh nói: “Anh cũng không kén chọn, tùy tiện ăn một chút cái gì đều được.”

Cô trêu ghẹo mà nói: “Không nhìn ra anh còn rất dễ nuôi.”

Anh từ trên ghế sa lon đứng lên chặn đường cô, “Anh từ trước đến giờ vẫn luôn rất dễ nuôi, em dứt khoát thu nhận anh đi.”

Cô khoanh tay trước ngực, giả bộ nhìn một lượt từ trên xuống đánh giá một lần rồi nói, “Có thể thử xem.”

Vậy mà vừa dứt lời, người đã rơi vào trong vòng tay ấm áp, bờ ngực vững chắc của người nào đó.

Ngày ấy, ánh mặt trời rất đẹp, ánh sáng xuyên thấu qua cửa thủy tinh chiếu vào người, tựa như cùng lửa nóng trong lồng ngực của anh, ấm áp, Tô Nhĩ không nhịn được liền cười, bỏ được bỏ được, có bỏ mới có được, chỉ cần cô để xuống những chuyện đã từng trải qua, xoay người chính là cả bầu trời xanh.

“Anh mới vừa tính đi ăn cơm, em ăn gì chưa?” Lâm Phong âm thanh trầm thấp truyền đến làm rối loạn suy nghĩ của Tô Nhĩ.

Tô Nhĩ hơi oán trách trả lời: “Em vốn là định tới bắt học sinh mời ăn cơm, kết quả cô ấy nửa đường chạy mất.”

Lâm Phong cười hai tiếng, cố ý trêu ghẹo nói: “Tiểu đồng chí Tô, nhân phẩm người này đột nhiên sao lại tăng vọt như thế, có ai trắng trợn bắt người khác mời cơm như em không?..”

”Dừng

” Tô Nhĩ thấp quát một tiếng, rồi sau đó lại nhắc nhở: “Ba mẹ em nói muốn gặp anh, anh chừng nào thì nghỉ đi với em một chuyến đến thành phố B đi.”

Lâm Phong bên kia đột nhiên trầm mặc mấy giây, lúc nào thì nghỉ phép anh thật đúng là không thể nói chính xác, nhưng mà vấn đề cá nhân của anh quân trưởng Phó đã nói qua rất nhiều lần rồi, thậm chí còn xúi giục chị dâu giới thiệu đối tượng cho anh, hôm nay đối tượng kiếm được rồi, anh nghĩ xin nghỉ vài ngày thì cũng có thể chứ, lúc này cũng liền đáp ứng, chỉ là thời gian cụ thể phải đem công việc an bài tốt mới có thể xác định.

Lâm Phong nói, “Ba mẹ em thích gì?”

Tô Nhĩ: “Bọn họ cái gì cũng không thiếu, chuyện phải mua đồ gì khi anh trở về chúng ta sẽ nói sau.”

“Vậy cũng được!” Lâm Phong ngừng một chút, đột nhiên nói: “Tiểu Tô, em xem chúng ta tuổi cũng không còn nhỏ nữa, có nên kết hôn trước báo cáo sau hay không, chờ khi chúng ta thăm ba mẹ em xong thì đi đăng ký kết hôn.” Đùng trách lòng anh gấp, chủ yếu là, thật vất vả mới có thể gặp nhau được, nhưng mỗi lần đều là nhìn được nhưng không ăn được, có muốn cũng phải nhịn, nhịn mãi có ngày cũng phát bệnh .

Tô Nhĩ nghe vậy vui lên, không nể mặt đả kích nói: “Anh, đây là đang cầu hôn sao? Sao em nghe một chút thành ý cũng không có.”

“Vậy muốn như thế nào mới tính là có thành ý?” Lâm Phong hỏi.

Tô Nhĩ xấu xa nói, “Chờ anh nhìn thấy người nhà em sẽ biết.” Lại nói nhà các cô nhân khẩu đông đảo, ông bà khỏe mạnh, cha mẹ cộng thêm ba người anh trai, hai vị chị dâu ba đứa cháu nhỏ. Cô là con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã được người nhà cưng chiều giống như bảo vật, không hành hạ anh một phen, những người trong nhà đó đoán chừng là sẽ không bỏ qua .

“Nếu như mà ba mẹ em không đồng ý thì sao?” Tô Nhĩ không nhịn được hỏi, ban đầu hai người bọn họ quan hệ tốt đều vì chuyện của Mục Tử Dương, cô vì đến gần Mục Tử Dương mới cùng Lâm Phong Thành trở thành bạn bè , trước kia hai người nói chuyện trời đất cơ hồ tất cả đề tài cũng không thể rời bỏ ba chữ Mục Tử Dương, cho nên, Lâm Phong đối với gia cảnh cô là không biết chút nào.

Xem chừng ba mẹ cô là người sĩ diện, đến lúc đó vừa lên tiếng chính là khoảng 100 - 1000 vạn sính lễ cũng có thể? Chỉ là, lời này hiện tại không thể nói, vạn nhất đem người dọa chạy mất thì làm thế nào.

Lâm Phong đến lúc đó không nghĩ đến vấn đề cha mẹ vợ tương lai có đồng ý hay không, lập tức cũng cau mày rồi rầm một phen, rồi sau đó mang theo giọng trêu ghẹo đề nghị: “Nếu không chúng ta tiền trăm hậu tấu, sinh con rồi hãy trở về cũng được?”

“Ha ha. . .” Tô Nhĩ nghe vậy không nhịn được, bật cười, “Nghĩ cũng hay lắm, ai muốn sinh con cho anh, được rồi, anh nhanh đi ăn cơm đi, thật là, càng nói càng thái quá rồi.”

Cúp điện thoại, trên mặt Tô Nhĩ có một chút hồng, mặc dù da mặt dày, nhưng cô không khỏi xấu hổ, phải biết cho tới bây giờ cô và Lâm Phong động tác thân mật nhất cũng chỉ là hôn môi khoác tay mà thôi.

Chỉ là. Khẽ cau mày nghĩ, nếu là ba mẹ cô thật không đồng ý thì làm thế nào, nhớ lần trước cô một nói rằng quân nhân, hoàng thượng cùng Thái hậu lập tức xù lông, nếu không, thật sự sẽ sinh con rồi mới trở về sao?

2

Mẹ Thiệu không ngờ chỗ này gặp phải Tăng Tĩnh Ngữ.

Bình thường đến rất khuya bà mới thu quán, nhưng là hôm nay tình huống đặc biệt, khu nhà cũ này trước kia đã có kế hoạch sẽ bị phá bỏ, nhưng khi đó chỉ là nói cũng không có cái hành động thực tế gì.

Nhưng gần đây náo loạn càng nghiêm trọng hơn, mấy tháng trước một nhóm người tới nói là cái gì người của tập đoàn Thịnh Thiên tới nói bồi thường, tiền bồi thường theo như giá thị trường, mọi nhà nói ra diện tích phòng ốc và cầm theo giấy tờ chứng minh liên quan đến lãnh tiền, rất nhiều người cầm tiền sau đó đã rời đi, mẹ Thiệu cũng không phải là không muốn đi, cầm số tiền kia hơn nửa cộng thêm tiền bà để dành mấy năm là có thể mua được một căn nhà ba phòng diện tích tương đương như thế, chỉ là những ngày qua bà vẫn bận, cho nên vẫn chưa đi, hôm nay có người gọi điện thoại cho bà bảo hôm nay là ngày cuối cùng rồi, người công ty đã xuống thông báo tuần này bên trong phải toàn bộ rời đi, lúc này bà mới dọn quán chạy về.

“Bác gái, bác hôm nay sao sớm như vậy đã dọn quán rồi ạ?” Tăng Tĩnh Ngữ hấp ta hấp tấp đi theo bên cạnh mẹ Thiệu, tò mò hỏi.

Mẹ Thiệu tâm tình tốt, ngay cả đối với Tăng Tĩnh Ngữ cũng nhiệt tình lây, mặt mày mỉm cười mà nói: “Hôm nay trong nhà có một chút chuyện cho nên liền dọn quán sớm hơn mọi hôm.”

Tăng Tĩnh Ngữ phối hợp cười cười, vừa đi vừa nói: “Bác gái, tháng trước con đi thăm Thiệu Tuấn rồi, anh ấy tốt vô cùng.”

Mẹ Thiệu nghe vậy dừng một chút, dừng xe tới nghiêng đầu nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, mặt lộ vẻ nghi ngờ mà hỏi: “Con đi thăm nó, vậy hai đứa.”

“Chúng con đang quen nhau.” Tăng Tĩnh Ngữ rất sáng khoái, thừa nhận, rồi sau đó ôm lấy tay mẹ Thiệu, chân thành nói: “Con biết rõ bác đang suy nghĩ chuyện gì, chuyện này con đã nói với ba con, ông ấy không phản đối.”

“Thật sao?” Mẹ Thiệu hình như không thể tin được, hỏi ngược lại.

“Dạ thật!” Tăng Tĩnh Ngữ gật đầu, “Thiệu Tuấn còn nhắc con nên thường xuyên đến thăm bác, bác ngồi sau đi ạ, con tới giúp bác.”

Mẹ Thiệu lúng túng cười cười: “Làm sao lại không biết xấu hổ như vậy, con có chuyện liền đi trước đi, nếu là lần sau con còn có thể tới, có thể trông chừng đồ giúp bác một chút hay không?” Bà thấy lúc trước đối xử với Tăng Tĩnh Ngữ như vậy, trong lòng cảm giác có chút bất khoan.

“Dạ, lần sau khi đi thăm bác, con nhất định nói trước cho bác biết.” Tăng Tĩnh Ngữ rất sáng khoái đáp ứng, nhưng không rời đi, ngược lại có chút mặt dày mày dạn đồ thừa ẹ Thiệu nói: “Hôm nay vốn là con muốn đi giúp bác bày quầy, chỉ là không ngờ ở chỗ này gặp được, nếu bác ghét bỏ con, như vậy con không nên đến thì tốt hơn.”

Tại sao là ghét bỏ đây? Mẹ Thiệu bị cô nói có chút ngượng ngùng, thật ra thì bà đối với Tăng Tĩnh Ngữ thật không có ý kiến gì, chủ yếu là hoàn cảnh gia đình chênh lệch quá xa.

“Như vậy đi.” Mẹ Thiệu có chút vô lực nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, lời nói cũng bị cô nói tận đây, đuổi người đi cũng quá qua, ngay sau đó nói: “Cởi xe coi như xong, con ngồi sau đi, trước cùng bác về nhà ăn cơm.”

28. Chương 28

Tăng Tĩnh Ngữ không ngờ lại ở chỗ này đụng phải Trương Thịnh Nhã, không giống với lần trước, hôm nay cô ta mặc một bộ đồ tây trang, mỗi bước đi giày cao gót dưới chân đạp đều đều phát ra tiếng.

Lúc đó Tăng Tĩnh Ngữ đang cùng với mẹ Thiệu đứng ở đại sảnh tập đoàn Thịnh Thiên, trước đó cô cùng mẹ Thiệu về nhà, rồi ở Thiệu gia được một lúc, sau khi ăn cơm xong mẹ Thiệu lại đột nhiên gọi cô đi theo bà một chuyến đến Thịnh Thiên.

Trong mấy năm gần đây công ty Thịnh Thiên phát triển rất mạnh, mặc dù có lịch sử không lâu, nhưng thế lực hùng hậu, trong mấy năm ngắn ngủi đã trở thành Công Ty lớn hàng đầu thành phố Y. Tăng Tĩnh Ngữ cùng với mẹ Thiệu một đường đi tới Thịnh Thiên, mẹ Thiệu chưa có tới một nơi cao cấp như vậy, đứng ở cửa ra vào tại đại sảnh, trong lòng rất khẩn trương, thậm chí trước khi vào cửa nhìn về phía cửa thủy tinh sửa sang lại vạt áo.

Tăng Tĩnh Ngữ kéo cánh tay mẹ Thiệu, rất khí phách nói: “Bác gái, bác chớ khẩn trương, chúng ta là chủ nợ của họ, phải là họ thấy ta khẩn trương mới đúng.”

“Ha ha. . .” mẹ Thiệu lúng túng cười cười, thật ra thì bà gọi Tăng Tĩnh Ngữ tới là có nguyên nhân, trước không nói bà không có đọc bao nhiêu sách, không hiểu những thứ hợp đồng kia là cái gì, còn nữa, bà cũng rất muốn để cho Tĩnh Ngữ biết, thật ra thì nhà bọn họ cũng không nghèo, có một số tiền lớn như vậy, phòng ốc có thể mua nổi. Dĩ nhiên, đó cũng không phải khoe khoang, bà chỉ là muốn đổi lấy sự an lòng mà thôi, có tiền có sức lực, như vậy bà mới có thể tự thuyết phục mình tốt hơn, thật ra thì nhà bà cũng không phải là kém như vậy.

Ở trong đại sảnh thấy Trương Thịnh Nhã thì Tăng Tĩnh Ngữ nghĩ, hôm nay cô thật đúng là xúi quẩy, thế mà lại đụng phải Mẫu Dạ Xoa, vậy mà mẹ Thiệu bên cạnh còn cảm thấy xúi quẩy hơn, bà cho là mình không thể nhớ nổi bộ dáng của cô ta, ít nhất, trong lòng bà người kia đã chết, khi đó mình khóc kêu cầu xin ông ấy đừng ly hôn, bà nói coi như anh không phải vì em, nhưng anh cũng nên vì đứa bé suy nghĩ một chút.

Nhưng cái người đàn ông độc ác đó, đối với bà không có chút áy náy nào, độc ác đẩy bà ngã xuống đất, ác độc nói: “Không rời cũng phải cách, cô phải ngoan ngoãn ký tên, tôi còn có thể đem con trai cùng phòng ốc để lại cho cô... nếu cô không ký, thì sẽ không có gì cả.”

Sau đó, bà ký tên, ly hôn, từ ngày đó trở đi, bà chưa bao giờ nữa gặp lại người đàn ông đó nữa. Nghe nói ông cùng một người đàn bà có tiền bỏ đi, sau đó cũng đem cha mẹ về nhà mình, chỉ để lại bà và Thiệu Tuấn trải qua ngày tháng bấp bênh gian khổ.

“Cha, cha kêu người đuổi bọn họ đi đi, từng người đứng trong đại sảnh, có nhục hình tượng Thịnh Thiên không, nhìn cũng phiền lòng.” Trương Thịnh Nhã đang đứng chờ thang máy thì thấy mẹ Thiệu cùng Tăng Tĩnh Ngữ, mới vừa thấy ở đại sảnh hai người mặc quần áo rẻ tiền, giống như những người quê mùa đang sửa soạn soạn, trong lòng cô không nhịn được cảm thấy chán ghét.

“Thịnh Nhã, con đừng vội, sẽ có người lập tức đến dẫn bọn họ đi.” Thiệu Cương mặt mỉm cười, trong âm thanh hùng hậu lộ ra một chút hiền lành.

Trùng hợp lúc này thang máy tới, Trương Thịnh Nhã nhíu mày một cái, cuối cùng không hề nói gì, liền vào thang máy.

Tăng Tĩnh Ngữ nhìn theo ánh mắt mẹ Thiệu, chỉ thấy phía trước thang máy có một người đàn ông khoảng bốn mươi mấy tuổi đứng đó, chiều cao khoảng gần 180, hình dáng rõ ràng, ngũ quan thâm thúy, cho dù lớn

tuổi nhưng dáng vẻ rất tốt, trần ỗn lộ ra một dòng nhuệ khí, cô kéo kéo tay áo mẹ Thiệu, có chút không xác định hỏi: “Bác gái, bác biết người đàn ông kia sao?”

Mẹ Thiệu sững sờ, vội vàng phủ nhận nói: “Không không không, bác không biết ông ta, bác làm sao biết đại nhân vật có tiền đây.” Bà chợt dạ cúi đầu, thân thể khẽ hướng sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ rụt một cái, giống như rất sợ bị người khác nhìn thấy.

Tăng Tĩnh Ngữ lại nhìn người đàn ông kia một chút, chỉ thấy ông nhanh chóng hướng bên này liếc mắt một cái, nhưng rất nhanh lại xoay người sang chỗ khác đối với những người bên cạnh giao phó cái gì, cả quá trình không có một tia khác thường, Tăng Tĩnh Ngữ cho là mình suy nghĩ nhiều, ngay sau đó cũng không để ý bên kia nữa, chỉ lo an tâm cùng mẹ Thiệu ngồi chờ.

Gần mười phút sau, có người dẫn họ đi đến phòng chờ, hôm nay, hơn hai mươi người, đợi trong chốc lát là đến phiên họ, đưa ra những giấy tờ chứng từ có liên quan, luật sư đối phương đưa ẹ Thiệu một phần hợp đồng, mẹ Thiệu không hiểu gì, liền đem hợp đồng đưa cho Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ cau mày liên tục nhìn mấy lần, sau mới nói không thành vấn đề.

Từ Thịnh Thiên ra ngoài, mẹ Thiệu vẫn lòng không yên, Tăng Tĩnh Ngữ không khỏi có chút bận tâm hỏi, “Bác gái, bác làm sao vậy?”

Mẹ Thiệu miễn cưỡng cười một cái nói: “Bác không sao, đây không phải là thật vui mừng sao? Ngày mai có thể bác sẽ đi tìm phòng.”

Tăng Tĩnh Ngữ liền không cần phải nhiều lời nữa.

Nắm lấy cơ hội trong tay, là chuyện tình mấy ngày sau, buổi trưa hôm đó cô đến phòng làm việc của Tô Nhĩ một chuyến, sau mới phát hiện Tô Mặc cũng ở đây, hơn nữa còn cầm điện thoại di động của cô không biết đang nhìn nhìn cái gì đó.

Tăng Tĩnh Ngữ ngựa quen đường cũ, ngồi xuống, mắt thấy Tô Mặc nói: “Anh đến đưa điện thoại di động cho em à?”

Tô Mặc dừng lại động tác trong tay, ngẩng đầu nhìn về phía Tăng Tĩnh nói: “Đúng vậy a, em tính cảm ơn anh thế nào đây?”

Tăng Tĩnh Ngữ cũng không để ý lời của anh, trực tiếp lấy di động trong tay anh, sau đó rất lưu loát mở ra album photo, cũng may, tấm hình vẫn còn, nhẹ nhàng thả phào nhẹ nhõm sau đó Tăng Tĩnh Ngữ nhìn về phía Tô Mặc lần nữa, “Nếu không em mời anh ăn cơm đi, thật ra thì thức phòng ăn ăn trường của em còn có thể ăn được.” Chủ yếu là, đủ tiện nghi a, dĩ nhiên, lời này cô biết là tốt.

Tô Mặc cố làm vẻ mặt uất ức: “Sao em lại có thể hẹp hòi như vậy, em xem em gái nhà anh mời đều là đi nhà hàng cấp năm sao.”

29. Chương 29

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy vui lên, nghiêng đầu nhìn về phía đối diện, Tô Đạo đang ngồi trước máy vi tính uất ức nói: “Tô Nhĩ, nếu không em mời khách cô tính tiền? Cô cũng biết loại người giống như em là một đứa bé xuất thân trong gia đình cực khổ, không đi nổi khách sạn năm sao.”

Tô Nhĩ tức giận liếc cô một cái, “Em như vậy mà là đứa bé con nhà cực khổ sao, vậy cô chẳng phải là trở lại trước giải phóng rồi. Đừng tưởng rằng cô rất ít đến lớp thì không biết em làm cái gì.”

Tăng Tĩnh Ngữ bĩu môi, đối lời cô nói từ chối cho ý kiến, thật ra thì cô chính là thỉnh thoảng tâm tình thật tốt phát phát đồ ăn vật ọi người, có được tính là gì, Tô Nhĩ vĩnh viễn ở bên ngoài bài trừ, cô chỉ có chút tiền nhỏ kia, cùng đại nhân vật có tiền là hoàn toàn không thể so sánh .

Tô Mặc nghe không hiểu họ đang nói cái gì, đột nhiên có loại cảm giác bị bỏ rơi, vì vậy lạnh lạnh nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, ngày hôm qua có người tên Thiệu Tuấn gọi điện thoại cho em, anh nghe giọng điệu không tốt chút nào, liền tức giận cúp điện thoại.”

Tăng Tĩnh Ngữ thân thể mềm nhũn một hồi, trong lòng không khỏi run lên, rất lo lắng hỏi: “Anh. Anh nói với anh ấy cái gì, sao có thể chộc cho anh ấy tức giận được chứ?”

Tô Mặc hướng Tăng Tĩnh Ngữ cười mỉa hoặc, trong giọng nói không khỏi có chút nhẹ nhàng: “Anh ta hỏi anh là ai, anh nói anh là bạn trai em, sau đó hỏi anh ngược lại vị kia, vị kia liền nói anh ta là bạn trai tiền nhiệm của em, sau đó anh rất tức giận nói gọi Tăng Tĩnh Ngữ nghe điện thoại, cuối cùng anh liền rất tức giận cúp điện thoại.”

“Anh.” Tăng Tĩnh Ngữ tay run run chỉ hướng Tô Mặc, hồi lâu mới vô lực nói: “Đại ca à, không nên đùa giỡn như vậy chứ.”

Tăng Tĩnh Ngữ đã không nhớ nổi cô là làm thế nào đi ra khỏi phòng làm việc của Tô Nhĩ, trong ấn tượng chỉ nhớ Tô Mặc giống như rất vô sỉ nói một câu: “Nếu là ngộ nhỡ hai em thật sự chia tay, vậy vừa đúng anh có thể bổ sung vào.”

Cũng không biết Tô Mặc là nói thật hay là đùa giỡn, dọc theo đường đi Tăng Tĩnh Ngữ thấp thỏm không yên, ở trong lòng đánh N lần nghĩ sẵn trong đầu sau rốt cuộc nhấn một cái tin có thể làm người ta ói máu, gửi tin nhắn cho Thiệu Tuấn: anh phải chịu trách nhiệm với em.

Buổi tối Thiệu Tuấn mới về đến túc xá thì nhận được tin nhắn, mới nhìn một cái anh cho là Tăng Tĩnh Ngữ lại động kinh, nhưng nghĩ lại, không đúng, chịu trách nhiệm đối với cô, chịu trách nhiệm cái gì, hay là nói cô gửi sai rồi, tin nhắn này là gửi cho người đàn ông khác?

Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trong lòng buồn bã, một hơi không thở ra cũng không nuốt trở vào được, nhìn điện thoại một lát rồi hỏa khí mưng mưng, khởi binh vẫn tội hỏi: “Người đàn ông kia là ai?”

“Ách.” Tăng Tĩnh Ngữ lo sợ, nuốt một ngụm nước bọt, không lẽ nói rằng do mình khoe khoang hình ảnh hai người chụp chung ân ái như thế nào, rồi điện thoại di động rớt bể như thế nào, sau đó nhờ có Tô Mặc giúp sửa chữa như thế nào, cặn kẽ khai báo một lần, cuối cùng lại mặt dày mày dạn nói: “Anh đừng nghĩ loạn, hãy nghe em giải thích, em cùng anh ta không có gì cả, ngược lại là anh, sờ cũng sờ soạng rồi, hôn cũng hôn rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em.” (chú ý: nơi này sờ chuyên chỉ Tăng Tĩnh Ngữ sờ soạng Thiệu Tuấn, cộng thêm hôn Thiệu Tuấn.)

Thiệu Tuấn điên cuồng đổ mồ hôi, kích động nửa ngày cô nói phụ trách chính là cái ý tứ này, thật sự là hết nói nổi, rõ ràng là mình bị cô ăn đậu hũ, thế nào nghe giọng điệu cô hình như là anh đang đùa bỡn lưu manh, giờ trò lưu manh còn đòi bị người lưu manh chịu trách nhiệm, da mặt quá dày làm người thần đều phần nộ.

Chỉ là, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm ấy là tại sao người đàn ông kia lại nghe điện thoại? Trong nháy mắt xông lên cảm giác nguy cơ vô hình, giọng nói Thiệu Tuấn không tốt lắm hỏi: “Cái người gọi là Tô Mặc đó không phải đang theo đuổi em chứ?” Mặc dù lần trước người đàn ông kia nói rất rõ ràng Tăng Tĩnh Ngữ không có ở đây, cũng giải thích tại sao điện thoại di động của cô lại ở trên tay anh ta, nhưng trong lòng anh vẫn còn cảm thấy khó chịu, vẫn không giải thích được.

Vô sự mà ân cần, không phải gian xảo cũng là đạo chích, phải hay không.

“Hả. . .?” Tăng Tĩnh Ngữ bị đơ một chút, nghĩ tới chuyện Tô Mặc thật sự cùng Thiệu Tuấn nói bạn trai tiền nhiệm gì đó..., trong lòng chuông báo sắp có tức giận, tranh thủ thời gian giải thích: “Anh đừng nghe anh ta nói càn, anh ta thích nói giỡn linh tinh, anh ta chỉ là thuận tiện giúp em sửa điện thoại một chút mà thôi.”

Trong đầu Thiệu Tuấn thoáng qua một tia không hiểu, nói càn cái gì, anh thế nào càng nghe càng hồ đồ, nhưng mà anh cảm giác trong lời nói Tăng Tĩnh Ngữ gì đó mờ ám, không rõ ràng, không nhận được liền mở miệng chất vấn: “Vậy anh ta tự mình đến trường học đưa điện thoại cho cũng là thuận tiện?”

“Chuyện này.” Tăng Tĩnh Ngữ bị hỏi á khẩu, không trả lời được, nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại phản bác: “Có phải thuận tiện hay không, vấn đề này em không biết, nhưng mà về việc anh

ngừng hồi tưởng từng cảnh từng cảnh cùng Tăng Tĩnh Ngữ đi chung với nhau, những thời gian ngọt ngào kia, những thứ ôm hôn nhiệt tình kia, còn có mới vừa rồi câu nói kia thấm vào tận xương tủy “Anh yêu à” , mặc dù anh không nói ra, nhưng mỗi lần nghe Tăng Tĩnh Ngữ nói thế anh cũng cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, trong lòng đặc biệt thoải mái, giống như chỉ cần vừa nghe đến cô ấy là nhẹ nhàng tự luyện âm thanh, tất cả mệt mỏi cũng có thể biến mất trong nháy mắt một loại, cuộc sống tràn đầy tốt đẹp cùng hi vọng.

Thật tốt chờ tiếp hai năm sau, cô tốt nghiệp điều tới căn cứ là bọn họ có thể ở cùng nhau.

2

Khi tâm tình tốt thì sẽ luôn cảm thấy thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, giống như phi thuyền vũ trụ, vèo một cái đi mấy ngàn mét, giống như mới một cái nháy mắt, đã đến ngày nghỉ.

Trước khi đi Thiệu Tuấn gọi điện thoại cho Tăng Tĩnh Ngữ, nói cho cô biết thời gian trở về cụ thể là lúc nào, kéo dài được bao lâu, thật ra thì anh cũng không muốn Tăng Tĩnh Ngữ tới đón, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ cũng rất kiên định, nói nhất định phải đi đón anh, hơn nữa phải đi sớm xếp hàng, muốn cướp vị trí đầu tiên, để cho Thiệu Tuấn vừa ra tới là có thể nhìn thấy cô.

Lần này, Thiệu Tuấn kịch liệt phản đối. Trước không nói xếp hàng vốn rất gian nan, hơn nữa trời rất lạnh, làm như vậy rất tội, anh thực xót xa, không đành lòng để Tăng Tĩnh Ngữ chịu khổ, vì vậy, anh vô cùng chân thành mà nói: “Tĩnh Ngữ, thời tiết lắm, em đừng tới đón anh, đến trạm anh lập tức gọi điện thoại cho em.”

Nhưng giọng điệu Tăng Tĩnh cũng rất kiên quyết, “Không được em nhất định muốn đi đón anh, chúng ta đã lâu không gặp nhau như vậy, chẳng lẽ anh muốn gặp em sớm một chút hay sao?”

“ ” Đầu kia, Thiệu Tuấn trầm mặc. Anh đã hơn nửa năm không có thấy cô, làm sao có thể không muốn. Mấy ngày nay anh luôn mơ về cô, đặc biệt là càng gần ngày trở lại, anh hầu như ngày nào cũng nằm mơ thấy cô.

Anh nằm mơ thấy cô cười, khuôn mặt rực rỡ, động tác tự nhiên giống như cô vợ nhỏ chờ đợi chồng về nhà, tay kéo kéo cánh tay của anh nũng nịu nói: “Làm sao bây giờ anh mới trở về nhà, em đợi anh rất lâu rất lâu rồi.”

Có thể tưởng tượng như thế, anh không đành lòng để cho cô đứng trong gió lạnh ở cửa ra vào run lấy bầy chờ anh, anh nghĩ tiếp tục phản bác, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ bá đạo hơn, há mồm một chữ “Không.” Còn chưa có phát ra, Tăng Tĩnh Ngữ liền cắt đứt lời anh nói, bỏ lại một câu một câu “Em đã quyết định, cứ như vậy đi.” Liên tục tiếp cúp điện thoại.

Thiệu Tuấn ba giờ bốn mươi chiều đến trạm xe lửa, Tăng Tĩnh Ngữ mới ăn xong cơm trưa liền như ngựa không ngừng vó (ý nói là chạy đi đón người ta nhanh như ngựa đó) đánh hướng trạm xe lửa đuổi tới. Trước khi ra cửa gửi một tin nhắn cho Thiệu Tuấn nói cho anh biết mình đã xuất phát, nhà cô cũng gần thành phố Y, ngồi xe nhiều nhất mất nửa tiếng đi đường, đại khái khoảng hai giờ sau xe tới, vừa nghĩ rất nhanh sẽ có thể nhìn thấy Thiệu Tuấn, cô đã cảm thấy cực kỳ hưng phấn, khi xuất phát thậm chí còn ngậm nga một bài.

Trên xe lửa, sắc mặt Thiệu Tuấn nặng nề, nhìn chằm chằm phong cảnh ngoài cửa sổ, từng hàng từng hàng cây đã rụng hết lá, bầu trời cũng lặn xuống rất nhanh, phản chiếu những tia sáng lẻ loi, Thiệu Tuấn cảm thấy mỗi một phút sao lại trôi qua gian nan thế kia. Cũng không biết Tăng Tĩnh Ngữ hiện tại đến nơi chưa, có mang dù hay không, mặc quần áo đủ dày không.

Vào giờ cao điểm, khắp nơi ở trạm xe lửa đều là cảnh người người xách hành lý đi về cùng người nhà. Nhiệt độ dưới 10 độ C, hơi thở thổi ra toàn bộ hóa thành sương mù. Tăng Tĩnh Ngữ đang nhón chân lên, hai tay chống ở cửa kiếng đưa cổ dài ra, không ngừng tìm kiếm xung quanh.

Tổng cộng có mười hai cửa lên xuống, bên trong chật ních rồi, Tăng Tĩnh Ngữ mắt thấy nhìn đến Thiệu Tuấn mặc quần trang xanh lá ở bên trong, giống như là phản xạ có điều kiện gọi một câu: “Thiệu Tuấn, em ở đây này.”

Mặc dù âm thanh Tăng Tĩnh Ngữ khá lớn, nhưng cách thủy tinh, hơn nữa bên trong vốn là huyền ảo, cho nên Thiệu Tuấn căn bản là không thể nghe được cô gào thét, vậy mà, nhưng vào lúc này, trong cửa Thiệu

Tuấn đột nhiên xoay đầu lại, giống như tâm ý tương thông với nhau, tầm mắt lại vừa vịn rơi vào chỗ cửa kính, nơi Tăng Tĩnh Ngữ đang đứng.

Sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ là đám người, nhìn ra được, cô một chút không gian cũng không có, nhưng trên mặt của cô lại cười rực rỡ khác thường, mặc dù không nghe được cô nói cái gì, nhưng có thể từ trên môi nhìn ra cô đang gọi “Thiệu Tuấn.”

Một khắc kia, Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy ấm áp, dường như ngay cả nhiệt độ không khí cũng lập tức lên cao, anh cứ như vậy thẳng tắp nhìn cô, khóe miệng chứa đựng một tia cười yếu ớt, thân thể theo chặt chẽ sóng người cơ giới đi về phía trước.

Rốt cuộc gặp được sao? Anh thậm chí có loại cảm giác không quá chân thật, cho đến ra đứng ở cửa, Tăng Tĩnh Ngữ chen tới ôm lấy anh, khuôn mặt lạnh lẽo dán thật chặt ở trên cổ anh, cảm xúc chân thật kích thích thần kinh của anh, từng cái tế bào đều ở đây kêu gào đây là sự thực, anh rốt cuộc đã trở lại.

Thiệu Tuấn bị cô xô lui về phía sau một bước, ngay sau đó vội vàng giơ tay lên ôm lấy cô. Lúc này dòng người còn chưa tan đi, sau lưng lục tục còn có người đi ra, hai người đứng ở cửa ra vào thỉnh thoảng bị người ta đẩy một cái chen xuống, Thiệu Tuấn trong tay xách theo túi hành lý, trong ngực lại ôm người, lập tức tìm không thấy lối ra trong đám người, chỉ đành phải tận lực che chở Tăng Tĩnh Ngữ, cố gắng không để cho cô bị người khác đụng vào.

Tăng Tĩnh Ngữ gắt gao mà ôm lấy cổ của anh, dùng tốc độ nhanh nhất nói: “Có nhớ em hay không, có nhớ em hay không, có nhớ em hay không?”

Lúc này tình trạng Thiệu Tuấn không được phép phân tâm, nên không nghe thấy Tăng Tĩnh Ngữ nói cái gì, chỉ là theo lời của cô máy móc tái diễn: “Suy nghĩ một chút đi.” Nhưng ánh mắt lại vẫn như cũ cảnh giác nhìn chằm chằm dòng người đi ra, thời khắc chú ý không để cho Tăng Tĩnh Ngữ bị đụng đến.

Dĩ nhiên, anh là hoàn toàn không có ý thức được mình nói cái gì, anh biết rõ Tăng Tĩnh Ngữ là một cô gái hấp tấp, làm chuyện gì cũng là xuất phát từ sở thích của mình, cho nên anh phải thời khắc cảnh giác, tránh cho cô gái này lại xảy ra chuyện gì, vậy mà Tăng Tĩnh Ngữ không nghĩ như vậy.

Thiệu Tuấn câu kia “Suy nghĩ một chút đi.” Như là quả bom trong lòng cô, nổ cho cô đến ngoài khét trong sống, phải biết người này biến thái nhưng một chút xiu lời ngon tiếng ngọt đều nói không ra miệng, mỗi lần buộc anh nói, không phải cứng rắn nói sang chuyện khác chính là trực tiếp cúp điện thoại, cô rất tức giận, hận không thể cắn chết anh được, nhưng ai biết hôm nay đột nhiên lại nói như vậy, hơn nữa còn nói thuận miệng như vậy, thật sự là xưa nay chưa từng thấy.

Tăng Tĩnh Ngữ hết sức kích động, cũng không để ý bây giờ là trường hợp nào, trực tiếp đem mặt Thiệu Tuấn của hôn lên. Khi đôi môi truyền đến cảm giác lạnh lẽo thì Thiệu Tuấn đã hoàn toàn lâm vào mê muội, con mắt anh chợt phóng đại, mặt kính ngạc nhìn chằm chằm mặt Tăng Tĩnh Ngữ.

Tăng Tĩnh Ngữ cũng không có quá nhiều động tác, chỉ là đơn giản dán lên bờ môi của anh, lỗ mũi chống đỡ lỗ mũi, đuôi lông mày ở giữa mang theo nụ cười, đôi mắt của cô lớn mà hẹp dài, cô cười làm cho đuôi mắt thoáng nâng lên, mang theo một dòng lệ hoặc như có như không, con ngươi của cô giống như ngọc trai đen, đen nhánh mà thuần túy, lóe sáng làm cho người ta không dời mắt được đi.

Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy cả người giống như bị điện giật tê rần, thân thể đột nhiên cứng đờ, không kiềm hãm được nuốt nước miếng một cái, hạ thân bắt đầu đột nhiên sưng lên. Động tác này của Tăng Tĩnh Ngữ kéo dài mấy giây, sau đó đầu cô lại dựa lên trên vai Thiệu Tuấn, dí má vào cổ anh, hơi thở ấm áp phả lên da, có chút ngứa ngứa.

Toàn thân Thiệu Tuấn cảm giác đều tập trung vào cổ, anh còn nhớ rõ ban đầu ở cửa quán rượu, toàn thân Tăng Tĩnh Ngữ mặc váy đỏ, phong tình vạn chủng, ôm cổ anh không ngừng hôn, đầu lưỡi ướt mềm bí mật quét qua trên cổ, da nhẵn nhụi, cái loại đó cảm giác tê liệt trong nháy mắt xông lên đại não.

Thiệu Tuấn gồng cơ thể lên không dám động, duy trì tư thế ôm, cho đến khi dòng người thối lui anh mới chậm rãi rũ tay xuống buông cánh tay Tăng Tĩnh Ngữ ra.

Rời khỏi sự ấm áp ôm trong ngực Thiệu Tuấn, Tăng Tĩnh Ngữ bất thành linh rùng mình một cái. Cô không mặc nhiều, trên người mặc áo màu trắng, phía dưới là quần jean dài, cuối cùng chân mang giày cao gót,

cũng không biết cô ở chỗ này chờ bao lâu, gương mặt cùng lỗ mũi lạnh đỏ bừng một mảnh, Thiệu Tuấn nhìn cô có vẻ rất lạnh, không nhìn được lại đưa tay ôm bả vai của cô.

Tăng Tĩnh Ngữ mặt mày mỉm cười nhìn động tác của anh, phối hợp hướng trên người anh nhích lại gần, cười hì hì nói: “Em mới rồi vừa nghe được tiếng nuốt nước miếng.”

Thiệu Tuấn: “.” Anh đột nhiên dừng lại, chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, cả khuôn mặt giống như bị đốt cháy, mới vừa rồi Tăng Tĩnh Ngữ cử động thân mật để cho anh từ trước đến nay không có muốn hôn cô, đột nhiên sinh nhiệt —— anh có phản ứng.

Anh từ trước đến giờ khó chịu, cái gì cũng thích giấu ở trong lòng, đột nhiên bị người ta nói đâm thủng mặt nạ nguy trang khiến cho anh cảm giác bản thân giống như bị người ta lột sạch quần áo đứng dưới ánh mặt trời, cả người bị Tăng Tĩnh Ngữ nhìn thấu toàn bộ, có loại cảm giác xấu hổ đến không có lỗ lẽ mà chui xuống .

“Sao lại không đi.” Tăng Tĩnh Ngữ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Thiệu Tuấn, “Nha, mặt của anh sao lại đỏ như vậy, anh bị sốt à?” Nói xong còn làm như có thật đưa tay đi sờ trán Thiệu Tuấn một cái.

Sắc mặt Thiệu Tuấn nhất thời thay đổi rất khó coi, cau mày ngăn Tăng Tĩnh Ngữ dính tay vào trên trán anh, giọng nói cứng rắn nói: “Anh không sao, đi thôi.”

Tăng Tĩnh Ngữ có chút khó hiểu, mới vừa rồi còn thật tốt, thế nào lập tức liền thay đổi nhanh như vậy. Cô hết sức buồn bực bĩu môi, hấp ta hấp tấp đi theo sau.

Hai người song song đi về phía trước, trải qua gió lạnh thổi, nhiệt độ thân thể Thiệu Tuấn hạ không ít, lúc này mới dám quay đầu lại nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, “Em làm sao vậy, nãy giờ không nói gì?” Anh không chút nào nhận ra sắc mặt mình lúc này rất khó coi, nhưng mới một lát sau vẻ mặt lại như không có gì, Tăng Tĩnh Ngữ hận a, thật sự là. Hận không thể dùng một chưởng đánh chết anh.

31. Chương 31

Gió Bắc thổi qua, bầu trời thật giống như muốn sụp xuống, vốn là có trận mưa nhỏ rơi tí tách bây giờ lại to lên, giọt mưa lớn như hạt đậu rơi trên đất vang sào sạt, văng lên vô số bọt nước. Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng tức giận chưa tiêu, kìm nén bực bội cùng Thiệu Tuấn so chiêu, như thế nào cũng không để ý anh, cũng không quan tâm mưa có bao nhiêu, trực tiếp hưởng trong mưa đi tới.

Thiệu Tuấn nhanh tay nhanh mắt vội vàng kéo cô lại, hai người đứng ở hành lang cửa ra vào cau mày nhìn trận mưa to ngoài kia.

Thiệu Tuấn rất rối rắm, tục ngữ nói không sai, lòng của con gái, giống như kim dưới đáy biển, thật sự là một chút cũng không sai a, mới vừa rồi còn thật tốt, lập tức cũng có thể tức giận như vậy? Anh có chút khản trương kéo kéo cánh tay Tăng Tĩnh Ngữ, có chút ý tốt đề nghị: “Chờ đợi cũng không phải là biện pháp hay, chúng ta cũng nên trở về đi thôi.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghiêng đầu nhìn anh một cái mặc cho anh dắt đi, nhưng miệng nửa chữ cũng không hé môi, như thế nào cũng không chịu nói chuyện. Thiệu Tuấn đem hành lý đặt ở bên chân Tăng Tĩnh Ngữ, mình vọt vào trong mưa đi tìm xe taxi.

Nhìn bóng lưng Thiệu Tuấn đi xa, Tăng Tĩnh Ngữ rất là mờ mịt, thật ra thì cô cũng không biết mình tức cái gì, tính tình Thiệu Tuấn khó chịu cô so với bất kỳ ai đều hiểu rõ hơn, nửa ngày nói không ra một câu dễ nghe. Chỉ là có lúc cô cảm thấy thật đáng yêu, nói thí dụ như lúc bị cô đùa giỡn mặt đỏ tới mang tai, có thể có lúc cô lại cảm thấy anh rất đáng ghét, cũng tỷ như mới vừa rồi, đối với sự nhiệt tình của cô không có một chút phản ứng, hơn nữa gương mặt còn lạnh lùng, giống như thiếu anh 100 vạn, nói thế nào cũng là mấy tháng không thấy, chẳng lẽ anh liền một chút cũng không muốn cô? ? ?

Vẻ mặt giận dữ của Tăng Tĩnh Ngữ vẫn kéo dài đến khi lên xe, hai người cùng nhau ngồi ở phía sau, Thiệu Tuấn mới vừa mặc mưa, trên người ướt nhẹp, cho nên cố ý cùng Tăng Tĩnh Ngữ vẫn duy trì một khoảng cách, Tăng Tĩnh Ngữ tức giận nhìn anh chằm chằm, tức giận nói: “Anh ngồi xa như vậy làm gì.”

Thiệu Tuấn thấy Tăng Tĩnh Ngữ cuối cùng cũng để ý tới mình rồi, trên mặt vui mừng, vội vàng giải thích: “Anh sợ làm quần áo em ướt.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghiêng người sang nhìn chòng chọc vào anh, Thiệu Tuấn bị cô nhìn trong lòng có chút sợ hãi, cau mày, không nhận được đưa tay sờ sờ mặt anh, mới vừa mặc mưa, trên tóc còn ướt, nước mưa theo da thịt chảy từ trên trán dọc xuống gò má rồi tới cổ, Tăng Tĩnh Ngữ vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ là giờ tay lên thay anh lau lau nước mưa trên mặt anh.

Trên tay cô vẫn đeo bao tay thật dày, cho nên tay cô rất ấm, ngón tay mảnh khảnh giống như mang theo lửa, từ cái trán một tắc một tắc đốt tới cằm, Thiệu Tuấn ngơ ngác nhìn cô, cho đến khi cô dừng lại động tác mới tỉnh táo lại, lập tức tóm cô tay, túm thật chặt ở lòng bàn tay.

Anh nghĩ, mặc dù nói không biết cô đang giận cái gì, nhưng nhìn bộ dáng bây giờ, chắc là cô đã hết giận rồi. Vì vậy to gan nắm chặt tay Tăng Tĩnh Ngữ, cho dù cô cố gắng tránh thoát cũng không chịu buông ra.

Tăng Tĩnh Ngữ thử mấy lần, thấy không thoát được liền buông tha, nhưng trên mặt vẫn còn duy trì vẻ mặt nguội lạnh, tức giận, giận dữ quay đầu đi chỗ khác, nhưng khóe miệng không nhận được hiện lên một tia cười yếu ớt.

Nhà cũ trước của gia đình Thiệu Tuấn mấy tháng trước đã phá bỏ và đã dọn đi, mẹ Thiệu cảm tiền bồi thường sau đó trong vòng ba ngày đã mua được phòng ở mới, phòng ốc diện tích so với trước thì lớn gấp hai lần, tiền bồi thường chỉ đủ giao tiền đặt cọc (*trong mua trả góp), mẹ Thiệu bắt đầu nhìn thời gian có chút do dự, nhưng sau Thiệu Tuấn lại nói mua lớn một chút cũng tốt, tốt nhất là ba phòng một phòng khách, kết hôn có thể dùng làm tân phòng, hơn nữa phòng ốc khá lớn mẹ Thiệu có thể ở cùng bọn anh. Về phần tiền trả góp, có thể mỗi tháng trích một phần từ tiền lương trong thẻ của anh, như thế mẹ Thiệu mới hạ quyết tâm mua căn nhà đó.

Lúc mẹ Thiệu dọn nhà Tăng Tĩnh Ngữ cũng tới giúp một tay, mẹ Thiệu rất nhiệt tình giữ cô ở lại ăn cơm trưa, sau lại thấy nơi này cách cũng gần trường đại học X, cô lại tới mấy lần, đối với nơi này cô đã được tính là người `justifyRight` quen cửa quen ngõ rồi.

Xuống xe, Thiệu Tuấn xách theo hành lý đi theo sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ, hai người trước sau đi vào tòa nhà. Nơi này phòng ốc tuy là mới xây, nhưng tầng lầu không cao, không có thang máy, lúc này đã là hai mươi chín tháng chạp, ngày hôm sau chính là đêm 30 rồi, mọi người vội vàng làm đồ tết, trong hành lang khắp nơi đều là người lui tới bầy biện.

Mới đến lầu bốn, hai người đã đi gần gần mười phút, mẹ Thiệu đã sớm không chờ nổi, đã sớm đứng ở cửa nhà nhìn, mới vừa nhìn thấy bóng dáng của Thiệu Tuấn liền lập tức nghênh đón, nhận lấy hành lý trong tay Thiệu Tuấn, kích động nói: “Cuối cùng cũng trở lại, mẹ đã đợi gần nửa ngày rồi.”

Vào cửa, mẹ Thiệu hưng phấn lôi kéo Thiệu Tuấn giới thiệu nhà mới bọn họ.

Phòng ốc tổng cộng 100m², ba phòng một phòng khách, trừ gạch men sứ nát trên nền nhà và trên tường quét vôi ở ngoài một chút, thì không có lắp đặt bất kỳ thiết bị gì, thứ nhất là trong nhà vốn không có tiền, thứ hai là, mẹ Thiệu nghĩ chờ tới lúc Thiệu Tuấn kết hôn rồi tu sửa một thể, đến lúc đó cũng để dành rồi có thể sửa sang, trang hoàng tốt hơn chút, miễn cho bị người khác coi thường.

Từ chỗ cửa ra vào chia làm hai, bên trái là phòng ăn, bên phải là phòng khách, dọc theo nơi cửa ra vào là lối đi nhỏ rộng một mét, bên trái lối đi nhỏ chỉ có một gian phòng, căn phòng này rộng nhất, mẹ Thiệu để lại cho Thiệu Tuấn, theo như ý tưởng của bà thì tương lai con trai kết hôn có thể dùng để làm phòng ngủ chính, phía bên phải có hai gian phòng, một là gian phòng ngủ của mẹ Thiệu, một phòng còn lại mẹ Thiệu dùng để để hàng hóa.

Phòng của Thiệu Tuấn khá lớn, hơn nữa làm cho người ta cảm giác một loại rất trống trải, trong phòng chỉ có một tủ treo quần áo cũ, cùng một cái giường Simmons mới mua. Cả thân giường toàn là màu trắng, trắng như tuyết, lưng dựa rất cao, cũng là màu trắng, bên trong bằng da bọc bọt biển, ở giữa là nút cài

màu trắng, chỗ cài nút lõm vào trong, liên tiếp. Ga giường hình chữ nhật, màu lam, tạo ra một cảm giác rất thuần túy và tinh khiết.

Thiệu Tuấn từ tiểu học mãi cho đến tốt nghiệp đại học đều ngủ chẵn đêm nằm dưới đất, cũng không phải mẹ Thiệu không mua được giường, mà là trong nhà quá nhỏ, căn bản không có chỗ bày một giường lớn nữa, vì thế mẹ Thiệu vẫn cảm thấy rất hổ thẹn, lần này rốt cuộc mua được phòng ốc rồi, có đầy đủ không gian để bày giường, kết quả là mẹ Thiệu nhất thời kích động, mua giường hai người theo phong cách hoàng gia Châu Âu, mẹ Thiệu vô cùng hưng phấn giới thiệu ưu điểm cái giường này với Thiệu Tuấn, đem những lời của nhân viên hướng dẫn về cái gì chất liệu cao su rất được ưa chuộng, cái gì nước sơn bảo vệ môi trường, chống biến dạng,..., nói không ngừng.

Tăng Tĩnh Ngữ đứng ở cửa bên cạnh, nhìn cười đến nghẹn, cái giường này lúc cô lần thứ hai tới mẹ Thiệu cũng đã nói với cô như thế, cho nên cô cũng không cảm giác quá mới mẻ. Ngược lại Thiệu Tuấn, đi lên phía trước rất nghiêm túc nhìn mấy lần.

Thiệu Tuấn đứng lên rất hưng phấn, khoe miệng luôn chứa đựng nụ cười thản nhiên. Lúc anh còn nhỏ vẫn ngủ ghế sa lon, trưởng thành không phải ngủ trên sofa liền ngày ngày ngã ra đất ngủ, lúc còn nhỏ anh đã có khát vọng có một cái giường của riêng mình, chẳng qua khi đó trong nhà vô cùng khó khăn, điều kiện gia đình không cho phép, anh chỉ phải đem nguyện vọng này dần xuống đáy lòng giấu đi, rất sợ làm ẹ anh đau lòng.

Vật đổi sao dời, hiện tại gia cảnh tốt hơn rồi, nguyện vọng lúc nhỏ của anh rốt cuộc cũng thực hiện được, mặc dù không tính là chuyện lớn gì, nhưng có thể làm trong lòng anh vui mừng, lập tức ngồi xuống, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chần bồng thật đầy đặn nhưng cũng rất mềm mại, mẹ Thiệu thấy con trai hài lòng gương mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng, lại nhìn Tăng Tĩnh Ngữ đang đứng ở cửa, rất thức thời lưu lại một câu: “Con trước đem hành lý cất đi, mẹ đi hâm nóng thức ăn. Một lát ăn cơm sẽ gọi hai đứa.” Nói xong liền đi.

Mẹ Thiệu ra cửa, Tăng Tĩnh Ngữ đứng ở bên cửa rất thuận tay liền đem cửa đóng lại. Thiệu Tuấn nghe tiếng ngắt đầu, mặt mày mỉm cười nhìn hướng Tăng Tĩnh Ngữ.

Lông mày anh rất đẹp, sống mũi cao, lúc cười lên mắt vẫn mở thật to như cũ, sáng ngời như ánh sao bập bùng trong đêm tối. Tăng Tĩnh Ngữ bộ dáng thần thần bí bí, không tự chủ được hướng anh đi tới.

Thiệu Tuấn cánh tay dài đuổi một cái, chợt đem Tăng Tĩnh Ngữ ôm lấy, Tăng Tĩnh Ngữ thuận thế ngồi ở trên đùi anh, đôi tay nắm cả cổ của anh, có chút treu ghẹo nói: “Thế nào, một cái giường lớn đã đủ làm cho cái người này hưng phấn như vậy sao?”

Thiệu Tuấn cũng không thêm để ý giọng nói của cô, thân mật vui mắt ở vai của cô, thật trầm thấp “Ừ.” một câu, anh nói: “Lúc anh còn nhỏ đặc biệt mong muốn phải có một cái giường của riêng mình, nhưng trong nhà quá nhỏ coi như mua rồi cũng không để được.”

Giọng nói của Thiệu Tuấn nhàn nhạt, không có chút bi thương nào, chỉ là thuần túy trần thuật ý nghĩ của mình, nhưng bình thản như vậy khiến Tăng Tĩnh Ngữ cảm thấy khó chịu, rất đau lòng, càng thương càng xót. Đều là những đứa trẻ lớn lên trong một gia đình đơn thân, nhưng ba cô cho tới bây giờ đều là cho cô những gì tốt nhất, từ ăn đến mặc, thậm chí là đi học, cô cho tới bây giờ cũng không có buồn, cô không cách nào thể nghiệm khát vọng có một cái giường cho riêng mình của Thiệu Tuấn, nhưng cô lại cảm thấy đau lòng thay cho Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn trước kia vẫn hỏi cô tại sao thích anh, cô luôn không trả lời được, vì vậy anh cho rằng là bởi vì chính mình lớn lên đẹp trai mới bị cô xem trọng, cho nên những vết thương trên lưng cũng không dám cho cô nhìn, rất sợ bị cô ghét bỏ. Khi đó cô không hiểu, cảm thấy Thiệu Tuấn chuyện bé xé ra to, nhưng đến tận bây giờ cô mới hiểu được những lo lắng và sợ hãi trong lòng Thiệu Tuấn, trừ tình thương của mẹ, anh không có gì cả, anh đem tất cả khát vọng của mình đè nén ở trong lòng, chưa bao giờ nói ra với bất luận người nào.

Anh cho đến bây giờ cũng chưa từng nói thích cô, nhưng không nói cũng không có nghĩa là không thích. Giống như anh khi còn bé khát vọng có một cái giường, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng nói với mẹ Thiệu nói, bởi vì biết như vậy sẽ gia tăng gánh nặng cùng áy náy ẹ Thiệu.

Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên dang tay ôm chặt Thiệu Tuấn, hận không thể đem anh ăn vào trong, cái loại đau lòng đó ùn ùn kéo đến, đánh tới, cô nổi điên muốn tìm lối ra để phát tiết.

Thiệu Tuấn bị cô siết có chút không thở nổi, định đưa tay kéo cô ra, nhưng còn chưa có đụng tay của cô liền bị người đụng ngã, phía sau là tấm nệm mềm mại, trước mặt thì Tăng Tĩnh Ngữ đẹp rực rỡ, chỉ thấy cô nằm ở ngực anh, anh thậm chí có thể cảm giác rõ rệt vật mềm mại trước ngực cô nhô ra, anh chỉ cảm thấy trong lòng không khỏi căng thẳng, sau đó không đợi anh kịp phản ứng, Tăng Tĩnh Ngữ đã hôn lên bờ môi của anh.

Lúc này cô giống như là dân chạy nạn đói bụng mấy ngày, động tác mạnh mẽ, hận không thể một hơi bắt anh nuốt vào trong bụng.

Thiệu Tuấn vừa bắt đầu bị động tác đột nhiên và to gan của cô hù dọa, nhất thời chưa kịp phản ứng, bị cô đoạt thể chủ động, vậy mà rất nhanh anh liền đối bị động làm chủ động, khéo léo lật người một cái, đem Tăng Tĩnh Ngữ đè thật chặt ở phía dưới.

Anh cũng rất đói khát, mấy tháng không thấy, chỉ nghĩ thôi tâm đã đau rồi, hôm nay ôn hương nhuyễn ngọc nằm trong ngực, làm sao có thể nhịn được.

Nếu như nói mới vừa rồi Tăng Tĩnh Ngữ quấn lấy anh giống như con thú nhỏ ngây thơ, như vậy giờ phút này Thiệu Tuấn tuyệt đối là một con mãnh hổ động dục, anh sử dụng cánh tay sắt thép tráng kiện gắt gao đem Tăng Tĩnh Ngữ siết tại trong ngực, không cho phép cô nhúc nhích chút nào, đầu lưỡi linh xảo cạy cánh môi mềm mại của Tăng Tĩnh Ngữ ra, từ hàm răng đến cái lưỡi, một đường công thành đoạt đất, cuối cùng quấn cô, cùng cô chơi trò lưỡi truy lưỡi, rượt đuổi nhau.

32. Chương 32

Người ta nói đàn ông ngoài mặt càng lạnh lùng bên trong càng mãnh liệt, bọn họ cho đến bây giờ chưa từng nói bất kỳ lời ngon tiếng ngọt nào, không có bất kỳ hành động đùa giỡn nào quá đáng, bất tri bất giác bị phá hủy phòng tuyến, cho là người này là người chính phái, người khiêm tốn, quen không biết, đàn ông như vậy, thật ra còn đáng sợ hơn.

Mà khi Tăng Tĩnh Ngữ hiểu được đạo lý này thì đã muộn.

Chỉ thấy đầu lưỡi người khác linh xảo đuổi sát cô không thả, liếm láp gặm cắn, ở trong miệng cô tìm tòi mọi ngõ ngách, khuynh thành chiếm đất, giống như hận không thể đem năm tháng nhớ nhung này hòa tan toàn bộ ở nơi này kích liệt ôm hôn.

Tăng Tĩnh Ngữ cho tới bây giờ cũng không biết Thiệu Tuấn có vẻ mặt đói khát thế này, tuy nói trước kia anh cũng có thời điểm quá khích động, nhưng giờ phút này kích động đã không đủ để hình dung hành vi của anh rồi. Anh không chỉ có cường thể khổng lồ tay chân của cô, càng khoa trương hơn, anh hôn đã từ bên môi chậm rãi lan tràn ra, một đường liếm hôn đến bên tai của cô, tiếp đó lại mập mờ đem vành tai xinh xắn của cô, ngậm vào trong miệng, môi lưỡi mềm mại càng không ngừng liếm láp.

Anh không nhịn nổi tháo khăn quàng cổ trên cổ cô ra, sau đó nhanh chóng đem cả khuôn mặt vùi sâu vào cổ Tăng Tĩnh Ngữ, đầu tiên là ngọt ngào hôn, một tắc một tắc lan tràn ra, thành kính giống như lễ tạ, Tăng Tĩnh Ngữ chỉ cảm thấy trên cổ tê dại một mảnh, cơ thể dần dần mềm nhũn thành một hồ nước xuân.

Tăng Tĩnh Ngữ sớm bị Thiệu Tuấn hôn đến ý loạn tình mê, mặc cho anh ở trên người mình tùy ý làm bậy, Thiệu Tuấn ngay từ lúc ở trạm xe lửa trong lòng đã ngứa ngáy khó nhịn rồi, lúc này mỹ nhân nằm trong ngực càng làm lòng anh thêm sôi sục, bụng dưới truyền đến một chút đau, anh mê muội và ngày càng muốn nhiều hơn, vội vàng đưa tay kéo khóa quần cô xuống, Tăng Tĩnh Ngữ bị anh hôn cảm thấy vừa thoải mái lại vừa khó chịu, trong miệng không nhịn được khẽ hừ một tiếng.

Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy âm thanh kia giống như âm thanh còi thần tiên, nó cũng kinh động giống như Thiên Lôi.

Âm thanh mập mờ ngâm làm cho anh đột nhiên thức tỉnh từ trong ham muốn, anh đây là đang làm gì? Bàn tay dừng ở cổ áo Tăng Tĩnh Ngữ cũng không dám nhúc nhích.

Anh là một người đàn ông bình thường, hơn nữa đang trong thời kì tinh lực thịnh vượng nhất, anh là một người đàn ông, đối với phụ nữ đương nhiên sẽ có những ham muốn, đối mặt với người con gái mình thích, anh không thể nào thờ ơ được.

Giờ khắc này, anh thật muốn là cô, nghĩ thân thể cũng thấy đau, nhưng lý trí lại nói cho anh biết là không thể.

Tăng Tĩnh Ngữ quá trẻ tuổi, thậm chí cô còn chưa tốt nghiệp đại học. Anh là một người đàn ông cực kỳ có trách nhiệm, anh không thể dễ dàng muốn cô như vậy, anh nghĩ thuận lợi vui vẻ cưới cô, anh nghĩ cho cô một hôn lễ lớn, anh nghĩ sẽ dùng hành động để nói cho cô biết, anh xứng đáng để cô gả.

Tâm tư Thiệu Tuấn có sự chuyển biến, đôi tay nắm chặt thành quyền, hết sức đè nén dục vọng xuống đáy lòng, Tăng Tĩnh Ngữ cũng không hiểu, mới vừa rồi còn tốt sao lại đột nhiên ngừng.

“Thiệu Tuấn” giọng nói Tăng Tĩnh hơi khàn khàn lộ ra sự mập mờ, “Anh làm sao vậy?” Cô nghĩ Thiệu Tuấn hiện tại rất muốn cô, cô cũng không có nửa điểm phản kháng, nhưng tại sao Thiệu Tuấn lại đột nhiên ngừng.

Thiệu Tuấn hít một hơi thật sâu, trong lỗ mũi tràn đầy hương chanh nhẹ nhàng khoan khoái trên người Tăng Tĩnh Ngữ, khiến cho anh trong nháy mắt tỉnh táo không ít.

“Em đi ra ngoài ăn cơm trước đi, anh lập tức ra liền.” Giọng nói Thiệu Tuấn hơi có vẻ cứng rắn nói, ngay sau đó cắn răng bỏ dậy từ trên người Tăng Tĩnh Ngữ, đi tới phòng tắm.

2

Ngày giao thừa có tuyết rơi, bông tuyết trắng noãn bay lả tả nhẹ nhàng, trên đất đã sớm có một tầng tuyết thật dày.

Cảnh vật ngoài phòng được bao phủ trong làn áo bạc, bên trong nhà không khí vui mừng.

Trên cửa dán đầy chữ Phúc màu đỏ, trong không khí tràn ngập mùi khắp sủi cảo thơm nức mũi, trên TV, ca sĩ cả người đều mặc quần áo là những màu tươi sáng, vui mừng đang ca hát đầy nhiệt tình

Tăng Trường Quân buổi sáng phải đi thăm chiến sĩ bộ đội, vẫn bận đến hơn chín giờ tối mới trở về, lúc này Tăng Tĩnh Ngữ đang ôm chân ngồi ở trên ghế sa lon xem tiết mục cuối năm, nhìn thấy ba cũng không còn cái vẻ mặt đặc biệt, giống như lơ đãng liếc nhìn, nhân nhạ hỏi: “Ba ăn rồi ă?”

Tăng Trường Quân cởi xuống áo quân phục khoác ngoài dính bông tuyết treo lên, quay đầu nhìn về phía này Tăng Tĩnh Ngữ nói, “Mới vừa rồi ở bộ đội ném mấy cái bánh sủi cảo, chỉ là một chút cũng không đủ no bụng.”

Phải nói là trước đây Tăng Tĩnh Ngữ chưa bao giờ chờ ông, đói bụng liền ăn, thế nhưng một năm nay, cô cùng Thiệu Tuấn qua lại, tiếp xúc nhiều hơn, luôn là hữu ý vô tình bị hiếu tâm của Thiệu Tuấn lây sang, xưa nay chưa bao giờ thấy cô vẫn đói bụng mà ngồi đợi ba cô trở lại.

Bận bịu cả ngày, Tăng Trường Quân cũng là đói lắm rồi, cho nên vào nhà chuyện thứ nhất chính là đi phòng bếp tìm đồ ăn. Nhà bọn họ chỉ có hai người, Tăng Tĩnh Ngữ từ nhỏ đã hồ đồ, căn bản là có thể đoán được cô không vào phòng bếp được, Tăng Trường Quân mỗi ngày loay hoay đến trời đen kịt càng không cần phải nói rồi, cho nên nhà bọn họ mời một người đặc biệt phụ trách quét dọn vệ sinh cùng nấu cơm.

Đêm ba mươi tất cả mọi người nghỉ sớm, để về nhà mừng lễ năm mới, cô giúp việc sớm nấu xong sủi cảo, sau đó về nhà.

Thời điểm sủi cảo mới ra lò cô nghe mùi thơm, tính háu ăn nổi lên nên cô đã ném hai cái, sau lại vừa nghĩ, hôm nay là lễ mừng năm mới, hay là chờ ba cô trở lại cùng nhau ăn, vì vậy rất dụng tâm chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn chờ ba cô trở lại. Trước đây, mỗi lần khi Tăng Trường Quân trở về, bàn sủi cảo này đều chỉ còn có một nửa thôi, nhưng hôm nay mở cái chụp ra vừa nhìn, trên bàn tự nhiên bày đầy thức ăn.

“Tình Ngữ, con còn chưa ăn sao?” Khuôn mặt Tăng Trường Quân thoáng qua một tia nghi ngờ, vừa ngẩng đầu liền thấy Tăng Tình Ngữ bước về phía ông.

“Dạ.” Tăng Tình Ngữ khẽ hừ một tiếng, bước nhanh chân đi tới cạnh bàn ăn, nhứ mày nghiêm mặt kêu to: “Ba, ba nhanh lên một chút mang đi hâm lại, con đã đói đến dẹp bụng rồi.”

Tăng Trường Quân đầu tiên là chết lặng một giây, ngay sau đó kịp phản ứng, mặt cười theo, sáng khoái đồng ý: “Được, được, ta sẽ đi, rất nhanh sẽ có ăn.”

Tăng Tình Ngữ nhếch miệng cười một tiếng, ngồi chờ sủi cải ra lò nóng hổi.

Tăng Trường Quân động tác rất nhanh, mới mấy phút liền đem sủi cải hâm nóng hổi, Tăng Tình Ngữ rất chịu khó chạy vào phòng bếp cầm bát đĩa, trên bàn cơm, hai người cũng ăn rất vui vẻ, hai người bọn họ đã nhiều năm rồi không có an tĩnh ngồi chung một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên như vậy rồi, trong lòng hai người đều thấy rất vui mừng.

Tăng Trường Quân rất vui mừng nghĩ, tiểu nha đầu nhà ông rốt cuộc đã trưởng thành, cũng biết đợi ông cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên rồi, mà đổi thành một bên Tăng Tình Ngữ cũng rất hưng phấn, thừa dịp ba cô vui mừng, hiện tại mở miệng nói với ông chuyện Thiệu Tuấn tới chúc tết, ông cũng sẽ không phản đối.

Bên trong nhà, tràn ngập không khí ngày lễ, trên TV không ngừng truyền đến âm thanh diễn viên hài hước khôi hài, trên bàn cơm, Tăng Tình Ngữ đang kẹp một sủi cải vừa muốn đưa vào trong miệng, lại đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía ba, thử dò xét nói: “Ba, Thiệu Tuấn đã trở lại, con muốn cho anh ấy đến chúc tết ba.”

Tăng Trường Quân nghe vậy ngược lại không có phản ứng quá lớn, rất an tĩnh ăn xong sủi cải trong miệng, sau đó để đĩa xuống, sắc mặt chưa thay đổi, chỉ là giọng nói không nhẹ nhàng giống như lúc này, hơi nghiêm túc hỏi: “Tình Ngữ, con thật quyết định muốn cùng cậu ấy ở một chỗ sao?”

“Ba, lời này của ba có ý gì?” Tăng Tình Ngữ không hiểu hỏi ngược lại, cô đã sớm cùng Thiệu Tuấn ở cùng một chỗ không phải sao?

Sắc mặt Tăng Trường Quân đột nhiên trở nên nặng nề, âm thanh cũng dần dần trầm xuống, ông nói: “Ba không phản đối con và cậu ấy nói chuyện yêu thương, nhưng cha mẹ hai bên đều không nghĩ như nhau, cứ cho là các con lấy được sự đồng ý, chấp thuận của ba mẹ, ngay cả có thể nói là các con lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để kết giao. Thiệu Tuấn, đứa nhỏ này rất tốt, ba cũng vậy rất coi trọng cậu ấy, nhưng công việc của cậu ấy quá nguy hiểm, nói thật, làm một quân nhân, ba có một người con gái như vậy cảm thấy rất tự hào, nhưng làm một người cha, ba không lại hi vọng con tìm một bộ đội đặc chủng làm bạn trai. Quân tẩu tất nhiên vĩ đại, nhưng chưa xót, tịch mịch không đơn giản như trong tương tượng của con đâu.”

Tăng Trường Quân ngữ trọng tâm trường khuyên giải nói, không khó nghe ra, ý trong lời nói của ông còn là thiên về hướng phản đối, cô giống như là lập tức liền thay đổi cả sắc mặt, giọng nói phản bác: “Ba không phải là con, làm sao biết quân tẩu nghĩ rất đơn giản.”

Tăng Trường Quân rất bất đắc dĩ, hòa hoãn một cái, nói tiếp: “Ba không phải phản đối con và Thiệu Tuấn lui tới, chỉ là muốn con phải suy nghĩ kỹ, nếu như con thật sự quyết định phải cùng cậu ấy, như vậy sau này con cũng đừng nói với ba lời hối hận.”

Con gái ông hiện tại mới hai mươi mốt tuổi, chưa bao giờ chịu khổ, cô căn bản không hiểu ý tốt của ông. Ông có chút khổ sở, đứng dậy đi đến cầu thang, nhưng đến nơi cầu thang, không nhịn được lại quay đầu lại nói: “Ban đầu vào lúc kết hôn, ba và mẹ của con rất yêu nhau, bà ấy nói khó chịu thế nào bà ấy cũng nhịn được, vô luận bao lâu bà ấy cũng có thể đợi, nhưng vài năm về sau, lễ mừng năm mới ba không thể trở về nhà, thời điểm sinh con ra ba không thể ở bên cạnh bà ấy, thậm chí là lúc mẹ con ngã bệnh nằm viện ba cũng không thể lúc trở về, bà ấy đã không chịu nổi nữa.”

Những năm này Tăng Trường Quân chưa bao giờ nói bất cứ chuyện gì về vợ trước, Tăng Tình Ngữ cùng cha cô có loại ăn ý quỷ dị, giống như trong sinh mệnh chưa từng người này xuất hiện, cũng là không hề đề cập tới, cô cố chấp cảm thấy mẹ của cô từ bỏ cô.

Mà giờ khắc này, cô ngơ ngác nhìn bóng lưng ba cô đi xa, chỉ cảm thấy cái bóng lưng kia mang theo một cổ cô tịch cùng đau thương khó nói lên lời. Thật ra thì trong lòng ba cũng oán, ông buông tha ẹ, nhưng là

trong lòng vẫn oán mẹ như cũ, oán bà không giữ lời hứa, oán bà rời đi trước hết, rõ ràng nói có thể nhin, rõ ràng nói gần nhau cả đời, thế mà nửa đường lại đổi ý.

Như vậy Thiệu Tuấn, nếu như sau này cô cũng đổi ý, anh sẽ so với ba cô càng bị thương hơn, càng sụp đổ hơn.

Không, sẽ không, cô không giống như mẹ mình, cô sẽ không, tay Tăng Tĩnh Ngữ chột nắm chặt thành quả đấm, tự nói với mình, cô sẽ không, cô sẽ không.

Cô cơ hồ là không kịp chờ đợi chạy về phòng ngủ cầm điện thoại, Thiệu Tuấn phút chốc nhận điện thoại kia, cô chỉ cảm giác tim mình giống như muốn nhảy ra từ lồng ngực.

Cô máy móc nói: “Thiệu Tuấn, em muốn gặp anh, em muốn gặp anh, em muốn gặp anh, em muốn gặp anh.”

Giờ khắc này, cô giống như nổi điên, muốn gặp đến Thiệu Tuấn, khi lần đầu tiên gặp nhau, anh phạt cô đứng tư thế đứng tấn, lúc hành quân uy nghiêm không cho xen vào, lúc bị thương một người nằm lỳ ở trên giường cô đơn cùng tịch mịch, lúc cự tuyệt cô chua cay cùng bất đắc dĩ, lúc hôn cô kích động cùng nhiệt tình, từng vẻ mặt của anh, mỗi một lần động tâm tình, cũng thấy khuôn mặt cô phóng đại trong con người, vô hạn phóng đại, tất cả những kỉ niệm đi qua giống như bộ phim điện ảnh kéo dài, một màn lại một màn, ở trong đầu cô liên tục hiện lên.

“Tĩnh Ngữ, em làm sao vậy, em đừng vội, từ từ nói.” Thiệu Tuấn đột nhiên bị giọng nói khác thường của cô hù dọa, tâm nhất thời thót lên tới cổ họng, hít sâu vài cái, mới khiến tâm tình của anh bình phục.

Lúc này tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ đặc biệt kích động, lời nói kia của ba cô giống như một quả bom còn đang trong đầu, làm lý trí cô phát nổ hồn bay phách tán, phải nói là, trên đời này người cô hận nhất, chính là mẹ cô, tại sao bà ấy lại bỏ cô lại khi cô còn rất nhỏ chứ, mười mấy năm qua đối với cô bà chẳng quan tâm chút nào, hơn nữa quan trọng nhất là, lấy kinh nghiệm, căn bản cô không thể giải thích vì sao mẹ của cô lại làm như vậy, cô cảm thấy mẹ cô rất không có trách nhiệm, cô vô cùng thống hận hành vi bỏ chồng quên con của mẹ cô.

Nghe giọng của ba, giống như căn bản không tin tưởng cô có thể làm được, thậm chí là cảm thấy cô còn không bằng mẹ, cho nên, cô vội vàng muốn chứng minh mình, muốn chứng minh mình sẽ không bước theo gót mẹ cô, cô là thật lòng yêu Thiệu Tuấn, cô sẽ luôn luôn đi cùng anh, cho dù là con đường phía trước khó đi hơn nữa.

33. Chương 33

Lúc nhận được điện thoại thì Thiệu Tuấn đang cùng mẹ Thiệu ngồi ở phòng khách xem ti vi, lúc trước, anh lần nào cũng sẽ cùng mẹ anh cùng nhau đón giao thừa, nhưng khi nhận điện thoại của Tăng Tĩnh Ngữ, anh rõ ràng không ngồi yên, cầm áo khoác liền hướng cửa đi.

“Đã trễ thế này con còn đi đâu thế?” Mẹ Thiệu ở phía sau kêu to.

“Mẹ, con đi ra ngoài có chút việc, có thể sẽ rất khuya mới trở lại, mẹ trước ngủ đi.” Sau đó vội vã đổi giày bước nhanh đi ra cửa.

Lên taxi Thiệu Tuấn nhắc tin cho Tăng Tĩnh Ngữ: Tĩnh Ngữ em làm sao vậy?

Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng kìm nén bức bối không muốn nói chuyện, nhìn chằm chằm di động nhìn thật lâu, nhưng cô không nhả trả lời.

Tin nhắn không có chút tin tức hồi âm, hơn nửa giờ cũng không có âm báo, trong lòng anh càng khấn trương. Anh nỗ lực nhớ lại lời Tăng Tĩnh Ngữ mới vừa nói, vội vàng mang theo một dòng đau thương đậm đặc, anh không phải một người nhạy bén trong tình cảm, nhưng, thế nhưng anh lại cảm thấy tâm tình Tăng Tĩnh

Ngũ đang rất bị thương, thời điểm cô yếu ớt luôn lặp lại cùng một câu nói, tựa như mới vừa rồi như vậy, câu kia “Em muốn gặp anh” có vẻ như thể bất lực, anh nghe xong, trong lòng như bị kim đâm.

Tăng Tĩnh Ngũ hẹn Thiệu Tuấn gặp mặt ở quảng trường văn hóa T, nơi đó trong ngày thường rất náo nhiệt, có một vài nhóm nam nữ trời vừa tối liền tụ tập tại nơi đó nhảy múa nhộn nhịp, hơn nữa vừa đến tết còn có thể phóng pháo hoa, đêm ba mươi, vậy thì càng là náo nhiệt. Bốn phía đèn lồng đỏ lớn cũng vui mừng, trung tâm còn có một đèn lồng màu đỏ, ngay phía trước quảng trường trên màn hình TV đang trực tiếp mùa xuân liên hoan văn hội.

Bông tuyết chẳng biết ngừng lúc nào, đã qua mười một giờ, trên quảng trường du khách đi lại rất đông để xem pháo hoa, thời điểm Thiệu Tuấn tới, Tăng Tĩnh Ngũ đã đợi gần nửa giờ rồi, không giống với ngày hôm qua, tác phong nhanh nhẹn, hôm nay toàn thân cô đều trang bị rất đầy đủ, khá ấm áp, cái mũ, chụp tai, khăn quàng cổ, cái bao tay, cả người toàn bộ bị quấn lên, chỉ để lại một đôi mắt to, đen nhánh, sáng ngời, thỉnh thoảng nhìn chung quanh.

Thiệu Tuấn không khoa trương giống Tăng Tĩnh Ngũ, chỉ là mặc vào một cái áo khoác màu đen, cũng không có mang khăn quàng cổ, khuôn mặt cũng phơi ra trong không khí lạnh băng, Tăng Tĩnh Ngũ đứng ở lối vào quảng trường, ánh mắt nhìn chằm chằm xe cộ lui tới, lúc Thiệu Tuấn xuống xe cô chớp mắt một cái liền nhận ra anh.

“Thiệu Tuấn. . .” Tăng Tĩnh Ngũ hướng Thiệu Tuấn hô to một tiếng, Thiệu Tuấn phản xạ có điều kiện xoay đầu lại, nếu không phải là Tăng Tĩnh Ngũ gọi, anh nhất định không nhận ra người trước mắt bao bọc toàn thân giống như gấu là bạn gái của anh.

Anh ba chân bốn cẳng đến trước mặt Tăng Tĩnh Ngũ, vừa định mở miệng hỏi cô thế nào liền bị Tăng Tĩnh Ngũ không nói lời nào ôm lấy, Thiệu Tuấn thuận thế trên vòng tay qua hông của cô, bên tai là âm thanh cô nỉ non, không ngừng lặp lại “Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh.”

Thiệu Tuấn muốn nói “Tĩnh Ngũ, anh cũng yêu em.” nhưng nhép nhép môi, cuối cùng vẫn là không nói, chỉ là cánh tay ôm Tăng Tĩnh Ngũ càng siết chặt hơn, cảm thỉnh thoảng ma sát cái mũ lông lá mà Tăng Tĩnh Ngũ đang đội, hai người cũng không có nói chuyện, chỉ là lẳng lặng ôm nhau, thời gian giống như ngừng ở giờ khắc này, ngăn cách ồn ào của trần thế, ở trong thế giới tĩnh lặng chỉ thuộc về hai người bọn họ, ôm nhau tới không biết trời đất gì.

Rốt cuộc, Tăng Tĩnh cũng bình tĩnh lại, lúc này anh mới mở miệng hỏi “Em làm sao vậy?”

Hôm nay tâm tình Tăng Tĩnh Ngũ có chút khác thường, từ trước đến giờ cô luôn hấp tấp nay đột nhiên trở nên không nói một lời, Thiệu Tuấn mặc dù lo lắng, nhưng Tăng Tĩnh Ngũ giống như chủ ý đã định không nói lời nào. Nên anh cũng không ép hỏi nữa, chỉ là lẳng lặng ôm cô, đợi đến khi cô nguyện ý mở miệng nói cho anh biết.

Rất nhanh, tiếng chuông 0 giờ vang lên, pháo hoa trong nháy mắt nhuộm đỏ cả phía chân trời, Tăng Tĩnh Ngũ tránh thoát lồng ngực Thiệu Tuấn, xoay lưng hướng về phía Thiệu Tuấn, đầu rất tùy ý ngã về sau, tựa vào đầu vai Thiệu Tuấn. Dán thật chặt vào lồng ngực bền chắc của anh, hai người cùng nhau ngắm đầu.

Pháo hoa rất đẹp, liên tiếp nổ tung từng cái một, sắc thái rõ ràng, rất nhiều màu sắc, còn bất chợt biến đổi hình dáng, giống như vô số đom đóm trên trung không ngừng bay tán loạn, tiêu hao hết khí lực chỉ vì một phút tỏa sáng rực rỡ, hoa hoa lệ lệ, sau khi vụt sáng thì chết đi. Pháo hoa chỉ bắn nửa giờ, sau đó khôi phục lại cảnh tượng như ban đầu, tất cả lại trở về với sự yên tĩnh.

Tăng Tĩnh Ngũ từng nhìn thấy một câu nói trên web: “Pháo hoa là một kết cuộc bi kịch trong tình yêu, quá trình rung động đến tâm can đã tiêu hao hết tất cả hơi sức, kết cuộc cũng là một

34. Chương 34

Lúc hai người vào nhà Tăng Trường Quân đang ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, thấy hai người vào cửa trong tay một đồng bao lớn bao nhỏ, không khỏi thay đổi sắc mặt, “Tôi thì tôi, mang nhiều đồ như vậy làm gì.”

Thiệu Tuấn từ trước đến giờ luôn ít nói, đối mặt với sự âm trầm của Tăng Trường Quân trong lúc nhất thời không biết nên tiếp lời như thế nào, Tăng Tĩnh Ngữ đối với thái độ của ba cô nhất thời rất thất vọng, cô vốn cho là ba cô sẽ không làm khó Thiệu Tuấn, không ngờ.

“Cái này là anh ấy cho con, ba kích động làm cái gì.” Tăng Tĩnh Ngữ nhanh chóng phản bác lại, cũng may cô cố kỵ Thiệu Tuấn còn ở chỗ này nên không có nói gì lời quá đáng.

Đồng chí quân trưởng lập tức ý thức được mình nói sai, nhưng giải thích lại mất hết mặt mũi, chỉ đành phải cố giả bộ trấn định “Ừ” một tiếng, ông hạ giọng một chút, thả mềm âm điệu nói: “Người đến là tốt rồi, không cần thiết khách khí như thế.”

Hai người vào cửa, cô giúp việc bị đồng chí quân trưởng tạm thời triệu tập trở lại nấu cơm đi tới phía trước nhận túi trong tay hai người, Thiệu Tuấn rất lễ phép nói cảm ơn, làm cô giúp việc một hồi kinh ngạc, cô tới Tăng gia cũng được mấy tháng rồi, nhưng cho tới bây giờ không ai nói với cô nửa chữ cảm ơn, trong lúc nhất thời hảo cảm đối với Thiệu Tuấn không khỏi tăng nhiều, kêu anh một lát ăn lúc cơm ăn nhiều một chút.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy vậy liền đùa, trong lúc bất chợt sinh ra tâm tư trêu ghẹo, mặt lo lắng hỏi: “Cô nấu nhiều cơm không? Trong nhà chúng ta chén thì hơi nhỏ, anh ấy một bữa có thể ăn được mười mấy chén.”

Thiệu Tuấn không giải thích được nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng người kia không chút nào không để ý tới anh, tự nhiên nói qua: “Cô không biết đâu, trước kia anh ấy đều là trực tiếp sử dụng bát tô để ăn.”

Cô giúp việc không nghĩ là Tăng Tĩnh Ngữ lừa dối cô ấy, lập tức kêu lên sợ hãi, “Thật sao, có thể ăn nhiều như vậy, vậy cô phải nấu thêm một chút.” Nói xong xách theo túi vội vã đi tới nhà bếp.

Thiệu Tuấn vốn là còn nghĩ nói Tĩnh Ngữ là đùa giỡn, ai ngờ cô đi quá nhanh, căn bản cũng không cho anh cơ hội nói chuyện, ngược lại Tăng Tĩnh Ngữ ở bên cạnh, che miệng cười vui vẻ đến không ngừng.

Tăng Trường Quân cũng rất im lặng, Tăng Tĩnh Ngữ quá bướng bỉnh, trước kia vì làm ông tức giận, chêu chọc gần mười người giúp việc, sau đó ngay cả người giúp việc bộ dáng hơi đẹp mắt cũng nhìn không quen, liền đem người ta chọc cho tức giận đến nghỉ việc, ông vẫn cảm thấy vị hiện tại này tạm được, tay chân lưu loát, người cũng đáng hoàng, cũng không biết thế sao lại đắc tội với bá vương nhà bọn họ.

“Thiệu Tuấn, lại đây ngồi đi.” Đồng chí Quân trưởng cũng cố kỵ bá vương nhà bọn, giọng nói chuyện hết sức hiền hòa.

Hai người ngồi ở sofa dài đối diện Tăng Trường Quân, Tăng Tĩnh Ngữ sợ không khí nhàm chán, vẫn liền thoảng nói không ngừng, đề tài luôn là sẽ vậy quanh trường đại học X, Thiệu Tuấn cũng tốt nghiệp nơi đó, tương đối có tiếng nói chung.

Trong lúc Tăng Tĩnh Ngữ cố động tuyên dương một năm qua này cô chịu khổ nhọc tinh thần hăng hái cố gắng học tập, không ngừng thổi phồng mình tiến bộ thần tốc như thế nào, từ nợ môn dọc lại nhanh chóng thăng lên đến hơn tám mươi điểm, hơn nữa khoác lác vô sỉ mà nói học kỳ này mình nhất định có thể cầm học bổng. Đem lấy tinh thần không biết xấu hổ tự luyện của cô phát huy vô cùng tinh tế.

Tăng Trường Quân vừa bắt đầu còn thỉnh thoảng đáp đôi lời, nhưng lúc sau đã hoàn toàn nghe không nổi nữa, bá vương nhà ông thích tự luyện, nếu nói “Kiêu ngạo tự mãn” thì cô đúng là người như thế, từ năm nhất đại học đã nói mình có thể cầm học bổng, thế nhưng bây giờ đã là năm ba rồi, còn chưa thấy cô cầm lấy lần nào cả. Thiệu Tuấn ngược lại nghe rất nghiêm túc, hơn nữa vẻ mặt còn rất vui mừng, kết quả là Tăng Tĩnh Ngữ càng dốc lực khoác lác thổi phồng.

Hồi lâu, rốt cuộc cô nói xong lịch sử chói lọi của mình, tiếp theo bắt đầu hỏi ngược lại Thiệu Tuấn: “Anh học đại học được nhận học bổng chưa?”

Thiệu Tuấn rất bình tĩnh nói: “Đã từng nhận rồi.”

“Bao nhiêu?”

“8000, năm bốn anh nhận được học bổng 8000.” 8000 là học bổng cấp bậc cao nhất quốc gia.

“Mẹ nó. . .” Tăng Tĩnh Ngữ không nhịn được nói tục, “Xấu như vậy, em tới bây giờ chưa từng nghe anh nói.”

Thiệu Tuấn rất trả lời thành thật: “Em chưa từng hỏi.”

Tăng Tĩnh Ngữ còn muốn nói, chẳng lẽ em không hỏi anh cũng không nói à, nhưng còn không đợi cô oán trách, Tăng Trường Quân đã cưỡng chế kết thúc cái này chủ đề nhàm chán này, ông nói: “Tĩnh Ngữ, đi phòng bếp xem một chút cơm đã chín hay chưa.”

Lúc này cô mới hồi tưởng lại mình đã làm chuyện tốt gì, mới vừa rồi chỉ lo lừa dối người, căn bản không muốn cơm nhiều như vậy, có thể ăn được hay không xong. Cô muốn đi phòng bếp xem một chút, nhưng ba cô lời nói thẳng thắn, cơm đã sớm nấu xong, hiện tại đi xem có còn kịp hay không, rõ ràng là muốn cô tránh đi. .. Cô cho tới bây giờ cũng không biết loại tình tiết máu chó thể này thể nhưng lại xuất hiện tại trên người mình, cô có chút không vui liếc nhìn ba cô, một mặt quay đầu lại lo lắng nhìn về phía Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn cũng nghe ra ý tứ trong lời nói Tăng Trường Quân, ngược lại anh cảm thấy rất ổn, cùng Tăng Tĩnh nói chuyện lâu như vậy đã sớm không còn khẩn trương, cả người có vẻ bình tĩnh mà trầm ổn, anh nói Tăng Tĩnh Ngữ: “Đi đi, nếu cô ấy thật nấu nhiều như vậy anh nhất định ăn hết.”

Nghe được lời này Tăng Tĩnh Ngữ rất hưởng thụ, mặc dù lời nói Thiệu Tuấn bình thường chỉ có thể theo từ mặt chữ hiểu ý tứ, nhưng cô không nhịn được đem những lời này suy rộng ra, có một loại cảm giác vô luận cô phạm lỗi gì Thiệu Tuấn cũng sẽ bao dung. Tâm tình cô vô cùng tốt, sung sướng nhảy đi.

35. Chương 35

Trong phòng bếp, cô giúp việc đang đứng bên cạnh bếp gas nấu thức ăn, Tăng Tĩnh Ngữ đi lên phía trước nhìn trong nồi mấy lần, thịt nấu với tỏi, màu sắc cũng rõ nét, cả phòng bếp cũng tràn đầy hương vị. Cô hơi tham ăn trực tiếp đem tay hướng trong nồi với tỏi, ngửi bốc một miếng nếm thử một chút, cô giúp việc thấy động tác cô vội vàng đem nồi từ trên lửa lấy ra, trong miệng kích động nói qua: “Coi chừng nóng, con nên cầm đũa.”

Tăng Tĩnh Ngữ ngượng ngừng thu tay lại, nói sang chuyện khác: “Cô không phải là nói muốn nấu cơm sao? Sao con lại không thấy?”

Cô giúp việc đem nồi thả lại lên bếp gas, tiếp tục công việc đan dang dở, rồi sau đó mới trả lời Tăng Tĩnh: “Lúc này cô chợt nhớ là, trong nhà chỉ có một cái nồi cơm điện, cho nên phải ăn xong rồi mới có thể tiếp tục nấu.”

“Vậy coi như xong.” Giọng Tăng Tĩnh Ngữ hơi có không tốt nói. Cô rất không hai chữ “Trong nhà” phát ra từ miệng cô giúp việc, nghe giống như cô cũng là người trong nhà này. Nếu là người năm sáu chục tuổi cô sẽ không có ý kiến, nhưng mấu chốt là cô giúp việc này không chỉ có trẻ tuổi, đáng đáp cũng mi thanh mục tú, cô cảm giác người này đối với cô ba ý đồ bất chính, vọng tưởng làm mẹ ghẻ cô.

Có lúc chính cô cũng rất mâu thuẫn, rõ ràng rất hận mẹ cô, tuy nhiên nó lại trăm phương ngàn kế ngăn cản ba cô tìm mùa xuân thứ hai, giống như chỉ sợ khi mẹ cô trở về ba của cô đã cưới người khác, nhưng cô lại không muốn thừa nhận, cho nên lúc này cô đều sẽ nói ỉn, tất cả mẹ ghẻ đều là ác độc, tựa như công chúa Bạch Tuyết và hoàng hậu, cô phá hư mùa xuân thứ hai của cha cô, hoàn toàn là vì gia đình hài hòa cùng ổn định, cùng người phụ nữ cô gọi không có nửa xu quan hệ mẹ con.

Lúc Tăng Tĩnh Ngữ từ phòng bếp đi ra Tăng Trường Quân cùng Thiệu Tuấn đã tán gẫu xong rồi, đề tài từ quân hiệu đến bộ đội, từ kỹ năng quân sự hàn huyên tới thiết bị quân sự Hiện Đại Hóa, hai người giống

như có chuyện nói mãi không hết, hơn nữa Thiệu Tuấn vẫn là một người rất có lý tưởng, đối với chuyện gì đều có thể giải thích, không khỏi nhìn đồng chí quân trưởng với cặp mắt khác xa, kết quả là hai người càng trò chuyện thân thiện.

“Con nói hai người có thể không nhìn con sao? Thật là quá đáng.” Tăng Tĩnh Ngữ oán khí mười phần chen vào nói.

“Hả?” Tăng Trường Quân nói chuyện quá chú tâm, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy mặt ba cô đáng vẻ mờ mịt, rất kiên nhẫn giải thích nói: “Ba lôi kéo Thiệu Tuấn nói mãi, con ghen.”

Cô, lời nói này quá không căng thẳng, cho tới khi đồng chí quân trưởng hiểu ra đột nhiên có cảm giác áy náy sao ông lại có đứa con gái ăn nói không biết xấu hổ như vậy, nói thẳng Tĩnh Ngữ bị ông làm hư rồi, cái gì ba không dạy con tội lỗi

Tăng Tĩnh Ngữ xem thường, ở một bên thêm dầu thêm mỡ nói: “Ba, ba sai lầm rồi, là lo gen của ba không tốt nên con mới như vậy.”

Mấy người lại trêu ghẹo một phen, cho đến khi cô giúp việc gọi ăn cơm mới kết thúc.

Cô giúp việc dọn xong bát đĩa sau lại trở về phòng bếp thu dọn đồ đạc, Thiệu Tuấn cũng không biết đây chẳng qua là cô giúp việc Tăng gia, anh rất là lễ phép nói: “Bác gái, bác ăn cơm xong rồi hãy dọn dẹp.”

Cô giúp việc đột nhiên lặng rồi một giây, lại làm bộ không nghe thấy dường như tiếp tục dọn dẹp bồn rửa. Tăng Tĩnh Ngữ cùng Tăng Trường Quân nghe cũng là cả kinh, chỉ là Tăng Trường Quân rất nhanh sẽ phản ứng, theo lời Thiệu Tuấn nói với cô giúp việc trong phòng bếp: “Cô cũng đừng làm nữa, tới đây cùng nhau ăn đi.”

Cô giúp việc nghe vậy có chút thấp thỏm, cô mỗi lần đều là làm xong cơm, dọn dẹp xong bồn rửa liền chạy lấy người, này muốn cùng thủ trưởng ngồi ăn cùng, vẫn là đại cô nương lên kiệu lần đầu a, cô rất muốn cự tuyệt, nhưng Tăng Trường Quân giống như hiểu rõ cô, lên giọng lại tăng thêm một câu: “Ăn một bữa cơm mà thôi, không có gì phải khẩn trương.”

Thiệu Tuấn đối với tình trạng hiện tại có chút không hiểu, nhưng cũng không có rõ ràng biểu hiện ra. Cô giúp việc rất nhanh ngồi xuống, Tăng Tĩnh Ngữ đẩy Thiệu Tuấn cánh tay giới thiệu nói: “Thiệu Tuấn, đây là cô Trương, cô giúp việc nhà em, cô giúp việc, đây là bạn trai con, Thiệu Tuấn.”

Trương Tuệ hướng Thiệu Tuấn gật đầu ý chào, coi như là chào hỏi, Thiệu Tuấn ngay sau đó cũng lễ phép kêu một tiếng cô giúp việc mạnh khỏe, Tăng Tĩnh Ngữ bởi vì này hai câu của ba cô trong lòng có chút rất ảm ức, một bữa cơm chưa nói qua mấy câu, còn có Trương Tuệ, cái cô giúp việc đáng dấp mi thanh mục tú đó, cũng vẫn không nói chuyện, chỉ có Tăng Trường Quân cùng Thiệu Tuấn thỉnh thoảng nói lên đôi câu, thật cũng không quá mức lúng túng, khó xử.

Sau khi ăn xong, cô giúp việc đi phòng bếp rửa chén đĩa, Tăng Trường Quân lôi kéo Thiệu Tuấn chơi cờ tướng, còn chưa kịp đánh cờ, điện thoại di động Tăng Trường Quân vang lên, nói là Vương Chính ủy tìm anh có chút việc, vừa đúng lúc này cô giúp việc làm xong công việc phải về nhà.

Tăng Trường Quân thấy Trương Tuệ thu thập xong đồ chuẩn bị ra cửa, thuận miệng hỏi một câu: “Ở đâu?”

Trương Tuệ rất nhanh nói một chỗ địa chỉ.

Tăng Trường Quân lập tức nói: “Vừa đúng thuận đường, tôi đưa cô đoạn đường.”

Trong nhà chỉ còn lại Thiệu Tuấn cùng Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ rất hưng phấn mang theo Thiệu Tuấn thăm quan nhà cô một lượt, lầu dưới, phòng bếp, phòng ăn, phòng khách, còn có hai gian phòng khách, trên lầu có hai gian phòng ngủ cùng một gian thư phòng, nhà cô thiết kế theo phong cách cổ, bất kể là gia cụ hay là dùng cụ, ngay cả tranh treo trên tường cảm giác lịch sử cực mạnh, tranh thủy mặc Sơn Hà.

Thiệu Tuấn đi theo sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ rất cẩn thận đem Tăng gia quan sát một lần, anh mới biết cuộc sống mình và Tăng Tĩnh Ngữ là có bao nhiêu chênh lệch, anh không khỏi nhớ tới những điều Tăng

Trường Quân mới vừa rồi nói với anh, không nhận được liền hỏi Tăng Tĩnh: “Nếu như mà em vĩnh viễn đều không được cuộc sống tốt như vậy, em sẽ hối hận sao?”

”Dừng

” Tăng Tĩnh Ngủ cho Thiệu Tuấn một cái xem thường, mặt không giải thích được nói: “Có tật xấu, có thời gian nghĩ cái này còn không bằng nhiều để cho em đùa giỡn một chút.” Nói xong cũng không đợi Thiệu Tuấn phản ứng, trực tiếp ôm lấy Thiệu Tuấn cổ của hôn lên.

36. Chương 36

“Thiệu Tuấn, anh nói ba em có phải là xuân tâm nhộn nhạo rồi không?” Trong phòng khách, Thiệu Tuấn ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, Tăng Tĩnh Ngủ gối lên chân của anh, nằm ở trên sofa pha.

Thiệu Tuấn vừa bóc vỏ long nhãn vừa bỏ vào trong miệng Tăng Tĩnh Ngủ, có chút kinh ngạc hỏi: “Ba em sau khi ly hôn vẫn không muốn bước thêm bước nữa sao?”

Tăng Tĩnh Ngủ cực kỳ thanh thoi ăn xong Long Nhãn, chậm rì rì trả lời, nói: “Cũng không phải là không có tìm, trước kia có rất nhiều người giới thiệu đối tượng cho ba, nhưng mỗi lần như vậy đều bị em phá hư.” Cô nói lời này thì có vẻ đặc biệt đặc ý, nhớ lại cảnh tượng trước đây, ban đầu tóc cô buộc đuôi gà, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hướng con gái nhà người ta hỏi : “Dì ơi, dì tới nhà của con làm bảo mẫu sao?” Thật là tức cười. Cô lập tức từ trên ghế salon ngồi dậy, đôi tay bắt lấy gương mặt của Thiệu Tuấn, rất nghiêm túc bức cung: “Nói, anh có phải hay không đã làm chuyện giống vậy, nếu không mẹ anh thế nào vẫn không có đi bước nữa?”

Thiệu Tuấn kéo xuống đôi tay đang giầy xéo gương mặt anh tuấn của anh, rất tự nhiên nắm vào trong lòng, cau mày nói: “Em và anh không giống nhau, anh vẫn hi vọng mẹ anh tìm một người bạn già, nhưng mẹ anh không muốn, bà nói sợ cha ghê đối với anh không tốt.”

Tăng Tĩnh Ngủ rất là nghiêm túc gật đầu một cái, nói, “Anh nói ba em làm sao lại không suy nghĩ một chút, mẹ ghê sẽ đối với em không tốt? Còn đi xem mặt nhiều như vậy, cũng may em có dự kiến trước. Nếu không chắc chắn sẽ bị ức hiếp đến chết mất.” Nói xong lại cố ý lộ ra một bộ mặt đáng thương, lặc vằn lặc điệu hát lên “Trên đời chỉ có mẹ tốt nhất, không có mẹ đứa bé giống như cọng cỏ.”

Mặc dù biết cô là đang giả bộ đáng thương, Thiệu Tuấn vẫn là nhận không được đau lòng thay cho cô, đưa tay đem người ôm vào trong ngực thật chặt, “Anh sẽ không để cho người khác bắt nạt em.”

Tăng Tĩnh Ngủ dùng sức ôm lại anh, nặng nề gật đầu nói “Tốt.” Lại không biết, bởi vì câu cam kết này, cái một đơn giản này, khiến Thiệu Tuấn giống như trả một cái giá bằng cả mạng sống.

Vài ngày sau Thiệu Tuấn phải trở về doanh trại, Tăng Tĩnh Ngủ đem hành trình mấy ngày còn lại lên lịch dày đặc, cô nói cô muốn Thiệu Tuấn đem từng cái từng cái thiếu cô toàn bộ bù lại.

Mà cái bồi thường đầu tiên là cùng đi ra xem phim, cô lần đầu tiên chọn một bộ phim tình cảm lãng mạn như vậy, chọn Yêu đến tận cùng.

Thật ra thì cô cũng không thích xem phim cho lắm, chỉ là Trần Ngôn trong lúc vô tình đề cập tới ngày Valentine đó Mục Tử Dương mang cô đi xem một bộ phim, cô rất là ghen tỵ, quảng xuống lời nói ngoan cường, nói không lời kéo Thiệu Tuấn đi xem phim thề không làm người. Lúc ấy Trịnh Hòa Ninh còn không ngừng cười cô, nói, “Không phải chỉ là xem phim thôi sao? Tại sao cậu lại cứ nghiêm trọng như vậy, nói đi cũng phải nói lại, cho tới bây giờ tớ cũng không cảm thấy cậu là người, mà là cảm thú.”

Cô nghĩ, nếu tất cả mọi người cho cô là cảm thú, không làm ra hành động cảm thú một chút, hình như quá có lỗi với chính mình rồi. Kết quả là, cô rất tự nhiên đem tay đặt ở trên đùi Thiệu Tuấn, dự mưu giở trò lưu manh.

Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trên đùi nóng lên, đó là nhiệt độ tay cô, anh thuận thể cầm lấy tay cô, khoe môi khẽ nâng lên tạo thành một đường cong tuyệt hảo, mang theo nụ cười cứng chịu nhỏ giọng hỏi: “Thế nào.”

Tăng Tĩnh Ngữ cố ý tiến tới bên lỗ tai anh, ngữ điệu kéo dài nói: “Không có. Chuyện.” Hơi thở ấm áp phun tại vành tai nhạy cảm của anh, làm cho anh ngứa một chút, không nhịn được liền đưa tay sờ lỗ tai.

Tăng Tĩnh Ngữ ở trong lòng cười trộm, nhưng trên mặt lại mặt nghiêm chỉnh nói: “Xem phim thôi.”

Thiệu Tuấn rất nghe lời xoay qua chỗ khác xem phim, trước kia anh đã xem qua phim này trên TV rồi, đối với các mối quan hệ của nhân vật trong phim, yêu hận tình thù đều có lý giải, cho nên xem có chút mê mẩn.

Trên màn ảnh, vừa đúng cảnh Dương Tranh và Văn Tuệ gặp lại nhau trong buổi họp lớp, sau lại bị các bạn đẩy vào phòng ngủ, hai người lúng túng không đến được, nhưng bên ngoài đám người kia hô to, cười khẽ nói một phút xuân tiêu đáng giá ngàn vàng a.

Thiệu Tuấn đang xem hết sức chăm chú, Tăng Tĩnh Ngữ thừa cơ đem tay từ trong lòng bàn tay anh tránh ra, theo anh bấp đùi bên chắc di chuyển chậm rãi từ từ xuống phía dưới, từ từ hướng bấp đùi Thiệu Tuấn dựa sát.

“Em làm gì đấy?” Thiệu Tuấn phản ứng, bắt được tay người nào đó đang làm loạn, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Tăng Tĩnh Ngữ bị bắt cũng không khẩn trương, một bộ cột nả lưu manh, hất cằm lên hướng Thiệu Tuấn nhú mày, dùng khẩu hình, miệng không tiếng động nói: “Không nhìn thấy em đang đùa giỡn anh sao?” Nói xong còn tránh thoát khỏi Thiệu Tuấn tay lại bắt đầu làm loạn.

Trong rạp chiếu phim rất tối, Thiệu Tuấn căn bản không thấy được khẩu hình miệng của cô, anh vốn là muốn bảo cô nên yên ổn một chút mà xem phim, nhưng phía sau đột nhiên có người chọc chọc bờ vai của anh, rất tức giận mà nói: “Không muốn xem thì ra ngoài.”

Thiệu Tuấn cảm thấy rất là lúng túng, nói xin lỗi với người ta, Tăng Tĩnh Ngữ vốn định phản bác trở về, nhưng Thiệu Tuấn sợ cô gây nức, dứt khoát một tay vòng qua bờ vai của cô trực tiếp đem người cả cô ôm trong ngực, nhỏ giọng quát cô đừng làm rộn.

Tăng Tĩnh Ngữ khúc khích cười nhẹ mấy tiếng, cái cô muốn chính là hiệu quả này, cho nên rất nhanh liền an tĩnh, lẳng lặng dựa vào trong ngực anh. Thiệu Tuấn thấy cô không làm loạn tiếp tục ngẩng đầu nhìn màn ảnh, tư thế không ưỡn ẹo, vẫn giữ vững đến khi phim kết thúc, lúc cúi đầu xuống thì Thiệu Tuấn phát hiện Tăng Tĩnh Ngữ đã sớm núp ở trong ngực anh, ngủ thiếp đi mất rồi.

Lúc này, khúc nhạc cuối phim vang lên, cả phòng chiếu phim thỉnh thoảng truyền đến âm thanh của Vương Phi, tình cảm da diết, hát “Bởi vì tình yêu, nhất định sẽ có tang thương.” Trong tiếng ca, dòng người không ngừng hướng cửa đi ra, rất nhanh trong rạp chiếu phim chỉ còn lại Thiệu Tuấn cùng Tăng Tĩnh Ngữ ngủ ở trong ngực anh ngồi ở ngay chính giữa.

Thiệu Tuấn nhìn cô an tĩnh ngủ, giống như đứa bé, thỉnh thoảng môi lại nhếch lên, cũng không biết cô nằm mơ thấy cái gì, cho dù là dưới ánh đèn mờ mờ, anh cũng có thể rõ ràng nhìn ra cô giờ khoe miệng lên, dường như trong mộng cô được thứ gì đó ngọt ngào.

Nhớ lúc ban đầu, hai người còn chưa có ở chung một chỗ, thì cô cũng từng dựa vào bờ vai của anh ngủ rồi, khi đó anh cơ hồ là một cái duỗi tay, một cái thẳng chân cũng không dám, chỉ sợ đánh thức cô, sợ cô khó khăn lắm mới có thể ngủ được mấy phút ngắn ngủi mà đã bị đánh thức. Mà tình yêu, phần ẩn sâu ở đáy lòng kia, cũng chỉ có lúc cô ngủ mới dám không cố kỵ chút nào biểu hiện ra ngoài.

Vậy mà lúc này, cô đang ở trong ngực của anh, quang minh chính đại, không cần bất kỳ che giấu mà có thể ôm cô. Anh nghĩ nghĩ liền cười, ngọt ngào, hạnh phúc, thỏa mãn cười. Anh không kiềm hãm được cúi đầu hôn gương mặt của cô.

Tăng Tĩnh Ngữ giống như có cảm giác với nụ hôn của anh, đưa tay gãi gãi mặt, mơ mơ màng màng lầm bầm một tiếng, nghiêng người đổi lại một tư thế thoải mái hơn để ngủ.

Thiệu Tuấn bất đắc dĩ cười cười, cuối cùng dứt khoát đem người bé ngang.

Tăng Tĩnh Ngữ chợt “A...” một tiếng, phản xạ có điều kiện ôm chặt cổ của Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn đột nhiên nghĩ đến cái gì, đổi sắc mặt, giọng nói hơi nghiêm nghị chất vấn: “Thì ra em đang giả bộ ngủ.”

Tăng Tĩnh Ngữ cười cười, lắc đầu rất vô tội nói: “Không có.” Thật ra thì vừa bắt đầu cô là ngủ thiếp đi, chỉ là ngủ không sâu, ngay từ lúc kết thúc phim cô liền bị đánh thức, chỉ là cô muốn biết nếu như cô không tỉnh lại, Thiệu Tuấn có phải hay không sẽ giống như vai nam chính trên TV đợi một chút, đợi cho đến lúc cô tỉnh ngủ. Tuy nói không có đạt tới hiệu quả dự đoán, nhưng được Thiệu Tuấn hôn cũng tính là là thu hoạch ngoài ý muốn.

Cô trong lúc nhất thời tâm tình thật tốt, không nhịn được ở trên gương mặt đẹp trai của Thiệu Tuấn lớn tiếng “Chụt.” một cái, Thiệu Tuấn sớm thành thói quen đánh lén của cô, cũng không tức giận, chỉ là để cô xuống tự mình đi.

“NO! ! !” Tăng Tĩnh Ngữ rất kiên định mà nói.

“Ở nơi công cộng, ảnh hưởng không tốt.”

“Nhưng mới vừa rồi anh còn hôn trộm người ta, này ảnh hưởng càng không tốt, dạy hư em đây, trẻ vị thành niên đó nha.”

“.....”

Thiệu Tuấn hoàn toàn bị vô liêm sỉ của cô đánh bại, nhắm mắt nhanh chóng ôm người đến cửa rạp chiếu phim, sau đó cũng không quản Tăng Tĩnh Ngữ tức giận hay không, thả người trên đất, liền trực tiếp đi.

Tăng Tĩnh Ngữ ở phía sau đuổi theo hô to: “Sao lại xấu hổ như vậy a, giống như con gái vậy đó.”

Thiệu Tuấn vẫn như cũ, không để ý tới cô, tự nhiên đi về phía trước, thật cũng không là tức giận gì cô, chỉ là cô gái này thật sự là biết cách làm khó người khác, anh không biết kế tiếp cô lại làm những chuyện kỳ lạ nào nữa, cho nên, dứt khoát không để ý tới cô.

Tăng Tĩnh Ngữ nhảy lên ba chân bốn cẳng đuổi theo anh, lôi kéo cánh tay của anh, cau mày bĩu môi, nũng nịu nói: “Anh yêu à, anh đừng tức giận nữa có được hay không, em biết em sai rồi.”

Thiệu Tuấn không chịu nổi vẻ mặt uất ức của cô, đúng là đối với cái tiểu gia hỏa mặt ‘dày’ này thì anh cũng hết cách, cuối cùng chỉ đành phải buông vũ khí đầu hàng, dừng chân lại, âm điệu nhẹ nhàng giải thích, nói: “Anh không có tức giận.”

Tăng Tĩnh Ngữ “Ha ha...” cười gượng hai tiếng nói vậy thì tốt, sau đó lại đưa tay vào Thiệu Tuấn túi quần hỏi, “Trên người có tiền không?”

“Có mấy trăm, em muốn bao nhiêu?” Thiệu Tuấn móc bóp ra trực tiếp đưa cho Tăng Tĩnh Ngữ.

Tăng Tĩnh Ngữ rất sảng khoái nhận lấy bao bỏ vào trong bao của mình, vô sỉ nói: “Em là Bà Quản Gia của anh, về sau nhớ phải giao nộp, báo cáo công việc.”

Thiệu Tuấn rất vui vẻ cười, rất sảng khoái đồng ý nói “Được.”

Tăng Tĩnh Ngữ một đường lôi kéo Thiệu Tuấn, đến cửa hàng trang sức, Thiệu Tuấn ở tại cửa ra vào lạng mấy giây, anh từ trước đến giờ sảng khoái, cũng không mang những vật nhỏ này, không nhịn được nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, “Em phải mua trang sức?”

Tăng Tĩnh Ngữ rất kiên nhẫn, cải chính anh, “Không phải là em mua, là chúng ta, chúng ta đi mua nhẫn.”

“Nhẫn?” Thiệu Tuấn có chút khó hiểu, nhíu mày thật chặt hỏi, “Đó không phải là kết hôn mới.”

“Lão nhân gia à, anh chẳng lẽ không biết trên thế giới có loại nhẫn gọi là nhẫn đôi dành cho những cặp đôi yêu nhau chứ ??” Tăng Tĩnh Ngữ cố ý đem hai chữ “cặp đôi” cường điệu cường điệu, ánh mắt hơi khinh nhìn anh.

Thiệu Tuấn thông minh lựa chọn câm miệng, rất biết điều đi theo Tăng Tĩnh Ngữ vào cửa tiệm.

Tiệm này gọi Ngân Đô, cửa hàng không lớn, tất cả cửa đều làm bằng thủy tinh trong suốt, bên trong bày đủ loại trang sức, ở dưới ánh đèn lóe ánh sáng chói mắt sáng.

Tăng Tình Ngữ chọn một đôi, chỉ vào bên trong một đôi chiếc nhẫn nói lấy ra xem một chút.

Thái độ của ông chủ rất tốt, lấy nhẫn ra, hơn nữa rất nhiệt tình giới thiệu một chút về cặp nhẫn này cho bọn cô. So sánh với các cặp nhẫn tinh xảo đắt tiền khác, này có vẻ quá mức đơn giản, cả mặt nhẫn không có hoa văn gì, hoàn toàn chính là một chiếc nhẫn bình thường, hơn nữa còn bình thường hơn so với bình thường. Nhưng lại đắt tiền hơn rất nhiều, không nhìn kỹ thật sẽ cho là thép vonfram làm vòng sắt.

Ông chủ nói: “Mỹ nữ, cô thật có ánh mắt, đối với chiếc nhẫn xem ra không có đặc sắc, mặt nhẫn không có một tia hoa văn, cái này trên thực tế một là dùng để khắc chữ, cô có thể tùy ý lựa chọn cô phải khắc gì đó, hơn nữa cô có thể nhìn mặt trong chiếc nhẫn này một chút, bên trong có khắc nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.”

Tăng Tình Ngữ vừa nghe lập tức hứng thú, cơ hồ là yêu thích không buông tay, cầm ở trên tay không ngừng khoa tay múa chân, rồi sau đó còn cầm lên chiếc nhẫn nam đeo vào ngón áp út Thiệu Tuấn, cô rất hưng phấn hỏi Thiệu Tuấn: “Anh nói chúng ta nên khắc chữ gì?”

37. Chương 37

Thiệu Tuấn nhìn Tăng Tình Ngữ dùng sức đem chiếc nhẫn nhỏ hơn một số hướng trên ngón vô danh của anh đeo vào, cũng không phản kháng, chỉ là rất bình tĩnh nói: “Em thích là tốt rồi.”

Đốt ngón tay của anh rất lớn, Tăng Tình Ngữ chụp vào thật lâu cũng không đeo vào được, anh ngược lại sẽ không để ý, để tùy cô giãy vò, gương mặt Tăng Tình Ngữ cũng thất vọng, cô rất thích câu kia “Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.” Nhưng ngón tay Thiệu Tuấn lớn quá, đeo không vừa.

Thiệu Tuấn không đành lòng nhìn mặt nét thất vọng của cô, ngắt đầu hỏi ông chủ: “Có số lớn hơn một chút không?”

Ông chủ mặt tiếc nuối, “Không có, chúng ta nơi này đều là tự mình thiết kế, mỗi một mẫu chỉ có một đôi, chỉ là các anh có thể xem những thứ khác một chút.”

Tăng Tình Ngữ lại dò xét vòng quanh cửa hàng một vòng, cũng không có thấy cái gì thích, ngược lại Thiệu Tuấn, rất cẩn thận nhìn chằm chằm trong tủ kiếng, từng đôi từng đôi nhìn sang, rất nhanh chỉ vào một đôi trong đó nói với Tăng Tình: “Cái này như thế nào?”

Tăng Tình Ngữ theo ngón tay thon dài Thiệu Tuấn hướng quầy thủy tinh nhìn, chỉ thấy học tử bên trái bày một đôi nhẫn cùng kiểu dáng mới vừa rồi không sai biệt lắm, chỉ là bên ngoài mặt nhẫn trên có khắc hoa văn một mũi tên xuyên tim, Tăng Tình Ngữ nhíu mày một cái, có chút ghét bỏ cái hoa văn quê mùa đó, nói thẳng khó coi, cô cảm thấy cặp mới vừa được, đơn giản lại hào phóng, chủ yếu nhất là, còn có thể khắc chữ.

Vì vậy, cô lại chưa từ bỏ ý định chạy đi cùng ông chủ nói: “Tôi vẫn là rất thích cặp nhẫn vừa rồi, có thể đặt được không?”

“Như vậy a.” Ông chủ trầm tư mấy giây, vẻ mặt nghiêm túc giống như đang làm cái quyết định quan trọng gì, cho đến khi Tăng Tình Ngữ muốn buông tay thì mới hơi có vẻ gian nan nói: “Đặt thì cũng có thể, nhưng là không thể giống nhau như đúc, hơn nữa phương diện giá cũng sẽ đắt một chút.”

Tăng Tình Ngữ rất là khảng khái, mặt nhà giàu mới nổi hào khí, “Giá tiền không thành vấn đề, chỉ cần đẹp mắt là được.” Ngay sau đó lại vỗ vỗ Thiệu Tuấn bả vai, “Dù sao cũng là anh bỏ tiền.”

Khó được khách hào phóng như vậy, ông chủ bên cạnh hưng phấn cười không ngừng, híp mắt lại, lộ ra những nếp nhăn, khen hai người bọn họ tình cảm thật tốt. Tăng Tình Ngữ nghe rất là vui sướng, cười yếu ớt quẩn lên cánh tay Thiệu Tuấn, bày ra một bộ ân ái, nói: “Đó là chuyện tất nhiên.”

Thiệu Tuấn rút cánh tay bị người khác cuốn lấy ra, ngược lại ôm bả vai của cô, khoe miệng khê nâng lên nụ cười thật lớn, thật đẹp mắt, giống như gió xuân thổi qua, trên gương mặt cường tráng hiện lên nhu hòa trong nháy mắt, “Em muốn đổi thành loại gì?”

Tăng Tĩnh Ngữ tựa đầu vào bả vai Thiệu Tuấn suy nghĩ trong chốc lát, “Như vậy đi, làm cho chúng tôi giống như vậy, hai bên trái phải khắc thêm hoa văn đơn giản, bên ngoài khắc lên tên tuổi hai người chúng tôi, bên trong à.” Cô vốn là muốn nói “Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già” nhưng mới vừa rồi câu này bên trong đã có, mặc dù thích, nhưng loại này là người người thích, cô lại không giống người khác, cho nên.

“Thiệu Tuấn, bên trong khắc cái gì?” Cô không nghĩ ra được liền lắc cánh tay Thiệu Tuấn, nghĩ thầm, nhấn đôi nha, hai người đều thích thì tốt hơn, mặc dù không tin tưởng thẩm mỹ của anh, nhưng thông minh vẫn là thật tốt, ít nhất cao hơn cô.

Thiệu Tuấn cũng không có tâm địa gian xảo nhiều như Tăng Tĩnh Ngữ vậy, rất tùy ý nói: “Liền khắc luôn bên nhau đi, đơn giản giản một chút là được.”

Tăng Tĩnh Ngữ lặng rồi một giây, không hiểu hỏi: “Tại sao là luôn bên nhau?”

Thiệu Tuấn không nhìn được, bàn tay khóa trên vai Tăng Tĩnh Ngữ nắm thật chặt, anh quanh năm suốt tháng khó có được một lần trở về, người khác gần nhau là chuyện bình thường, nhưng điều đó với anh mà nói, là một loại hy vọng xa vời chỉ có trong mộng mới có thể thấy, cho nên khắc luôn bên nhau, thời thời khắc khắc thay thế anh bảo vệ em.

Mặc dù trong lòng nhộn nhạo, nhưng, nhưng mà trên mặt lại biểu hiện bình tĩnh như không có chuyện gì mà nói, “Coi như nó thay anh coi chừng em.”

Lần này Tăng Tĩnh Ngữ cũng không có phản bác nữa, theo ý cô “Luôn bên nhau” ba chữ quả thật phù hợp với Thiệu Tuấn, phong cách cụ thể đơn giản, một chút cũng không quá lời. Đối với quân nhân mà nói, cho dù là bên nhau đơn giản nhất cũng là một loại xa xỉ, người sinh ra ở gia đình quân nhân như cô, làm sao không hiểu cái này để ý.

Kiểu dáng định xong, ông chủ rất nhanh lấy dây nhỏ đo kích cỡ của hai người bọn họ, ghi chép lại những thứ mà hai người họ yêu cầu, cũng nói cho bọn anh biết thời gian lấy chiếc nhẫn, trùng hợp ngay ngày Thiệu Tuấn đi, Thiệu Tuấn nghĩ, có thể đeo một ngày cũng là tốt rồi.

Ngày nghỉ của Thiệu Tuấn chỉ còn lại hai ngày, Tăng Tĩnh Ngữ đã lôi kéo Thiệu Tuấn làm những chuyện có thể làm, những chuyện anh thiếu cô, những chuyện mà cô có thể nghĩ ra đều làm cho hết một lần, trong quyển nhật ký ghi chép những khoản kia, mấy ngày trước cũng đã làm gần xong hết rồi. Mấy ngày nay cô một mực suy nghĩ hai ngày cuối cùng muốn làm gì, tối qua nghĩ đến nửa đêm cũng không nghĩ ra được manh mối gì, không ngừng lẩn qua lẩn lại, mắt bị thâm đen và chính thức gia nhập vào hàng ngũ quốc bảo, hơn nữa sáng sớm bị đối tỉnh.

Lúc đó trời còn không chưa có sáng rõ, người khác đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, cả người mơ mơ màng màng, cũng không quản cái vấn đề có hình tượng hay không có hình tượng gì, mặc đồ ngủ, như con gà gặt gặt gù gù mổ thóc, sờ sờ tác tác hướng phòng bếp ở lầu dưới đi tới.

Trương Tuệ lúc này vừa tới Tăng gia, bình thường cô sáu giờ rưỡi chạy tới Tăng gia làm điểm tâm, đại khái tới bảy giờ sẽ làm xong, Tăng Trường Quân luyện công buổi sáng trở lại vừa đúng có thể ăn được cháo nóng mới ra lò. Cố kỵ Tăng Tĩnh Ngữ còn đang ngủ trên lầu, lúc nào cô vào cửa động tác cũng đều nhẹ nhàng êm ái, cũng không mở đèn, mượn ánh sáng nho nhỏ xuyên qua khe hở từ rèm cửa sổ chậm rãi bước đi tới nhà bếp.

Lúc Tăng Tĩnh Ngữ ở nhà bình thường dậy rất trễ, cô cũng không biết Trương Tuệ mỗi ngày sáu giờ rưỡi tới nhà làm điểm tâm, cho nên, khi cô lần đầu nhìn thấy bóng đen dưới lầu lén lút thì lập tức liền nghĩ đến ăn trộm, cô từ trước đến giờ là tính tình luôn ôn nóng, hơn nữa công phu tự luyện cũng khá là cao, cứ như vậy liều mạng chạy tới, dâng lên một cước “Phật Sơn Vô Ảnh Cước.”

Trương Tuệ lúc ấy đứng quay lưng về phía Tăng Tĩnh Ngữ, một cước kia vừa đúng đá vào xương hông cô, cả người nghiêng người hướng trên đất ngã xuống, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Trương Tuệ, Tăng

Tĩnh Ngừ hoàn toàn tỉnh táo, cô cũng quát to theo một tiếng.

Mấy giây sau khi kinh ngạc tốc độ phục hồi lại tinh thần của cô rất nhanh, vội vàng chạy đi mở đèn, chỉ thấy Trương Tuệ giống như một con tôm, khom người nằm nghiêng trên mặt đất, trên mặt bởi vì đau đớn mà có vẻ tái nhợt, vốn là gương mặt thanh tú nhưng vì đau lại vo thành một nắm.

Tăng Tĩnh Ngừ cố gắng đỡ Trương Tuệ dậy, nhưng Trương Tuệ lại kêu đau, hơn nữa căn bản không đứng lên nổi. Tăng Tĩnh Ngừ trong lúc bất chợt liền luống cuống tay chân, mặc dù cô bướng bỉnh, thỉnh thoảng còn trêu chọc người khác một chút, nhưng giống như hành vi bạo lực bây giờ, từ tới nay chưa từng có, hơn nữa làm một sinh viên học lâm sàng học, cô mơ hồ có thể đoán ra bản vai mảnh Trương Tuệ va đập trên đất rất có thể đã gặp vấn đề rồi.

Trong lúc nhất thời cô cũng không dám lộn xộn, chỉ là dặn dò Trương Tuệ đừng động, sau đó chạy đi gọi điện thoại cấp cứu. Xe cấp cứu tới, Tăng Trường Quân cũng vừa chạy về, bình tĩnh đứng nhìn bác sĩ mang băng ca có người bị thương mang đi ra ngoài, lập tức sắc mặt liền trầm xuống, Tăng Tĩnh Ngừ âu sầu trong lòng, lo lo lắng lắng giải thích nói: “Con cho là trong nhà có trộm, nên mới chạy tới đá cô ấy, con thật sự là không có cố ý.”

Vậy mà Tăng Trường Quân cũng không nghe lời cô giải thích, xoay người đi theo phía sau băng ca, lên xe rồi đi, lưu lại Tăng Tĩnh Ngừ một người ngây ngốc tại cửa ra vào, mắt nhìn chăm chăm xe đi xa, thật lâu chưa tỉnh hồn lại.

Cô đột nhiên nhớ đến chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết, Quốc vương có hoàng hậu cũng không yêu công chúa nữa rồi, từ đó đối với công chúa không quan tâm, thậm chí ngay cả hoàng hậu hại chết công chúa cũng không quản. Nghĩ đến lúc Tăng Trường Quân rời đi, ánh mắt tức giận này, đó là một loại quả trách không tiếng động, cô không thấy mình sai lầm, đây chẳng qua là hành động theo bản năng, cô cũng không có cố ý muốn hại Trương Tuệ, nhưng ý tứ trong đôi mắt Tăng Trường Quân, cô rõ ràng cảm thấy trách cứ.

Cô cơ hồ lập tức liền đem mình và công chúa Bạch Tuyết gộp chung làm một, số phận như nhau, mà lúc này, Trương Tuệ tuyệt đối chính cống là hoàng hậu ác độc. Có lẽ Trương Tuệ sẽ thêm dầu thêm mỡ cùng cô cha nói lung tung, vừa thông suốt, đến lúc đó ba cô sẽ tin tưởng ai? Sự tích chối lợi trước kia bày ra, cô một chút tự tin cũng không có.

Tăng Tĩnh Ngừ thay xong quần áo liền vội vàng gọi taxi đi bệnh viện, lúc tới bệnh viện thì Trương Tuệ vẫn còn ở bên trong chụp X quang. Lúc này mới bảy giờ rưỡi sáng, quang cảnh, hành lang bệnh viện, người bên trong không nhiều, từ chỗ thang nhìn lại là có thể nhìn thấy Tăng Trường Quân mặc đồ rằn ri an tĩnh ngồi ở trên ghế nhựa màu xanh dương, sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn chăm chăm cửa phòng chụp X quang, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Ba, cô ấy không có sao chứ?” Tăng Tĩnh Ngừ ngồi xuống cái ghế bên cạnh Tăng Trường Quân, Tăng Trường Quân đen mặt nhíu mày, quay đầu tiếc nhìn Tăng Tĩnh Ngừ một cái, rất nhanh lại quay đầu đi, giọng nói rất là trầm thấp nói: “Vẫn còn ở bên trong kiểm tra.”

“Cái đó. Sẽ không có chuyện gì chứ, thật ra thì con không dùng bao nhiêu lực.” Tăng Tĩnh Ngừ thấp giọng an ủi nói, trời mới biết cô mới vừa rồi một cước kia dùng hết sức lực bú sữa mẹ đập ra ngoài, lúc ấy cô còn nghĩ không chết cũng phải đập tàn người.

Nhưng giờ phút này, cô là hy vọng dường nào, một cước mới vừa rồi cũng chỉ là nhẹ nhàng đụng một cái, sẽ không đem người ta trở thành người tàn tật, làm cho trong lòng hiện tại bất ổn, hơn nữa ba cô đã tức, phát tính khí ý định cũng không có, trên căn bản đã là đối với cô thì làm như không thấy.

“Ba, người nên về thay quần áo trước đi, nơi này con coi chừng là được.” Tăng Tĩnh Ngừ thấy đồng chí quân trưởng không để ý tới cô, lại bắt đầu không chuyện nói nhảm. Lúc này đồng chí quân trưởng ngược lại quay đầu lại phải cô một cái, không nói chuyện cũng không nhiều, liền nhàn nhạt hai chữ “Không cần.”

Tăng Tĩnh Ngừ vốn chính là không có kiên nhẫn, nhiều lần bị đồng chí quân trưởng không nhìn, một chút áy náy đã sớm không còn sót lại chút gì, phản tượng, một cổ không chịu cam lòng bị lãnh lạc oán khí hiện lên, liền đứng thẳng tắp lên cao, vừa đứng lúc Trương Tuệ được đẩy ra từ phòng X quang đi ra hoàn toàn bộc phát.

Tăng Tĩnh Ngữ cơ hồ là cần rằng nghiêng lợi chất vấn ba cô: “Ba cứ như vậy thích Trương Tuệ, thích đến ngay cả đứa con gái này của ba, ba cũng không cần?”

38. Chương 38

Tăng Tĩnh Ngữ giọng nói không nhỏ, Trương Tuệ ở cửa nghe tiếng rõ ràng, không khí lập tức trở nên lúng túng.

Tăng Trường Quân nhìn mặt cô con gái đang tức giận bên cạnh một chút, lại nghiêng đầu nhìn xem gương mặt mong đợi của Trương Tuệ ở cửa, trong lúc nhất thời lại không biết làm trả lời như thế nào mới tốt. Trước kia Tĩnh Ngữ quá nhỏ, luôn là sợ ông tái hôn sẽ bị mẹ ghẻ ngược đãi, tìm cách phá hư lúc ông xem mắt, nhưng là bây giờ cô đã lớn rồi, cô có thương người của mình, cũng sẽ có gia đình thuộc về chính mình, ông vốn tưởng rằng có thể thành công lui thân, vì mình tìm bạn, thật không nghĩ đến, cô còn bốc đồng trước sau như một.

Nhưng mà với Trương Tuệ, cũng chẳng nói ông thích đến cỡ nào, đến cái tuổi này còn nói đến chuyện yêu đương thì quá không thực tế rồi, theo ý của ông chỉ cần đối phương xem mắt hợp duyên, tính tình tốt là được, hai người liên cùng một chỗ. Mà Trương Tuệ, không chỉ có dáng dấp mi thanh mục tú, tính tình càng thêm dịu dàng hào phóng, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu một nửa kia của ông, cho nên, ngày đó mới chủ động đưa Trương Tuệ về, bao gồm hôm nay mặt lo lắng đi theo xe cứu thương tới bệnh viện, thật ra thì cũng có lòng riêng, ông vốn là muốn hiểu rõ Trương Tuệ hơn một chút, đợi thời cơ chín muồi trở lại nói cái vấn đề này, có ai nghĩ được Tăng Tĩnh Ngữ lại như vậy, cái tâm tư chút ít kia vừa mới lộ đầu ra, liền bị cô trắng trợn vạch trần như vậy.

Mặc dù không đến nỗi giống như mao đầu tiểu tử một dạng then quá thành giận, nhưng vẫn là không tránh được lúng túng, chỉ có thể giả bộ tức giận quát lớn Tăng Tĩnh mà nói: “Đi, con mau đi xin lỗi đi Trương.”

Tăng Tĩnh Ngữ hiển nhiên không ngờ tới ba cô đột nhiên nói một câu như vậy, tròn tròn cặp mắt gao nhìn chăm chăm ba cô, giống như không thể tin được một dạng, khó khăn lăm lăm ở đó, mà đợi cô khoe miệng khê nhúc nhích muốn tiếp tục đề tài mới vừa rồi thì quân trưởng đã sớm xoay người hướng Trương Tuệ đang ở phía cửa, đi tới. Làm bộ cái gì chưa từng xảy ra một dạng, lễ phép mà ôn hòa hỏi Trương Tuệ còn có nơi nào không thoải mái.

Trương Tuệ gian nan nặn ra một chút ý cười, hết sức che giấu nội tâm thất vọng, thiện ý nói: “Thủ trưởng ngài đừng nóng giận, Tĩnh Ngữ cũng không phải là cố ý.”

Thật ra thì, mới vừa rồi nghe được tiếng Tăng Tĩnh Ngữ chất vấn, cô cũng không nhịn được căng thẳng trong lòng, khê sinh ra mấy phần mong đợi, thân thể căng thẳng, toàn thân tinh lực tập trung ở trên lỗ tai muốn nghe ra nguyên do thì có ai nghĩ được Tăng Trường Quân lại cứng rắn dời đi đề tài, cô nghĩ, cho dù là phủ nhận cũng tốt nha, này không đầu không đuôi treo ngược, không phải giày vò người khác thì là cái gì nữa chứ?.

Trương Tuệ Tâm trong lòng khổ sở, nhưng vẫn là không thể không giả bộ vẻ mặt lạnh nhạt, giống như bà, một là không có trình độ học vấn hai là bản lãnh không có lại là người đã li hôn, có thể tìm được phần công việc như thế này đã rất không dễ dàng, huống chi Tăng gia đối xử còn tốt như vậy, cô nghĩ, coi như Tăng Trường Quân không thích cô nghĩ, cô cũng muốn tiếp tục làm tiếp, loại chuyện tình cảm như vậy rất khó nói, Nhật Cửu Sinh Tình cũng là khó tránh khỏi.

Kết quả kiểm tra là ở nửa giờ sau ra ngoài, xương khớp vai té gãy, cũng may còn chưa đến nỗi cần phải giải phẫu, bác sĩ cho chỉ cho cô nên cặp cái cặp bản cố định, vả lại yêu cầu nằm viện quan sát mấy ngày.

Trương Tuệ vừa nghe phải nằm viện chết sống không chịu, nói là về nhà nuôi cũng giống vậy, cuối cùng vẫn là Tăng Trường Quân mở miệng nói, tiền nằm bệnh viện cô không phải lo lắng, hơn nữa công việc cũng sẽ giữ lại cho cô, cứ như vậy cô mới chịu ở lại bệnh viện một buổi chiều thôi.

Quân trưởng bận rộn nhiều việc, trong bộ đội còn có việc, dần xếp tốt Trương Tuệ sau liền vội vã rời đi, trước khi đi ông nói sẽ gọi điện thoại cho người nhà Trương Tuệ, nói là tốt nhất nên để người trong nhà tới chăm sóc, Trương Tuệ nghe vậy sững sờ, hồi lâu mới nhỏ giọng nói: “Nhà tôi chỉ có một mình tôi.”

Tăng Trường Quân nghe lời này trong lòng rất là không có tư vị, thần nhiên sinh ra một dòng thương hương tiếc ngọc, thương xót tình hoài, dứt khoát lên tiếng bắt Tăng Tĩnh Ngữ lưu lại chăm sóc cô.

Tăng Tĩnh Ngữ vốn còn muốn phản bác, nhưng ba cô một câu “Người là do con đá, lưu lại chăm sóc không nên sao?” Cô ghét nhất thiếu người, lời này vừa đúng chọt trúng xương sườn mềm của cô, lập tức liền dừng lại, lại rất là tự giễu thâm nghĩ, ba, người đang để cho con lập công chuộc tội đó hay sao.

Trương Tuệ ở là phòng bốn người phòng bệnh, lúc cô thức dậy trong phòng đã có một cụ ông tóc hoa râm cùng một bác gái hơn bốn mươi tuổi, cụ ông ngồi bên cạnh một người phụ nữ trung niên, xem ra chắc là con gái của ông rồi, mà ngồi bên cạnh bác gái là một người con trai ngoài hai mươi, quần tây đen kết hợp áo sơ mi trắng, trên lỗ mũi còn mang một bộ mắt kính gọng đen, xem ra tư tư văn văn đáng vẻ.

Sau khi vào cửa trong phòng hết sức náo nhiệt, mấy người đang anh một câu em một câu ở nơi nào nói xấu việc nhà, thấy Trương Tuệ, một đám nhiệt tình không khỏi đưa ánh mắt quay lại, bác gái rất nhiệt tình cùng Trương Tuệ chào hỏi: “Ồ lại có người tới, em gái, em tên gì thế?”

Trương Tuệ nói: “Em họ Trương, chị gọi em tiểu Trương là được.”

Nghe vậy bác gái lập tức cười lên rồi, hếch lên bên trên Tăng Tĩnh Ngữ tựa quen thuộc bắt đầu lời nói hỏi việc nhà, “Em gái tiểu Trương, đây là con gái của em sao, bộ dạng cũng đẹp đó, có phúc khí ơ

” cái chữ ơ đó kéo thật dài, làm cho người ta nghe giống như bà vô cùng hâm mộ như vậy.

Trương Tuệ nghe vậy mặt trắng xanh một cái liền liếc, bà ngược lại muốn làm Tăng Tĩnh Ngữ mẹ, nhưng kia cũng phải người ta có nguyện ý hay không, bà cơ hồ là tự giễu cười khê một tiếng, giải thích: “Chị nghĩ sai rồi, cô ấy không phải là con gái của em.”

“Em xem chị đây ánh mắt gì, em mới ba mươi mấy đi, tại sao có thể có con gái lớn như vậy.” Bác gái giả bộ áy náy tự trách một phen, ngay sau đó lại đẩy một cái ghế bên cạnh con trai, “Con đang thất thần cái gì vậy chứ, mau đi giúp người ta một tay.”

Tăng Tĩnh Ngữ im lặng nhìn bác gái này tự làm quen, cùng một chàng trai lịch sự đang đi về phía mình, nghĩ thầm, bác gái à, người muốn làm gì đây? Chúng tôi không mang đồ lại không thương chân, phải giúp cái gì mà giúp. Chỉ là chàng trai lịch sự này cũng thật nghe lời, thật vắn đi tới, vừa đúng cô không muốn để ý Trương Tuệ, dứt khoát lui về phía sau mấy bước trực tiếp thoái vị.

Chàng trai lịch sự hiển nhiên không ngờ tới Tăng Tĩnh Ngữ sẽ có động tác này, hơi kinh ngạc cúi đầu nhìn Tăng Tĩnh Ngữ một cái, rất nhanh lại như không chuyện gì lại đỡ Trương Tuệ nằm xuống, Trương Tuệ lễ phép nói cảm ơn với anh.

Chàng trai lịch sự khéo môi nhẹ nâng, nhàn nhạt trả lời một câu: “Đừng khách khí.” Sau đó xoay người đi về phía sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ, cô đang ngồi ở mép giường trên cái băng ngồi nhàn nhã hai chân chéo ngẫu nhiên, một bộ việc không liên quan đến mình, đừng nói bưng trà rót nước, chính là nói cũng chưa từng nói qua một câu.

Ngay từ lúc mới vừa rồi cô vừa vào cửa anh liền chú ý tới cô, vóc người cao gầy, gương mặt xinh đẹp, mặc dù không có vẻ mặt, nhưng này không chút nào ảnh hưởng vẻ đẹp của cô, thậm chí còn thêm một dòng lãnh diễm tư vị (vẻ đẹp lạnh lùng đó mà), không đến nỗi vừa thấy đã yêu khoa trương như vậy, nhưng không thể phủ nhận, mỹ nữ như vậy, mọi đàn ông đều sẽ có hảo cảm.

“Xin chào, tôi là Phương Trâm.” Phương Trâm môi mỏng nhẹ nâng, cười yếu ớt hướng Tăng Tĩnh tự mình giới thiệu, đồng thời đưa ra tay phải thon dài đẹp mắt.

Tăng Tĩnh Ngữ xem một chút sững sờ, lại nói, cho tới bây giờ lớn như vậy cô chưa cùng người khác bắt tay, trong lòng cô cho là, bắt tay thay vì nói là biểu đạt hữu nghị, không bằng nói một loại đối trá khách sáo, cũng giống với hai quốc gia vốn là đối địch cuối cùng bởi vì tình thế vội vã không thể không bắt tay giảng

hòa, loại động tác này nhìn như hài hòa hữu ái, nhưng vụng trộm, cái nào không phải hận đến đối phương cắn răng nghiền lợi.

Cho nên, cô cảm thấy Phương Trạh này động tác đột ngột nhất định có “Âm mưu”, mà cái “Âm mưu” Cô từ trước đến giờ tự luyến, thứ nhất nghĩ tới chính là người này coi trọng cô.

Có biết như vậy, Tăng Tĩnh Ngữ linh cơ nhất động chợt nghĩ ra một ý kiến hay, chỉ thấy cô hào phóng cùng Phương Trạh bắt tay, cũng nói cho Phương Trạh tên của mình đồng thời, ngay sau đó lại thay một bộ dáng dịu dàng thực nữ, giọng nói cố ý giảm thấp xuống yếu ớt nói: “Anh có thể giúp một tay chăm sóc dì của em một chút (chỉ Trương Tuệ) được hay không? Chúng em sáng sớm tới quá vội vàng còn chưa có ăn điểm tâm, em phải đi trước mua chút bữa ăn sáng.”

Khó được mỹ nữ xin anh giúp một tay, Phương Trạh dĩ nhiên là lòng tràn đầy vui mừng, đáp ứng cô, lập tức nói: “Em đi đi, anh thay em chăm sóc dì Trương.”

Tăng Tĩnh Ngữ nói tiếng cảm ơn, xoay người liền hướng bên ngoài đi, vừa mới tới cửa, liền nghe Phương Trạh ở phía sau gọi cô lại, anh cười yếu ớt đi lên phía trước, “Hay là anh dẫn em đi, bệnh viện có phòng ăn, rất nhanh sẽ có thể trở về.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy không khỏi chau mày, lại quay đầu lại liếc mắt nhìn Trương Tuệ nằm ở trên giường, chỉ thấy bác gái tràn đầy nhiệt tình đối với Trương Tuệ nói: “Em gái à, thì ra là đây là cháu gái em, bao nhiêu tuổi, làm việc ở đâu, có đối tượng hay chưa.”

Tăng Tĩnh Ngữ đột nhiên huyết khí dâng trào, hận không được đi vào găm thét một câu “Bác gái, bác uống lộn thuốc chứ, con mắt nào của người nhìn ra con là cháu gái dì ấy! !” Lúc này cô đã hoàn toàn quên mới vừa rồi là chính cô gọi Trương Tuệ là dì trước, chỉ là cũng may cô còn không có bị phần nộ làm choáng váng đầu óc, còn biết lý trí quay đầu lại đối Phương Trạh nói: “Chúng ta đi thôi.”

Dưới sự hướng dẫn của Phương Trạh, Tăng Tĩnh Ngữ rất nhanh đến phòng ăn, mua một ly cháo đậu xanh cùng mấy trứng gà, Phương Trạh thấy cô mua ít, không nhận được mở miệng dò hỏi: “Chính em không ăn sao? Thế nào mới mua một ly.”

“Em còn không đói bụng, chưa muốn ăn.” Cô hiện giờ rất là đói, hơn nữa hiện tại đang một bụng tức, ăn được mới là lạ.

“Không ăn bữa ăn sáng đối với thân thể không được, em chờ một chút, anh đi mua cho em.” Nói xong Phương Trạh nhiệt tình đi mua cho cô.

Tăng Tĩnh Ngữ nhìn bóng lưng Phương Trạh rời đi, thật có chút thua thiệt. Cô nghĩ, đại ca anh không cần phải nhiệt tình như vậy a, em chính là danh hoa có chủ người, chẳng lẽ anh lại chuẩn bị đục khoét nền tảng.

Phương Trạh trở về lúc Tăng Tĩnh Ngữ vẫn còn rối rắm làm như thế nào nói cho anh biết mình đã là danh hoa có chủ, cô há miệng muốn nói, nhưng Phương Trạh lại giành, ở trước mặt cô rất tự nhiên đem cháo đưa cho cô nói: “Em trước uống cái này, đồ anh giúp em cầm.”

Tăng Tĩnh Ngữ ngẩng đầu nhìn Phương Trạh, lại nhìn một chút cháo trong tay anh, cúi đầu trầm tư mấy giây, từ trong túi lấy điện thoại di động ra hỏi: “Số điện thoại của anh là số mấy?”

Phương Trạh nhất thời vui mừng ra mặt, nói như vậy chủ động hỏi số điện thoại liền đại biểu có hy vọng, anh nhanh chóng nói lên số của mình, cũng chờ đợi Tăng Tĩnh Ngữ gọi cho anh, vậy mà người khác lưu số của anh, liền đem điện thoại di động thả lại trong túi. Phương Trạh mặt khác biệt nhìn động tác của cô, chính anh đang rất muốn nhắc nhở cô trở về gọi thì vừa lúc tầm mắt trong treo của Tăng Tĩnh Ngữ đưa đến, cô nói: “Anh chờ một chút, em đi nhà vệ sinh.” Sau đó một tia ý thức đem đồ trong tay toàn bộ ném cho anh, hấp tấp đã chạy ra phòng ăn.

Tăng Tĩnh Ngữ vừa ra phòng ăn cũng nhanh sắc hướng cửa chính bệnh viện đi, một đường đi còn một đường nói thầm: “Người anh em à, thật xin lỗi.” Ra cửa, cô trực tiếp chặn một chiếc taxi, nói lên địa chỉ nhà Thiệu Tuấn sau lại lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho cái số mà cô vừa lưu ở nhà ăn.

” Em có việc gấp đi trước, làm phiền anh giúp em đem bữa ăn sáng đưa trở về, cảm ơn. ”

39. Chương 39

Lúc Tăng Tĩnh Ngữ tới nhà họ Thiệu còn chưa đến chín giờ sáng, mẹ Thiệu sau khi cơm nước xong liền đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại Thiệu Tuấn, anh nghĩ Tăng Tĩnh Ngữ đã rời giường, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho cô, nhưng không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ đã gọi điện thoại trước cho anh, cũng thần bí hể hể hỏi anh: “Anh đoán xem bây giờ em đang ở đâu?”

Thiệu Tuấn nhanh chóng suy nghĩ một chút, nói rất khẳng định: “Nhất định không ở trong nhà.”

Tăng Tĩnh Ngữ không hiểu, “Tại sao? Em bình thường đều là rời giường lúc này.”

Thiệu Tuấn thật thấp bật cười, “Nếu là em đang ở nhà cũng sẽ không hỏi cái vấn đề này, hơn nữa cái câu này đã rất rõ ràng tỏ rõ anh đã đoán đúng rồi.”

“Có ý tứ gì?” Tăng Tĩnh Ngữ cau mày, nhớ lại lời mới vừa nói của mình một chút, không hề không cảm thấy mình tiết lộ cái gì.

“Y theo tính cách của em, nếu là anh đoán sai rồi em nhất định sẽ lập tức nói ra, hơn nữa còn sẽ dùng các loại từ ngữ có thể nghĩ đến mà chế nhạo anh hết sức có thể, cuối cùng trở lại tổng kết một câu ‘anh ngốc quá’ ” Trong giọng nói nhẹ nhàng của Thiệu Tuấn mang theo tự tin nào đó, anh thật sự là hiểu rất rõ Tăng Tĩnh Ngữ rồi, tự nhiên, đúng lý không tha người.

Trước kia hai người còn chưa có nói yêu thương, mỗi lần chỉ cần nói sai cái gì cô lập tức biết, chỉ ra sau đó ở lời nói ác độc đã kích một phen, cần phải là cô sai lầm rồi, lại như cũ sẽ thẳng khí hùng cường từ đoạt lý: “Em có lòng từ bi thiết thời, từ xa gọi điện thoại tới an ủi tâm hồn cô độc của anh một chút, anh lại phản bác em như thế, thật là không được, không có chút nào hiểu được thương hương tiếc ngọc, tương lai khẳng định không tìm được vợ.”

Người khác hiển nhiên đã quên mình lúc trước thất đức thế nào nguyên rửa người ta không tìm được vợ, giọng điệu vẫn mạnh mẽ như cũ nói: “Em nào có hư hỏng như vậy, cái người này thuần túy là oan uổng, thật quá mức.”

Anh biết ngay em sẽ nói như vậy, Thiệu Tuấn trầm mặc thâm nghĩ. Ngay sau đó cũng không cùng cô cãi, chỉ là anh bước nhanh hơn đi tới cửa, vừa mở cửa, quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ thấy Tăng Tĩnh Ngữ chính lúc này cầm điện thoại di động ở tại cửa ra vào nói điện thoại, không mang mũ cũng không còn mang cái bao tay, lỗ mũi và gương mặt lạnh cóng đến đỏ bừng.

Không ngờ Thiệu Tuấn lại đột nhiên mở cửa, cô rõ ràng lặng rồi một giây, ngay sau đó trực tiếp cả người hướng Thiệu Tuấn trên người đánh tới, đôi tay ôm thật chặt cổ của anh, hôn một cái trên mặt anh, mạnh mẽ nói: “Làm sao anh biết em đứng ở cửa chính.”

Bình thường trên TV cũng diễn như vậy đi, Thiệu Tuấn im lặng, gơ tay lên sờ gò má, gương mặt đỏ bừng của cô, đầu ngón tay lập tức truyền đến cảm giác lạnh lẽo, không khỏi trầm mặt, “Thế nào đông lạnh thành ra như vậy, cái mũ cùng khăn quàng cổ của em đâu rồi?” Anh nhớ cô nương này mỗi lần ra cửa đều là vô trang đầy đủ, hôm nay như thế này không hợp với cử động lễ thường, thật làm người ta không hiểu.

Tăng Tĩnh Ngữ chu mỏ, làm nũng tựa như ngập ngừng nói: “Lúc em ra cửa đi quá vội vàng, quên mang chứ sao.”

Thiệu Tuấn nhanh chóng cửa kéo cô vào trong nhà, Tăng Tĩnh Ngữ vừa đi vừa kêu: “Bác gái, con tới thăm người rồi đây.”

“Mẹ anh đi đến nhà dì chúc tết rồi.” Thiệu Tuấn lôi kéo cô ở trên ghế sofa ngồi xuống, lại đứng dậy đi rót chén nước nóng cho cô, Tăng Tĩnh Ngữ trong tay đang cầm cái ly, con người đen nhánh thẳng tắp nhìn chằm chằm Thiệu Tuấn, nói: “May mà mẹ anh không ở nhà, nếu không em đây hai tay trống không, thật là không biết xấu hổ.”

Thiệu Tuấn nhếch miệng cười khế, “Hiếm khi, em còn cảm thấy xấu hổ.”

”Dừng

” Tăng Tĩnh Ngữ ném cho anh một cái xem thường, bụng đột nhiên không có tiền đồ nháo lên, “Ừng ực ừng ực” Kêu lên.

Tăng Tĩnh Ngữ vuốt bụng, mặt bộ dáng đáng thương, cong môi cau mày nũng nịu kêu “Anh yêu à, em thật đói nha, nhanh đi nấu cơm cho em ăn.”

“Em chưa ăn cơm.” Gương mặt Thiệu Tuấn lập tức tối lại, giọng nói cũng rất kém, giống như tức giận, nhưng vẫn là không che giấu được đau lòng.

Rất nhanh anh liền vào phòng bếp, mặc trên người tạp dề hoa nhỏ màu xanh dương, một tay cầm rá, một tay cầm cải, Tăng Tĩnh Ngữ khoanh tay ôm ngực nhàn nhã tựa vào viền cửa, ngoài miệng vênh lên, ngoặt ra một phúc độ rất lớn, hưng phấn nói: “Anh yêu à, anh thật hiền huệ.”

Thiệu Tuấn nghe vậy quay đầu lại trợn mắt nhìn cô, được tiện nghi còn ra vẻ.

“Ha ha ha.” Lần này, Tăng Tĩnh Ngữ cười càng vui vẻ hơn rồi, trực tiếp chạy lên từ phía sau ôm lấy anh, đầu khoác lên trên bả vai anh có ý hướng về phía lỗ tai của anh thổi hơi.

Thiệu Tuấn biết rõ cô nương này sâu tận xương tủy tính tình lưu manh, anh càng tức giận cô càng vui sướng, may mắn là anh cũng gần giống như đường Tăng, cực kỳ gắng sức kiềm chế kích động đem người khác áp đảo, không nhìn thẳng cô.

Thấy Thiệu Tuấn không có phản ứng, cô nháo nháo cũng liền không thú vị, nhưng vẫn là không bỏ được buông tay, cứ như vậy ôm thật chặt anh, dán sau lưng ấm áp của anh, cái trán gối lên bả vai bền chắc, trong lòng liền cảm thấy thỏa mãn khác thường, đẹp yên, giống như trời sập xuống anh cũng sẽ thay cô chống đỡ.

Thiệu Tuấn mặc cho cô ôm, nghĩ thầm, chỉ cần cô không làm khó là tốt. Anh tiến hành động tác trên tay đầu vào đẩy, cho đến khi xong hết mới gọi Tăng Tĩnh Ngữ đến gần kéo lấy bát. Anh mặc dù biết làm món ăn ăn cơm, nhưng tài nấu nướng cũng không thấy được tốt bao nhiêu, canh suông mì sợi đơn giản, hơn nữa đập vào một quả trứng gà vàng óng ánh, lúc đem ra còn sợ không hợp khẩu vị của Tăng Tĩnh Ngữ, trong lòng rất là lo lắng. Ai ngờ người khác đói luống cuống, mặt vừa đi lên liền bắt đầu ăn như hổ đói, kết quả là, bị nóng đến đầu lưỡi, hồng hộc kêu đau, Thiệu Tuấn vội vàng rót cho cô chén nước lạnh, cau mày khuyên cô ăn từ từ.

Tăng Tĩnh Ngữ dùng sức lay đầu, trong miệng toàn đồ ăn không có nuốt xuống, mơ hồ không rõ mà nói: “Anh. . . Cũng không. Biết em đói như thế. nào đâu.”

Nghe vậy, gương mặt Thiệu Tuấn không khỏi thoáng qua một tia đau lòng, cũng không nói nữa, ngồi ở bên cạnh nhìn cô ăn như hổ đói, mắt thấy đồ ăn trong tô sắp bị cô ăn hết, trong lòng thần nhiên sinh ra một loại tâm tình thỏa mãn.

Tăng Tĩnh Ngữ ăn thật no, nằm ngay đơ trên ghế sa lon, thỉnh thoảng đánh lên một hai cái ợ thật lớn. Thiệu Tuấn thu bát đĩa sau lại đến bên cạnh Tăng Tĩnh Ngữ ngồi xuống, người khác lập tức bắn người lên bỏ tới, đến ngồi trên đùi Thiệu Tuấn, đôi tay nắm cả cổ của anh vui vẻ nói: “Thiệu Tuấn, anh làm đồ ăn ngon thật.”

Thiệu Tuấn bắt đắc dĩ cười cười, nghĩ thầm, không phải anh làm rất ngon, mà rõ ràng là em rất đói, chỉ là nghe cô nói xong, trong lòng vẫn là không nói ra được vui vẻ, không kiềm hãm được trở về một câu: “Nếu sau này em muốn ăn, hãy nói cho anh biết, anh sẽ làm cho em ăn.”

Tăng Tĩnh Ngữ gật đầu như bằm tỏi, “Ừ, tốt nhất là sau khi chúng ta kết hôn, anh anh sẽ lo toàn bộ việc trong gia đình.”

Thiệu Tuấn: “.”

Em nghĩ thật đúng là xa xôi, chỉ là, kết hôn. Nếu là thời gian cho phép, anh sẽ không để ý mà lo toàn bộ công việc trong gia đình.

Tiếp đó, Tăng Tĩnh Ngữ lại liền ảo tưởng tương lai cuộc sống hôn nhân làm một phen tốt đẹp, Thiệu Tuấn mặt mày mỉm cười nhìn người khác thao thao bất tuyệt, không nhận được đưa tay nhéo nhéo mũi cô, hai

người nghiêng nghiêng một hồi lâu, Tăng Tĩnh Ngữ mới nhớ tới chuyện tình Trương Tuệ, chợt liên tưởng, mày đẹp bắt đầu nhìn thành khó coi, quệt mồ hôi thề thề thắm thắm mà nói: “Anh nói ba em nếu lại cưới thì em làm thế nào.”

Thiệu Tuấn không kiềm hãm được buột chặt cánh tay, trầm giọng nói, không nói ra được thâm tình khẩn thiết, “Em còn có anh.”

Tăng Tĩnh Ngữ bất thành linh chết lặng mấy giây, cô không ngờ Thiệu Tuấn sẽ nói như vậy, trong nháy mắt bị cảm động rồi. Thân thể ngửa ra sau, không nhìn được gờ tay lên bưng lấy mặt điêu khắc của Thiệu Tuấn, bình thường hình dáng rõ ràng, tỉ mỉ suy nghĩ, ngón tay thon dài trắng nõn, một tắc một tắc miêu tả ngũ quan cường tráng.

Anh lông mày rất cao, mắt khê bên trong vùi lấp, xem ra thâm thúy mà thần bí, rất dễ dàng làm cho người ta lầm tưởng anh là Hồn Huyết Nhi. Anh dáng dấp vô cùng đẹp trai, đẹp trai đến anh một lần cho là mình chỉ vì tấm này mà thích anh, vẫn còn vì thế mà làm cho cô nhản mặt, đẹp trai đến cô một lần cũng cho là mình chỉ là thích anh mặt.

Nhưng giờ phút này, cô đột nhiên hiểu, cô yêu không chỉ là tấm khuôn mặt dễ nhìn, hơn thương anh trong xương, cái loại đó kiên định phải cụ thể, thái độ làm đến nơi đến chốn, không xốc nổi, không giả bộ, không có lời ngon tiếng ngọt, biện pháp tới dự dõ cô biến đổi, nhưng cô lại hiểu biết rõ ràng anh là yêu cô, dù là anh không tới nói.

Anh chính là như vậy, luôn là có thể mang cho cô những khoảng khắc yên bình, đẹp đẽ. Ngón tay thon dài theo sóng mũi cao của anh trượt xuống, cô nghịch ngợm ngất mũi của anh, cười ngớ ngẩn nói, “Lời này em thích nghe, cảm giác giống như anh ở đây chủ động nộp lên quyền sở hữu, trình trọng tuyên bố từ hôm nay đồng chí Thiệu Tuấn thuộc về Tăng Tĩnh Ngữ.”

“Ừ.” Thiệu Tuấn hé miệng hừ nhẹ một câu, ngay sau đó hỏi: “Ngày hôm nay xảy ra chuyện gì?”

Tăng Tĩnh Ngữ trầm mặc mấy giây, cuối cùng vẫn là đầu đuôi đem chuyện buổi sáng hướng tới anh miêu tả một lần, Thiệu Tuấn nghe trán trực nhảy, càng đi về phía sau chân mày nhíu càng chặt, đặc biệt là đến cuối cùng cô nói thời điểm ngồi xe đi, rốt cuộc không nhìn được hỏi: “Em cứ như vậy vứt bỏ một mình đi ấy ở bệnh viện?”

Tăng Tĩnh Ngữ thành thực gật đầu, mặt ghét bỏ mà nói: “Em ghét đi ấy.”

“Coi như ghét đi em cũng không thể làm như vậy.” Đem người đá đả thương không nói, còn đem Trương Tuệ một người ở lại trong bệnh viện, anh cơ hồ có thể tưởng tượng đến khi một người Phương Trạm sáng sớm tỉnh mơ giúp đỡ Trương Tuệ về mặt lúng túng như thế nào. Cô quá đáng tùy hứng, để cho anh không khỏi trầm mặt.

“Thế nào, liên anh cũng đứng về phía đi ấy?” Vừa đụng đến vấn đề Trương Tuệ, Tăng Tĩnh Ngữ giống như mèo xù lông, cất cao giọng, chợt đứng lên, nhìn chòng chọc Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn đưa tay đi kéo cô, cô đứng bất động, Thiệu Tuấn bất đắc dĩ chỉ đành phải đi theo, thả mềm âm điệu giải thích: “Không phải anh muốn giúp đỡ đi ấy, anh chỉ cho là, đối với việc này, đi cũng không sai, không phải em vì nên thương thế của đi, em còn đem đi một người lưu bệnh viện.” Theo ý anh, mọi việc cũng phải giảng đạo lý, Trương Tuệ cũng không sai, hơn nữa ở một trình độ nào đó anh là đồng tình Trương Tuệ, bởi vì đi ấy cùng mẹ anh có cảnh ngộ giống nhau, sinh hoạt giống nhau, ở tầng dưới chót xã hội.

Hoàn cảnh sống và lớn lên của anh và Tăng Tĩnh Ngữ khác nhau một trời một vực, phương thức tư duy cũng khác một trời một vực, đạo lý của anh, điều anh thực sự muốn nói, Tăng Tĩnh Ngữ nghe tới đều cực đoan chính là nghĩ anh sẽ ủng hộ Trương Tuệ, cô vốn tưởng rằng ba không hiểu cô ấy là do ông bị tình yêu làm mù quáng, nhưng bây giờ, Thiệu Tuấn cũng không để ý đến suy nghĩ của cô, trong lòng cô bất chợt tựa như gai đâm, một hồi nhận một trận đau.

40. Chương 40

Chỉ thấy khoe môi đỏ tươi của cô mang theo ý cười cực kỳ châm chọc, con người đen nhánh lưu chuyển, lại liều mạng ngăn nước mắt chảy xuống, tức giận nói: “Đúng vậy, tất cả mọi người không sai, đều là lỗi một mình em.” Sau đó chợt xoay người đi ra cửa, Thiệu Tuấn thấy thế đuổi theo kéo cô lại, Tăng Tĩnh Ngữ trừng mắt căm tức nhìn anh, quát lớn: “Anh buông tay.”

Thiệu Tuấn thấy vậy nên có chết cũng không thả, vẫn như cũ cố gắng cùng cô giảng đạo lý, anh nói: “Tĩnh Ngữ, mọi việc cũng phải giảng đạo lý, anh chỉ là luận sự, cũng không có ý trách cứ em.”

Tăng Tĩnh Ngữ hừ nhẹ một tiếng, căn bản cô đang nổi nóng nghe lời khuyên giải của anh thì cũng như không thôi, cô vốn tưởng rằng Thiệu Tuấn là hậu thuẫn kiên cố cô có thể dựa vào, lòng tràn hi vọng cho là Thiệu Tuấn sẽ đứng ở phía bên cô, có ai nghĩ được, nhưng mà đó là do cô tự nghĩ như thế, có lẽ cô thật đánh giá cao địa vị mình ở trong lòng anh.

Thiệu Tuấn không phải hậu thuẫn mà là trường mâu trong tay kẻ địch, đem cái mũi nhọn sắc bén nhất hướng về phía cô, anh là hận không thể một gậy đâm chết cô, lại nhìn biểu tình chính nghĩa trên gương mặt Thiệu Tuấn, tâm cô càng đau đớn, nhưng cô vẫn như cũ không muốn yếu thế, trong lúc nhất thời cô không rõ mới vừa rồi nói Thiệu Tuấn câu kia “Em còn có anh.” là thật tâm hay là giả dối, cô cảm thấy rõ ràng mới vừa rồi còn đối với cô thâm tình khẩn thiết, trong nháy mắt liền bắt đầu trách cứ cô, thậm chí cô còn không bằng một người ngoài, những câu nói của anh đều không ủng hộ cô nhưng lại đồng tình Trương Tuệ, anh như vậy xem cô là cái gì?

Con người chính là như vậy, những người bàng quang, họ cho là một nhát dao nhiều lắm cũng là chỉ một vết thương trên thân thể, chỉ đau vài ngày thôi, nhưng những người để ý, dù chỉ là miệng há ra, nhẹ nhàng khắc ra mấy chữ, cũng có thể làm cho họ thương tích đầy mình.

Nước mắt rốt cuộc không nhịn được từ khoe mắt chảy xuống, Tăng Tĩnh Ngữ trầm mặc khóc. Thiệu Tuấn thấy cô đột nhiên rơi nước mắt hoảng sợ, trong trí nhớ của anh, cô chưa bao giờ là một cô gái thích khóc, nhưng giờ phút này, cô lại ở trước mặt anh lệ rơi đầy mặt.

Trái tim chợt co rút nhanh, anh khẩn trương hô hấp có chút khó khăn, anh cố gắng giơ tay lên lau nước mắt cho cô, nhưng còn chưa chạm đến mặt của cô lại bị cô lấy tay gạt ra. Cô hung hãn lau nước mắt, giống như điên lao ra cửa đi.

Bị bỏ rơi ở cửa, đợi lúc Thiệu Tuấn phản ứng kịp đuổi theo ra cửa đi thì đã sớm không thấy bóng dáng của cô. Giờ khắc này, anh thật luống cuống, nhiệt độ bên ngoài bay giờ rất thấp, dưới mười độ C, cô không mang khăn quàng cổ không mang mũ càng không mang bao tay, chắc chắn sẽ rất lạnh.

Anh, trong lúc bất chợt, vô cùng hối hận mới vừa rồi buông tay cô ra, anh biết rõ cô có bao nhiêu mạnh mẽ quật cường, biết rõ cô có bao nhiêu cực đoan, vậy mà còn ở đó cùng cô nói cái gì đạo lý chó má, nhớ tới cô lệ rơi đầy mặt, trong lòng giống như bị chùy gao quất vào, rất đau.

Từ nhà anh tìm đến tiểu khu nơi cô ở, vẫn như cũ không thấy bóng dáng Tăng Tĩnh Ngữ, gọi điện thoại cho cô, cô đã tắt máy, ngược lại anh lại muốn gọi điện thoại cho Tăng Trường Quân, nhưng vừa ấn số điện thoại rồi lại lập tức cắt đứt, anh nghĩ quan hệ của cô và Tăng Trường Quân vốn là căng thẳng, nếu là ba cô biết cô đem Trương Tuệ một người lưu bệnh viện, đây chẳng phải là càng hồng bét.

Bị gió thổi hồi lâu, tâm tình Thiệu Tuấn khẩn trương cũng từ từ hòa hoãn xuống. Nghĩ thầm nếu cô có lòng tránh anh, vậy anh có gấp như thế nào đi nữa cũng chỉ là phí công, còn không bằng trực tiếp đi bệnh viện chờ, nói không chừng cô trong cơn tức giận lại chạy trở về bệnh viện.

Khi cõi lòng Thiệu Tuấn đầy mong đợi xách theo trái cây đi tới bệnh viện thì vừa lúc đến thời gian bữa trưa, trên đường tới không quên ghé quán ăn mua một phần cơm cho Trương Tuệ. Ở trong bệnh viện cũng không có thấy Tăng Tĩnh Ngữ, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng, nhưng lại anh nghĩ, mặc kệ như thế nào, người là do Tăng Tĩnh Ngữ làm bị thương, làm bạn trai của cô, anh thay Tăng Tĩnh Ngữ chăm sóc Trương Tuệ cũng dễ hiểu.

Thiệu Tuấn vào cửa thì Phương Trâm cùng con gái của cụ ông đều không ở đây, trong phòng chỉ còn lại ba bệnh nhân, cụ ông ở híp mắt lim dim, bác gái Phương cùng Trương Tuệ nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Trương Tuệ lúc này đang đưa lưng về phía cửa, không hề nhìn thấy Thiệu Tuấn, ngược lại bác gái kia, vừa thấy có người ở cửa nhìn quanh lập tức xoay đầu lại hỏi anh tìm ai.

Nghe vậy Trương Tuệ cũng lật người nhìn ra phía cửa, bà không ngờ người tới sẽ là Thiệu Tuấn, bà và anh chỉ gặp qua một lần ở Tầng gia, cũng không tính là quen thuộc, lập tức liền cho rằng anh đi nhầm cửa rồi,

“Cậu.” Bà lời còn chưa nói hết liền bị Thiệu Tuấn cắt đứt.

“Bác gái, Tình Ngữ tạm thời có chuyện đi trước, cô ấy nói con tới thăm người.” Chỉ thấy anh một tay nhắc hộp cơm, một tay nhắc giỏ trái cây, đi tới mép giường bà ngồi xuống,

Trương Tuệ đột nhiên có loại ảo giác thụ sủng nhược kinh, cau mày mặt vẻ mặt không thể tin được, “Thật sự là Tình Ngữ kêu cậu đến đây.” Cái này không thể trách bà kinh hãi, thật sự là Tầng Tình Ngữ làm quá mức, đã thương cô không nói, còn hướng về phía cô bày mặt thối, cuối cùng càng thêm quá đáng đem cô một người lưu trong bệnh viện rồi tự mình chạy, cô không phải đứa ngốc, nhìn ra được Tầng Tình Ngữ không thích bà.

Thiệu Tuấn đem giỏ trái cây cất xong, lại lấy hộp cơm ra, đưa cho Trương Tuệ, Trương Tuệ vội vàng nhận lấy hộp cơm, không ngừng nói cảm ơn. Thiệu Tuấn một bộ khiêm tốn, rất khách sáo mà nói: “Bác gái, bác có cần cái gì cứ nói với con.”

Trương Tuệ lắc đầu nói thẳng không cần gì cả, hơn nữa còn thiện ý nói: “Nếu cậu có chuyện thì cứ đi trước đi, không cần phải ở lại làm gì.”

“Bác hiện đang cần có người chăm sóc, dù sao con cũng không có chuyện gì, nên sẽ ở đây với bác.” Thiệu Tuấn khiêm tốn lễ độ mà nói. Anh vốn chính là nghĩ đến ở nơi này chờ Tầng Tình Ngữ, căn bản không muốn đi.

Thiệu Tuấn cứ như vậy vẫn ngây ngô chờ đến năm giờ chiều, trong lúc anh và Trương Tuệ hàn huyên không ít, Trương Tuệ vừa nghe nói anh là đội tốt nghiệp trường quân khen anh có bản lĩnh, không trách được Tình Ngữ thích anh như vậy, Thiệu Tuấn bị bà nói có chút ngượng ngùng, chỉ có thể không ngừng gật đầu, sau bà lại hỏi anh không ít vấn đề về Tầng Tình Ngữ, Thiệu Tuấn sắc mặt có chút khó xử, anh biết Tầng Tình Ngữ ghét Trương Tuệ, cho nên cũng không nguyện ý nói quá nhiều, không thể làm gì khác hơn là hỏi ngược lại bà, “Bác gái, con của bác như thế nào, nhỏ hơn Tầng Tình Ngữ bao nhiêu tuổi.”

“À?” Trương Tuệ đột nhiên cất cao âm điệu, cười yếu ớt một tiếng nói tiếp, “Bác à, bác không có con.”

Nghe vậy, Thiệu Tuấn không nhịn được nhìn Trương Tuệ một cái, tuy nói cô đáng đáp mi thanh mục tú, vẫn như trước nhìn ra được cô đã hơn ba mươi, cái tuổi này còn chưa có con.

Anh nghĩ, có lẽ cô không thể sinh, cho nên mới ly hôn, nếu như vậy, nếu là Tầng Trường Quân thật sự để ý bà, về sau cũng không thể có con, như vậy có lẽ Tình Ngữ còn có thể tiếp nhận một chút.

Lần này càng lam lòng cho anh đồng cảm với người phụ nữ không thể sinh con này, bưng trà cho bà, gọt trái táo, bóc cho bà quả chuối, Trương Tuệ khen anh hiểu chuyện.

Lúc Tầng Trường Quân đến, Tầng Tình Ngữ còn chưa có xuất hiện, phòng bệnh căng thẳng nhìn Thiệu Tuấn, còn tưởng rằng là Tầng Tình Ngữ gọi anh tới, lập tức đã nói: “Tình Ngữ gọi cậu tới, gọi cậu đến cũng tốt, nó tính tình xao động, nếu là ở nơi này ngồi một ngày đoán chừng hận không thể đem phòng này phá hủy.”

Thiệu Tuấn lúc này mới ý thức tới tính chất nghiêm trọng của chuyện này, anh cho là, cô ít nhất sẽ cố kỵ ba cô, thế nào cũng sẽ quay trở lại bệnh viện, nhưng là bây giờ, Tầng Trường Quân đã đến, cô đâu? Cô ở đâu, là anh đánh giá nhầm đã hiểu rõ cô, còn đánh giá thấp mức độ cô ghét Trương Tuệ, cho dù là cô cùng ba trở mặt cũng sẽ không tiếc.

Anh trong lúc bất chợt cảm thấy sợ, lấy cớ có chuyện cùng Tầng Trường Quân đi ra ngoài.

Bên cửa sổ cuối hành lang, Thiệu Tuấn cùng Tầng Trường Quân đứng cùng nhau, ngoài cửa sổ chẳng biết lúc nào đã mưa bụi mù mịt, gương mặt Thiệu Tuấn thoáng qua một tia lo lắng, tâm càng ngày càng chìm.

Chỉ thấy anh trong lúc nhất thời hoàn toàn mất hết phong cách bình tĩnh trầm ổn mới vừa rồi, con người anh hơi co lại, cau mày, bộ mặt lo âu, “Thủ trưởng, Tỉnh Ngữ sáng sớm tới tìm cháu, nhưng sau hai bộn cháu lại cãi nhau, cô ấy trong cơn tức giận khóc chạy đi, cháu đuổi theo nhưng không có đuổi kịp, vốn nghĩ cô ấy sẽ tự mình tới bệnh viện, nhưng chờ tới bây giờ cũng không thấy bóng dáng của cô ấy đâu, những người đưa đều quen đã gọi điện hỏi một lượt, cũng không gặp qua cô ấy, bác nghĩ một chút cô còn có thể đi đâu.”

So với lo âu của Thiệu Tuấn, Tăng Trường Quân ngược lại bình tĩnh rất nhiều, đôi tay chấp sau lưng ngăn đầu nhìn xa xôi ngoài cửa sổ, không nhanh không chậm nói: “Cậu đừng quá lo lắng, nó sẽ không có việc gì, khi nó trở lại ta sẽ kêu gọi điện thoại cho cậu.”

Thiệu Tuấn đi, Tăng Trường Quân vẫn như cũ đứng ở bên cửa sổ, hai tay chống ở bệ cửa sổ, vốn là sống lưng thẳng tắp dần dần cong lên, giống như trong nháy mắt già đi rất nhiều. Mặc dù Thiệu Tuấn nói Tỉnh Ngữ là cùng anh giận dỗi mới đi, nhưng ông làm sao sẽ không biết cô đang giận cái gì, cô chân chính tức giận là ông nha, Thiệu Tuấn cũng chỉ là đụng vào trên trọng thương thôi.

41. Chương 41

Tăng Tỉnh Ngữ sau khi từ Thiệu gia ra ngoài lập tức lên một chiếc xe taxi, tài xế hỏi cô đi đâu, cô lau nước mắt nghẹn ngào nói: “Không biết, anh tùy tiện chạy đi.” Rồi sau đó lưu loát lấy điện thoại di động tháo pin ra.

Tài xế thấy cô khóc đau lòng như vậy, không khỏi trong lòng mấy phần sinh ra thương hại, vừa lái xe vừa khuyên cô: “Cô gái à, năm hết tết đến khóc cái gì nha, mau đừng khóc, xui quấy, nên nghĩ những chuyện vui mừng thôi.”

Tăng Tỉnh Ngữ vừa nghe, khóc ác hơn rồi, từ lúc mới bắt đầu nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào đột nhiên biến thành lớn tiếng nức nở, dừng lại cũng không ngừng được. Thấy như thế, tài xế cũng không dám nữa khuyên, chỉ sợ càng nói cô khóc càng dữ hơn thôi.

Xe ở trên đường cái chạy không mục đích, vu vơ, băng quơ đi rất xa, mắt thấy đồng hồ đếm tiền gần hai trăm rồi, Tăng Tỉnh Ngữ vẫn còn đang khóc, cô vốn cho mình là công chúa Bạch Tuyết sẽ là bị hoàng hậu ác độc ngược đãi đáng thương, ai ngờ sự tình đột biến, thành tiết mục công chúa Bạch Tuyết ác độc khi dễ mẹ ghẻ mềm yếu, hiện tại, mọi người ai cũng đồng tình với Trương Tuệ, đều cho rằng cô sai lầm rồi, đều ở đây chỉ trích cô, nhưng tâm tình của cô ai có thể hiểu đây?

Cô đá thương Trương Tuệ thật chỉ là ngoài ý muốn, cô không phải cố ý, cô cũng không có không muốn nói xin lỗi, cô chỉ không hi vọng Trương Tuệ làm mẹ ghẻ cô mà thôi, nhưng ba cô không có chút nào bận tâm cảm nhận của cô, ngay trước mặt Trương Tuệ cấu kính quát lớn cô, kêu cô đi nói xin lỗi, như vậy sẽ chỉ làm cô cảm thấy ba của cô yêu Trương Tuệ cũng không yêu cô rồi, cô ở trước mặt Trương Tuệ, cái gì cũng không còn, cái cảm giác loại đó, không ai để ý, không ai quan tâm, quả thật so cắt thịt của cô, còn khó chịu hơn.

Cô là người thiếu thốn tình thương, ông bà đều đã qua đời, mẹ cùng người khác chạy đi, trên đời này, chỉ có ba cùng cô sống nương tựa lẫn nhau. Vậy mà, có chừng này tình thương của ba cũng là thật là ít ỏi, ba cô luôn là rất bận rộn, mỗi ngày trời còn chưa sáng liền rời giường đi huấn luyện bộ đội, buổi tối rất khuya mới trở về, có lúc đi ra ngoài diễn tập, thậm chí có khi đi gần một tháng, vì vậy, từ lúc bắt đầu trung học cô liền bị đưa đi trường học nội trú.

Khi đó cô đang đứng ở kỳ phản nghịch, cố ý chạy đi cắt cái nôi khăn voan, mỗi ngày đi theo một đám nam sinh xưng huynh gọi đệ, đánh nhau, cúp cua, chơi trò chơi, sau đó cố ý để giáo viên tóm gáy, yêu cầu gặp người nhà, nghĩ thầm như vậy ba cô có phải sẽ chú ý cô một chút hay không, nhưng là, thật vất vả mong đợi ba cô tới, lại giống như huấn luyện binh lính của ông, ngay trước mặt giáo viên, tức giận mắng, mắng xong về nhà, nói là úp mặt vào tường sám hối.

Nếu nói úp mặt vào tường sám hối chính là nhốt cô ở trong phòng, không cho phép ra cửa, cho đến cô nhàn không chịu nổi, chủ động nhận lầm cũng bảo đảm lần sau không như vậy nữa mới được thả ra tiếp tục đi học, như thế vòng đi vòng lại, mãi cho đến lúc học trường quân y.

Thậm chí có lúc cô nghĩ, nếu cô là con trai đoán chừng sớm đã bị ba cô đánh đến nổi phân không rõ đông nam tây bắc rồi, chưa bao giờ biết dùng chính sách dụ dỗ, vĩnh viễn chỉ là tăng cường chế áp. Chỉ là cô cũng không bởi vì những chuyện này mà hận cô ba, dù sao không có cô, ba mệt mỏi như vậy, công việc cực nhọc như thế, cũng không thể trôi qua như vô ưu vô lo, cô từ trước đến giờ không thích không ốm mà rên, ở điểm này đối với ba cũng không có quá lớn ý kiến, chỉ hi vọng là ba cô có thể quan tâm kỹ càng mình là một chút mà thôi.

Theo ý cô, ba cô vốn rất yêu thương cô, nếu lấy mẹ ghẻ sẽ bị chia sẻ, nếu là mẹ ghẻ sinh một em trai tiếp tục bị chia sẻ, khi đó chỉ sợ trong mắt ba cô cũng không thấy được cô- đứa con gái này nữa, ông có người tương thân tương ái một nhà, mà cô lại thành người ngoài cuộc.

Đó là cục diện cô thấy, cho nên tới nay cô đều rất hiểu và đề phòng chuyện chưa xảy ra, ý tưởng thiết pháp phá hư cuộc xem mắt của ba, chỉ là không ngờ, an tĩnh ít năm như vậy, ba cô lại xuân tâm nhộn nhạo rồi.

Có lẽ, ba thật sự cô đơn, tịch mịch, muốn kết hôn đi, chỉ là, nếu như có thể, người kia, người kia có thể hay không là mẹ ruột cô, mẹ ruột dù sao cũng hơn mẹ ghẻ.

Nghĩ thông suốt, khóc đủ rồi, tâm cũng bình ổn lại rồi, đau buồn bi thương cũng không thể bao lâu, lại trở về Tăng Tĩnh Ngữ hấp tấp ngày thường. Mạnh mẽ, ‘hùng dũng’ gạt đi nước mắt, nước mũi trên mặt, trong lòng đưa ra quyết định, cô phải về quê, cô muốn đi Thường Trữ, nếu như ông trời có mắt, để cho cô tìm được mẹ cô, hơn nữa nếu mẹ cô chưa tái giá, vậy thì trừ mẹ cô, ba cô cả đời cũng đừng nghĩ cưới người khác, nhưng nếu như không tìm được, hoặc là mẹ cô đã kết hôn rồi, có lẽ thật sự là ba mẹ cô hữu duyên vô phận, mọi việc do trời, cô sẽ chấp nhận, về sau ba cô yêu người nào cưới người nào, cô tuyệt không gây khó dễ.

Kết quả là, cô lập tức ngừng khóc, lớn tiếng nói với bác tài xế: “Bác tài, đến ga xe lửa.” Thật ra thì cô muốn đi phi trường hơn, nhưng trong túi không đủ tiền. (hú hú, cho chị chút, ai biểu ko chịu hiểu ý anh TT chi).

Bây giờ đang là mùa xuân, người ta đi lại rất nhiều, phòng vé to như vậy, đầu người rung động, người xếp hàng mua vé từ cửa sổ dài đến sảnh phía ngoài, tận đến hành lang, Tăng Tĩnh Ngữ nhìn dòng người xếp hàng xiêu xiêu vẹo vẹo, trong lòng thật lạnh thật lạnh, chờ đợi như vậy, phải chờ đến lúc nào mới đến phiên cô.

Người nào đó xưa nay không có kiên nhẫn nên càng chờ càng nóng lòng, sau lại dứt khoát từ trong đội ngũ đi ra bay thẳng đến cửa sổ, nghĩ thầm, nếu có thể đụng phải người tốt bụng có thể giúp cô mua dùm thì thật là tốt.

Tính như thế thật là tốt, đáng tiếc vận số quá kém, trên đường không có một người nào bằng lòng mua giúp cô, cô vừa tức vừa phiền, trong lòng tùy tiện mắng mắng chỉ là không có kêu thành tiếng, dù sao người ta không có nghĩa vụ giúp cô mua vé, mà cô cũng chỉ là không mua được vé, trong lòng phiền não mà thôi.

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng tối, ngoài cửa chẳng biết mưa tí tách rơi từ lúc nào, lúc này cô lại được đầu xếp hàng, đứng ở ngoài hành lang bị mưa tạt trúng, lạnh, cô không cầm được, run rẩy, vừa mệt vừa đói.

Cô thề, đây là tình huống bi thương nhất mà nàng trải qua từ trước đến giờ, rõ ràng trong tay có tiền lại không thể đi mua đồ ăn, bởi vì cô vừa đi, phải xếp hàng lại lần nữa, cho nên chỉ có thể duy trì chịu đựng, liêm liêm môi khô khô, quan trọng hơn hàm răng tự nói với mình, thật ra thì mình không có chút nào đói, cô căn bản là không nghĩ thấy trước mặt truyền tới mùi thơm của bánh bao, không nhìn thấy anh trai bên cạnh kia trong miệng đang gặm bánh bao.

Trời cao không phụ người có lòng, sau bốn tiếng xếp hàng, cô rốt cuộc mua được vé đi Thường Trữ. Lúc này đã đến 6 giờ chiều, bảy giờ rưỡi tối lên xe, tám giờ sáng mai mới có thể đến Thường Trữ. Vừa lấy được vé xe, cô liền như con ngựa đứt cương, vội vã chạy ra ngoài, cô thật sự là quá đói, từ buổi sáng đến bây giờ, bảy, tám tiếng, cô chỉ mới ăn một chén mì, bụng đã sớm rỗng tuếch.

Tùy tiện ở bên ngoài tìm một quán cơm ăn một bữa, lại đi đến siêu thị bên cạnh mua một túi đồ ăn vặt, ví tiền cấp tốc rút lại, ba của cô ột ít tiền mừng tuổi, hôm nay chỉ còn lại không tới hai trăm, chỉ là mới vừa rồi cô mua vé xe khứ hồi rồi, nếu không đến đó liền tiền trở về cũng không có, sớm biết thế cô thì không nên điên khùng mà ngồi xe taxi chạy tới chạy lui, tiền a tiền. Giờ khắc này, cô mới biết tiền quan trọng đến cỡ nào.

Trong phòng đợi nhiều người có chút nằm ngoài dự đoán của cô, tựa như trong sách nói, đông nghịt, khắp nơi đều mang túi lớn, xách phía hành lý lên xe. Chỉ là, cũng may nhiều người thở ra các-bon-đi-ô-xít cũng nhiều, trong lúc vô hình tạo nên nhiệt độ cao, cũng không có lạnh lắm, chỉ là mùi không tốt chút nào, hút thuốc lá, ăn mì ăn liền, nhai cây cau thậm chí còn có một đứa bé đi tiểu tiện trên đất, các loại mùi vị trong cùng một chỗ xen lẫn, thật sự là khiến một cô gái lần đầu tiên thấy loại cảnh tượng này hận không thể đem những gì mới ăn vừa rồi tất cả đều phun ra.

Thật vất vả lên xe, vậy thì càng không thể, cơ hồ là ngay cả địa phương cũng không có, một đám người giống như là chạy đi đầu thai vậy, cô thiếu chút nữa liền bị người ta chen lấn đến ngã, sau lại rút cuộc tìm được một chỗ yên ổn, hai hàng chỗ ngồi trong xe đã chật ních người, bởi vì chỗ ngồi có thể dựa vào, lúc này mới vững vàng ngồi lại, nhưng mà vẫn là rất khổ ép, bởi vì thường có nhân viên tàu đẩy xe tới đây bán một số thứ, mỗi khi như vậy sẽ phải nhường đường, cô phải liều mạng mà dấn người vào chỗ ngồi mới có thể nặn ra một chút xíu không gian, mỗi lần chiếc xe đẩy ấy đi qua thì quần áo trắng sạch sẽ nhanh chóng có màu xám tro. Lúc ấy, cô thật sự là tâm muốn chết, cô mới chân chính cảm thấy, mình trước kia đi máy bay có bao nhiêu hạnh phúc.

Như thế hỗn hỗn độn độn đứng cả đêm, lúc xuống xe, cô đã cảm thấy chân cũng không giống là của chính mình, mỗi đi một bước vừa đau vừa tê, mà bi thống nhất là, khi cô móc túi quần, phát hiện ra, điện thoại và thẻ của cô đã bị mất, trái phải hai bên là thẻ và điện thoại, tất cả đều không thấy tăm hơi, mà hôm nay còn dư lại bên túi trái là một khối đen nhánh. . .

Thật là làm người ta khóc không ra nước mắt mà, chỉ là vẫn còn một chút may mắn, đó chính là ví tiền của cô cùng vé xe là để trong túi áo, mà hai tay của cô cả đêm cũng cầm ở trong túi áo, cho nên tiền của cô cùng vé xe vẫn còn, thật là may mắn trong may mắn a!

9h sáng, Tăng Tĩnh Ngữ ngồi xe đi tới chỗ trước kia cô ở cùng mẹ lúc cô chín tuổi.

Ban đầu lúc rời đi, nơi này là tòa cao ốc mười tầng, nó được coi là nhà trọ cao cấp nhất Thường Trữ, nhưng hôm nay, so với nhà cao tầng tinh mới bên cạnh, nó quả thật tựa như một tuần nam, mỹ nữ đứng bên cạnh lão gù già, ấy thật là không hợp nhau.

Cô còn nhớ rõ ban đầu nhà các cô ở tại lầu năm, hộ thứ ba bên trái, bằng vào trí nhớ, cô tìm được căn nhà năm đó, thì ra là cửa gỗ đã sớm đổi lại thành cửa chống trộm màu nâu, cửa chống trộm khóa chặt bên trong, không lưu lại một khe hở cho cô rình coi.

Cô chỉ phải gõ cửa, gõ thật lâu, tay cũng gõ đến đỏ, bên trong cũng không có nửa điểm động tĩnh, xem ra phải chờ.

Mùa đông Phương Nam cùng Bắc Phương bất đồng, mặc dù nhiệt độ hơi ột chút, nhưng lại không có khí ẩm, cô lạnh, thân thể cuộn thành một đoàn đứng ở góc tường muốn đợi chủ nhân phòng ốc trở lại, vậy mà, cô chờ nhiều giờ cũng không có thấy nửa bóng người, sau lại thật sự không có cách nào, cô lại phải mông một cái đứng lên, dọc theo hành lang đi gõ cửa từng nhà.

Vào thời điểm này, mọi người không phải cả nhà đi du lịch chính là đi chúc tết, rất ít có người ở nhà, cô gõ đến hộ thứ năm mới có người đến mở cửa.

Mở cửa là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, vừa thấy Tăng Tĩnh Ngữ đầu tóc rối bời, không khỏi nhú mày, không thiện ý hỏi, “Có chuyện gì?”

Tăng Tĩnh Ngữ hiển nhiên không ngờ mình sẽ bị người ghét bỏ, cúi đầu nhìn coi quần áo của mình, quần jean ở trên xe bị chen lấn nhần nhần nhúm nhúm, ống quần bị người chen lấn đạp đạp nên có mấy dấu chân, áo nhung màu trắng dấu vết lại càng rõ hơn, tóc. Đoán chừng cũng không có tốt hơn bao nhiêu, mới vừa rồi cô là mang theo cái mũ núp ở góc tường, hiện tại đem cái mũ đến buông xuống, đoán chừng

đã loạn thành chuồng gà rồi, mặt cũng không có rửa, cũng không chải chuốc, không biết miệng có thối hay không.

Biết dạng của mình, cô cũng không khỏi có chút xấu hổ, hơi có vẻ chột dạ thả nhẹ âm điệu, chĩa về phía nhà trước kia của cô hỏi: “Xin hỏi anh biết này hộ ai ở không?”

Người đàn ông theo ngón tay thon dài của cô nhìn sang, cúi đầu suy nghĩ mấy giây nói: “Hình như là người nữ, trước kia tôi có gặp qua một lần.”

“Cô ấy hình dáng thế nào?”

“Rất xinh đẹp.”

“Vây.” Cô còn muốn hỏi vậy anh có biết cô đi đâu không, cũng không đợi cô hỏi xong, người đàn ông đã phiền não cắt đứt lời cô nói: “Tôi cũng không biết rồi, cô đi hỏi người khác thôi.”

Cửa bị người từ bên trong nặng nề đóng, Tăng Tình Ngữ tức giận nghĩ gằm thét, nhưng gằm thét thì có ích lợi gì, cô thất bại đem đồ ăn vặt mang theo trong tay hung hăng ngã trên mặt đất, cứ như vậy đứng lẳng lẳng, ngơ ngác nhìn cái bọc kia nước cùng mấy cái bánh bao mang theo, cũng không biết đang suy nghĩ gì, hồi lâu, mới cúi người nhặt túi lên, chậm rãi đi tới cầu thang.

42. Chương 42

Đầu tiên là ở xe lửa đứng hơn mười tiếng đồng hồ, bị chen lấn gần chết không nói, điện thoại di động cũng bị trộm, cuối cùng thê thảm xuống xe, may mắn là chai nước cùng mấy cái bánh bao vẫn còn, giống tên ăn xin đứng ở góc tường lạnh cóng đến thê thê thảm thảm, còn bị người ta được ghét bỏ.

Cô tức giận nghĩ gằm thét, muốn điên cuồng, cô nhớ ba, nhớ Thiệu Tuấn, muốn về nhà ——— tuy nhiên đó là điều không thể, bởi vì cô còn chưa có tìm được mẹ cô.

Tăng Tình Ngữ ở trong lòng âm thầm thề, sau khi trở về cô sẽ đem những chuyện này căn kể nói cho Thiệu Tuấn nghe, để cho anh ấy náy, cho anh biết anh đắc tội với cô nhiều bao nhiêu, để cho anh đau lòng đến tột đỉnh, hận không thể đem mình nâng niu trong lòng bàn tay cẩn thận che chở.

Ra khỏi nhà trọ, cô lại kéo bước chân trầm trọng đi tới đường lớn, không nhớ rõ đã nhảy mũi bao nhiêu lần, chỉ biết cô ngứa mũi, mắt ê ẩm, cũng không muốn khóc, nhưng mắt lại không ngừng chảy nước mắt. Làm một sinh viên lâm sàng trong đại học quân y, cô rất khắt định, chính mình lại bị cảm.

Dọc theo đường lớn vẫn nửa giờ, cô mới nhìn thấy tiệm thuốc, mua một hộp Bạch Gia Hắc, rồi qua siêu thị mini bên cạnh mua một cuộn giấy, một chai nước suối liền uống thuốc, lại đem khăn giấy thấm ướt xoa xoa mặt, dùng ngón tay vuốt vuốt tóc, cho đến khi đem chính mình xử lý sạch sẽ, mới đi đón xe.

Cô tự nói với mình, chỉ còn lại một chỗ cuối cùng, nếu như còn tìm không được, thì cô hãy về nhà, coi như cô và Tôn hầu tử giống nhau, là từ trong kẻ đá chui ra, chưa từng có mẹ.

Nói nơi cuối cùng là nhà ông bà ngoại trước kia, bên cạnh thành phố Thường Trữ, khi còn bé, tết mỗi năm mẹ cô sẽ mang cô trở lại thăm Ông Bà Ngoại, cô nghĩ, nếu vẫn không gặp được mẹ cô, bản thân cũng không còn quan hệ, có thể liên lạc với cũng là tốt, vô cùng tàn nhẫn nhưng mà cũng chỉ là để cho cô cùng cô mẹ đoạn tuyệt quan hệ mà thôi, coi như cô chưa từng có mẹ.

Ông ngoại Tăng Tình Ngữ của là giáo viên trung học, trước kia đã mua một căn phòng trong trường (ký túc xá dành cho giáo viên), gồm ba phòng ngủ một phòng khách, rất rộng rãi, cho đến khi về hưu cũng vẫn ở tại vậy. Cô nhớ cậu đã khuyên Ông Ngoại & Bà Ngoại đến ở cùng cậu tại Thường Trữ thì ông ngoại nói: “Cả đời ba đi dạy, nếu xa trường học cảm giác trong lòng thiếu cái gì đó, hay là thôi đi.”

Từ biệt vài chục năm, kể từ khi ba mẹ ly hôn, cô bị ba mang đi, về sau cũng chưa từng trở về, lời nói lúc đó còn lời nói còn văng vẳng bên tai, cũng không biết ông ngoại còn ở tại nơi này hay không.

Nói không khấn trương là giả, cô thậm chí cảm thấy được tay mình lúc nhấn chuông cửa có chút khê phát run, giống như trước mắt không phải một cánh cửa, mà là tuyên bố cuối cùng giải quyết Phán quan.

Cửa rất nhanh từ bên trong mở ra, một vị lớn tuổi tóc mai hai bên trắng bệch hiền lành nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, ông mặc áo len xanh đậm cổ chữ V, quần màu xám tro, trên mũi còn mang theo cái kính lão màu đen, thân thể khô gầy nhưng tinh thần rất tốt, cả người tản ra một cỗ tư vị học thức lớn tuổi.

Giờ phút này ông mất hồn nhìn cô, không thể nào xác định hỏi: “Cháu là ———.”

“Con là Tăng Tĩnh Ngữ.” Cô vốn là muốn gọi ông ngoại, nhưng lời nói đến cổ họng lại làm thế nào cũng không nói được.

Ông nghe vậy trên mặt không khỏi vui mừng, kích động kêu la, “Mau vào, mau vào, Triệu Tiếc, mau ra đây, xem một chút ai tới rồi.”

Lúc nghe được ông cụ gọi Triệu Tiếc, Tăng Tĩnh Ngữ trên căn bản đã hóa đá, ngây ngốc sững sờ đứng ở nơi này, mắt nhìn chằm chằm trong nhà nhìn, Triệu Tiếc, Triệu Tiếc, cô đã bao nhiêu năm chưa nghe qua cái tên này rồi, mười năm, không, mười một năm, từ chín tuổi, sau khi ba mẹ ly hôn cô liền sẽ không muốn nhắc tới cái tên này, nghĩ cũng không muốn nghĩ.

Nhưng hôm nay cô không chỉ có nghe được tên còn gặp được người sống, cô nên vui mừng ư, hay là nên ôm bà khóc lóc nức nở, kể nỗi khổ ly biệt?

Trong lúc nhất thời đầu óc như bị hôn mê, rỗng tuếch, cô lại hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ biết ngơ ngác, ngây ngốc nhìn bà, giống như điêu khắc.

“Tĩnh Ngữ” Triệu Tiếc cúi đầu kêu một tiếng, từ từ đi tới bên cạnh cô. Bà đã bao lâu không gặp đứa con gái này rồi nhỉ, mười một năm đi, khi đó còn chưa cao tới bả vai mình nữa, tóc thật dài, luôn là rất thích xinh đẹp nên mỗi sáng sớm sẽ để bà thắt bím cho cô, chuyện thích nhất chính là mang cô đi ăn KFC, mua và mặc váy xinh đẹp.

Đảo mắt mười một năm trôi qua rồi, hôm nay con gái đã trưởng thành duyên dáng yêu kiều như một thiếu nữ, xinh đẹp giống như trong tưởng tượng của bà, thậm chí xem ra còn cao hơn bà một chút, bà không kiềm hãm được giờ tay lên muốn sờ cô, lại không kịp tránh đi phòng bị của cô, nên bị cô gạt tay ra khỏi.

Tăng Tĩnh Ngữ cau mày, giọng nói không tốt chút nào hướng bà gầm nhẹ: “Bà đừng đụng tôi.”

Triệu Tiếc nghe vậy giống như bị chạm điện, thu tay về, bình tĩnh nhìn cô, trong con mắt đầy tràn đầy thương yêu cùng thương tiếc, bà nói: “Con đừng tức giận, mẹ không đụng vào con. Con nhanh lên một chút đi vào, chớ đứng ở ngoài, sẽ bị lạnh.”

Tăng Tĩnh Ngữ không ưỡn ẹo hừ lạnh một tiếng, mặt miễn cưỡng vào cửa, vừa ý lại không nhận được nghĩ, NND, lạnh chết cô, trong nhà thật ấm áp.

Trong phòng khách, bà nội Triệu đã châm trà cho Tăng Tĩnh Ngữ, cô ở bên ngoài đông lạnh đã lâu, vừa thấy trà nóng giống như Bát Lộ quân gặp được chiến hữu cách mạng, kêu lên một tiếng kích động, cầm lên uống, kết quả cô bị nóng đến bỏng đầu lưỡi, còn đem tất cả nước trong miệng đều phun ra đầy bàn.

Đối diện, Triệu Tiếc, thấy vậy lo lắng, rút giấy liên tục, không ngừng hướng trên mặt cô lau đi, trong miệng còn lo lắng hỏi: “Có nóng không, có đau hay không?”

Mèo khóc chuột giả từ bi, Tăng Tĩnh Ngữ để ly xuống hung hăng trợn mắt nhìn mẹ cô một cái, nghĩ thầm, nếu không phải vì tới tìm bà cô sẽ rơi vào như vậy thăm cảnh giống ăn xin như vậy hay sao chứ?

Thấy Tăng Tĩnh Ngữ đối với bà một bộ hận không thể cắn răng nghiền lợi, Triệu Tiếc trong lòng không nói ra được khổ sở, bà đã sớm hối hận lúc trước vì nhất thời kích động ly hôn, cái gì gọi là bà yêu người khác, cái gì gọi là bà muốn cùng người ra nước ngoài, đi đến một tương lai tốt đẹp, tất cả đều là vô nghĩa. Trời mới biết sau khi ly hôn bà có bao nhiêu hối hận, bà nhớ chồng cùng con gái bao nhiêu.

Nhưng hối hận thì có ích lợi gì, bà đã sớm không mặt mũi để gặp bọn họ rồi.

Nước rất nhanh đã lạnh, Tăng Tĩnh Ngữ một hơi uống đầy một ly, nước ầm xuống bụng, cả người thư thái rất nhiều.

Đối diện Triệu Tiếc thấy cô uống gấp như vậy cho là cô rất khát, cầm lên cái ly bà nghĩ lại đi rót cho cô thêm một ly nữa, Tăng Tĩnh Ngữ mắt lạnh nhìn cử động của bà, lòng mảy mẩy nhẹ, lạnh lạnh nói: “Không cần nữa, tôi còn có lời muốn nói với bà.”

“Được, chúng ta đi vào nhà nói.” Triệu Tiếc đồng ý rất dứt khoát, bà ngoại Triệu nhìn nhìn Triệu Tiếc, trên mặt không khỏi hiện ra một tia lo lắng, từ khi Tăng Tĩnh Ngữ vào nhà đến bây giờ, đối với Triệu Tiếc chưa biểu hiện một sắc mặt tốt nào, nói tới nói lui cũng không được mấy câu, bà rất muốn nói hãy nói chuyện ở chỗ này đi, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì Triệu Tiếc liền đứng dậy hướng phòng ngủ đi tới.

Trong phòng ngủ, Tăng Tĩnh Ngữ ngồi ở trên giường, cầm khăn giấy trong tay, rất không có hình tượng vừa lau nước mũi vừa hỏi: “Bà tái hôn sao?”

Triệu Tiếc nghe vậy chỉ cảm thấy trong lòng đau khổ khó nói thành lời, nhưng trên mặt làm bộ như một bộ điềm nhiên như không có việc gì, rất bình tĩnh mà nói: “Con hỏi cái này để làm gì.”

Không ngờ tới mẹ cô sẽ nói như vậy, Tăng Tĩnh Ngữ lặng mấy giây, chân mày hơi nhíu lại, ý vị sâu xa nhìn chăm chăm mẹ cô, không nói câu nào, liền nhìn chăm chăm, cho đến khi Triệu Tiếc toàn thân sợ hãi, cuối cùng không thể không chủ động bỏ vũ khí đầu hàng nói không có.

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy vui lên, trong lòng chợt thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa liền bật cười. Không có là tốt rồi, không có là tốt rồi, như vậy chuyện này cô cũng không coi như có thu hoạch, những thứ khổ sở kia, những thứ tức giận kia, cũng vì thế nên giống như trong nháy mắt tan thành mây khói. Một đường chua cay, một đường lo lắng cùng thấp thỏm cùng những đau khổ đều đáng giá.

Cô kích động và thẳng thắn nói: “Ba muốn tái hôn, tôi không thích người phụ nữ kia, nếu bà là mẹ tôi thì hãy đi cùng tôi, đi đoạt lại ba tôi.”

Triệu Tiếc bị lời của cô lôi đến, nửa ngày mới ấp a ấp úng hỏi: “Con nói là ————— ba con vẫn không có kết hôn?”

“Ừ, không có kết hôn.” Tăng Tĩnh Ngữ rất khẳng định gật đầu, chỉ là cô tuyệt đối sẽ không nói, cho nên không có kết hôn là bởi vì mình một mực phá hư.

Không có kết hôn, Triệu Tiếc âm thầm ở trong lòng cười khổ một tiếng, không có kết hôn thì thế nào, bây giờ còn không phải là muốn kết hôn sao. Đau lòng là khó tránh khỏi, Ông thật sự cần một người phụ nữ tốt ở bên cạnh, bà nên chúc phúc ông, không phải sao?

Nhưng lời này, bà lại thế nào cũng nói không ra.

Thấy Triệu Tiếc không nói lời nào, Tăng Tĩnh Ngữ nóng nảy, rất sợ mẹ cô không đồng ý, ba chân bốn cẳng chạy lên kéo mẹ cô trực tiếp xông ra ngoài, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm: “Tôi mặc kệ, bà hôm nay phải cùng tôi trở về, đây là bà thiếu tôi.”

Bà thiếu cô mười một năm tình thương của mẹ, thiếu cô mười một năm thương yêu cùng che chở. Không phải là không hận, nhưng tựa như tục ngữ nói, không có yêu ở đâu ra hận.

Ban đầu khi ba mẹ chưa ly hôn, Triệu Tiếc chính là bầu trời của cô, buổi tối mỗi ngày bà sẽ ôm cô ngủ, sẽ ở lúc trước khi ngủ kể cho cô nghe chuyện Bạch Tuyết công chúa, buổi sáng sẽ dịu dàng tết đuôi sam đẹp mắt cho cô, thỉnh thoảng sẽ mua cho cô đùi gà còn hương giòn cho cô ăn, Chủ nhật còn mang cô đi khu vui chơi, bà là yêu cô như vậy, coi cô như công chúa, nâng niu trong lòng bàn tay, thận trọng che chở, thương yêu, tuy nhiên đang lúc cô cho là cô có thể được như vậy, được yêu thương cả đời thì lại đột nhiên đem tất cả yêu thương ấy thu hồi, một chút cũng không còn, cứ nhẫn tâm như vậy cùng người khác bỏ đi, để lại cô cùng ba đau khổ, thương tâm.

Làm sao có thể không hận ————— nhưng hận nhiều hơn nữa thì đó cũng là mẹ ruột của cô, máu mủ tình thâm, dù là mẹ ruột cô từ bỏ họ (TTN và ba), cô cũng không muốn ba của cô đi cưới người khác.

Cho nên, cuối cùng cô lại uy hiếp nói: “Bà nhất định phải đi theo tôi, nếu không tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với bà.”

Đã nói rồi như vậy, bà còn có thể không đi sao? Triệu Tiếc đột nhiên cảm thấy rất im lặng, đây là con gái khéo léo nghe lời của bà đây sao?

43. Chương 43

Lúc Tăng Tĩnh Ngữ cùng mẹ cô về đến nhà đã là chín giờ tối rồi. Vốn cô nghĩ là trở lại càng sớm càng tốt, nhưng ông bà ngoại lại muốn cô ở lại ăn cơm, hơn nữa cuối cùng cô bởi vì quá buồn ngủ nên cuối cùng ở lại ngủ một giấc, cứ như vậy kéo thêm một buổi chiều, tận tới đêm khuya mới cùng mẹ cô ngồi máy bay bay về.

Dĩ nhiên, cô cũng không biết, trong thời gian cô biến mất, Thiệu Tuấn cùng đồng chí Tăng Trường Quân trải qua có bao nhiêu gian nan.

Tăng Trường Quân lúc bắt đầu còn tưởng rằng cô chỉ là cáu kính, trời tối tự nhiên sẽ về nhà, nhưng khi ông từ bệnh viện trở lại thấy phòng ốc đen kịt, trong lòng nhất thời khẩn trương. Trước kia cô cũng náo qua kỳ cục, nhưng là cho tới nay sẽ không rời nhà trốn đi, thế nhưng lần này

Tăng Trường Quân đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hai năm trước, Tăng Tĩnh Ngữ ở trong quán bar bị người bỏ thuốc, trong lòng không khỏi đột nhiên liên sợ, hơn nửa đêm gọi điện thoại cho trưởng cục cảnh sát, đối với các chỗ ăn chơi tại thành phố T cùng thành phố Y bắt ngờ kiểm tra.

Mà một bên Thiệu Tuấn, đợi đến nửa đêm cũng không đợi được điện thoại của Tăng Tĩnh Ngữ điện tới, lòng như lửa đốt, cuối cùng chỉ đành phải gọi cho Tăng Trường Quân.

Bên kia, Tăng Trường Quân câu nói đầu tiên thì hỏi anh: “Tĩnh Ngữ tìm đến cậu rồi sao?”

Thiệu Tuấn trong lòng chợt căng thẳng, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói, “Không có”

Trong lúc nhất thời hai người cũng trở nên hết sức trầm mặc, cuối cùng Thiệu Tuấn đề nghị nói, “Chúng ta báo cảnh sát thôi.”

Tăng Trường Quân bất đắc dĩ trả lời: “Bên cảnh sát phải mất tích hơn 24h mới thụ lý án, hiện tại báo cảnh sát vô dụng.”

“Nhưng.” Thiệu Tuấn còn muốn nói Tăng Tĩnh Ngữ nếu là lại chạy đi quây rượu thì làm thế nào, chỉ là không đợi anh nói xong đã bị Tăng Trường Quân cắt đứt, giọng nói ông giảm thấp xuống, bảo đảm nói: “Tôi hiểu biết rõ cậu muốn nói cái gì, tất cả chỗ ăn chơi ở thành phố Y và T đều có kiểm tra bắt ngờ, phạm là giới nữ hai mươi mấy tuổi đều sẽ bị mang đi cục cảnh sát làm ghi chép, chúng ta bây giờ chỉ có thể đợi tin tức.”

Vì vậy hai người thống nhất chờ đến buổi tối ngày thứ hai, cho đến khi cô gái không có lương tâm mang theo mẹ cô trở lại.

Hai người vào cửa lúc đèn của phòng khách vẫn sáng, nhưng trong nhà lại an tĩnh không có một chút âm thanh, Tăng Tĩnh Ngữ trực tiếp dẫn mẹ hướng cầu thang đi, bánh xe rương hành lý cùng sàn nhà ma sát phát ra một chuỗi tiếng vang dài “sạt sạt”, nhất thời đánh thức Tăng Trường Quân đang ngủ trên ghế salon, ông ngồi vọt dậy nhìn về ngưỡng cửa đi, trong miệng lớn tiếng gào thét: “Tăng Tĩnh Ngữ, con đi đâu?”

Trong âm thanh của ông rõ ràng mang theo một dòng tức giận, trên mặt càng thêm âm trầm đáng sợ, sau đó, tất cả tâm tình thấy khi Triệu Tiếc phía sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ thì toàn bộ hóa thành hư không, còn dư lại chỉ là kinh ngạc cùng gương mặt không thể tin.

“Bà.” Ông tròn to mắt nhìn Triệu Tiếc, muốn nói gì, nhưng nửa ngày lại chỉ nói một chữ “Bà”, ông hoàn toàn không biết nên nói gì rồi.

Nhìn ra, mười một năm qua bà cũng rất đẹp, năm tháng giống như chưa từng lưu lại một điểm dấu vết ở trên mặt bà, người 40 tuổi rồi, không thấy già đi ngược lại xem ra so với lúc trước có khí chất hơn, tóc ngắn màu rậm nắng, khăn quàng cổ màu đỏ chót trên cổ buồng lỏng, áo khoác màu gạo trắng cùng váy đen ngắn, chân mang đôi giày cao năm phân, cả người xem ra tài trí mà Mỹ Lệ, ông cau mày nghĩ, người nam nhân kia nên đối với cô rất tốt, như vậy cũng không uống ban đầu cô bỏ mình.

Tăng Tĩnh Ngữ không ngờ ba cô sẽ ngủ ở trên ghế sa lon, trong lúc nhất thời không khỏi lo lắng, bước nhanh đi tới bên sofa, từ trên cao nhìn xuống trách cứ ba cô: “Ba, sao ba lại ngủ như vậy, tại sao không vào trong phòng.”

Tăng Trường Quân nghe vậy thu hồi tầm mắt nhìn về phía Tăng Tĩnh Ngữ, không nhịn được nhớ tới cô hai ngày nay nhà trốn đi, cả đêm không ngủ, khắp nơi sai người nhờ người tìm cô, trong lòng hỏa khí không khỏi dâng trào, làm nhiều cái hít sâu mới có thể hết sức đè nén tức giận ở đáy lòng, trầm giọng hỏi cô hai ngày nay đi đâu.

Tăng Tĩnh Ngữ cũng không biết ba của cô lo lắng cô nhiều như vậy, càng không biết là ba cô muôn luôn công chính nghiêm minh lại vì cô mà ‘lạm dụng’ chức quyền cũng chỉ muốn tìm kiếm cô, thậm chí trể như thế còn chưa ngủ đều chỉ là vì đợi cô.

Cô cho là ba cô vẫn còn tức ngày đó cô đã thương Trương Tuệ, trong lòng cũng giận, phần hận ngẩng đầu lên nhìn thẳng ba cô, giọng nói không tốt chút nào, nói: “Con đi tìm mẹ con, thế nào, chỉ cho phép mình tìm người thân mật lại không cho phép con tìm mẹ mình sao.”

“Con.” Tăng Trường Quân lửa giận nẩy ra, giơ tay cho Tăng Tĩnh Ngữ một cái tát.

Tăng Tĩnh Ngữ giơ tay lên che mặt bị đánh sưng của mình, trong nháy mắt, không ngừng chảy mắt, nước mắt không tự chủ được rơi xuống. Triệu Tiếc đứng một bên bị Tăng Trường Quân đột nhiên tát một cái, vội vàng chạy tới đem Tăng Tĩnh Ngữ hướng sau lưng rồi, sau đó một bộ gà mẹ bảo vệ gà con muốn liều mạng, ngẩng đầu lên trừng mắt căm tức nhìn Tăng Trường Quân: “Anh không hoan nghênh em có thể nói rõ, không cần thiết đánh con như thế.”

“Tôi.” Tăng Trường Quân á khẩu không trả lời được, ông thật sự là tức đến chập mạch rồi, hai ngày nay lo lắng hải hùng cộng thêm lúc này Tăng Tĩnh Ngữ cố ý kích thích anh, trong lúc nhất thời mất đi lý trí, nhưng ông thật không phải là cố ý, nhưng mà lời xin lỗi thì làm thế nào cũng không nói ra miệng được.

Không chịu nổi ánh mắt căm thù của Triệu Tiếc cùng Tăng Tĩnh Ngữ an tĩnh quý dị, Tăng Trường Quân vô lực rũ xuống bả vai, chậm rãi đi lên lầu.

Lúc này Triệu Tiếc vội vàng quay đầu lại đi kéo tay đang bưng mặt của Tăng Tĩnh Ngữ, muốn xem mặt của cô, nhưng không ngờ bị Tăng Tĩnh Ngữ một thanh vươn ra, lớn tiếng hướng cô quát: “Bà tại sao muốn sinh tôi ra...tôi hận bà, tôi hận các người.”

Tăng Tĩnh Ngữ lại chạy, nhưng mà lần này cô không có chạy ra cửa mà là chạy trở về phòng ngủ của mình, sau đó từ bên trong khóa trái cửa, mặc ẹ cô ở bên ngoài gọi như thế nào cũng không để ý.

44. Chương 44

Chẳng biết lúc nào, Tăng Trường Quân cũng đến cửa, chỉ thấy trong tay ông cầm một cây thanh sắt, động thủ vài cái thì cửa đã bị đánh mở ra, Triệu Tiếc nhanh chạy đi vào.

Bên trong phòng, thân thể Tăng Tĩnh Ngữ cuộn thành một đoàn núp ở trên giường, giống như một con thú nhỏ bị thương, chắn cũng không che, chỉ là thật thấp nức nở, Triệu Tiếc nhìn chỉ cảm thấy trong lòng giống như bị kim đâm, rất đau. Bà rất nhanh đi tới bên giường ngồi xuống, sau đó đưa tay ra sờ lưng Tăng Tĩnh Ngữ, từng phát từng phát nhẹ nhàng vuốt, cố gắng an ủi con gái đang đau lòng.

Tăng Tĩnh Ngữ né tránh, nhích đến chỗ khác tiếp tục khóc, Triệu Tiếc tay khó khăn lắm dừng tại giữa không trung không biết như thế nào cho phải, Tăng Trường Quân nhìn trong lòng cũng khó chịu, tuy nhiên ông không biết nên nói những gì, sau lại trực tiếp đi ra cửa gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn.

Lúc Thiệu Tuấn nhận được điện thoại vẫn còn ở bên ngoài tìm kiếm không mục đích, vu vơ, băng quơ tìm lung tung, vừa nghe nói Tăng Tĩnh Ngữ về nhà không kiếm hãm được vui mừng, anh hỏi: “Hiện tại có tốt

hay không? Có thể để Tĩnh Ngữ nghe điện thoại hay không ?”

Tăng Trường Quân khỏ sở nhìn người nào đó trên giường nhỏ giọng nức nở một chút, lại nghĩ thầm Tăng Tĩnh Ngữ yêu Thiệu Tuấn như vậy, để Thiệu Tuấn tới đây khuyên nhủ cô cũng tốt.

Lúc Thiệu Tuấn tới Tăng Tĩnh Ngữ đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, Triệu Tiếc đang cẩn thận đắp chăn cho cô, nhìn thấy Thiệu Tuấn bà đầu tiên là sững sờ, sau đó vừa nhìn về phía Tăng Trường Quân Thiệu Tuấn sau lưng, Tăng Trường Quân ý bảo muốn bà ra ngoài, Triệu Tiếc quay đầu lại nhìn Tăng Tĩnh Ngữ một cái, lại nhìn Thiệu Tuấn một chút, cuối cùng vẫn là ba bước quay đầu lại đóng cửa đi ra khỏi phòng ngủ.

Thiệu Tuấn đứng ở bên giường, an tĩnh nhìn gò má bên phải của cô sừng đỏ, không nhịn được đưa tay muốn sờ, nhưng cuối cùng ngừng lại, anh sợ đánh thức cô, càng sợ làm đau cô.

Tăng Tĩnh Ngữ ngủ cũng không an ổn, liền trong mộng thật thấp nức nở, Thiệu Tuấn đau lòng cầm lấy tay cô, không ngừng tinh tế hôn mu bàn tay cô, trong miệng nhẹ giọng lẩm bẩm tên của cô, một lần một lần, không sợ người khác làm phiền.

Rất nhanh Tăng Tĩnh Ngữ liền tỉnh, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong hoảng hốt giống như thấy được mặt của Thiệu Tuấn, cô có chút mừng rỡ muốn nhìn rõ ràng một chút nữa, vì vậy dùng sức tròng mắt muốn tỉnh táo nhìn một chút, Thiệu Tuấn buồn cười nhìn động tác đáng yêu của cô, không nhịn được cúi đầu khẽ hôn lên mí mắt cô.

“Ha ha” Tăng Tĩnh Ngữ cười khúc khích đưa tay ôm lấy cổ của Thiệu Tuấn hỏi, “Sao anh lại tới đây.” Âm thanh nhỏ giọng thốt ra giọng mũi đậm đặc, nhưng vẫn là không che giấu được sự hưng phấn trong đó.

Thiệu Tuấn cũng không trả lời, chỉ là mặt tràn đầy đau lòng nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Còn đau không?”

Tăng Tĩnh Ngữ thử giật giật khoe miệng, sau đó vẫn hít hà, Thiệu Tuấn đưa tay đi sờ mặt cô, nói rất khẳng định: “Ba đánh em.”

“.....” Tăng Tĩnh Ngữ phiền não quay đầu đi chỗ khác, cô hiện tại không muốn nghe đến về ba cô, bất luận cái chuyện gì.

Thiệu Tuấn nhìn cô tức giận, thở dài bất đắc dĩ một tiếng nói: “Tĩnh Ngữ, đừng trách ba em, em không biết em mất tích hai ngày nay ba em có bao nhiêu gấp gáp, tất cả chỗ ăn chơi ở thành phố Y và T đều bị ông tra xét ngược đáy lên trời, hôm nay cũng thế, liền bộ đội cũng không đi, bên ngoài tìm em cả một ngày, vẫn tìm không được rất khuya mới trở về, anh đây cũng là tức giận.”

“Dừng ~” Tăng Tĩnh Ngữ xem thường hừ nhẹ một tiếng, nhưng trên mặt rõ ràng thoáng qua một chút ý cười, thì ra là ba của cô còn không có bị Trương Tuệ mê đảo, ông còn thương cô, quan tâm cô.

Nghĩ như vậy, cô lại không giải thích được tâm tình tốt lên, quay đầu lại giả bộ tức giận khi dễ Thiệu Tuấn nói: “Mất tích! Các anh đã xem quá nhiều phim truyền hình đi, em đây bao nhiêu tuổi rồi làm sao có thể mất tích.”

Thiệu Tuấn rất tức giận: “Vậy sao em không gọi điện thoại bọn anh?”

Tăng Tĩnh Ngữ lễ thẳng khí hùng phản bác “Điện thoại di động của em bị trộm rồi.”

Thiệu Tuấn truy vấn tận gốc: “Không phải còn có điện thoại công cộng sao?”

Tăng Tĩnh Ngữ chống chế, “Cái đó. Cái đó. Em không nhớ rõ số điện thoại.”

“.....” Thiệu Tuấn im lặng, dứt khoát nói sang chuyện khác hỏi: “Mới vừa rồi anh thấy một người phụ nữ ở mép giường, cô ấy là ai thế?”

Tăng Tĩnh Ngữ hề hề cười một tiếng, đắc ý nói: “Đó là mẹ em, như thế nào, rất xinh đẹp.” Lúc này cô gái không có tim không có phổi đã sớm quên mới vừa rồi mình gào thét về phía mẹ cô “Tôi hận bà.” như thế nào rồi.

Thiệu Tuấn nhớ lại gương mặt người phụ nữ mới vừa rồi một cái, đồng ý gật đầu nói: “Rất đẹp.”

Tăng Tình Ngừ nghe vậy trong lòng vui lên, trong lòng xông lên một loại cảm giác tự hào không giải thích được, “Anh nói ba em cưới mẹ em, một người phụ nữ đẹp như thế, sao lại quan tâm đến củ cải trắng như Trương Tuệ được chứ?”

Thiệu Tuấn: “.” Cái vấn đề này, anh thật sự không biết trả lời như thế nào.

Tăng Tình Ngừ cũng không đợi đáp án của anh liền tự nhiên mưu đồ đứng lên nói: “Anh nói để cho bọn họ gạo sống nấu thành cơm chín như thế nào?”

45. Chương 45

Ra phòng ngủ, Triệu Tiếc đi xuống lầu, trong phòng khách, liếc mắt nhìn Tăng Trường Quân đang ngồi ở trên ghế sa lon, cả người ngả về phía sau, gương mặt thoát nhìn rất là mệt mỏi.

Tối ngày hôm qua ông lo lắng cả đêm, sáng sớm hôm nay phải ra bên ngoài tìm người, cả ngày cũng không thể nào nghỉ ngơi, hiện tại thì tốt rồi, vừa nhắm mắt lại ngủ một lát, lại bị âm thanh Triệu Tiếc kéo rương hành lý đánh thức.

Chỉ thấy ông thẳng lưng một cái, miễn cưỡng lên tinh thần, theo phương hướng của âm thanh nhìn lại, một bóng lưng mảnh khảnh đang kéo rương hành lý thả nhẹ bước chân chậm chạp đi tới.

“Triệu Tiếc, chúng ta nói chuyện một chút.” Tăng Trường Quân trầm giọng, rất nghiêm túc nói.

“Được.” Triệu Tiếc cười một tiếng, tự nhiên ngồi xuống ghế sa lon đối diện Tăng Trường Quân, hai chân khê nghiêng nhẹ, hai tay rất tự nhiên khoác lên trên đùi.

Tăng Trường Quân nhìn động tác Triệu Tiếc, không thể không thừa nhận, toàn thân bà bây giờ đều lộ ra một dòng ưu nhã động lòng người, ông đột nhiên có loại cảm giác tự hỏi người phụ nữ lệ ưu nhã trước mắt này có phải là người vợ trước kia của ông hay không, rốt cuộc là bà có biến hóa quá lớn, hay là ông chưa bao giờ từng hiểu rõ bà.

Hồi lâu, ông mới bình phục tâm tình pháp phỏng, dùng giọng nói như đối với bạn bè loại nhiều năm không gặp, rất tùy ý hỏi: “Những năm qua như thế nào, có tốt không?”

Triệu Tiếc nhàn nhạt nói: “Cũng không tệ lắm.”

“Xem ra anh ta đối với em rất tốt.”

Triệu Tiếc bất đắc dĩ lắc đầu, lạnh lạnh nói: “Anh đang nói tới Phùng Tề sao? Đã là chuyện rất lâu rồi.”

Phùng Tề đã thành tiền nhiệm rồi sao? Mình lại không có bất kỳ một tiền nhiệm nào cả.

“Ừ.” Tăng Trường Quân nhàn nhạt hừ nhẹ một câu, cũng không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa.

Thấy ông không tiếp tục, Triệu Tiếc hơi mất mát, thật ra thì bà vẫn có kỳ vọng đối với ông, kỳ vọng ông có thể hỏi bà nguyên nhân ban đầu ly hôn, nhưng, thế nhưng ông lại không đến hỏi. Bà nghĩ, như vậy là không đúng, hôm nay ông đã có kết hôn đối tượng, thậm chí còn không tiếc vì người phụ nữ kia động thủ đánh Tình Ngừ, chẳng lẽ bà còn phải có hi vọng đối với người đàn ông này ư, đừng làm chuyện cười như thế.

Hai người đều không nói chuyện, trong phòng khách an tĩnh có chút quỷ dị, Triệu Tiếc không muốn sẽ cùng ông ngồi như thế nữa, liền đứng dậy hỏi “Phòng khách ở đâu?”

“Trên lầu.” Tăng Trường Quân nhàn nhạt khạc ra hai chữ, theo sát đứng dậy, cầm lấy rương hành lý trên tay Triệu Tiếc dẫn người đi trên lầu đi.

Nhà bọn họ có rất ít khách đến, cho nên ga giường, chăn trong phòng khách bám đầy bụi bặm, Tăng Trường Quân để rương hành lý bên cạnh cửa, nói: “Em chờ một chút, tôi đem ga giường, chăn đổi cho em.”

Triệu Tiếc đứng ở một bên an tĩnh nhìn ông có vẻ thuần thực đối chần cùng ga giường, trong lòng hơi lộ vẻ xúc động, nhớ năm đó, chuyện gì bà cũng đều không cho ông làm, rất lâu mới có thể trở về một chuyện, bà hận không thể coi ông như Bồ Tát mà hầu hạ.

Vật đổi sao dời, những thứ chuyện cũ kia, lại giống như là đã xảy ra vào đời trước.

Chần rất nhanh đã đối xong, Tăng Trường Quân xoay người phải đi, lại bị Triệu Tiếc sau lưng đột nhiên gọi lại, bà nói: “Trường Quân, nếu như Tình Ngữ đối với việc anh tái hôn vẫn không thể chấp nhận, có thể để cho em đón nó đi hay không?”

Tăng Trường Quân nghe vậy hơi tức giận, mày kiếm không tự chủ được nhíu chặt lại, nếu như không phải là vì Tăng Tình Ngữ ông đã sớm kết hôn, cần gì chờ tới bây giờ. Giọng nói ông rất không có tốt, phản bác bà, “Đừng mơ tưởng, đó là không thể nào.”

Triệu Tiếc cũng không chết tâm, cái gì gọi là không thể nào, chẳng lẽ còn muốn bà mặc cho con gái ở bên cạnh ông bị ông đánh ư, người còn chưa có cưới về mà đã ngược đãi con gái bà, nếu cưới về rồi, Tình Ngữ ở trong nhà này còn có đất đặt chân sao? Bà quan tâm sẽ bị loạn, trong lúc nhất thời cũng không đoái hoài tới cái gì hình tượng ưu nhã, giọng nói đột nhiên kích động chỉ trích Tăng Trường Quân: “Ông đã có hành vi bạo lực gia đình, tôi không thể lấy mắt nhìn con gái mình bị ông đánh lại làm như chuyện gì cũng không có xảy ra, vô luận như thế nào em cũng vậy phải đem Tình Ngữ đi.”

Chẳng lẽ cũng bởi vì một cái tát kia sẽ để cho bà đem con gái đã cùng mình sống nương tựa với nhau hơn mười năm trời rời đi, bà dựa vào cái gì lại muốn mang Tình Ngữ đi, Tăng Trường Quân cũng bị chọc giận, tức giận quả đấm nắm chặt, hết sức áp chế tức giận nói gần từng chữ: “Ban đầu, chính bà là người không cần chúng tôi, không phải chúng tôi không cần bà.”

Bộ mặt hòa bình lập tức bị xé mở, ban đầu ly hôn vốn là mang theo oán hận, hôm nay nhắc lại, hai người cũng có vẻ hết sức kích động. Triệu Tiếc nhếch môi cười lạnh, mắt hạnh mang theo ý vị giễu cợt, sâu xa nhìn Tăng Trường Quân, bà nói: “Bất cứ chuyện gì xảy ra cũng có nguyên nhân, ban đầu nói ly hôn chính là tôi, nhưng cũng không đại biểu là lỗi của một mình tôi, dĩ nhiên tôi không có ý tranh đúng sai với anh, dù sao chuyện đã qua nhiều năm như vậy, trở lại tranh cãi đúng sai cũng không có ý nghĩa, tôi chỉ không muốn chuyện như ngày hôm nay lại xảy ra thêm một lần nữa.”

Triệu Tiếc ngoài miệng nói không có tranh đúng sai với ông, tuy nhiên nó lại là những câu có gai, làm sao ông lại không hiểu ý tứ trong lời bà nói chứ, đặc biệt là bà nói ban đầu không phải lỗi của một mình bà, thì âm điệu chột cất cao, không phải tranh đúng sai là cái gì. Càng làm cho anh cảm thấy giận dữ sợ, bỏ chồng bỏ con rõ ràng chính là bà, ngược lại thành không phải lỗi của mình, ông cơ hồ là giận dữ trào lên, rống: “Ban đầu bỏ chồng bỏ con chính là bà, không cần chúng tôi cũng là bà, thậm chí nhiều năm như vậy bà cũng chưa có tới thăm con một lần, bà có tư cách gì chỉ trích tôi.”

Người chính là như vậy, một cái vả liền không nhận được lại thích đem chuyện cũ năm xưa lật lại, phơi ra một chút, giống như chỉ cần có thể đả thương địch thủ 1000, tổn hại tám trăm cũng sẽ không tiếc.

Kết quả là hai người rất nhanh tính toán lại nợ cũ năm xưa.

Triệu Tiếc đứng dậy trừng mắt căm tức nhìn Tăng Trường Quân, cực kỳ tức giận nói: “Tăng Trường Quân, ông đừng quá đáng, ông tại sao nói tôi bỏ chồng bỏ con, đúng là tôi thực sự có lỗi với Tình Ngữ, nhưng với ông, tôi không có lỗi.” Bà vốn cho là mình đã sớm không còn quan tâm chuyện đó, thì ra lại là, cho dù vết thương khép lại chẳng qua chỉ là kết da, kết vảy mà thôi, không động vào thì không có cảm giác, nhưng khi ông xé vảy thì lại phát hiện nó vẫn đau trước sau như một.

Đúng, tựa như bà nói vậy, bà cho tới bây giờ cũng không có lỗi với ông, cho tới bây giờ bà cũng không có cùng Phùng Tề ở chung một chỗ, cũng chưa từng có phản bội ông.

Khi đó ông đang đi bộ đội, quanh năm suốt tháng cũng khó được một lần trở về. Người bà, bộ dạng xinh đẹp nhưng chồng lại không ở bên người, tự nhiên sẽ có người quan tâm chăm sóc, để ý đến bà, trong đó, đây đưa nhất chính là bà làm ở phòng truyền thanh của Phùng Tề.

Bà làm biên đạo tiết mục đơn, Phùng Tề trách viết bản thảo, phòng ở Đài Truyền Hình nhỏ, trong phòng biên tập tổng cộng chỉ có hai người bọn họ, ông ta luôn là hữu ý vô tình ở trong phòng làm việc kể một vài

chuyện cười cho bà nghe, bà nghe nhưng cũng không thoải mái, dù sao cũng là nơi công cộng, hơn nữa nếu nhiều người biết cũng không tốt, vì vậy bà vẫn chịu đựng chưa nói.

Thật không nghĩ đến, Phùng Tề đem việc bà nhấn nại làm thành là một loại biến tướng tán thành, luôn lấy lý do công việc tìm đến bà thảo luận, thỉnh thoảng cọ cọ tay của bà, mỗi khi bà muốn nổi giận, thế nhưng ông ta lại bày ra một bộ người không có gì, nói tiếp vấn đề công việc.

Khi đó bà rất phiền não, bà không biết tiếp tục như vậy nữa Phùng Tề sẽ làm ra cái gì đối với bà, vì vậy bà gọi điện thoại nói với ông (Tăng Trường Quân) mình không muốn làm, muốn mang con gái đi theo quân, tuy nhiên nó bị ông như đinh chém sắt cự tuyệt, ông nói không được, bà hiện tại điều kiện quá gian khổ rồi, chờ thêm mấy năm điều kiện tốt hơn, bà lại không nói rõ mọi chuyện với ông, vì vậy ông liền lên biên chế trở lại, ông vẫn như cũ nói không được.

Đó là lần đầu tiên họ gây gổ, ông cho là bà cố tình gây sự, nhưng bà lại có nỗi khổ khó nói.

Sau này Phùng Tề ngày càng quá đáng, bà không chịu nổi đưa ra đơn từ chức, ngay tại lúc trước mấy ngày bà chuẩn bị từ chức, trưởng đài truyền hình mang theo cô và những đồng nghiệp khác đi gặp ông giám đốc công ty được liệu, đối phương có dự tính sẽ làm một mẫu quảng cáo khoảng 30 giây tại đây, nhưng phải uống rượu xã giao.

Đột nhiên có một quảng cáo 30 giây nên sẽ có tiền lời được vài trăm ngàn, cái này đối với một đài truyền hình nhỏ như thế thì đó là một khoản thu rất lớn, cho nên trưởng đài rất hưng phấn, lập tức làm gương tốt liền giơ cao ly rượu cạn chén cùng đối phương, cũng âm thầm dặn dò họ nhất định phải đem cái hiệp ước này về, Triệu Tiếc vốn là không thể nào uống rượu, nhưng ngày đó bà lại cùng chồng bởi vì chuyện theo quân cãi nhau một trận, lúc người ta tâm tình không tốt đều đối với rượu sinh ra một loại cảm giác thân thiết, cái vị khổ cay đậm nhồi hạo cảm đó giống như có ma lực hấp dẫn người khác, bà một ly tiếp một ly uống rất nhiều, người khác mời rượu cũng là đến người không cự tuyệt, bà đã hoàn toàn say không có cảm giác, càng không biết quần áo tại sao mình sẽ xốc xếch cùng Phùng Tề nằm ở trên một cái giường.

Ngày đó bà thật cảm giác mình muốn điên rồi, bà thế nhưng cùng Phùng cùng lên giường, bà tựa như điên đánh Phùng Tề, tuy nhiên nó bị anh một phát bắt được đẩy tới góc giường, châm chọc nói: “Mọi người đều là người trưởng thành, làm như vậy sẽ không ý tứ.”

Từ trong khách sạn chạy ra ở trên đường lớn, bà hoảng hoảng hốt hốt đi vòng vo một ngày, bà không biết nên làm sao, sao có thể đối mặt với chồng, càng không mặt mũi đi gặp con gái của mình, những ngày đó bà trôi qua rất đau khổ, bà xin nghỉ bệnh ở nhà, thân thể liền sụp đổ, sốt cao, viêm phổi, Viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, cả người gầy đi rất nhiều, nhưng Phùng Tề vẫn không chịu buông tha bà, luôn thỉnh thoảng gọi điện thoại đến nhà.

Bà không dám nói với bất luận kẻ nào, không dám tưởng tượng sau khi chồng mình biết chuyện cảnh tượng sẽ long trời lở đất như thế nào, thử nghĩ, chính bà cũng không chịu nổi thì sao có thể kỳ vọng chồng mình tiếp nhận. Bà hối hận, bà áy náy, nhưng khi bà không chịu nổi, bà cũng sẽ phản hận, bà nghĩ, nếu như ban đầu ông đồng ý với mình đi theo quân vậy cũng sẽ không xảy ra tình trạng như thế này.

Cứ như vậy, các loại mặt trái cảm xúc đè nén, tinh thần tan rã, cuối cùng, bà rốt cuộc bộc phát.

Bà quyết tuyệt đưa ra ly hôn, bà lừa ông nói mình đã cạn tình hết nghĩa rồi, cũng không dám nói cho ông biết chân tướng.

Mà cho đến khi thật lâu sau ly hôn, bà biết ngày đó Phùng Tề cũng không có làm chuyện gì với bà, mừng rỡ như điên ngồi mấy chục tiếng xe lửa đi tìm ông thì lại phát hiện ông đã cùng người khác ước hẹn rồi.

46. Chương 46

Việc Triệu Tiếc sập cửa đã kết thúc cãi vã của hai người, Tăng Trường Quân bị người khác đuổi ra, nghe tiếng động vang trời, ngơ ngác đứng ở đó không biết nên phản ứng ra sao.

Bà nói coi như bà thật sự có lỗi Tĩnh Ngữ cũng chưa từng có lỗi với ông, lời này.
hồi tưởng lời bà nói vừa rồi, vẻ mặt tức giận cùng lời nói kịch liệt, ông cảm giác không đúng chỗ nào, nhưng cụ thể còn nói không ra được, cuối cùng chỉ đành phải ôm nghi vấn đầy bụng đi an ủi Tăng Tĩnh Ngữ lúc này bị đánh.

Lúc đó Thiệu Tuấn đang ngồi tựa trên giường Tăng Tĩnh Ngữ, mà bạn học Tĩnh Ngữ lại vô cùng hưởng thụ nằm ở trong ngực người khác, ngón tay đang nhàn chán vẽ vẽ vòng tròn trên ngực người nào đấy nói với anh hai ngày nay mình trôi qua bị thảm đến cỡ nào.

Thiệu Tuấn lẳng lặng nghe, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, đến khi nghe cô nói mình chỉ có nghe đến cô nói mình ngồi co cụm, lạnh lẽo trên giường giống như một người ăn xin thì mới không nhịn được buộc chặt cánh tay nói: “Tĩnh Ngữ, lần sau bất luận tức giận như thế nào cũng không thể tát máy, có lời gì chúng ta hãy cùng nhau nói.”

“Ừ.” Tăng Tĩnh Ngữ hừ nhẹ đồng ý, “Chỉ là.”

Rất nhanh cô liền thay đổi đổi tư thế, hai tay chống ở ngực Thiệu Tuấn, ngược mặt nhìn anh, thân mật dán dán mũi của anh bá đạo nói: “Về sau anh cái gì cũng phải nghe em!”

Thiệu Tuấn nhú mày, rất nghiêm túc hỏi ngược lại: “Nếu là em sai thì làm thế nào?”

“A a a a a a a a....” Tăng Tĩnh Ngữ giận dữ đập anh: “Anh không thể nói chuyện dễ nghe một chút hay sao.” Nói xong càng thêm giận muốn cắn mũi của anh, lại bị anh nghiêng đầu tránh thoát, cuối cùng lại bị anh phản kích, hôn trụ môi cô, anh một tay ôm hông của cô, một tay đè lại cái ót cô, liều mạng hôn xuống, dã man, hận không thể đem cả người cô nuốt xuống.

Tăng Tĩnh Ngữ nhất thời không có kịp phản ứng, tay đang đặt tại bộ ngực anh thuận thế phải đẩy đẩy anh ra, nhưng sức lực của anh quá lớn, dù cô có đẩy thế nào cũng không thể xô dịch được nửa điểm, chỉ là chỉ trong chốc lát, bỏ vũ khí đầu hàng rồi, cũng trực tiếp đưa tay ôm lấy cổ của anh, nhiệt liệt đáp lại anh.

Hai người hai mắt nhắm nghiền, trần trọc mút vào, môi lưỡi dây dưa, giống như muốn đem hai ngày nhớ nhung cùng lo lắng này hòa tan, ở trong thâm tình ôm hôn, bọn họ hôn rất nhiệt tình, ngay cả lúc cửa được mở ra cũng không có một chút cảm giác.

Lúc Tăng Trường Quân tới, vừa đứng từ trong khe cửa thấy hai người trong phòng đang dây dưa, một loại cảm giác cô độc trống rỗng không khỏi xông lên đầu, trong lòng lại càng không có một chút tư vị nào.

Ông vốn là nghĩ tới nếu Trương Tuệ đồng ý thì sẽ cưới bà, nhưng ngày đó Tăng Tĩnh Ngữ rời nhà trốn đi ông liền buông tha cái ý niệm này, phản ứng của cô quá mức kịch liệt, kịch liệt đến ông không dám đi, nếu như là cưới Trương Tuệ cô còn có thể làm ra cái chuyện gì quá đáng hơn nữa, hai ngày nay ông đã không đến bệnh viện thăm Trương Tuệ, ông nghĩ, cứ như vậy đi, vài chục năm cũng đã qua, cũng không có gì.

Nhưng là bây giờ, thế nhưng, trong lúc bất chợt ông lại mê mang.

Ông không biết Triệu Tiếc tại sao muốn trở lại, ông cũng không biết mình đối với Triệu Tiếc nghĩ ra sao, câu nói kia “dù tôi có lỗi, cũng chỉ có lỗi với Tĩnh Ngữ; còn với ông, tôi không có lỗi” của bà tựa như ném ông vào hồ đá vụn, tạo ra những cơn sóng thật lớn, quấy nhiễu ông thật lâu không thể bình phục. Ông vốn cho là mình đã sớm quên bà, nhưng là hôm nay nhìn thấy bà, lại phát hiện trong lòng vẫn là không tự chủ rung động.

Bên trong phòng, hai người lưu luyến dây dưa rốt cuộc tách ra, Tăng Tĩnh Ngữ vẫn như cũ ôm cổ của Thiệu Tuấn, khéo léo nằm ở trên người Thiệu Tuấn, thấp giọng nỉ non tên của anh, Thiệu Tuấn triu mến vuốt ve tóc ngắn mềm mại cô không, khoe miệng nhếch lên, cong lên đẹp mắt phúc độ.

Chỉ là, khi anh thấy sắc mặt phức tạp của Tăng Trường Quân qua khe cửa thì lập tức thay đổi sắc mặt. Anh cảm thấy lúng túng, vỗ vỗ bả vai Tăng Tĩnh Ngữ muốn gọi cô từ trên người mình đi xuống, dù sao tư thế như vậy rất không lịch sự, nhưng mà chẳng kịp chờ phản ứng Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Trường Quân liền tự động đóng cửa đi xa.

Có thể vừa rồi bị hai người kia ảnh hưởng, ông cũng không khỏi nhớ lại tình cảnh mình cùng Triệu Tiếc yêu đương như thế nào. Tại cái tuổi hồn nhiên trong sáng đó, ông đạp xe chở bà chạy lòng vòng khắp huyện

thành, bà ở phía sau ôm eo gầy gò của ông, tựa vào trên lưng bền chắc của ông, hạnh phúc cười; trong ánh sáng mờ ảo của rạp chiếu phim, ông kéo kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của bà, thừa dịp bà không để ý hôn trộm lên gương mặt trắng nõn, rồi sau đó lại giả bộ như cái gì cũng không có xảy ra, tiếp tục xem phim, nhưng ánh mắt lại nhìn thấy trên gương mặt trắng nõn của bà nhanh chóng biến đỏ; ngày đi bộ đội ấy, dòng người đông đúc trong trạm xe lửa, bà bật khóc nói với ông: “Khi anh trở về chúng ta liền kết hôn, em muốn cả đời bên anh.”

Khi đó bọn họ là yêu nhau như thế, ông luôn là đem hình cô để ở trong túi trước ngực, buổi tối mỗi ngày trước khi ngủ sờ một cái, nhìn một chút, thậm chí vừa nghe đến bên kia đầu điện thoại giọng bà mềm mại ngọt ngào nói em nhớ anh lắm thì sẽ kích động nửa đêm bật tỉnh, mà khi con gái ra đời, ông cảm giác mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới.

Đã từng tốt đẹp như vậy, nhưng những thứ tốt đẹp đó lại luôn luôn không chịu được thử thách của thời gian, bất tri bất giác, vốn là trắng sáng nay đã ố vàng, chỉ đơn điệu có màu trắng đen, bà đột nhiên thay đổi thể kia, đột nhiên chuyển biến khác làm ông ứng phó không kịp, ông tức giận, ông khẩn cầu, nhưng bà lại nhẫn tâm vẫn không chịu thay đổi ý định kia.

Bà nói “Đã yêu người khác, bà nói bà muốn cùng người kia ra nước ngoài, bà nói bà muốn trải qua cuộc sống tốt hơn.”

Ông có chút oán trách nghĩ, nếu đi, tại sao bà còn phải trở lại, nếu muốn trở về, rồi lại tại sao không trở lại sớm một chút.

Thật ra thì, ông vẫn còn để ý bà, quan tâm bà, nếu không thì tại sao lại đi tới trước cửa phòng bà.

Tăng Trường Quân đứng trước cửa phòng Triệu Tiếc gần mười phút, cũng không biết mình muốn làm gì, chính là đứng chỗ này sao ngơ ngác, cho đến khi Thiệu Tuấn từ trong phòng Tăng Tĩnh Ngữ ra ngoài mới đột nhiên tỉnh táo.

Thiệu Tuấn nói: “Thủ trưởng, cháu đi trước, bác đi xem Tĩnh Ngữ một chút đi, lúc này cô ấy đã hết giận.”

“Ừ.” Tăng Trường Quân nhàn nhạt trả lời, nhưng trên thực tế, sau khi Thiệu Tuấn đi ông cũng không có đi nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, mà là một mình trở về phòng mất ngủ suốt đêm, cũng ở ngày thứ hai trời còn chưa sáng liền chạy ra khỏi đi chạy bộ buổi sáng.

Tăng Tĩnh Ngữ rửa mặt rồi xuống lầu thì ba cô vừa lúc chạy bộ trở lại, mà mẹ cô đang mặc tạp dề hoa nhỏ ở phòng bếp nấu cháo, Tăng Tĩnh Ngữ ngơ ngác đứng ở cửa cầu thang, nhìn Tăng Trường Quân ở cửa một chút, lại nghiêng đầu xem Triệu Tiếc trong phòng bếp bận rộn một chút, sau đó cười ngáy ngốc.

Màu vàng ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ sát đất dịu dàng, trong phòng bếp mẹ hiền huệ đã thức dậy sớm làm điểm tâm, bóng lưng mảnh khảnh xem ra lại tốt đẹp như vậy, ba hiền lành ngồi ở ghế sa lon an tĩnh đọc tờ báo, cô nghịch ngợm chạy đi rút tờ báo trong tay ba, ba tức giận nghĩ rằng cô, cô giả bộ sợ chạy đến bên cạnh mẹ tìm kiếm sự che chở, sau đó tức giận ngất trời của ba liền bị một ánh mắt trách cứ của mẹ ngăn cản rồi trở về.

Đó là thật lâu trước đây ở trong mộng cô thấy tình cảnh như thế, đã bao nhiêu năm, cô cho là mình quên, không hề khát vọng nữa rồi, nhưng trong lúc lơ đãng, điều từng xa không thể chạm tới trong mộng lại trở thành thật, cô hưng phấn có loại kích động nghĩ thét chói tai, nhưng cuối cùng lại chỉ hóa thành khúc khích, cười khúc khích.

“Chuyện gì buồn cười như vậy?” Tăng Trường Quân vừa lau mồ hôi trên trán bên, hướng người đang cười khúc khích đi tới.

Tâm tình cô hôm nay thật tốt, vui vẻ còn giống như con chim nhỏ, cọ cọ cánh tay ba cô, nói: “Ba, mẹ lần đầu tiên tới thành phố T, chưa quen cuộc sống nơi đây, ba trước mang mẹ ra ngoài đi dạo, chờ con đến ga xe lửa đưa Thiệu Tuấn xong trở lại sau đó ba người chúng ta cùng đi ăn cơm trưa, cái đó, dì Trương vẫn còn ở bệnh viện sao, buổi chiều chúng ta đi mua chút trái cây, đi bệnh viện thăm dì ấy.” Thật ra thì cái cô muốn là mang mẹ cô đi thị uy.

Tăng Trường Quân cúi đầu ý vị sâu xa nhìn cô hưng phấn, ông cảm thấy cô không sẽ có tốt bụng như vậy chủ động đi thăm Trương Tuệ, nhưng. Ông lại ngẩng đầu nhìn bóng dáng thon thả mảnh

khánh đang đi tới đi lui trong phòng bếp, sau đó quỷ thần xui khiến nên đồng ý.

Tăng Tĩnh Ngữ rời nhà, sau đó đến tiệm lấy nhẫn, giống như cô đã yêu cầu, trên mặt nhẫn khắc tên hai người, hai đầu là một họa tiết hoa văn, mặt bên trong là “Luôn bên nhau”, cô nghĩ, đây chính là tín vật đính ước trong truyền thuyết đi, về sau coi như anh không ở người bên cũng có thể thấy vật nhớ người.

Tăng Tĩnh Ngữ đi tới nhà họ Thiệu thì mới 9h sáng, Thiệu Tuấn đã đem đồ đặc sửa sang xong rồi, mười giờ bốn mươi xe lửa chạy, từ nhà đến trạm xe mất khoảng hai mươi phút, hai người cũng còn hơn nửa giờ để tâm sự.

Trong phòng ngủ, cửa đóng lại thật nhanh, hai người ngồi song song ở trên giường, Tăng Tĩnh Ngữ lấy chiếc nhẫn tinh xảo màu bạc ra đưa cho Thiệu Tuấn, học giọng nói Mục Sư nghiêm túc nói: “Hiện tại, cô dâu chú rể trao đổi nhẫn.”

Nghe vậy, tay Thiệu Tuấn nhận cái hộp đựng tại giữa không trung, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía đối diện Tăng Tĩnh Ngữ.

“Ngốc ra đó làm gì nha, chúng ta sớm muộn gì cũng kết hôn, nói trước luyện tập trước một chút cũng tốt.”

“Ừ.” Thiệu Tuấn hừ nhẹ một tiếng, trong mắt lóng lánh sáng trong ba quang, giờ khắc này, cô chính là cô dâu đẹp nhất của anh, anh sẽ cưng chiều cô, yêu thương cô, bao dung cô, không để cho cô bị một chút tổn thương nào, cố gắng để cho cô có một cuộc sống phú quý sung túc, anh sẽ dùng tánh mạng của mình đi yêu cô.

Anh mỉm cười nhận lấy cái hộp, từ bên trong lấy ra chiếc nhẫn, thận trọng đeo vào ngón vô danh trắng nõn thon dài của cô, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn ở trên mu bàn tay trắng nõn của cô, Tăng Tĩnh Ngữ hạnh phúc cười, sau đó học động tác của anh thành kính thay anh nói: “Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi.”

Sau đó, cô rất nhẹ nhàng nhắm mắt lại chờ đợi hoàng tử hôn.

Thiệu Tuấn đầu tiên là mang chiếc nhẫn vào tay phải, nhẹ nhàng sờ nhẹ gò má trắng nõn của cô, cô giả bộ trấn định duy trì tư thế nhắm mắt, lông mi cong vút có chút rung rung, tiết lộ tâm tình cô khẩn trương, anh thỏa mãn cười, từ từ nghiêng người hướng môi đỏ mọng của cô hôn lên.

Anh hôn rất cẩn thận, tỉ mỉ tường tận mút vào, liếm láp, thành kính giống như một tín đồ, cô không kiềm chế được vòng tay qua cổ anh, môi mỏng khẽ mở buống bình cần môi dày của anh một cái, anh không chịu yếu thế truy đuổi lên, quét qua hàm răng trắng nõn của cô, một đường công thành đoạt đất.

Bọn họ hôn cực kỳ lâu, lâu đến khi mẹ Thiệu ở bên ngoài gõ cửa còn không bỏ được buông ra, chuyển đi này chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, một năm, hoặc là hai năm.

Cô vô lại nói: “Anh không đi có được hay không.”

Anh á khẩu không trả lời được, chờ đợi là tịch mịch, gian nan, tơ vương là đau thương, khổ sở, nhưng tất cả tất cả đều là không có biện pháp.

Anh nói: “Em hãy học thật tốt, anh ở căn cứ chờ em.”

47. Chương 47

Thiệu Tuấn đi, tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ mất mát một trận, nhưng cực kỳ mau chóng lấy lại tinh thần, bởi vì cô còn có chuyện quan trọng hơn phải làm —— tác hợp ba mẹ cô, đả kích Trương Tuệ.

Ra khỏi trạm xe lửa thì cô gọi điện thoại cho ông đem hỏi địa điểm ăn cơm trưa, ba cô nói mẹ cô muốn tự làm, họ đang ở trong nhà, cũng dặn dò cô về nhà trước, sau đó ba người cùng đi siêu thị, điện thoại vừa tắt, Tăng Tĩnh Ngữ hưng phấn cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Cô nhanh chóng trở về nhà, lúc này ba cô đang ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, Tăng Tĩnh Ngữ hưng phấn chạy đến chỗ bên cạnh ba cô ngồi xuống, như tên trộm, hỏi: “Ba, ba dẫn mẹ con đi nơi nào rồi?”

Tăng Trường Quân tức giận lườm cô một cái nói: “Tại sao đã lớn như thế này rồi mà còn không chín chắn một chút nào vậy.” Còn muốn hện hò, nhà cửa không lo.

“Nào có!” Tăng Tĩnh Ngữ cau mày kích động phản bác, ngay sau đó lập tức từ trên ghế salon nhảy dựng lên, “Ba không nói con đi hỏi mẹ.”

Tăng Trường Quân nhìn bóng lưng Tăng Tĩnh Ngữ nhảy lên, trong lòng không nhịn được than thở, ông ngược lại thật ra rất muốn mang mẹ cô đi ra ngoài nha, nhưng cũng phải cần có sự đồng ý của người ta chứ.

Ông vốn là còn sợ bà sẽ không nói chuyện, doanh trại cũng không đến đi, buổi sáng sau khi ăn cơm xong ông liền nói ra mang bà đi ra ngoài đi dạo, nhưng căn bản người ta không để ý, hơn nữa còn rất là hào phóng, sẵn sốc nói: “Ông có chuyện thì đi mau lên, không cần theo tôi làm gì.” Sau liền một mình đến phòng khách, cho tới bây giờ còn chưa có xuống.

Ông nghĩ, nếu không phải là ông đi lên hỏi bà buổi trưa muốn ăn cái gì đoán chừng vào lúc này bà cũng chưa có cảm giác đói, cũng không biết này vài năm qua bà sống như thế nào, không trách được lại gầy như vậy.

Tăng Tĩnh Ngữ đi tới phòng khách trên lầu, vừa lúc Triệu Tiếc xem xong tác phẩm Thúc đẩy kinh tế do bộ phận kỹ thuật gửi tới, trên màn hình máy vi tính, Triệu Tiếc mặc tây trang đen nhánh, đoan trang xinh đẹp, trên mặt mỉm cười thản nhiên, nói: “Các bạn nghe đài, cảm ơn quý vị chú ý theo dõi, chương trình đến đây kết thúc, hẹn gặp lại trong chương trình kỳ sau.”

Ngay sau đó là phần phụ đề kết thúc, Triệu Tiếc cảm thấy không có vấn đề gì sau đó liền chuẩn bị tắt máy xuống lầu, nhưng không ngờ sau lưng đột ngột vang lên âm thanh người khác, “Người vừa rồi là mẹ sao?”

“Hả?” Triệu Tiếc không hiểu xoay người sang chỗ khác, “Con nói cái gì?”

Lúc này Tăng Tĩnh Ngữ hơi kích động, run run đưa tay chỉ màn ảnh máy vi tính.

“A ~” Triệu Tiếc sáng tỏ cười nói: “Con nói cái đó a, là mẹ, thế nào?”

Tăng Tĩnh Ngữ ngẩn người một chút, ngay sau đó lại lắc đầu mà nói, “Không có gì, mẹ tắt máy nhanh lên một chút, chúng ta cùng đi siêu thị.” Nói xong cũng nhanh chóng đi xuống lầu.

Thật ra thì, cô mới vừa rồi là kích động. Người dẫn chương hiện nay coi như là một nghề nghiệp có địa vị xã hội tương đối cao, mức tiền lương như thế nào, ít nhất mỗi ngày ở trong TV xuất hiện làm cho cô cảm thấy rất rất giỏi. Tuy nói, cô không có xem tiết mục của mẹ cô, vừa rồi chỉ một ít giây, mẹ cô trên màn ảnh khí thế hào phóng thông dong này, cô không lý do tự chủ cảm thấy rất lợi hại.

Chỉ là, cô cũng không nguyện ý để cho Triệu Tiếc biết mình đối bà ngưỡng mộ, tôn sùng, bà từ bỏ mình vài chục năm, trong lòng oán khí còn chưa giảm, trước lúc bà cùng ba quan hệ hòa hảo, vui vẻ sum họp, tuyệt đối không thể biểu hiện quá mức thân cận với bà.

Triệu Tiếc tắt máy vi tính cùng Tăng Tĩnh Ngữ xuống lầu, Tăng Trường Quân ngồi ở dưới lầu chờ, thấy hai xuống tới cũng tắt tivi chuẩn bị ra cửa.

Hôm nay khí trời rất tốt, bầu trời trong xanh, ánh sáng mặt trời chiếu trên người làm người ta cảm thấy ấm áp, thoải mái như đang đắp chăn lông vịt, Tăng Tĩnh Ngữ nghĩ rất khó mới có dịp cả nhà ba người cùng chung một chỗ, liền đề nghị đi bộ đến siêu thị, dù sao chỉ có mười phút, cũng không phải là rất xa.

Triệu Tiếc tới nơi này chính là nghĩ bồi thường con gái, đối với lời đề nghị của Tăng Tĩnh Ngữ, dĩ nhiên là gật đầu đồng ý, mà Tăng Trường Quân, đi mười giờ đường cũng không là gì, huống chi chỉ mười phút ngắn ngủi này, tự nhiên cũng là không có ý kiến.

Dọc theo đường đi, Tăng Tĩnh Ngữ rõ ràng lệ thuộc vào ba cô một chút, từ lúc bắt đầu ra cửa liền ôm cánh tay ba cô nói này nói nọ, phần lớn là về bộ đội cùng Thiệu Tuấn, Triệu Tiếc đối với bộ đội không thể nào hiểu rõ, cho nên vẫn không cần đề cập, cho đến khi Tăng Tĩnh Ngữ nhắc tới Thiệu Tuấn, bà mới hiểu kỳ hỏi: “Chính là người con trai ngày hôm qua ư, là bạn trai của con?”

“Vâng.” Tăng Tĩnh Ngữ lúc này mới xoay đầu lại nhìn về phía mẹ cô, hỏi ngược lại: “Vậy còn mẹ? Có bạn trai, hay đã kết hôn chưa.” Lời này cô lần trước đã hỏi, nhưng Triệu Tiếc cũng không có ngay mặt trả lời.

Nghe Tăng Tĩnh Ngữ hỏi như thế, Tăng Trường Quân không khỏi căng thẳng trong lòng, vểnh tai nín thở trầm ngâm nghe bên kia trả lời, cũng may, Triệu Tiếc cũng không có do dự bao lâu cũng rất dứt khoát trả lời nói: “Không có, mẹ luôn một thân một mình.”

Nghe vậy, Tăng Trường Quân không khỏi thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó chân mày giãn ra nhìn hướng Tăng Tĩnh Ngữ, giọng nói cũng nhẹ nhàng, rất tự nhiên hỏi: “Những năm này bà làm gì?”

Triệu Tiếc hơi hốt trả lời, “Đi học mấy năm, sau khi trở lại tiếp tục tại công việc trong Đài Truyền Hình ở Thường Trữ.”

“Vậy tại sao mẹ không đến tìm ba và con?” Tăng Tĩnh Ngữ rất là kích động đề cao giọng nói, cô thật sự là không nghĩ ra, nếu mẹ cô không cùng người đàn ông kia ra khỏi nước tại sao quyết tâm muốn ly hôn, hơn nữa nhiều năm như vậy cũng không tới nhìn cô một cái.

Hay là nói bà bị người đàn ông kia vứt bỏ, cho nên không có mặt mũi tìm đến họ, nghĩ tới đây, cô không khỏi nhũn chặt chân mày, sắc mặt mơ hồ cất giấu lửa giận, hí mắt ý vị sâu xa quay đầu nhìn về phía mẹ cô.

Lúc này Triệu Tiếc vừa lúc xoay đầu lại, trong lòng thành thật đập mạnh mấy cái, biết cô nghĩ sai, vội vàng giải thích: “Mẹ đã đến đi tìm các người, chỉ là ngày đó vừa đúng ngày ba con xem mắt, mẹ sợ quấy rầy liền đi, hơn nữa hàng năm sinh nhật con, mẹ đều có gửi quà tặng cho con.”

Nghe đến đó, Tăng Tĩnh Ngữ cùng cô ba không hện mà cùng dừng bước lại, mặt cô kinh ngạc hỏi ngược lại: “Quà tặng gì, con cho tới bây giờ cũng không có nhận được.”

Mà một bên Tăng Trường Quân trong lòng không khỏi chột dạ, bà nhìn thấy ông xem mắt. . . Xem mắt a! ! ! ! ! Thì ra là, là mình đem bà tức giận bỏ đi. Ông ảo não, ông hối hận, nhưng ảo não hối hận thì có ích lợi gì, chỉ là cũng may bà vẫn còn độc thân.

Thì ra là mẹ còn quan tâm đến cô! Nghe được mẹ cô nói như vậy, sắc mặt Tăng Tĩnh Ngữ trong nháy mắt nhu hòa rất nhiều, ngay tiếp theo giọng nói chuyện cũng thân thiện, cô nói: “Có thể là bởi vì chúng ta dọn nhà cho nên không có nhận được thôi.” Sau khi ba cô đón cô đi, năm thứ hai liền bị điều đi chỗ khác rồi, cho nên không nhận được quà tặng cũng là chuyện rất bình thường.

Lại nói, không khí lập tức hài hòa ở giữa ba người, Tăng Tĩnh Ngữ cũng không có biểu hiện mặt địch ý đối với mẹ cô nữa, thậm chí nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi trên màn ảnh máy vi tính, còn chủ động xoay người lại lôi kéo cánh tay mẹ cô hỏi: “Vậy bây giờ mẹ làm việc ở Đài Truyền Hình sao?”

Triệu Tiếc tay trái đặt lên mu bàn tay Tăng Tĩnh Ngữ, dịu dàng cười nói: “Xem như là thế đi.”

Hai người cứ như vậy tay dắt tay vừa đi vừa nói một đường, Tăng Trường Quân cũng không nói chen vào, chỉ là an tĩnh nghe, thuận tiện nghĩ, làm người dẫn chương trình, tìm một chút quan hệ có thể điều đến đây đi.

Tăng Tĩnh Ngữ nghĩ muốn cho ba mẹ cô có không gian riêng, vừa vào siêu thị, tựa như ngựa hoang thoát cương hướng khu thực phẩm chạy như điên, lúc gần đi vẫn không quên đối với hai người sau lưng dặn dò: “Con đi mua đồ ăn vặt, hai người dạo đi, nhớ mua nhiều một chút, một tiếng sau con lại tới tìm các người.” Nói xong liền giống như một cơn gió chạy ra, lưu lại cửa hai người hai mặt nhìn nhau lúng túng không biết nên nói cái gì cho phải.

Triệu Tiếc mở miệng trước nói “Đi thôi” mới phá vỡ lúng túng trường hợp trước mắt, hai người đầu tiên là đi khu rau dưa, Triệu Tiếc rất thành thạo chọn rau dưa, Tăng Trường Quân không biết việc này, chỉ là an tĩnh đi theo phía sau nhìn bà, bà cầm một bó cải thìa cùng mấy quả cà chua bỏ vào xe mua hàng, sau lại quay đầu nhìn về phía Tăng Trường Quân sau lưng hỏi: “Ông thích ăn cái gì, có cái gì không ăn được không?”

Tăng Trường Quân nghe vậy sững sờ, rất tùy ý nói: “Bà cứ xem rồi mua đi, tôi cùng Tĩnh Ngữ đều không kiêng ăn.” Thật ra thì ông thích ăn nhất là thịt, năm đó mỗi lần từ bộ đội trở lại bà đều làm đầy một bàn thịt, kho tàu, hấp, chiên đa dạng chồng chất, nhưng hôm nay, tự nhiên mặt ngay cả ông thích ăn cái gì

thậm đã chí quên rồi. Chỉ là, ông cũng không có biểu hiện mất mát trên mặt, như cũ là dáng vẻ bình tĩnh ung dung kia, chỉ là trong lòng lại cảm thấy khổ sở khác thường.

Triệu Tiếc thấy ông như thế nói nhếch miệng mỉm cười bày tỏ nghe được, xoay người sang chỗ khác vẫn không khỏi âm trầm mặt. Yêu người nhiều năm như vậy, làm sao có thể nói quên là quên, ông yêu thích, ông mờ ám, ông đang có tất cả, đã sớm thật sâu khắc vào trong trí nhớ của bà, muốn quên cũng không thể quên được, vậy mà, không quên được có thể như thế nào, ông đã muốn kết hôn người, tự ái của bà, kiêu ngạo của bà không cho phép mình ra vẻ một quyền luyến, thậm chí mới vừa rồi câu khách sáo kia “Ông thích ăn cái gì” nhưng mà cũng chỉ là giấu đầu lòi đuôi quảng cáo rùm beng của mình thanh cao thôi.

Hai người một đường không nói ở các khu vực trần trọc, Tăng Trường Quân đẩy xe mua hàng đi theo sau lưng Triệu Tiếc, cho dù là không nói câu nào vẫn như cũ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, thời gian một tiếng mau giống như mấy phút, thoáng một cái liền đã qua rồi.

Quầy thu tiền, Tăng Tĩnh Ngữ trong tay nâng một đồng lớn đồ ăn vặt thật sớm ở đó xếp hàng rồi, thấy Triệu Tiếc cùng Tăng Trường Quân tới, đưa cánh tay hướng nơi xa quơ múa, giọng nói to rõ: “Nơi này, nơi này.”

Triệu Tiếc cùng Tăng Quân cười một tiếng, hướng Tăng Tĩnh Ngữ đi tới. Tăng Tĩnh Ngữ xếp hàng một lát, cũng đã ở giữa hàng rồi, vậy mà cô kích động hơi quá, vừa nhìn thấy ba mẹ cô tới đây, lập tức hả hê quên hết hướng họ chạy nhanh tới, một tia ý thức đem đồ trong tay toàn bộ ném vào xe mua hàng, hoàn toàn quên sau khi ra ngoài là phải đứng xếp hàng lại lần nữa.

Tăng Trường Quân cau mày nhìn động tác của cô, rất là không hiểu: “Cũng sắp đến phiên con rồi, con còn chạy đến làm gì?”

Tăng Tĩnh Ngữ quay đầu lại liếc nhìn hàng ngũ thật dài sau lưng, rất thành thực mà nói: “Đến phiên con cũng vô dụng, con không có tiền.”

Con không có tiền không phải còn có ba sao? Tăng Trường Quân rất muốn nói đến lúc con trả tiền ba trả giúp con là được, còn không đợi ông mở miệng, người nào đó đã lôi kéo Triệu Tiếc rời đi.

“Con cảm thấy đi siêu thị có người đặc biệt thay con xếp hàng trả tiền rất sẵn khoái.” Lời vừa nói, Tăng Tĩnh Ngữ, tay phải khoác lên trên vai Triệu Tiếc, tay trái chống nạnh, ra dáng chị cả, cố gắng dò hỏi ý tứ mẹ cô nói: “Mẹ thì sao? Có thích có hộ hoa sứ giả thay mẹ xếp hàng trả tiền hay không?”

Triệu Tiếc biết Tăng Tĩnh Ngữ muốn dò hỏi ý tứ của mình, cũng không vạch trần, tuy nhiên uyển chuyển đem vấn đề của cô đi vòng qua, nói: “Mẹ bình thường không đi dạo siêu thị.”

Tăng Tĩnh Ngữ không ngừng cố gắng: “Vậy bình thường mẹ làm những thứ gì?”

Triệu Tiếc thần nhiên cười: “Công việc, một ngày có mười mấy tiếng đều có công việc để làm.”

“Bạn rộn như vậy sao?” Tăng Tĩnh Ngữ oán trách tựa như nói thầm một câu, công việc ba điên cuồng, công việc của mẹ cũng điên cuồng như thế, không có thời gian hẹn hò, cũng không có thời gian xem phim, này JQ thế nào mà có thể xảy ra được chứ, cô đột nhiên cảm thấy cái vấn đề này bị thật làm tổn thương não của cô nhiều quá, chẳng lẽ thật sự phải dùng đến chiêu gạo sống nấu thành cơm chín sao?

48. Chương 48

Đối với việc ‘cưa cẩm’ của ba cô, thật sự là làm cho người ta không dám khen tặng, cô thật vất vả thay ông tạo cơ hội thể giới hai người cũng bị ông lãng phí, buổi sáng lại để người ta (mẹ của cô) ở phòng khách một mình, lúc mua thức ăn quá đáng hơn, cô len lén đi theo phía sau hai người quan sát nửa buổi cũng không thấy ba cô chủ động tiến lên nói một câu, một đường ngầy ngốc đi theo phía sau người ta, cái mông cái rắm cũng không phóng một cái, thật không có tiền đồ.

Trên đường trở về Tăng Tĩnh Ngữ một mực suy nghĩ như thế nào mới có thể tạo cơ hội xảy ra gia tình cho ba mẹ cô, trải qua này nửa ngày chung đụng, cô thật sâu hiểu rõ, nếu chỉ trông cậy vào ba cô thì đoán chừng đời này cũng không giải quyết được cô mẹ, thế giới hai người trực tiếp không được, xem ra chỉ có thể chọn lựa chính sách gián tiếp mà thôi.

Cái gọi là chính sách gián tiếp là vốn chỉ có thể giới hai người nhưng lại có thêm một cái bóng đèn, làm kì đà cản mũi, dĩ nhiên, cái kỳ đà cản mũi này là do Tăng Tĩnh Ngữ tự mình đảm đương, cô là muốn như vậy, nếu hai người đơn độc ở chung một chỗ nói chuyện ngượng ngùng, vậy dứt khoát do cô tới gợi chuyện tốt lắm, một lát cô hỏi mẹ một chút tình trạng gần đây, một lát yêu cầu bà nói một chút ý kiến của mình về cái gì, cũng không đến nỗi tẻ ngắt, ít nhất cô đã cố gắng hết sức để cho không khí nói chuyện được tốt hơn, để cho hai người trò chuyện được dễ dàng hơn.

Chính sách của Tăng Tĩnh Ngữ cũng rất có hiệu quả, và hiệu quả lại rất nhanh, trong phòng bếp, Tăng Trường Quân đứng ở bồn rửa bên cạnh rửa rau, mà cô thì đứng ở trước kệ bếp cầm dao cắt thái rau dưa, còn Triệu Tiếc thì lấy gạo nấu cơm.

Lúc vào cửa Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Con lớn như vậy, nhưng lúc có mẹ bên cạnh thì ba lại đi vắng, còn lúc có ba bên mình thì mẹ lại không ở bên con nữa, hôm nay thật vất vả mới có ba lại có mẹ, cơ hội khó có được, cho nên ba người chúng ta cùng nhau nấu cơm, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất để cho con có được một cái kỷ niệm thật tốt.”

Lời nói đủ thấu tình đạt lý, lấy lui làm tiến, nhắm trúng mục tiêu, có mẹ không có ba, có ba không có mẹ, thật sự rất đáng thương, cho dù là người khác nghe cũng không nhận được đồng tình tâm tràn lan, huống chi là làm ba mẹ, Triệu Tiếc cùng Tăng Trường Quân, cô thông minh lợi dụng ba mẹ đối với cô cảm thấy áy náy liền nói ra điều kiện, đừng nói là cùng nhau nấu cơm, đoán chừng chuyện quá hơn hai người kia cũng phải đồng ý.

“Mẹ, nhất định là có không ít người đuổi theo mẹ đi? Hay là mẹ chưa gặp phải người thích hợp.” Tăng Tĩnh Ngữ vừa cầm dao giả khuônơng giả thức (giả bộ) cắt thái, nhìn về phía ba cô đang rửa cà chua mà hoa tay múa chân, còn vừa không quên thay ba cô thăm dò quân tình.

Triệu Tiếc lúc này đã nấu xong cơm, lại nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngữ giơ dao lên cao, chuẩn bị ‘khai đao’, tư thế cường hãn mạnh mẽ làm Triệu Tiếc bị dọa sợ, chỉ sợ cô đem đầu ngón tay mình chặt, vội bước tới đoạt lấy dao trong tay cô, nói: “Con qua một bên đứng đi, để mẹ cắt.”

“Vâng.” Tăng Tĩnh Ngữ nghe lời đưa con dao ẹ cô, mục đích của cô muốn chế tạo tình cảm cho cha mẹ cô, cắt đồ ăn cũng chỉ là làm dáng một chút mà thôi, cho nên cô cũng không so đo.

Không cắt đồ ăn, cô lại đi tới giúp ba cô rửa rau, chỉ thấy cô đụng đụng cánh tay Tăng Quân, giống như đang nói việc nhà câu được câu không trò chuyện cùng ba cô: “Ba, ba có cảm thấy mẹ không một chút nào là giống người đã 40 tuổi rồi hay không, lại nói đi Trương Tuệ mạnh khỏe giống như là 35 đi, con cảm thấy mẹ còn trẻ hơn đi ấy.”

“À? A, là xem ra tuổi rất trẻ.” Tăng Trường Quân còn đắm chìm trong vấn đề của mình nên những gì Tăng Tĩnh Ngữ vừa mới nói, nhất thời không có phản ứng kịp.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy ba cô có chút ấp úng, cảm thấy thật tức giận, cố ý cất cao âm điệu hỏi mẹ cô: “Mẹ, mẹ là một đại mỹ nữ xinh đẹp, tại sao ban đầu lại yêu thương ba, kết nghĩa vợ chồng với ba, muốn thông minh không có thông minh, muốn tình thương không có tình thương, muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, đáng đáp nói chung thì tạm được, tại sao mẹ lại chọn ba?”

Tăng Trường Quân lúc này đã khôi phục lại thần trí rồi, nghe Tăng Tĩnh Ngữ cố ý soi mói, ông há mồm liền muốn khiển trách cô không lớn không nhỏ, nhưng không ngờ Triệu Tiếc lại bật cười, bà thật sự là không ngờ trong lòng con gái mình, hình tượng của Trường Quân là như thế, nghe giọng của cô, giống như ba cô không đáng giá một đồng, lập tức cũng nổi lên một chút đồng tình với Tăng Trường Quân, liền rất là khách quan thay người khác giải thích, bà nói: “Con đừng nói như vậy, mỗi người đều có ưu điểm của mình, ba con khi đó mặc dù điều kiện kinh tế chưa ra hình dáng gì, nhưng mà ông có lòng cầu tiến, hơn nữa còn đặc biệt hiếu thuận, cũng hiếu được săn sóc người, không nên đem tiền quá coi trọng, quan trọng nhất là ông ấy là người tốt.”

“Chắc chắc ~ ba, thật không nhìn ra ba còn có nhiều điểm tốt như vậy.” Tăng Tĩnh Ngữ tiếp tục dùng cùi chỏ đụng cánh tay ba cô, Tăng Trường Quân nghe vậy trong lòng đã sớm vui mừng mà nở hoa, cũng không chấp nhặt với cô, ngược lại cũng khen Triệu Tiếc mấy câu.

Nghe hai người bọn họ khen lẫn nhau, Tăng Tĩnh Ngữ tâm tình thật tốt, mỉm cười trên ghẹo hai người: “Các người nói như vậy có phải là trong mắt người tình là Tây Thi không?”

Triệu Tiếc nghe vậy, ý thức được biểu hiện của mình quá mức thân mật rồi, giận tái mặt, trên mặt có chút khấn trương, giận dữ quát lớn: “Tĩnh Ngữ, ba con cũng là muốn kết hôn với người khác rồi, lời như thế không thể nói lung tung.”

Tăng Trường Quân nghe vậy hoảng hốt, tranh thủ thời gian giải thích: “Khi nào thì tôi nói mình muốn kết hôn, em nghe ai nói.” Ông đối với Trương Tuệ là có chút hảo cảm, nhưng lại chưa bao giờ tỏ rõ ra bên ngoài, tuy nói ông cũng từng nghĩ tới cùng Trương Tuệ kết hôn, nhưng kia thuần túy chỉ là bởi vì ông tịch mịch, muốn tìm người bầu bạn thôi, cũng không đại biểu ông thích Trương Tuệ, hơn nữa, ngay từ lúc Tăng Tĩnh Ngữ rời nhà trốn đi, ông liền quyết định buông tay rồi.

Mọi người là thực tế, ông chưa bao giờ cảm thấy mình là người cao thượng, ngay lúc người mình yêu đứng ở trước mặt mình trước mặt, ông đương nhiên sẽ hướng về người mình yêu. Cho nên, ông không hy vọng Triệu Tiếc hiểu lầm cái gì.

Triệu Tiếc không ngờ ông sẽ phản bác nhanh như vậy, nhất thời không kịp che giấu, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Tăng Trường Quân đang đứng ở bồn rửa bên cạnh rửa rau, lúc này Tăng Trường Quân cũng đang thấp thỏm nhìn bà.

Ánh mắt nhìn thẳng vào mắt cái kia một giây, hai người tựa như thiếu nam thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi u mê, cơ hồ là ở lúc tầm mắt giao nhau kia một giây lập tức quay đầu đi. Triệu Tiếc cảm thấy mình luống cuống, đồng thời xen lẫn chút xấu hổ, cho nên không dám nhìn nữa, mà Tăng Trường Quân, ông là chột dạ, mặc dù không có muốn kết hôn, nhưng là ông đã từng nghĩ tới, kết quả là, có loại áy náy không chỗ nào che giấu.

Tăng Tĩnh Ngữ buồn cười nhìn động tác ngây thơ của hai người, trong lòng càng cảm thấy ý vị, theo tình trạng như thế, nếu kéo dài, buổi chiều chỉ cần thuyết phục Trương Tuệ, buổi tối hoàn toàn có thể trực tiếp trình diễn hí mã gạo nấu chín cơm.

49. Chương 49

Một bữa cơm ăn hài hòa khác thường, Tăng Tĩnh Ngữ vì khích lệ mẹ cô, làm ình giống như một người chết đói, đem một bàn cá chua cay ăn sạch sẽ, Triệu Tiếc thấy khẩu vị cô rất tốt, lại không ngừng gấp khác món ăn để vào chén cô.

Tăng Trường Quân thấy thế, cũng y dạng họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ) gấp thịt để vào trong chén Triệu Tiếc: “Em quá gầy, cũng nên ăn nhiều một chút.”

Triệu Tiếc cười một tiếng, lễ phép mà khách sáo mà nói câu cảm ơn. Tăng Tĩnh Ngữ thừa thắng xông lên, cũng gấp cho mẹ cô một ít rau, thuận tiện chơi xỏ nói: “Mẹ, tài nấu nướng của mẹ thật đúng là không tốt, ăn món ăn mẹ làm rồi, sau khẳng định con ăn không vô những món do người khác làm, mẹ phải phụ trách dạ dày con mới được.”

“Nào có khoa trương như con nói vậy a.” Triệu Tiếc lơ đãng nhìn cô một cái, “Mẹ cũng thật nhiều năm không làm thức ăn rồi, ngưng tay hết sức, mẹ còn sợ các người không thích ăn đấy.”

“Làm sao như thế được chứ, tài nấu nướng của em luôn luôn rất tốt.” Tăng Trường Quân đột nhiên chen vào nói, trên mặt còn là lộ vẻ rất hoài niệm.

Tăng Tĩnh Ngữ ở một bên đang cảm chén cười thật thấp, theo quan sát của cô, phát hiện ba đối với mẹ không vô tình như trong tưởng tượng, chỉ là mẹ. Không có việc gì, chờ cô đem chương ngại Trương Tuệ đó giải quyết đi, coi như bà không muốn cô cũng sẽ nghĩ cách cho bà muốn.

Từ trước đến giờ Tăng Tĩnh Ngữ thuộc hành động phái, cho nên, vừa mới cơm nước xong cô liền thúc giục Triệu Tiếc và ba cô cùng nhau đi bệnh viện thăm Trương Tuệ.

Trong một ngày Triệu Tiếc đã nghe tên tuổi nhiều lần Trương Tuệ, hơn nữa còn là người Tăng Trường Quân muốn chung sống sau này, thân là vợ trước, tự nhiên bà hiếu kỳ rất muốn biết người phụ nữ ấy ra sao, lập tức liền đáp ứng lời đề nghị của Tăng Tĩnh Ngữ đi bệnh viện xem một chút cũng tốt.

Vậy mà Tăng Trường Quân. Gương mặt lộ vẻ khổ sở, đây coi như là tân hoan cực ái tề tụ một đoàn, không thể tính vậy được, dù sao từ trước đến giờ người ông yêu cũng chỉ có Triệu Tiếc, nhưng. Nếu là Triệu Tiếc thấy rồi suy nghĩ lệch lạc thì làm thế nào, từ trước đến giờ ông là người tự tin trầm ổn, nhưng khi đối mặt với vấn đề tình cảm, cũng không khỏi tâm thần thấp thỏm.

Lúc ba người tới bệnh viện đã là hai giờ trưa rồi, trên đi đường có mấy quây trái cây, Triệu Tiếc còn cố ý đi mua một giỏ trái cây tinh sảo.

Trong phòng bệnh, Trương Tuệ đang an tĩnh nằm ở trên giường giả vờ ngủ say, trong đầu thỉnh thoảng hồi tưởng chuyện đã xảy ra hai ngày nay. Vốn là bà chỉ đồng ý nằm viện một ngày, có thể Tăng Trường Quân nghe nói nhà bà chỉ có một mình bà, cho nên kiên quyết yêu cầu bà ở lại thêm vài ngày, hơn nữa còn cố ý mời một hộ sĩ chăm sóc cho bà, khi đó bà nghĩ, có lẽ ông đối với mình là đặc biệt, sẽ không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác được, bà bị thương, thật ra thì bệnh không cần nằm viện, nhưng thế nhưng ông lại quan tâm mình như vậy, trong lúc nhất thời mọi cách cảm động xông lên đầu, chỉ ngóng trông ông đến thăm mình sớm một chút.

Trương Tuệ bị âm thanh Tăng Tĩnh Ngữ chấn tỉnh, mở mắt ra thì đập vào mi mắt chính là gương mặt Tăng Tĩnh Ngữ cười có thể so với hoa đào, rực rỡ xinh đẹp, chẳng lẽ Tăng Tĩnh Ngữ tiếp nhận bà, bà không nhận được ở trong lòng trộm vui mừng.

Dĩ nhiên, vừa nhìn thấy sau lưng Tăng Tĩnh Ngữ là Tăng Trường Quân thì bà càng vui vẻ, khoe miệng không tự chủ cong lên thật cao phúc độ, nhẹ nhàng chào hỏi: “Thủ trưởng, hôm nay làm sao tới sớm như vậy?” Mấy lần trước đều là sau khi tan việc ông mới tới được, lần này tới sớm như vậy sóng lòng bà lại bắt đầu sôi sục, cho là người khác là vì bà mà tới, thậm chí xem nhẹ Triệu Tiếc đang đứng sau lưng Tăng Trường Quân.

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy trong lòng có chút không vui, rõ ràng là cô trước tiến vào, lại chỉ nhìn thấy ba cô, có cần phải biểu hiện vội vã như vậy hay không, đáng hận nhất chính là câu kia “Hôm nay tới sớm như vậy?”

Ba cô với bà rất quen sao? Ba cô thường xuyên đến thăm bà ấy sao? Nói giống như ba cô cùng bà có cái gì đó, bà là thành tâm làm cho người khác hiểu lầm đúng không, Tăng Tĩnh Ngữ tức giận nghĩ, tuy nhiên cô ngại vì có người khác nên khó khăn lắm mới nhận được, chỉ là xoay người sang chỗ khác phần hận trọn mắt nhìn ba cô một cái, âm dương quái khí nói: “Di à, ba con sáng sớm hôm nay liền lắm bắt nói dẫn mẹ con tới thăm dì, chẳng qua buổi sáng mẹ con có chút việc nên trì hoãn đến bây giờ mới đến được, nếu không là đã tới sớm hơn rồi.”

“Như vậy a.” Trương Tuệ đột nhiên ý thức được mình luống cuống, trên mặt rõ ràng thoáng qua vẻ lúng túng, “Dì ở đây tốt vô cùng, không cần thiết lại đến thăm dì, thật là quá làm phiền mọi người rồi.”

“Hơn 10’ mà đường xa cái gì, nói thế nào đều là do con làm dì bị thương, tới thăm dì cũng coi là chuyện nên làm, nếu không mẹ con sẽ tức giận.” Lúc này sắc mặt Tăng Tĩnh Ngữ đã biến đổi, mặt cười cười, từ trên tay mẹ cô nhận lấy giỏ trái cây để trên bàn giường bệnh, biểu hiện hết sức ân cần.

Tăng Trường Quân nghe Tăng Tĩnh Ngữ nói như vậy, trong lòng an ủi không ít, sắc mặt cũng nhu hòa, hướng Trương Tuệ giới thiệu: “Vị này là mẹ Tĩnh Ngữ, Triệu Tiếc.” Ông cố ý cường điệu là mẹ Tĩnh Ngữ, mà không phải vợ trước, bản năng ông trong tiềm thức bài xích chức vị vợ trước này.

Triệu Tiếc đi lên phía trước, không biến sắc quan sát người trước mắt một cái, tuy nói cánh tay bị thương, nhưng sắc mặt cũng không có vẻ tái nhợt thường thấy của bệnh nhân, ngược lại gương mặt trơn bóng hồng hồng, xem ra ở đây cũng không tồi, ngũ quan mặc dù không xuất chúng, đôi mắt nhỏ cái mũi nhỏ, hợp lại cũng có vẻ xinh đẹp thanh lệ, nhìn bộ dáng kia, đứng cùng Trường Quân vậy cũng không kém rồi.

Bà nghĩ bà nên mừng thay cho ông, dù sao tìm người tâm ý tương thông không có dễ dàng, mặc dù trong lòng là khó chịu, nhưng là không phải giả bộ bình tĩnh, hướng Trương Tuệ cười một tiếng hào phóng chào hỏi, “Chào chị.”

“Chào chị.” So với Triệu Tiếc dịu dàng hào phóng, Trương Tuệ rõ ràng co quắp rất nhiều, nhìn gương mặt xinh đẹp của Triệu Tiếc, tư thái ưu nhã, càng phát hoảng hốt. Bà không biết cái gia đình này cùng nhau ra trận là có ý gì, không phải đã ly hôn rồi sao, không phải đã vài chục năm đều chưa từng trở lại sao? Thế sao trong lúc bất chợt lại xông ra, bà len lén liếc nhìn Tăng Trường Quân đứng ở cuối giường, nhưng là đối với phương cũng đang mỉm cười nhìn Triệu Tiếc.

Vốn là côi lòng đầy mong đợi tâm nhất thời lạnh nửa đoạn, lòng Trương Tuệ bắt đầu không yên đảm chìm trong suy nghĩ của mình, bà vốn cho là Tăng Trường Quân đối tốt với bà là bởi vì coi trọng bà, mặc dù ông không có nói rõ, nhưng bà là người từng trải, như thế nào không biết một người đàn ông đối với một người phụ nữ là có ý gì.

Nhưng bây giờ là tình huống gì, lúc này Tăng Trường Quân nhìn Triệu Tiếc bộ dáng thâm tình khẩn thiết, bà không khỏi hoài nghi, thật chẳng lẽ chính là tự mình nghĩ nhiều sao?

Trong phòng bệnh rất an tĩnh, bác gái lần trước sớm đã đi mất rồi, chỉ còn lại vị cụ ông kia đang ngáy ngủ, còn có một tiểu tử trẻ tuổi mới tới đang cầm điện thoại di động chơi trò chơi quên mình, Triệu Tiếc nhìn quanh một phen sau có chút không hiểu nhìn hướng Tăng Trường Quân sau lưng nói: “Tại sao không đổi thành phòng một người?” Đây không phải là người trong lòng của ông sao, không đem người đưa đi bệnh viện quân đội coi như xong, thậm chí ngay cả phòng một người cũng không có?

Ngày đó là Tăng Tĩnh Ngữ gọi 120 (số điện thoại cấp cứu bên TQ), ông ở đâu ra suy nghĩ nhiều như vậy, huống chi ban đầu Trương Tuệ cũng một mực từ chối, ông thì càng không có nghĩ tới phương diện này qua, Tăng Trường Quân chưa bao giờ cần nhắc qua cái vấn đề này, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao trả lời, trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ khó tả.

Trương Tuệ là một người hiểu lòng người, thấy Tăng Trường Quân bị làm khó lập tức thay ông tốt bụng giải vây nói: “Ở nơi này tốt vô cùng, cũng không phải là cái bệnh gì nặng, không cần thiết lãng phí số tiền kia.”

Không cần thiết sao? Có lẽ vậy, chỉ là nhìn ra Trương Tuệ là một người cần kiệm hiền huệ, như vậy, bà còn có cái gì không yên lòng đấy.

Ra bệnh viện thì đã đến buổi chiều. Tuy nói trên mặt có thể hào phóng làm bộ như không quan tâm, nhưng trong lòng nhàn nhạt khổ sở, làm thế nào cũng xua đi không được, bà nghĩ, ở lại chỗ này nhưng mà cũng chỉ là vì nhìn con gái lâu một chút, hôm nay thấy con gái lớn lên xinh đẹp, lại có bạn trai rồi, bà cũng không có gì đáng lo lắng nữa, lập tức liền nói ngày mai trở về Thường Trữ.

Lúc đó, ba người đang trên đường về nhà, nhân viên bảo vệ lái xe, Tăng Trường Quân ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Tăng Tĩnh Ngữ cùng Triệu Tiếc ngồi ở phía sau. Nghe tin Triệu Tiếc bất ngờ muốn rời đi, Tăng Trường Quân không khỏi căng thẳng trong lòng, lập tức quay đầu lại nhìn về phía Triệu Tiếc ngồi phía sau nói: “Thật vất vả tới một chuyến, sao không ở thêm mấy ngày nữa.”

Tăng Tĩnh Ngữ ở một bên phụ họa: “Đúng vậy a. Đúng vậy a, vài chục năm mới đến đây một lần, thế nào cũng phải ở lại 8-10 ngày.”

Vậy mà Triệu Tiếc cũng không lay động, nhẹ nhàng lắc đầu mà cự tuyệt nói: “Không, tôi còn có chuyện.”

Tăng Trường Quân quay đầu lại không nói thêm gì nữa, Tăng Tĩnh Ngữ cũng không nói chuyện, chỉ là quay đầu nhìn trừng mẹ cô, Triệu Tiếc không chịu nổi ánh mắt cô phần hận, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tăng Tĩnh Ngữ tức giận nghĩ, mẹ đã không “Nhân” cũng đừng trách con không “Nghĩa”, trong nháy mắt, một kế hoạch không thể nào hòa hài hơn hình thành ở trong đầu.

Kế hoạch của cô là như thế này, thật đúng là bụng no thì nghĩ đến XX , say rượu mất lý trí, nếu mẹ cô vội vã rời đi, câu kia theo cô, chỉ là tục ngữ nói không sai, lâm biệt thực tiễn, nâng cốc nói cười, bữa ăn tối cuối cùng này thế nào cũng phải uống mấy ly mới phải, đến lúc đó cô lấy cớ buộc cô mẹ cô uống rượu, dĩ nhiên, trong rượu này khẳng định phải thêm một ít nguyên liệu.

Hơn nữa, nguyên liệu cũng có kỷ xảo, không thể vừa bắt đầu liền thêm, ba cô tử lượng rất tốt, vừa bắt đầu liền đem hai người mê đảo nhất định sẽ bị hoài nghi, cho nên, lúc cơm tối cô cơ hồ đã triển khai tất cả vốn liếng, để cho ba mẹ đồng ý buổi tối uống vài chén.

Cô nói: “Chúng ta người một nhà thật vất vả mới có thể tụ chung một chỗ, mới một ngày liền lại muốn tách ra, trong lòng con khó chịu muốn uống bia, dù sao chỉ mấy ly bia, cũng như uống trà, ba, mẹ các người cũng uống hai ly, coi như thay mẹ thực tiễn thôi.” Nói xong lập tức chạy vào nhà bếp lấy mấy lon bia trong tủ lạnh ra.

Triệu Tiếc lộ vẻ khó xử nhìn Tăng Tĩnh Ngữ kích động, lại nhìn Tăng Trường Quân một chút gợn sóng kinh hãi cũng không có, chỉ nghe ông nói: “Bia, nồng độ cồn cũng không cao, em nên uống một chút đi.” Trên thực tế, ông cũng khó chịu, cũng muốn uống rượu.

Triệu Tiếc thấy hai người kia hăng hái khá cao, không đành lòng cắt đứt, môi miệng nhép nhép, cuối cùng nói cái gì cũng không nói, một tia ý thức uống xong, Tăng Tĩnh Ngữ thay bà rót đầy vào cả ly bia, cảm giác lạnh lẽo trong nháy mắt từ đầu lưỡi quần quanh ra, rót đầy xuống bụng, trong dạ dày một phen khó chịu, bà cố nén tiếp tục ăn cơm, vậy mà hai người kia giống như điện, một ly lại một ly uống không dừng.

Bà biết Tĩnh Ngữ khổ sở, nhưng bà lại không thể ra sức, tình cảm không thể miễn cưỡng, nếu trong lòng ông đã có người khác rồi, bà tiếp tục ở lại chỉ có thể khiến hai bên càng thêm lúng túng, bà tự biết mình rất có lỗi với Tĩnh Ngữ, nếu như uống bia có thể làm cho cô tốt hơn, như vậy mình liền phối hợp với cô uống một bữa thôi.

50. Chương 50

Triệu Tiếc lúc uống xong ly bia thứ ba thì ngã xuống, chỉ thấy mặt bà gối lên tay phải duy trì tư thế nằm sấp, tay trái tóm chặt lấy dạ dày, cả khuôn mặt cũng nhả thành một đoàn, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng thậm chí nôn ra đầy ngum máu, và lại thân thể không ngừng run rẩy.

Tăng Tĩnh Ngữ đang uống hăng say, thấy cô mẹ nhanh như vậy nằm khê cười khi dễ nói: “Mẹ, thế nào mới 3 ly mà mẹ gục rồi.”

Lúc này trong dạ dày Triệu Tiếc như dời sông lấp biển, giống như từng đao từng đao lăng trì bà, đau đớn làm cho hơi sức nói chuyện cũng không có, chỉ có thể kiệt sức ô ô lên vài tiếng.

Bên kia Tăng Trường Quân còn đang uống quên mình, ngay sau đó một ly rót vào mồm, thấy cô mẹ nằm bất động, Tăng Tĩnh Ngữ ngược lại ngừng lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề làm thế nào để ‘nguyên liệu’ vào, vậy mà, không đợi cô rõ ràng từng chữ, Triệu Tiếc nôn ra búng máu tươi đã theo cánh tay chảy ở trên bàn, cũng nhanh chóng lan ra trên mặt bàn bóng loáng.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy.” Tăng Tĩnh Ngữ chợt đứng lên, sợ hãi kêu đá văng ra cái ghế, chạy đến bên mẹ cô, sợ đến nỗi trái tim cơ hồ muốn ngừng đập.

Lúc đó, đang lúc Tăng Trường Quân uống vui vẻ, mới vừa bưng lên ly bia đầy, chuẩn bị một hớp buồn bực uống hết, lại bị gào thét đột ngột của Tăng Tĩnh Ngữ cắt đứt, không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Tiếc đối diện gục xuống bàn .

Không phải uống say sao? Ở đâu ra máu?

Chần chờ một giây sau ông mới phản ứng kịp là Triệu Tiếc học máu, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi tới phía đối diện, không nói hai lời đem người ôm lấy, sải bước đi ra cửa, Tăng Tĩnh Ngữ theo sát phía sau.

Tăng Trường Quân trực tiếp lái xe đi tổng y viện quân khu, những bệnh viện khác không thể so với bệnh viện quân đội, với cấp bậc Thiếu tướng của ông, có thể tiết kiệm đi rất nhiều những bước thủ tục rườm rà.

Trong phòng cấp cứu, Triệu Tiếc bị đặt ở trên giường bệnh trắng tinh, thân thể bởi vì đau đớn cong lên, co rúc thật chặt giống như tôm tép, trong lỗ mũi thỉnh thoảng còn chảy ra máu, rơi vào trên giường đơn trắng thuần, nhuộm ra sắc thái đỏ tươi, thật giống như thảng chạp trong Ngạo Tuyết Hàn Mai.

Chủ nhiệm khoa dày dặn kinh nghiệm đầu tiên là híp mắt cẩn thận thay bà chần mạch, rồi sau đó gọi là Tăng Trường Quân đỡ bà dậy, một bên đè dạ dày bà, một bên hỏi lịch sử bệnh bao tử của bà .

Triệu Tiếc đau, hơi thở mong manh, cả khuôn mặt cũng nhả lại, vô lực tựa vào lồng ngực bền chắc của Tăng Trường Quân, âm thanh thật thấp chậm rãi, hồi lâu hồi đáp: “Dạ dày tôi bệnh có rất nhiều năm, chắc là dạ dày xuất huyết, trước kia cũng bị qua.”

Bác sĩ gật đầu đồng ý: “Ừ, là uống bia đưa tới mạch máu dạ dày khuếch trương đầy máu, đưa đến mạch máu tan vỡ, tình huống như thế sẽ xuất hiện hiện tượng nôn ra máu, cô trước tiên nằm viện quan sát mấy ngày, trong vòng mười hai tiếng không nên ăn bất cứ thứ gì, sau một hai ngày cũng chỉ có thể ăn thức ăn lỏng.”

“Anh xem cô ấy đều đau thành ra như vậy rồi, vậy có thể cho cô ấy một ít thuốc giảm đau được hay không.” Giọng điệu Tăng Trường Quân thương lượng tựa như đề nghị, ông không hiểu y học, không biết nên làm sao dùng thuốc, theo ý ông, điều quan trọng nhất bây giờ chính là cho bệnh nhân ngừng đau, bởi vì ông thật sự không chịu nổi bộ dạng yếu ớt thở hổn hển này của Triệu Tiếc, giống như bà sẽ chết đi bất cứ lúc nào, ông sợ hãi liên hô hấp cũng chậm mấy nhịp.

Bác sĩ làm theo yêu cầu của Tăng Trường Quân, cho Triệu Tiếc thuốc giảm đau, sau đó Tăng Trường Quân cùng Tỉnh Ngữ và y tá đưa Triệu Tiếc vào phòng bệnh đơn.

Bởi vì thuốc giảm đau, Triệu Tiếc lúc này đã ngủ, giường bệnh bên, Tăng Tỉnh Ngữ đang cầm khăn giấy ướt thận trọng lau những vết máu đã khô trên mặt bà, Tăng Trường Quân đứng ở cuối giường lẳng lặng nhìn người trên giường nhú chặt mày, Triệu Tiếc ngủ cũng không sóng yên ổn, thương tiếc, lo lắng, sợ hãi, trong lúc nhất thời tất cả tâm tình cùng nhau xông lên đầu.

Bà nói bà bệnh bao tử rất nhiều năm, thậm chí đã sớm nghiêm trọng đến nỗi dạ dày xuất huyết, trong ấn tượng của ông, bà thích xuống bếp, làm một bàn thức ăn ngon, mỗi ngày đúng hạn ăn cơm, dạ dày trường khí đều chưa từng có, làm sao sẽ dạ dày xuất huyết, giải thích duy nhất chính là vài năm qua bà sống không tốt, có thể là quá bận rộn không có thời gian ăn cơm, hoặc là tâm tình không tốt uống rượu quá nhiều.

Giờ khắc này, ông điên cuồng muốn biết những năm này bà đã trải qua cái gì.

Y tá rất nhanh lấy thuốc tiêu viêm ra truyền cho Triệu Tiếc, Tăng Tỉnh Ngữ lui về sau hai bước chủ động nhường vị trí cho y tá, cũng không quên dặn dò cô nhẹ một chút, mẹ cô thật vất vả mới ngủ được một chút, không nên làm bà thức giấc.

Tăng Trường Quân vẫn đắm chìm trong thế giới của bản thân, lạnh lùng nhìn Tăng Tỉnh Ngữ lau máu cho Triệu Tiếc, nhìn y tá đem kim tiêm bén nhọn cắm vào mạch máu xanh nhạt trên tay Triệu Tiếc, từ đầu chí cuối không có mở miệng nói qua một câu, ông đột nhiên cảm thấy rất dè dặt, ông nghĩ không hiểu nếu bà cũng không tốt, ban đầu tại sao còn phải ly hôn, ông cảm thấy rất hỗn loạn, trong lúc bất chợt không phân rõ mình là thương cảm bà, hay là oán hận bà, ông nghĩ, ông cần tỉnh táo.

Thành phố ban chiều mây ửng đỏ, nửa đêm mười hai giờ lại sáng trưng giống như ban ngày, ánh trăng sớm bị ánh đèn nhiều màu sáng trưng bao trùm, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cả thành phố bị bao phủ ở một bên trong vầng sáng màu da cam. Thời tiết giữa tháng một so với thời tiết tháng mười hai cũng không có ấm hơn được bao nhiêu, ngoài phòng gió bắc rít gào, đẩy cửa sổ ra gió lạnh ùa vào, làm cho người ta lạnh đến run người, hai hàm răng đánh vào nhau. Cửa sổ cuối cùng trên dãy hành lang, Tăng Trường Quân đang đón gió Bắc lẳng lặng hút thuốc, dường như muốn từ nơi khói mù lượn quanh này nhìn thấy cuộc sống thực chất bên ngoài kia.

Nếu như nói không hận bà, vậy hiển nhiên là không thể nào, mặc dù ban đầu ly hôn cũng không phải bởi vì di tình biệt luyến, mà còn là cách xa, ông thừa nhận mình đối với bà còn có tình cảm, nhưng không thể khiến một người gần 50 tuổi như ông trong nháy mắt cái lão hoàn đồng, cùng tên tiểu tử mao đầu bình

thường hấp tấp lại đi đuổi theo bà như lúc ban đầu, hoặc là nói cứ liều mạng như vậy mà nói muốn tái hôn liền tái hôn.

Thời gian sẽ cho người từ từ lắng đọng, đã qua rồi cái thời thanh niên lửa nóng kích tình mênh mông, từ từ học biết kín kẽ, học được suy tư, ông nghĩ, cho dù ban đầu bà không phải bởi vì di tình biệt luyến mới ly hôn, vậy cũng tất nhiên là có so với cuộc sống lúc trước tốt hơn, hoặc là có người tài giỏi hấp dẫn hơn ông nên bà mới quyết tâm rời ông mà đi, ông vẫn luôn cho là như thế, cho nên khi ông biết rõ chân tướng ly hôn ban đầu của bà, cùng với những năm bà trải qua như thế nào, ông cũng không tính nói tới bất kỳ đề tài về tình cảm.

Vậy mà, Triệu Tiếc bị bệnh không có dự liệu của ông, trên đường đưa bà tới bệnh viện, qua kính chiếu hậu, ông nhìn thấy bà vô lực tựa vào trên người Tỉnh Ngữ, sắc mặt đau tái nhợt, trong miệng từng ngụm từng ngụm nôn máu đỏ sẫm, cái loại hình ảnh thê thảm đó chỉ có xuất hiện trong võ hiệp trên ti vi mới phải, thật sự có dọa đến ông, thậm chí cho ông một loại cảm giác bà sẽ chết, ông lo lắng muốn chết, hận, cái mình đang lái là xe hơi mà không phải là hỏa tiễn, tốt nhất là có thể trong nháy mắt bay đến bệnh viện.

Dĩ nhiên, ông vượt đèn đỏ cũng có nhiều lần, tốc độ kia thật ra thì cùng bay đã không khác nhau là mấy rồi.

Nếu như nói trước đây ông vẫn còn do dự có muốn trực tiếp làm rõ hỏi Triệu Tiếc có hợp lại được hay không, lúc này, ông cơ hồ có lẽ đã khẳng định mình căn bản không bỏ được bà, ông vốn tưởng rằng những năm này bà trôi qua rất tốt, vốn tưởng rằng bà đã tìm được người tốt hơn, nhưng bây giờ ông mới phát hiện, những cái được gọi là tốt, cũng chỉ là mình tự suy ra ngoài mà thôi. Ngay từ lúc trên đường đưa bà tới bệnh viện ông cũng đã nghĩ rất rõ ràng, nếu như bà thật cứ như vậy chết ở trước mặt mình, ông cả đời cũng sẽ không tìm thêm người khác, nếu như bà không có việc gì ông nhất định sẽ lần nữa đem bà đeo đuổi, mang trở về bên cạnh.

Dĩ nhiên, ông trước tiên cần phải tra một chút là bà có đối tượng hay chưa, hoặc là ông còn có những tình địch nào khác nữa hay không, dù sao biết người biết ta mới có thể Bách Chiến Bách Thắng.

Nghĩ hôm nay Internet thông tin phát đạt, muốn tra người bình thường như Triệu Tiếc vậy, trong bộ đội có đủ khả năng, một cú điện thoại, thời gian mấy tiếng đồng hồ là có thể đem người tra rõ ràng.

Sự thật với bà nói không sai biệt lắm, sau khi ly hôn bà cũng không có cùng Phùng Tề cùng nhau ra nước ngoài, ngược lại là một mình rời đi, đến Thường Trữ đi làm, một năm sau thi đậu nghiên cứu sinh đại học truyền thanh Trung Quốc ngành biên kịch TV truyền thông chuyên nghiệp, bởi vì thành tích trong trường lúc trước rất ưu tú, xin ra nước ngoài học, sau đó lại đi nước Mỹ học hai năm tiến sĩ. Năm năm trước Đài Truyền Hình Thường Trữ bởi vì kinh tế trì trệ, công khai kêu gọi đầu tư, nhận thầu hình thức bán đấu giá quyền sở hữu ba chuyên mục trên TV năm năm. Triệu Tiếc dứt khoát trở về nước lấy ba chục triệu mua đứt ba chuyên mục này, sau vẫn ở lại Đài Truyền Hình Thường Trữ, cũng kiêm nhiệm người chủ trì chuyên mục kinh tế phát triển của Đài Truyền Hình Thường Trữ.

Mười năm qua bà đều độc thân, bà yêu như thế nào, quen biết ai, hoặc là nói một năm vào bệnh viện mấy lần, thời gian vội vàng như thế này nên tư liệu tìm được không quá tường tận rõ ràng, nhưng mà cũng không có nhắc đến với ông là bà có đối tượng kết hôn hay không, vẫn là cần câu trả lời chắc chắn, không có.

Như vậy nếu, ông cũng không có gì cố kỵ. Hơn nữa ông có thể tưởng tượng một nữ nhân, dựa vào chính mình năng lực năm năm kiếm ba chục triệu là việc không dễ dàng, để cho ông đối với Triệu Tiếc càng thương tiếc.

Triệu Tiếc ngủ một giấc thật lâu, ngày thứ hai khi tỉnh lại, dạ dày đã không đau, chỉ là uống thuốc nhiều hơn, trong miệng khô sở không thoải mái. Bà giật giật hít sâu muốn rời giường rót nước, lại phát hiện tay phải bị người khác nắm chặt rồi.

Tăng Trường Quân tối ngày hôm qua bắt tri bắt giác nằm ở bên giường bệnh Triệu Tiếc ngủ thiếp đi, ông trước khi ngủ cũng không có nắm lấy tay bà, là Tăng Tỉnh Ngữ, cô nửa đêm bị ngen nước tiểu tỉnh lại, từ nhà vệ sinh trở lại nhìn thấy ba cô nằm ở trên giường bệnh đang ngủ say, linh cơ nhất động liền muốn ra khỏi một chiều như vậy, dĩ nhiên, cô vốn là nghĩ tới đem ba cô lên giường, thể nhưng hạng mục công trình

quá mức khổng lồ, lúc nào cũng có thể đem người đánh thức, rất nguy hiểm, hơn nữa giường bệnh cũng nhỏ, vì vậy không thể không lùi lại mà cầu việc khác, chỉ để cho hai người nắm tay nhỏ bé.

Khi Triệu Tiếc tỉnh lại Tăng Tĩnh Ngữ đã không còn trong phòng, vô lực chỉ còn lại bà và đồng chí quân trưởng nằm bên cạnh giường ngủ, bà theo bản năng đem tay trở về co lại cố gắng tránh ra, nhưng không ngờ tay không có tránh ra lại đem ông đánh thức.

Tăng Trường Quân có chút mờ mịt nhìn Triệu Tiếc một chút, lại nhìn tay hai người đang nắm nhau một chút, càng cầm chặt, ông nhớ rõ tối ngày hôm qua không có mình nắm tay của bà, mà lúc này trong phòng chỉ còn lại hai người, Triệu Tiếc lại tỉnh sớm hơn so với ông, ông tự nhiên cho là Triệu Tiếc chủ động nắm tay của ông, vả lại bị ông phát hiện có thể khi ông tỉnh lại buông ra trước, cố gắng “Hủy thi diệt tích.”

Cũng may em đã tỉnh! Tăng Trường Quân cảm thấy rất may mắn, nắm chặt tay của bà cũng không nguyện ý buông ra nữa. Tối qua ông liền muốn cùng bà khai thành công bố nói, nhưng không ngờ bà lại ngủ đến sáng, hôm nay bà có hành động như thế, càng gia tăng ý nghĩ trong đầu của ông.

“Tiểu Tích, em đừng đi, dù sao em không có gả, anh cũng vậy, không có cưới, không bằng chúng ta lần nữa bắt đầu.”

Triệu Tiếc vẫn cho là ông thích Trương Tuệ, trong lúc nhất thời có chút không biết biến chuyển, mặc cho ông nắm tay khó khăn ngốc lảng ở đó.

Lúc này Tăng Tĩnh Ngữ vừa lúc đi ra ngoài mua bữa ăn sáng trở lại, ở tại cửa ra vào trùng hợp nghe ba cô nói lần nữa bắt đầu, trong lòng không khỏi vui lên, vui sướng nhảy lên đi vào, kích động nói: “Mẹ, ba cũng nói như vậy mẹ liền đồng ý thôi.”

51. Chương 51

Cuối cùng Triệu Tiếc vẫn không có đồng ý, bà chỉ nói bốn chữ, thuận theo tự nhiên.

Nhưng, không có cự tuyệt, vậy thì còn có hi vọng, Tăng Trường Quân vẫn như cũ coi lòng đầy tự tin, thậm chí dứt khoát xin nghỉ một ngày tới bệnh viện coi chừng bà, theo bà tâm sự, nói một chút về cuộc sống từng người, dĩ nhiên nói nói nhiều nhất còn là Tăng Tĩnh Ngữ.

Làm mẹ, Triệu Tiếc là một người mẹ thất bại, trong đời Tăng Tĩnh Ngữ bà vắng mặt mười một năm, bà không biết con gái mình yêu thích gì, không biết tính cách của con gái ra sao, thậm chí ngay cả nó đang học đại học nào cũng không biết, bà đã bỏ qua rất nhiều thời khắc quý báu trong cuộc đời của con gái, cho nên bà hết sức muốn đền bù, muốn quan tâm cô, hiểu rõ cô.

Kết quả là, Tăng Trường Quân mượn ánh sáng Tăng Tĩnh Ngữ, ở trước mặt Triệu Tiếc nổi giận một lần. Ông nhớ lúc Tăng Tĩnh Ngữ trung học bắt đầu nói, hơn nữa chú trọng nói chuyện xấu cô làm, mỗi lần nói đến lúc Tăng Tĩnh Ngữ làm chuyện xấu mặt bực tức còn biểu hiện, giống như hận không thể đung lên mấy quyền mới hả giận. Dĩ nhiên, cô có rất ít thời điểm làm chuyện tốt, cũng thực không có gì đáng nói.

Triệu Tiếc chỉ là lẳng lặng nghe, căn cứ sự miêu tả của ông, ở trong đầu không ngừng phác họa tình cảnh lúc đó: trời nắng chang chang, con gái búng bình, tóc ngắn rối tung như cái chuông gà, tránh thoát sự tuần tra của bảo vệ, leo rào từ phía sau trường học đi ra bên ngoài chơi điện tử; sau giữa trưa trời mát mẻ, trong góc bãi tập của trường học, Tăng Tĩnh Ngữ đầu chảy mồ hôi ngồi trên cỏ cùng bạn học đánh bài, âm thanh lớn như vậy sẽ gây sự chú ý của nhiều người, kết quả bị giáo viên bắt quả tang toàn bộ đều bị tịch thu.

Triệu Tiếc càng nghĩ càng thấy quỷ dị, đó là đứa con gái khéo léo nghe lời của bà đó sao? Chẳng khác nào tên hỗn tiểu tử, “Anh đã dạy con thế nào, tại sao lại không quản lý nó thật tốt.” Bà có chút cáu giận trách cứ Tăng Trường Quân.

Tăng Trường Quân một mặt thản nhiên: “Đây không phải là bởi vì chúng ta ly hôn nên nó mới như vậy ư, anh cũng không quản được.”

Triệu Tiếc trong lòng hồ thẹn, cũng không tiện nói cái gì nữa, chỉ là nhỏ giọng hỏi tới “Này, sau đó thì sao, sau đó thì sao.”

Tăng Trường Quân tiếp tục trần thuật lại cuộc sống đáng đánh đòn của Tăng Tĩnh Ngữ, hơn nữa tận lực chọn chuyện xấu cô làm mà nói, bộ dáng như vậy mới có thể nâng lên sự áy náy của Triệu đối với Tăng Tĩnh Ngữ, đem tất cả chuyện xấu Tăng Tĩnh Ngữ làm quy cho sự việc li hôn đó, nói không chừng vì Tĩnh Ngữ, bà nhất thời kích động lên đồng ý suy nghĩ một chút nữa rồi.

Rất nhanh, Tăng Trường Quân liền nói đến chuyện Tăng Tĩnh Ngữ vào trường quân đội như thế nào, thuận tiện đem chuyện Tăng Tĩnh Ngữ say rượu ở quầy rượu bị người ta bỏ thuốc nói cho bà nghe, Triệu Tiếc nghe đến kinh hồn bạt vía, không nịn được nói: “Thật may là có Thiệu Tuấn, thật may là có Thiệu Tuấn.”

“Đúng rồi, cậu bé Thiệu Tuấn kia là người như thế nào, anh có biết không?” Đề tài bắt đầu từ tiểu sử ‘côn đồ’ cho đến chiến trường tình yêu của Tăng Tĩnh Ngữ.

Tăng Trường Quân đối với Thiệu Tuấn ngược lại khen không dứt miệng, nói anh không chỉ có học giỏi, nhân phẩm được, chủ yếu nhất là quản được cô con gái Tiểu Bá Vương vô pháp vô thiên nhà này, tóm lại chính là đem người ta nâng lên đến chín tầng mây, nói hai người tình cảm tốt bao nhiêu, vậy mà, lúc Triệu Tiếc cho là hai người sau khi tốt nghiệp có phải sẽ kết hôn hay không, đột nhiên ông lại chuyển hướng nói: “Mặc dù Thiệu Tuấn đối với Tĩnh Ngữ không tệ, nhưng Thiệu Tuấn là quân nhân, hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa Tăng Tĩnh Ngữ là người ham thích mới mẻ, hai người nói chuyện yêu đương một chút thì tạm được, còn chuyện kết hôn anh không có hi vọng.”

Triệu Tiếc nghe vậy rất là không hiểu, hỏi ngược lại: “Anh không phải cũng là quân nhân sao, chẳng lẽ còn đối với quân nhân có thành kiến?”

Tăng Trường Quân một mặt nghiêm túc: “Cũng bởi vì anh là quân nhân nên anh mới không hi vọng, lúc ly hôn em chính là như vậy, oán trách anh thật là nhiều năm mới trở về một lần, em nói mỗi lần, ngay thời điểm em cần anh, anh đều không ở bên người, anh nghĩ thay vì chờ Tĩnh Ngữ tương lai oán trách, còn không bằng để cho bọn họ hiện tại liên giải tán.” Thật ra thì những thứ này đều là lấy cớ, ông chỉ mượn đề tài để nói chuyện của mình, nghĩ moi ra nguyên nhân Triệu Tiếc ly hôn là gì mà thôi.

Triệu Tiếc chưa tin nghĩ ông sẽ vì chuyện này mà phản đối, chỉ sợ ông thật sự sẽ lấy ‘gậy đánh uyên ương’, không ngừng phản bác nói: “Không phải vậy, chúng ta ly hôn cũng không phải vì vậy nguyên nhân.”

“Vậy thì vì cái gì?” Tăng Trường Quân nhanh chóng nói tiếp.

“Là bởi vì.” Triệu Tiếc khẽ nhủ mày, mím chặt môi rồi rầm nghĩ nên mở miệng như thế nào, Tăng Trường Quân An tĩnh chờ, Triệu Tiếc thật lâu mới thốt lên, đơn giản nói chuyện lúc ấy Phùng Tề quấy rầy bà như thế nào, cùng với chuyện tình mình bị lừa nói rõ ràng.

Tăng Trường Quân càng nghe đến phía sau sắc mặt càng khó nhìn, hận không thể lập tức đem Phùng Tề xé ra thành từng mảnh, ông tức giận hỏi ngược lại Triệu Tiếc: “Tại sao lúc đó em không nói rõ với anh, xem anh đối phó với hấn như thế nào.”

Triệu Tiếc bất đắc dĩ cười khổ: “Em phải nói cái gì với anh, nói có người quấy rầy em, hay là nói em theo người khác lên giường? Hơn nữa nhà hấn cũng đã suy sụp rồi, lúc em trở về nước hấn ta bởi vì đụng chết người nên bị bắt, ngồi tù rồi.”

Tăng Trường Quân xấu hổ không phản bác được, theo tình huống lúc đó mà nói, cho dù là bà nói rõ bị người khác quấy rầy, mình cũng không nhất định quay trở lại, vả lại quan trọng hơn là, bà đã từng không chỉ một lần yêu cầu theo quân, là mình kiên quyết không chịu.

Nói ra bí mật đè nén mười một năm, Triệu Tiếc chỉ cảm thấy như trút được gánh nặng, liền hô hấp cũng nhanh nhẹ, nhưng trên lưng Tăng Trường Quân lại như bị đá nặng ngàn cân đè ép, trầm trầm cúi đầu an tĩnh nhìn sàn nhà, hồi lâu mới chậm rãi ngẩng đầu lên nói một câu thật chậm: “Thật xin lỗi.”

Ông cảm thấy rất có lỗi với bà, ông đã đoán các loại lý do ly hôn, lại không ngờ rằng là bởi vì mình, lúc ấy chắc là bà ấy rất hận mình, hoặc là bà đối với mình đã tuyệt vọng, cho nên mới nhẫn tâm nói đi tình biệt luyện như vậy, yêu cầu ly hôn quyết liệt như vậy, cũng may, cũng may, bây giờ vẫn còn kịp, ông còn có mấy thập niên có thể đền bù.

Tâm kết cỏi ra sau, Tăng Trường Quân đối với Triệu Tiếc càng thương yêu, vốn là cùng Tăng Tĩnh Ngừ thương lượng xong thay phiên canh đêm nay một mình ông đã ôm dorm hết, nhìn ba thông suốt, Tăng Tĩnh Ngừ cũng vui vẻ thanh nhàn.

Đối với quyết định này, Triệu Tiếc cũng không có phản đối, hối hận ban đầu xúc động ly hôn, nên hận nên oán, bà đã sớm oán qua cũng hận qua, những chuyện đã qua không cần làm cho nó phức tạp thêm, nếu ông trời làm cho các cô gặp lại, vậy thì tốt tốt quý trọng thôi.

Chuyện của ba mẹ đã giải quyết, tâm tình Tăng Tĩnh Ngừ thật tốt, sức mạnh học tập cũng lớn lên, đặc biệt là ngày tựu trường hôm đó, Tăng Trường Quân cùng Triệu Tiếc đưa cô đi học, không cần phải nói là có bao nhiêu thần sắc, lôi kéo Trần Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh nói mẹ cô lợi hại thế nào, du học tiến sĩ ở nước Mỹ trở về, hơn nữa còn là người chủ trì tiết mục ti vi nổi tiếng.

Trần Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh không chịu nổi cô nổi cơn điên, gật đầu qua loa mấy câu cũng không nói cái gì nữa, Tăng Tĩnh Ngừ cảm thấy còn chưa nói đủ, sau lại mỗi lần gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn, cô liền giả bộ uất ức làm nũng oán trách Trần Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh hai người khi dễ cô.

Mỗi lần đến này lúc Thiệu Tuấn sẽ khẽ cười hỏi ngược lại: “Rốt cuộc là họ khi dễ em hay là em khi dễ họ?”

Tăng Tĩnh Ngừ nghe vậy phần hận không dứt, kêu to giống như giết heo: “Thiệu Tuấn anh chờ đó, xem anh trở lại em sẽ dạy dỗ anh như thế nào.”

Thiệu Tuấn không sợ hãi chút nào, “Tốt, em tới đi, anh cầu cũng không được.” Anh vốn tưởng rằng Tăng Tĩnh Ngừ sẽ giống như năm ngoái vừa đến dịp nghỉ lễ sẽ tới căn cứ thăm anh, nhưng không ngờ, đột nhiên nhận được mệnh lệnh của cấp trên đi biên cảnh thi hành nhiệm vụ.

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua, trong vòng mấy tháng, Triệu Tiếc cùng Tăng Tĩnh Ngừ vẫn giữ vững liên lạc, hơn nữa vừa có thời gian người nào đó còn có thể bay thẳng đến đó thăm cô, kết quả là, quan hệ của hai người cứ như vậy từ từ nhấm nháp lần nữa bắt đầu rồi.

Tháng Năm, Triệu Tiếc kết thúc hợp đồng với đài truyền hình Thường Trữ, từ đó chính thức dọn vào nhà họ Tăng.

Mà Trương Tuệ, ngay từ lúc Triệu Tiếc xuất viện, Tăng Trường Quân liền cho bà một khoản phí rồi cho bà nghỉ việc, hơn nữa còn giới thiệu cho bà một công việc tốt hơn. Trương Tuệ không hề nói gì, trầm mặc đón nhận sự an bài của Tăng Quân, bà là một người ở đáy xã hội, không có cơ sở kinh tế kiên cố, căn bản là không thể giống như người có tiền nói đến chuyện yêu đương, không đảm đương nổi chức quân trưởng phụ nhân, có thể có được phí cũng là tốt lắm rồi, huống chi còn có phần công việc tốt hơn chờ bà, bà nghĩ, lúc đó chỉ nên xem là một giấc mộng thôi.

Cuối tháng bảy, thời tiết ở thành phố X rất nóng, Triệu Tiếc cùng Tăng Tĩnh Ngừ đi Phương Nam du lịch hơn nửa tháng, chụp rất nhiều hình, Tăng Tĩnh Ngừ kiên nhẫn ở trong đó chọn mấy tấm cảm thấy rất vừa ý rửa ra, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đem hình để trong bao thư gửi cho Thiệu Tuấn.

Trong tức xá của căn cứ Mãnh hổ bộ đội đặc chủng, chín giờ năm mươi tối, huấn luyện một ngày, Thiệu Tuấn rốt cuộc rửa mặt nằm lên giường bắt đầu đọc thư buổi chiều nhận được, vừa xé ra liền thấy, bên trong không có giấy viết thư, chỉ có mấy tấm hình, anh ngược lại rất là có lòng, rảnh rỗi thay phiên rút ra thưởng thức.

Tấm thứ nhất là chụp ở Cửu Trại Câu, sau lưng hình viết thời gian cùng địa điểm. Trong hình, trên đầu Tăng Tĩnh Ngừ mang mũ lưỡi trai thật dài, mặc áo T shirt trắng cùng quần short ngắn giống cao bồi, cô đối mặt với nước hồ trong suốt giang hai cánh tay, mắt khẽ đóng, vẻ mặt biểu hiện một bộ hết sức hưởng thụ, giống như Đại bàng đang giương cánh bay lượn.

Tấm thứ hai là chụp ở Tam Á, bờ biển trong xanh mát, đầu cô đội một cái nón cỏ thật to, trên người mặc váy dài màu xanh lá theo phong cách Bohemian, khuôn mặt tươi cười, đang cúi người hắt nước biển.

Các anh em rửa mặt xong nhìn thấy anh mặt mày mỉm cười nhìn hình cười ngây ngô không khỏi cũng bu lại.

Khi xem xong hai tấm hình cũng rất rộng lượng, lập tức truyền cho người khác xem ké, sau đó rút ra tấm thứ ba. Nhìn tấm thứ ba, mới nhìn sang, gương mặt anh như bị rút gân, đem hình để trở về, chết cũng không muốn lấy thêm ra xem để ọi người tiếp tục chia sẻ.

Mười mấy thanh niên vây bên cạnh giường chiếc giường sắt nhỏ bé, ánh mắt phong thư thật dày trong tay Thiệu Tuấn, nghĩ thầm rốt cuộc là hình gì mà để cho anh kích động như thế, rất nhanh mọi người liền bắt đầu các loại tò mò, bộ dáng rục rịch chộn rộn, giống như muốn đem hình trong tay anh đoạt lấy.

May mắn Thiệu Tuấn đã nhận ra, liền lưng hướng lên trời, nằm sấp ngủ ở trên giường, đem phong thư trực tiếp đặt ở phía dưới, sau đó ra về mệt mỏi, lầm bầm một câu: “Tôi mệt rồi, sau này xem tiếp.”

Đám người kia như lang như hổ, hiển nhiên là không tin chuyện hoang đường của anh, anh càng giấu chặt bọn họ lại càng hiếu kỳ tấm hình kia như thế nào, từng người một nhao nhao muốn xem nhưng thực ra chính là tiến lên muốn đem anh ném ra, chỉ là rất bi thống, còn không đợi bọn họ bắt đầu hành động, một hồi kèn thanh thúy truyền đến, ra hiệu đến giờ tắt đèn, người tuần tra ở ngoài phòng gõ cửa hô to ngủ ... Lời nói, như vậy một nhóm người hết sức buồn bực, nghĩ thầm ngày mai nhất định phải đem hình xem hết mới được.

52. Chương 52

Tấm hình thứ ba, vẫn là khung cảnh xinh đẹp ở Tam Á, bối cảnh là bãi biển màu vàng cùng đường ven biển Bích Lam như vẽ, trong hình góc trên bên trái có một cây dừa nghiêng thân, bên dưới cây dừa là bóng dáng Tăng Tĩnh Ngữ mặc bikini sắc hoa mỏng manh, rất hấp dẫn.

Vải vóc mỏng manh chỉ có hai sợi dây thật nhỏ buộc trên cổ, bộ ngực đầy đặn lộ ra rãnh ngực thật sâu, cả vòng eo mảnh khảnh, cùng rốn phơi bày trong không khí, quần bơi cũng chỉ mới vừa che kín cái mông, lộ ra đùi dài thon đẹp, da thịt trắng nõn dưới ánh mặt trời bắn ra ánh sáng trắng muốt.

Chỉ thấy cô ấy tay trái chống nạnh, tay phải phủ môi, ánh mắt mê ly mà mập mờ, hơn nữa cô ấy là vóc người cao gầy cùng gương mặt xinh đẹp, thật sự là làm cho người nhìn có loại kích động muốn chảy máu mũi.

Tuy nói Thiệu Tuấn không đến mức như thế, nhưng cũng không có tốt hơn chút nào, kể từ lúc nhìn tấm hình kia, trái tim của anh cấp tốc tăng nhanh, nằm lì ở trên giường làm thế nào cũng ngủ không được, trong óc tất cả đều là vóc người cùng mị hoặc câu người của cô.

Gian nan chịu đựng qua nửa giờ, các bạn cùng phòng tốc độ không đồng nhất hô hấp rốt cuộc chậm lại, Thiệu Tuấn lại len lén từ trong lồng ngực đem hình lấy ra ngoài, anh cũng không có mở điện thoại di động, đây đều là chút cảnh giác các nhân vật khác, khi có ánh sáng sáng lên nói không chừng liền đánh thức người khác, cho nên, anh chỉ có thể mượn ánh trăng nhân nhật đem hình phía dưới nhìn tiếp cho xong.

Dĩ nhiên, ban ngày cũng là có thể xem, nhưng mấu chốt là anh không biết bên trong là còn có tấm hình nào kêu gọi giống như tấm thứ ba hay không, làm bạn trai, anh tuyệt đối không nỡ đem hình ảnh nóng bỏng của bạn gái ọi người cùng thưởng thức như vậy được, cho nên anh phải thừa dịp đám sắc lang kia ngủ kiểm tra trước một lần, xác định không có việc gì sau mới có thể dăng hiển ra ngoài.

Cũng may hai tấm hình sau vải vóc cũng tương đối nhiều, anh cuối cùng là yên tâm trong đem hình nhét về trong phong thư lần nữa, chỉ là, tấm hình bikini kêu gọi kia, tấm này anh phải tìm một chỗ thật tốt giấu đi, cũng không thể để cho người khác nhìn được.

Buổi sáng Tăng Tĩnh Ngữ vừa rời giường đã nhận được tin nhắn của Thiệu Tuấn: hình nhận được, buổi tối anh sẽ gọi điện thoại cho em.

Nhận được sao? Không biết anh nhìn thấy tấm hình bikini đó sẽ có cảm tưởng thế nào đây? Lại nói vì học cách câu người đó chính mình đã soi gương tạo dáng thật lâu.

Kết thúc một ngày bận rộn làm bài tập, rốt cuộc đã tới ánh chiều tà le lói, ngồi trong lớp tự học buổi tối Tăng Tĩnh Ngữ rõ ràng không yên lòng, quyển sách đặt ở trên bàn học nửa ngày cũng không có động một tờ, đôi tay nâng cằm lên, hai mắt vô hồn, Trầm Ngôn cho là cô không thoải mái, len lén lấy laptop viết vài dòng cho Tăng Tĩnh, sau đó lại đung đung cánh tay của cô gọi cô nhìn laptop.

Trầm Ngôn hỏi: “Tĩnh Ngữ, cậu làm sao vậy?”

Tăng Tĩnh Ngữ liếc nhìn laptop, giả bộ ra mặt đau thương, nhanh chóng viết: “Tớ gửi cho Thiệu Tuấn tấm hình tớ mặc bikini, ngày hôm qua anh ấy nhận được, nói buổi tối hôm nay sẽ gọi điện thoại cho tớ, tớ đang đợi điện thoại của anh ấy trong đau khổ đây.”

“Cậu thật đúng là xuân tâm nhộn nhạo, thế nhưng lại gửi hình như vậy.” Trầm Ngôn nhất thời không biết nói như thế nào với cô, cố ý viết một dãy dấu chấm thang thật lớn.

“Ban ngày không biết ban đêm tối, cái người lúc nào cũng có vị hôn phu dụ dỗ bên cạnh như cậu làm thế nào biết được cảm giác cô tịch của tớ lúc này.”

Trầm Ngôn là người có da mặt mỏng, lập tức bị câu kia của cô “Lúc nào cũng có vị hôn phu dụ dỗ bên cạnh” thẹn thùng đỏ hết mặt, nghĩ thầm, mình là đầu óc có bệnh mới có thể nói cho cậu ấy biết mình và Mục Tử Dương xảy ra quan hệ.

Chỉ là, nói đi thì nói lại, cô cũng thật tò mò khi huấn luyện viên Thiệu nhìn tấm hình ấy sẽ có gì phản ứng. Huấn luyện viên Thiệu không thể so với anh Mục Tử Dương, Mục Tử Dương là kiểu lưu manh, lời nói lưu manh như thế nào cũng có thể nói ra miệng, mà huấn luyện viên Thiệu, vĩnh viễn đều là một người ăn nói nói có ý tứ, nghiêm túc mà đợi, cô thật đúng là không tưởng tượng ra được anh nhìn thấy hình Tăng Tĩnh Ngữ mặc bikini sẽ phản ứng ra sao đây.

Rốt cuộc lúc gần kết thúc lớp tự học buổi tối, Tăng Tĩnh Ngữ vội vã rời đi, thu xếp đồ đạc lúc thuận tay mang theo laptop của Trầm Ngôn.

Trở lại tức xá, Tăng Tĩnh Ngữ rất nhanh nhận được điện thoại của Thiệu Tuấn, cô rất hưng phấn hỏi anh: “Hình đẹp không, có cảm thấy em rất xinh đẹp hay không?”

Thiệu Tuấn qua loa “Ừ.” một câu, mấy tấm khác đều được, riêng tấm bikini, cũng không biết lúc chụp bị bao nhiêu người nhìn thấy, suy nghĩ một chút anh cảm thấy rất phiền não.

“Ừ, là có ý gì, rốt cuộc là đẹp hay không đẹp?” Tăng Tĩnh Ngữ nổi giận, đây chính là mình tỉ mỉ chọn lựa, kết quả là đổi lấy một chữ ừ của anh.

“Đẹp lắm.” Thiệu Tuấn trả lời thành thật.

“Vậy anh có cảm thấy dáng người của em rất đẹp hay không.” Người khác nghe lời hữu ích vui vẻ ra mặt, chẳng biết xấu hổ bắt đầu tự luyến.

“Ừ.” Thiệu Tuấn đột nhiên phát hiện, sau khi nhìn thấy tấm hình ấy, máu nóng sục sôi làm cả đêm mộng xuân, không thể không thừa nhận.

Đầu kia, Tăng Tĩnh Ngữ cười giống như mèo trộm thịt, vừa định tiếp tục truy vấn anh sau khi nhìn xong có phản ứng gì, nhưng không ngờ bạn cùng phòng Lý Ngọc đột nhiên gọi cô: “Tĩnh Ngữ, laptop của Trầm Ngôn cậu để đâu? Cho tớ mượn dùng một chút.”

“A! Tớ không biết nha, đồ của tớ đều ở trên bàn, cậu tự tìm đi.” Tăng Tĩnh Ngữ từ trên giường thò đầu ra đáp Lý Ngọc một câu.

Thiệu Tuấn hỏi: “Người nào vậy, tìm em có chuyện gì sao, nếu không anh cúp trước.”

“Lý Ngọc, anh không phải biết ư, cùng một phòng trong túc xá với em.”

“Có thể em ít nhắc đến, anh chỉ nhớ Trầm Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh.”

Tuy nói họ cùng học học trường quân đội, anh cũng đã từng là huấn luyện viên của bọn họ, nhưng một lớp hơn bốn mươi người, thời gian lại cũng đã ba năm trước rồi, anh đã sớm không nhớ rõ.

“Không nhớ rõ coi như xong.” Tăng Tĩnh Ngữ không sao cả ngăn đề tài nói: “Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi hả?”

Tăng Tĩnh Ngữ cười chói lọi như hoa đào, nhất quyết không tha ép buộc Thiệu Tuấn phát biểu cảm tưởng sau nhìn tấm hình bikini kia, nhưng lúc Lý Ngọc lấy laptop của Tĩnh Ngữ mở lên thì giống như bị trúng thuật định thân, một chút cũng không động, trong lòng giống như sụp đổ toàn bộ, trống trải khó chịu.

Thì ra là anh đã không nhớ em sao? Nhưng vì cái gì em còn nhớ anh rõ ràng như vậy mặt mày thâm thúy, nét mặt nguội lạnh, nhớ trong đầu, khắc vào trong lòng, thậm chí muốn quên cũng không được.

Bốn năm trôi qua rất nhanh, Tăng Tĩnh Ngữ sau một năm trải qua cố gắng khắc khổ, rốt cuộc được như nguyện ước đã nhận được học bổng, tuy chỉ có mấy trăm nhân dân tệ, nhưng cô vẫn vui vẻ như cũ giống như đang bay.

Ban đầu còn chưa thành tích gì nổi trội, cô đã khoác lác với Thiệu Tuấn nhất định có thể lấy được học bổng, lời nói như vậy đã nói rất nhiều lần nhưng chưa thấy cô thực hiện, lần này thì thật sự đã nhận được học bổng rồi, cho nên Thiệu Tuấn căn bản không tin, thậm chí khiêu khích nói: “Nếu đúng như em nói, em nhận được học bổng, anh sẽ thưởng cho em 1000.”

Cứ tưởng rằng phải đến lễ mừng năm mới Thiệu Tuấn là có thể trở lại cho cô thêm tiền thưởng rồi, vậy mà, cuối năm đã qua cũng không nhìn thấy bóng người của anh.

Đảo mất Tăng Tĩnh Ngữ đến năm thứ năm đại học, y học lâm sàng học năm năm, mà một năm cuối cùng trên căn bản là thực tập ở trong bệnh viện, Tăng Tĩnh Ngữ cùng Trầm Ngôn đã bị điều phối đến tổng y viện bộ binh, bởi vì bệnh viện cách trường học xa, cho nên Tăng Tĩnh Ngữ liền ở nhờ nhà Trầm Ngôn, bình thường hai người cùng nhau đi làm, cùng nhau tan việc, cũng coi là có bạn rồi.

Kỳ thực tập, công việc hàng ngày chính là ở trong văn phòng khoa trợ giúp Lão sư viết bệnh án, lấy kết quả xét nghiệm,... , dĩ nhiên, lúc có giải phẫu có thể đi theo hỗ trợ một tay. Chuyện mặc dù không khó khăn, tuy nhiên nó rất nhiều, làm hoài không dứt, mỗi ngày sau khi trở về mệt gần chết.

Chỉ là, cái này cũng không phải điều bi thống nhất, bi thống nhất là đến ngày Chủ nhật.

Mục Tử Dương vị hôn phu của Trầm Ngôn, Chủ nhật mỗi tuần sẽ từ bộ đội trở lại, cùng Thiệu Tuấn kém cỡ kia hoàn toàn khác biệt, đó là một dụ dàng, mỗi lần anh trở lại đều có thể nhìn thất cảnh tượng như sau.

“Vợ à, anh đã trở về, có nhớ anh hay không.” Mục Tử Dương vừa vào cửa liền đem Trầm Ngôn ôm vào lòng.

Trầm Ngôn cố kị có bóng đèn tại chỗ, xin lỗi đẩy người khác: “Tĩnh Ngữ còn ở đây, anh đứng đắn một chút.”

Mục Tử Dương lơ đãng: “Không có việc gì, chúng ta coi cô ấy như không tồn tại là được rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ: “.”

Các người, tại sao không đợi đóng kín cánh cửa, rồi ở phía sau đó muốn ôm muốn hôn, muốn làm gì thì làm! ! !

Vậy mà, lúc hai người kia đóng kín cánh cửa, cô càng hết ý kiến. Tục ngữ nói không sai, tiểu biệt thắng tân hôn, người ta vị hôn phu vị hôn thê một tuần lễ mới có thể trở về lần một lần, khó tránh khỏi có lúc hỏa khí thịnh vượng, mỗi khi đêm khuya thời điểm yên tĩnh, phòng sát vách đều sẽ truyền ra một chút âm thanh không hòa hài.

Tiếng gầm nhẹ tục tăng của đàn ông xen lẫn tiếng rên rỉ giống như muốn khóc như có như không của phụ nữ, cô nghe mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng làm cô, nửa đêm sau đó cơ hồ đều là trong mộng vượt qua .

Dĩ nhiên, lần đầu tiên nghe được cô còn cảm thấy rất thú vị, thậm chí còn vô sỉ chạy xuống giường đem lỗ tai dán góc tường mà nghe, tuy nói đối với phim XXOO cũng xem qua mấy bộ, thế nhưng nữ chính kêu gào giống như giết heo, quá giả dối rồi, cho nên đột nhiên tới hiện trường này, cô vẫn còn có chút tò mò.

Thế nhưng loại đồ thật không thể nghe nhiều, càng nghe cô lại càng phát giác đau khổ khó nhin rồi, cô cũng là người có bạn trai, thế nào lại kém nhiều như vậy chứ, người ta ân ân ái ái, ngọt ngọt ngào ngào hàng đêm sên ca, mà cô thì sao, không nói ân ân ái ái thì thôi, người nọ hai năm cũng không lộ ra nửa mặt trở về thăm cô, cô thật sự là hận không thể tát một cái lên mặt anh, nói anh đừng có trở về nữa.

Rốt cuộc, ngày đó cũng đến. Trong điện thoại, Tăng Tĩnh Ngữ có vẻ đặc biệt kích động, “Thiệu Tuấn, anh chờ em...em rất nhanh là có thể tới thăm anh rồi.”

Bên kia, Thiệu Tuấn nghe được cô nói cũng không che giấu được hưng phấn, anh nói: “Tĩnh Ngữ, anh tin tưởng em nhất định có thể làm được.”

“Đó là nhất định, em chính là nhận được học bổng, loại việc như thế này, quả thật chính là việc nhỏ.” Người khác thật lòng là không nghe được lời hữu ích, vừa nghe liền bắt đầu thói quen tự luyến.

Nhưng mà lần này Thiệu Tuấn ngược lại không có dă kích lại cô, bởi vì anh cũng nổi điên giống như Tăng Tĩnh Ngữ rất hi vọng. Hai năm rồi, hơn tám trăm ngày lẫn đêm, trời mới biết anh nhớ cô bao nhiêu, mỗi lần làm nhiệm vụ, mặc kệ tình cảnh tuyệt vọng cỡ nào, bị thương nặng thế nào đi nữa, anh đều tự nói với mình, anh không thể cứ thế mà chết đi, anh còn muốn còn sống trở về cưới Tăng Tĩnh Ngữ.

53. Chương 53

Chọn lựa bắt đầu hai ngày trước, bị phân đến quân y viện thành phố T, Lý Ngọc đột nhiên gọi điện thoại cho Trầm Ngôn, bảo ngày mai nghỉ cô ấy muốn đến thăm cô cùng Tăng Tĩnh Ngữ.

Trầm Ngôn nói đồng ý xong, chỉ là cô cùng Tăng Tĩnh Ngữ ngày mai đều phải đi làm, không thể theo cô ấy đi ra ngoài, nhiều nhất chỉ có thể cùng nhau ăn một bữa cơm trưa mà thôi.

Lúc này Tăng Tĩnh Ngữ đang ngồi ở bên cạnh Trầm Ngôn, rõ ràng nghe được hai người nói chuyện, cô rất không đồng ý mà nói: “Người ta khó khăn lắm mới tới được một lần, chúng ta làm chủ không thể làm như thế được, dứt khoát ngày mai chúng ta xin nghỉ đi chơi một ngày đi, tốt nhất là kêu lên Trịnh Hòa Ninh, kêu cậu ấy ngày mai cũng đến luôn đi, cũng không biết lúc nào thì mới có thể gặp lại, có cơ hội thì cứ tụ tập đi chơi đi.”

Bên đầu điện thoại kia, Lý Ngọc cũng đã nghe đến đề nghị của Tăng Tĩnh Ngữ, chỉ là cô lại cự tuyệt ý tốt của Tăng Tĩnh Ngữ, hơn nữa lần nữa cường điều không cần xin nghỉ, đến lúc đó cô trực tiếp đi bệnh viện tìm các cô là được.

Thấy Lý Ngọc nói như vậy, Tăng Tĩnh Ngữ cũng không tiện cưỡng cầu.

Lý Ngọc đến tổng y viện bộ binh khoảng 10h sáng, cô là trước tiên nghỉ tới nơi này ở lại khoảng một giờ đồng hồ, tìm hiểu hoàn cảnh công tác của các cô ấy một chút, đến khoảng mười một giờ rưỡi thì cùng đi ăn cơm.

Trước khi đến cô đã gọi điện thoại cho Trầm Ngôn hỏi khoa của họ ở chỗ nào, vừa vào bệnh viện liền xác định mục tiêu, đi thẳng tới phòng cứu cấp.

Lúc đó Tăng Tĩnh Ngữ bị bác sĩ phái đi lấy hóa đơn hóa nghiệm của bệnh nhân, tại đầu bậc thang vừa đúng gặp Lý Ngọc, hai người đứng ở cửa cầu thang nói chuyện.

Lý Ngọc hỏi cô: “Tĩnh Ngữ, nghe nói hai ngày nữa cậu sẽ phải tham gia cuộc thi chọn lựa, cậu chuẩn bị như thế nào?”

Tăng Tĩnh Ngữ tự tin trước sau như một: “Theo thành tích bây giờ của tớ, thì không có vấn đề.” Lời này không phải là tự luyến, trải qua hai năm cố gắng khắc khổ, việc học bây giờ của cô quả thật rất tốt.

Lý Ngọc không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ có lòng tin như vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết trong có lòng tự vị gì, chỉ là ngoắc ngoắc môi, nhàn nhạt nói một câu: “Vậy thì tốt.”

Sau hai người lại tùy tiện nói mấy câu, Tăng Tĩnh Ngữ nói hiện tại có chuyện bận rộn, kêu cô đi khoa cấp cứu tìm Trầm Ngôn đi, cô ấy đang ở nơi đó viết bệnh án đấy. Lý Ngọc gật đầu nói được, nhưng không ngờ lúc này sau lưng đột nhiên truyền đến một lực rất mạnh, Lý Ngọc mất thăng bằng hướng phía trước ngã xuống, đôi tay theo bản năng che ở trước ngực, chột đấy.

“A.” Kèm theo thét lên một tiếng, mấy giây sau, Tăng Tĩnh Ngữ đã lăn ra trên cầu thang.

Đúng Lý Ngọc chính là một người phụ nữ, mới vừa rồi lúc cô và Tăng Tĩnh Ngữ nói chuyện, bên cạnh có một nữ nhân ở cùng một đôi vợ chồng ở gây gỗ. Chuyện đầu năm nay lưu hành nhất là tiết mục Tiểu Tam, người phụ nữ kia mang thai con gái, kết quả lại đột nhiên phát hiện ông xã ở bên ngoài nuôi Tiểu Tam, trong cơn tức giận đến tận cửa chuẩn bị đi dạy dỗ nữ nhân không biết điều kia, nhưng không ngờ hai người cãi vã xảy ra xô đẩy, cô bị Tiểu Tam đẩy một cái xuống đất sảy thai, người vợ kia cũng đủ sắc bén, vừa thấy bụng có cái gì không đúng liền la hét giết người, Tiểu Tam sợ hãi bị người khác nghe được, không thể không đem người đưa tới bệnh viện, chỉ là lúc này, người vợ kia đã gọi điện thoại báo cho ba mẹ của mình. Vì vậy mới có một tiết mục gây gỗ chỗ cửa cầu thang bệnh viện như vậy, chỉ là, lại hại Tăng Tĩnh Ngữ thảm như thế.

Tăng Tĩnh Ngữ lăn qua tổng cộng mười bậc cầu thang mới dừng lại, rồi té xuống, trên trán có một vết máu lớn, hơn nữa người cũng ngất đi. Lý Ngọc sợ vội vàng chạy xuống nhìn, cũng hướng người gây gỗ mới vừa rồi rống to: “Còn không mau đến giúp đỡ một chút.”

Rất nhanh, Tăng Tĩnh Ngữ được người đưa mang tới phòng cấp cứu, bác sĩ cau mày liếc mắt nhìn, đối với Trầm Ngôn nói, cô đi theo y tá, đưa cô ấy đi chụp X quang và điện não đồ. Mà đôi vợ chồng kia, cùng Tiểu Tam mặt khần trương chờ tin tức, cũng vẫn không ngừng đem trách nhiệm đẩy lên người đối phương.

Kết quả lúc Tăng Tĩnh Ngữ đi ra còn chưa có tỉnh lại, chấn thương sọ não thêm đùi phải bị gãy. Trầm Ngôn ngay từ lúc Tăng Tĩnh Ngữ gặp chuyện không may thì đã gọi điện thoại cho Tăng Trường Quân, nhưng người nghe là mẹ Tăng Tĩnh Ngữ - Triệu Tiếc.

Triệu Tiếc lưu loát xử lý công việc, sau đó trở về phòng bệnh chăm sóc Tăng Tĩnh Ngữ đang hôn mê, Lý Ngọc đứng ở bên cạnh giường bệnh, mặt xin lỗi đối với Triệu Tiếc nói: “Dì, thật xin lỗi, thật ra người mà họ đụng trúng ban đầu là cháu, nhưng cháu đứng không vững mới làm hại Tĩnh Ngữ té xuống.”

Nhìn bằng gạc thật dày trên đầu con gái, còn có chân bó thạch cao bị treo ngược lên, Triệu Tiếc đau lòng cực kỳ, nhưng vẫn rõ ràng chuyện này không trách được Lý Ngọc, cho nên trấn an Lý Ngọc nói: “Đây không phải là lỗi của cháu, dì biết rõ con cũng không muốn, đừng quá tự trách.”

Lý Ngọc đi, Trầm Ngôn trở về phòng cứu cấp để làm tiếp công việc, nhưng mà vẫn cách mỗi một giờ liền chạy đến nhìn Tăng Tĩnh Ngữ một lần xem cô có tỉnh chưa, Triệu Tiếc vẫn ngồi ở trong phòng bệnh chờ cho đến khi Tăng Tĩnh Ngữ tỉnh lại.

Tăng Tĩnh Ngữ mê mang tỉnh lại, thấy mẹ cô ngồi ở bên giường phản ứng đầu tiên chính là hỏi: “Sao mẹ lại tới đây.”

Triệu Tiếc giận cô một cái, “Con đã như vậy mẹ có thể không tới sao? Như thế nào rồi, có khá hơn một chút hay không, có nơi nào còn đau không.”

Tăng Tĩnh Ngữ sờ sờ bằng gạc trên đầu, lại nhìn chân bị treo ngược lên một chút của mình, cô đùa giỡn nói: “Mẹ, tên khốn kiếp nào băng cho con thành như vậy, quá khó coi rồi, không phải là lăn mấy bậc cầu thang thôi sao, nào có nghiêm trọng như thế.”

Cô vừa nói xong còn giãy dựa cái chân bị treo ngược lên, Triệu Tiếc bị động tác của cô được dọa, vội vàng cúi người giữ chặt bả vai của cô nói: “Con đừng lộn xộn.”

Về mặt Tăng Tĩnh Ngữ như đưa đám, “Con cũng không muốn lộn xộn như vậy, nhưng ngày mai còn có cuộc thi nữa, con cùng Thiệu Tuấn đã nói rồi, anh ấy nói ở căn cứ chờ kết quả của con, như bây giờ lại như thế này.”

Cô đã sớm chịu đủ những tháng ngày chia lìa rồi, quanh năm suốt tháng mới có thể thấy mặt một lần, hai năm qua anh không quay lại thăm cô được một lần, mỗi lần thấy Mục Tử Dương ôm Trầm Ngôn mặt ngọt

ngào nói “Vợ à, anh nhớ em”, cô liền hận không thể lập tức bay đến bên cạnh Thiệu Tuấn, chỉ sợ là chỉ liếc mắt cũng tốt nha.

Nhưng hai năm rồi, một lần anh cũng không có trở lại. Mặc dù thỉnh thoảng hai người có gọi điện thoại nói chuyện phiếm vài câu, nhưng nhiều lời hơn nữa của cũng không bằng cái ôm chân thật, cô hoài niệm lồng ngực ấm áp của anh, hoài niệm ánh mắt cưng chiều của anh lúc anh nhìn cô, còn có nụ hôn nóng bỏng.

Nguyên tưởng rằng qua không bao lâu nữa là có thể gặp mặt, là có thể một mực cùng nhau, nhưng ai biết đột nhiên ông trời cho cô một cái kinh ngạc lớn như thế, cô biết rõ có chút tự trách, chẳng lẽ là báo ứng, ban đầu cô đã thương tay Trương Tuệ, hiện tại ông trời liền làm cho cô trong thời điểm then chốt nhất, quan trọng nhất làm cô ngã bị thương.

Cô khổ sở muốn khóc, bốn năm a, cô chờ bốn năm, Tâm Tâm quyền luyến tham gia chọn lựa để đi căn cứ bệnh viện, để sau này được thường gần nhau với anh, nhưng trong lúc bất chợt tất cả hi vọng biến thành hư vô, thậm chí cô không biết nên làm sao để mở miệng nói với Thiệu Tuấn em đi không được.

Tăng Tĩnh Ngữ chán thương sợ hãi có chút nghiêm trọng, đầu choáng váng đến mức đồ ăn cũng ăn không vào, hơn nữa tâm tình không tốt, cô càng không muốn ăn, buổi tối Tăng Trường Quân cũng từ bộ đội chạy tới, Tăng Tĩnh Ngữ cầu xin ba cô, nói: “Ba, ba giúp con một chút, con nhất định phải đi bệnh viện căn cứ” Nếu như không đi, cô không biết bốn năm cố gắng của mình còn ý nghĩa gì.

Tăng Trường Quân bị làm khó, chuyện này thật đúng là ông không nói chính xác, cho nên cũng không cho Tăng Tĩnh Ngữ cam kết gì. Chỉ nói: “Coi như lần này không tham gia thì cũng còn có lần sau, nó luôn tuyển người mà.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy, lập tức liền sụp đổ, cô vốn chính là người nóng tính, cũng đã đợi 4 năm rồi, chẳng lẽ còn phải đợi. Triệu Tiếc cũng thế, mặt mắt hừng hực nhìn chằm chằm người nào đó, lòng nói: không an ủi con coi như xong, đã vậy còn đổ thêm dầu vào lửa.

Tăng Trường Quân nhận thấy ánh mắt chỉ trích của vợ, trong lòng cũng uất ức, vốn chính là cái lý này, ông lại không nói sai cái gì.

Ba người đều không nói chuyện, không khí trong phòng bệnh bắt đầu nặng nề. Tăng Tĩnh Ngữ vẫn không ăn cái gì, Triệu Tiếc rất đau lòng, không ngừng dụ dỗ cô húp cháo, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ cũng không biết đang cùng người nào giận dữ, nói gì cũng không chịu uống.

Tăng Trường Quân thấy con gái luôn luôn ăn ngon lại như vậy, trong lòng cũng lo lắng, ông nói: “Sao con lại tự làm khổ mình như vậy chứ, nếu không ba gọi Thiệu Tuấn về?”

Đó là lính đặc biệt quốc gia, thật vất vả mới có thể bồi dưỡng một người, làm sao có thể nói điều là điều được, nếu là đơn giản như vậy ông đã sớm đem anh điều về rồi, không phải sao? Tăng Tĩnh Ngữ biết đó là lời an ủi của ba, nhưng mà..., cũng chưa chắc gì hết, cho nên cũng không nghĩ đáp lại, trực tiếp nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Tăng Trường Quân không biết nên nói những gì, bất đắc dĩ nhìn về phía Triệu Tiếc.

Triệu Tiếc nói: “Anh mệt mỗi một ngày rồi, đi về nghỉ ngơi đi, em ở lại nơi này coi chừng con.”

Tăng Trường Quân có chút khổ sở nhìn Tăng Tĩnh Ngữ một chút, lại nhìn vợ Mỹ Lệ dịu dàng một chút, lời kéo tay của bà, nói: “Anh gọi người ta kê thêm một cái giường trong này, chúng ta cùng nhau coi chừng thôi.”

Tay của ông rất dày, rất ấm, Triệu Tiếc nhìn tay bị ông nắm chặt một chút, hướng ông cười một tiếng, nói: “Em vẫn cho là đời này vĩnh viễn mất đi anh và Tĩnh Ngữ, thật không nghĩ đến ông trời lại quan tâm em như vậy.”

Tăng Trường Quân nghe vậy sững sờ, rồi sau đó nghiêng người đem Triệu Tiếc ôm vào lòng, ông nói: “Đó là bởi vì em đáng giá được ông trời quan tâm.”

Lúc tỉnh lại lần nữa đã đến chín giờ tối, chính xác mà nói là cô bị đói tỉnh. Vào lúc cô ngủ Triệu Tiếc cố ý chạy ra ngoài mua thật nhiều đồ ăn cô thích trở lại, hôm nay vừa thấy cô tỉnh lại lập tức đem đồ ở đặt ở trên giường bệnh xếp thành một hàng để cho cô chọn lựa.

Tăng Tĩnh Ngữ nhìn bộ dáng lo lắng của mẹ, lại sờ sờ cái bụng xẹp lép của mình, chỉ chỉ bát cháo gần nhất, Triệu Tiếc thấy cô nguyện ý ăn, trong bụng vui mừng, lập tức đi múc cho cô ăn.

Tăng Tĩnh Ngữ thừa dịp mẹ cô xoay người, nhanh chóng hỏi mượn điện thoại di động Tăng Trường Quân ngồi ở bên cạnh .

Tăng Trường Quân không cho, nói: “Con trước ăn xong rồi ba sẽ đưa cho con.”

Tăng Tĩnh Ngữ quyết miệng, ngượng ngùng thu tay lại. Triệu Tiếc bưng cháo lúc trở lại vừa đứng nhìn thấy vẻ mặt uất ức của cô, cười nói: “Xem ra con thật đói bụng đến phải luống cuống, tới đây, nhanh ăn một miếng.” Nói xong, Triệu Tiếc đã đem cái muỗng đầy tới bên khóe miệng Tăng Tĩnh Ngữ.

Tăng Tĩnh Ngữ há mồm ngoan ngoãn để tùy mẹ đút cháo cho cô, thật sự là rất rất đói, cô lập tức liền ăn hai chén lớn.

Tăng Trường Quân thấy cô ăn no rồi, chủ động đưa di động cho cô.

Triệu Tiếc cùng Tăng Trường Quân ra đi, để Tăng Tĩnh Ngữ một mình ở lại trong phòng bệnh để cho cô gọi điện thoại cho Thiệu Tuấn.

Nghe được âm thanh trầm thấp dễ nghe gọi Tĩnh Ngữ của Thiệu Tuấn ở đầu kia, lỗ mũi Tăng Tĩnh Ngữ không khỏi đau xót, vành mắt hồng hồng, cô đột nhiên không biết nên mở miệng nói với Thiệu Tuấn như thế nào, hai người mong bốn năm mau chóng trôi qua để được gần nhau rốt cuộc đã tới, nhưng ông trời lại đứng một giây sau cùng cho bọn họ một cái kinh hỉ thật lớn.

Bên kia, Thiệu Tuấn nói: “Tĩnh Ngữ, mấy ngày nay em vẫn còn đi làm sao? Có nghỉ ngơi thật tốt hay không, mặc dù chuyên môn của em tốt, nhưng vẫn nên chú ý sức khỏe một chút, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.”

“Đúng vậy a, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Thiệu Tuấn, hôm nay em đột nhiên bị người ta đụng trúng, té từ trên cầu thang xuống, té gãy chân, không thể đi tham gia tuyển chọn được rồi.” Nói xong, liền cô khóc luôn.

54. Chương 54

Thiệu Tuấn nghe tiếng khóc của Tăng Tĩnh Ngữ, trong lòng chợt hít thở không thông, thật sự không hiểu tại sao đột nhiên chuyện trở thành như vậy, chỉ là cũng may, anh coi như có lý trí, cũng không có rối rắm với cái vấn đề này, mà là rất nhanh bắt được điểm mấu chốt trong lời nói Tăng Tĩnh Ngữ, kiên nhẫn hỏi cô: “Trừ chân bị thương ra thì còn chỗ nào khác bị thương nữa hay không, bác sĩ nói như thế nào? Có nghiêm trọng không?”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe anh nói như vậy, trong lòng thoải mái, tiếng khóc cũng dần dần nhỏ xuống, chỉ là cong môi uất ức nói: “Đầu bị đập, có bị sọc không cũng không thể biết trước được, còn có chấn thương sọ não, cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng mà lại gãy chân.” Tuy không nói là nghiêm trọng đến mức nào, chỉ là cô không thể tham gia cuộc thi tuyển chọn, cho nên, cô dù có kéo cái chân gãy đang bó thạch cao này đi tham gia cuộc thi tuyển chọn cô cũng không thể thi được.

Thiệu Tuấn trong lòng cũng khó chịu, nhưng chuyện đã như vậy, điều duy nhất anh có thể làm trấn an Tăng Tĩnh Ngữ thật tốt, không để cho cô đoán mò, anh cố gắng an ủi cô, nói: “Tĩnh Ngữ, lần này không được còn có lần sau, em đừng suy nghĩ lung tung, anh vẫn sẽ ở nơi này đợi em.”

Nhưng mà anh lại không biết Tăng Tĩnh Ngữ hiện tại ghét nhất là nói còn có lần sau, lần sau là lúc nào, cô đã đợi 4 năm rồi, chẳng lẽ còn phải chờ thêm bốn năm nữa, cô thật sự đã chờ đủ rồi, không muốn đợi thêm nữa.

Rất nhanh, Tăng Tĩnh giọng có chút khản đặc, tiếng khóc từ trong điện thoại truyền đến, “Thiệu Tuấn, anh trở lại đi, em không đi căn cứ, em không đi, anh quay về với em là được rồi.”

“Thiệu Tuấn, chúng ta hai năm không gặp, anh có biết em mỗi lần nghe Mục Tử Ngôn nói với Trầm Ngôn “Vợ à, anh nhớ em” thì em có cảm giác gì hay không, chính em nghĩ, dù là cái gì anh cũng không nói, đơn thuần cho em nhìn một cái cũng tốt rồi, nhưng mà cái gì cũng không có, thậm chí có thời điểm em cảm thấy có bạn trai cùng không có cũng như vậy, không có gì khác biệt cả.”

Thế giới đột nhiên an tĩnh, trong điện thoại chỉ còn lại tiếng Tăng Tĩnh Ngữ nức nở, nói câu kia của Tăng Tĩnh Ngữ làm anh có cảm giác như bị một thanh đao bén nhọn đâm vào tim mình, tất cả áy náy liền tựa như tể bào ung thư điên cuồng xảy ra, trong nháy mắt đã đến giai đoạn cuối.

Anh đã không biết nên làm sao an ủi cô, anh yêu cô, anh nghĩ cho cô hạnh phúc và cuộc sống sung túc, nhưng trên thực tế, anh cho cô chỉ có chờ đợi vô tận cùng lo lắng, vậy mà, cho dù là như vậy, cho dù áy náy nhiều hơn, thống khổ lớn hơn nữa, anh cũng nói không ra được một lời hứa hẹn gì.

Làm quân nhân, kiêng kỵ nhất chính là đào binh, anh dùng lý do gì để quay về, vì bạn gái, vì gia đình, hay là nói bởi vì sợ chết. Trong lính đặc chủng, người nào cũng rất lâu mới có thể trở về nhà một lần, người nào cũng đã từng xông pha những nhiệm vụ thập tử nhất sinh, chẳng lẽ bởi vì chuyện này liền xin quay về.

Không, không thể.

Anh trung thành, niềm tin của anh đều không cho phép anh quay về, lính đặc chủng, ba chữ đã khắc vào trong lòng anh rồi, đây là kiêu ngạo của anh, cho dù là Tăng Tĩnh Ngữ cũng không thể lấy.

Nhưng.

“Tĩnh Ngữ, có phải nếu anh không quay về, em sẽ chia tay với anh?”

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng lời vừa thốt ra, câu có bạn trai cùng không có bạn trai giống như nhau kia quá nghiêm trọng, nghiêm trọng đến anh chỉ có thể nghĩ tới đúng là cô muốn chia tay.

Chia tay sao? Cô chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không nói, cả đời bọn họ trời nam đất bắc như vậy. Cô vốn cho là mình có thể chịu được, nhưng chân chính đã trải qua hai năm chia xa nhau, cô mới biết ngày đó có bao nhiêu đau khổ, buổi tối mỗi ngày đều nhớ đến anh, mỗi lần anh làm nhiệm vụ cũng lo lắng gần chết, cả đêm ngủ không yên, đặc biệt là lúc Trầm Ngôn cùng Mục Tử Dương ân ái ái ái, cô một người một mình cô đơn, sự chênh lệch quá mức rõ ràng thật để cho cô có loại cảm giác mình không có bạn trai.

Cuối cùng, Tăng Tĩnh Ngữ cái gì cũng không nói gì liền tắt rồi điện thoại, cô sợ chia tay, nhưng cô cũng không biết mình phải làm như thế nào để tiếp tục. Cô vốn cho là mình đủ kiên cường, nhưng sự thật chứng minh, cô căn bản cũng không có kiên cường như mình tưởng tượng.

Đêm tối lạnh lẽo tĩnh lặng như nước, thời tiết cuối xuân đầu hè theo lý thuyết không thể nào lạnh như vậy được, nhưng Thiệu Tuấn lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Bốn năm tình cảm, làm sao anh có thể nói bỏ là bỏ được.

Tăng Tĩnh Ngữ nằm viện liền nằm một tháng, bác sĩ nói chân cô thương tích quá nặng, tốt nhất là bó thạch cao thêm nửa tháng nữa, dĩ nhiên, nếu như cố tháo bỏ sớm thì cũng được, chỉ là có thể sẽ xảy ra một số phát sinh hoặc là lệch vị trí, Tăng Tĩnh Ngữ xem thường, chính cô cũng học y làm sao có thể không biết tình trạng khôi phục của mình, bình thường băng bó một tháng cũng đã gần như hoàn toàn khôi phục rồi, chỉ cần bình thường chú ý một chút cũng sẽ không có vấn đề gì, cho nên, sau một tháng bó thạch cao, vô luận như thế nào cô cũng không muốn bó thêm nữa, chết sống phải đi bệnh viện đem cái chân bó thạch cao này tháo bỏ.

Vậy mà Triệu Tiếc làm thế nào cũng không chịu, hai người tranh chấp, cuối cùng mỗi người đều thối lui một bước, bó thêm một tuần lễ nữa.

Hôm nay, trong đài Triệu Tiếc có chuyện, sáng sớm ra cửa, kể từ lúc cùng đài truyền hình Thường Trữ TV kết thúc hợp đồng, về sau Tăng Trường Quân tìm quan hệ đem bà điều đến đài truyền hình ở thành phố T, cùng là người chủ trì, nhưng mà bây giờ cũng chỉ là chủ trì, không cần đi ra ngoài quay quảng cáo, không cần chụp hình, cho nên thời gian trống, rảnh rỗi rất nhiều, đại đa số bà đều ở trong nhà cùng với Tăng Tĩnh Ngữ.

Thiệu Tiếc ra cửa, Tăng Trường Quân đi đến doanh trại, chỉ có Tăng Tĩnh Ngữ ở nhà một mình. Trong một tháng này, cô mượn lý do dưỡng thương ở nhà làm một con sâu gạo, nếu là trước kia cô còn có thể khí thế hùng hồn mà ngồi đọc sách, nhưng kể từ khi biết không thể tham gia cuộc thi tuyển chọn, cô đã không động vào những thứ sách chuyên nghiệp kia, hơn nữa kể từ ngày cùng Thiệu Tuấn, đến bây giờ hai người cũng không có liên lạc lần nào nữa, cho dù là một cái tin nhắn cũng không có, cho nên khi Thiệu Tuấn đột nhiên xuất hiện ở cửa nhà cô thì Tăng Tĩnh Ngữ chỉ có cảm giác là mình đang nằm mơ.

“Anh.” Người nào đó tay run run chỉ vào Thiệu Tuấn đang đứng trước mắt, giống như nhìn thấy quỷ không có chớp mắt.

Thiệu Tuấn tiến lên một bước, ôm chặt lấy người nói: “Tĩnh Ngữ, anh đã trở về.”

Tăng Tĩnh Ngữ lặng nửa ngày mới chậm rãi giơ tay lên ôm anh, trong vui sướng mang theo một tia nhàn nhạt ghen ngào, hỏi: “Làm sao anh trở lại.”

Thiệu Tuấn trả lời thành thật: “Đại đội trưởng cho anh nửa tháng, để cho anh trở lại giải quyết vấn đề cá nhân.”

Tăng Tĩnh Ngữ đẩy Thiệu Tuấn ra: “Anh chuẩn bị giải quyết như thế nào.” Nói chưa dứt lời, vừa nói lại để cho cô nhớ tới chuyện đau lòng cũ.

Thiệu Tuấn: “Anh còn chưa nghĩ ra.”

Tăng Tĩnh: “.”

Thôi, người trở lại là tốt rồi, anh biết anh cũng không dễ dàng, vẫn là không muốn so đo với anh.

Dù sao hai người yêu nhau, gặp mặt vui sướng rất nhanh sẽ tách ra, lúc trước không vui, hai người cũng sẽ không tiếp tục nói chuyện tình chia tay, bởi vì ai cũng không bỏ được, hai người rất nhanh lại trở về trạng thái tương thân tương ái lúc trước, thật giống như hai năm qua chưa bao giờ chia xa.

Thiệu Tuấn thấy chân Tăng Tĩnh Ngữ bó thạch cao như vậy, đau lòng không thôi, không nói hai lời trực tiếp đóng cửa ôm người vào phòng ngủ. Tăng Tĩnh Ngữ thích nhất chính là nhìn hình dạng đau lòng của anh, trong ngực anh cười trộm, một hồi lâu mới dừng lại.

Rất nhanh Thiệu Tuấn liền đem người ôm trở về phòng ngủ, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ lại nương nhờ trên người anh, thế nào cũng không muốn xuống. Thiệu Tuấn hết cách rồi, chỉ có thể tự mình trên giường sau đó đem người khác đặt ở trên đùi.

Tăng Tĩnh Ngữ là một cô nương thiện tâm, ngày đó tâm tình không tốt, nói nặng, trong lòng vẫn băn khoăn, đúng là trong lòng có cảm giác bức bối khó hiểu lại không chịu chủ động liên lạc, hôm nay, gặp người trở lại trong bụng vui mừng, cảm giác bức bối kia cũng bay theo gió rồi, cho nên người cũng cực kỳ dịu dàng.

Cô nói: “Thiệu Tuấn, em rất nhớ anh a, anh không biết hai năm nay em nhớ anh nhiều như thế nào đâu, mỗi lần nhìn Mục Tử Dương ôm Trầm Ngôn gọi vợ à là em thật muốn một cước đá bay bọn họ. Còn có a, anh không biết cái tên Mục Tử Dương kia khi người như thế nào đâu, em chỉ dẫn Trầm Ngôn đi quán bar có một lần, cái tên hẹp hòi đó thể nhưng lại mang thù cho đến bây giờ, thỉnh thoảng đem chuyện kia ra kích thích em, còn nói không có một chút tư tưởng giác ngộ, nhìn đến hai người bọn họ thân thiết cũng không biết kiêng dè gì cả, sát vách có người nha, chẳng lẽ bọn họ thật sự không có một chút kiêng dè gì sao.”

Tăng Tĩnh Ngữ càng nói càng tức, nhưng Thiệu Tuấn nghe xong lại không nhịn được bật cười, anh là thật lòng vui mừng, còn sợ hai năm không thấy sẽ có cảm giác xa cách, nhưng là bây giờ nghe cô lảm nhảm và một dạng oán trách trước kia, giống như ly biệt hai năm này không có xảy ra, chưa bao giờ từng tồn tại, mà cô cũng giống như vĩnh viễn chưa trưởng thành, còn tự luyện như thế, bất quá oán trách đáng yêu như thế.

Anh nghĩ, may mà anh trở lại, nếu không, nếu quả thật cứ chia tay như vậy, anh nhất định sẽ hối hận cả đời.

Một tháng này, mỗi ngày anh đều cảm thấy một ngày trôi qua dài như một năm vậy. Lần đó nói câu nói kia anh liền hối hận, tuy nhiên anh lại không dám chủ động liên lạc với cô, bởi vì anh sợ liên lạc với cô, cô lại

thật sự nói chia tay, mỗi ngày hoảng sợ sống qua ngày, chỉ muốn có thể kéo dài một ngày là tốt một ngày.

Sau đó, giữa trưa đội trưởng chủ động tìm anh, bởi vì lúc huấn luyện trong mấy ngày gần đây anh đều không tập trung tinh thần, cho nên đại đội trưởng tìm anh đến nói chuyện, cũng hạ xuống mệnh lệnh cho anh, anh đang hoành khai báo ngọn nguồn mọi chuyện, đại đội trưởng Lâm Phong vừa nghe, trực tiếp đập anh một cước nói: “Cậu thật không có tiền đồ, chút chuyện tình này cũng không giải quyết được, không phải là vào căn cứ vệ sinh đứng ư, cũng không phải là muốn đi theo ra chiến trường, chuyện như vậy tôi sẽ báo cáo với cấp trên, có thể có thể đi được hay không còn tùy vào kết quả khảo sát đơn độc.”

Mặc dù Lâm Phong nói là sẽ báo cáo lại với cấp trên, nhưng trước khi có kết quả cuối cùng, anh cũng không dám bảo đảm cái gì, dù sao bộ đội đặc chủng thuộc về đơn vị giữ bí mật cao, không phải có thể tiến vào dễ dàng, hướng chỉ còn là khảo nghiệm đơn độc, cho nên anh trước khi Lâm Phong cho anh kết quả cuối cùng, anh cũng không nói cho Tăng Tĩnh Ngữ biết, tránh cho đến lúc đó không thành lại để cho cô thất vọng.

55. Chương 55

Tục ngữ nói không sai, tiểu biệt thắng tân hôn.

Dù là Thiệu Tuấn có thâm trầm đi nữa, hai năm không thấy bạn gái, lại từng bị hình cô mặc bikini hấp dẫn làm vài đêm mộng xuân, hôm nay ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tự nhiên cũng không nhịn được muốn thân thiết một phen.

Lúc này Tăng Tĩnh Ngữ lại đang ngồi trên đùi của anh, đầu dựa lên vai anh, đôi tay đang vòng qua hông anh, quanh trong miệng lẩm nhẩm lời oán trách Mục Tử Dương cùng Trầm Ngôn đủ loại “Làm ác” và nhắc nhở anh đã thiếu cô bao nhiêu lần hẹn hò, bao nhiêu lần chưa không cùng nhau đi xem phim.

Thiệu Tuấn đầu tiên là lẳng lặng nghe, càng đi về sau lòng càng ngứa ngáy khó nhịn, mà khi nghe đến cô nói Trầm Ngôn cùng Mục Tử Dương ở trong phòng làm chuyện xấu cũng là lúc anh khắc chế không nổi nữa rồi, trực tiếp giơ tay nâng cằm của cô lên, hung hăng hôn cô.

Tăng Tĩnh Ngữ cũng nhiệt tình như lửa, môi anh vừa chạm lên môi cô, cô liền lập tức đuổi theo, đem tay đang vòng quanh hông anh trực tiếp đưa lên ôm cổ anh, hơn nữa thân thể lại nghiêng về phía trước, lập tức đem người áp đảo ở trên giường.

Chỉ thấy cô nghịch ngợm khê cắn đôi môi anh, trong miệng giận dữ nói: “Ai cho anh lâu như vậy mới trở về, em cần chết anh, em cần chết anh.” *chị thật mạnh bạo, cơ mà ta thích, kaka*

Thiệu Tuấn ôm chặt eo thon của cô, cười nhẹ, mặc cho cô cắn, nói: “Nếu như cần anh có thể giải tức, vậy em cần chết anh đi.”

“Dừng ~” Tăng Tĩnh Ngữ nhứt chí, từ trên người anh lật xuống, cô mới không cần hả giận, cô muốn anh thấy thiếu cô, mà cảm thấy áy náy.

Trên giường lớn mềm mại, Tăng Tĩnh Ngữ nằm nghiêng người đối mặt với Thiệu Tuấn, đôi tay thô lỗ banh mặt Thiệu Tuấn ra, chất vấn: “Nói mau, anh có nhớ em không, có nhớ em không.”

Thiệu Tuấn thuận thế nghiêng người sang đối diện với cô, tay của anh ôm hông của cô, tay của cô vòng quanh cổ của anh, trán hai người chống đỡ lẫn nhau.

Anh trả lời rất thành thật: “Nhớ, luôn nhớ đến em, đặc biệt là mùa đông năm ngoái, thời điểm ở trong đồng tuyết phục kích, bọn anh nằm liên tiếp hai ngày, cả người cũng đông cứng rồi, anh liền không ngừng nhớ em, như vậy sẽ cảm thấy thời gian trôi qua nhanh một chút.”

Tăng Tĩnh Ngữ cong môi, vẻ mặt rất là uất ức, “Nếu nhớ như vậy, vậy tại sao lễ mừng năm mới anh không trở lại thăm em.”

Thiệu Tuấn xin lỗi, giơ tay lên sờ mặt của cô, từng phát từng phát nhẹ nhàng vuốt ve nói: “Danh ngạch ngày nghỉ hàng năm có hạn, bình thường sẽ phân cho tân binh trước, cho nên.” Giống anh được 5 -6 năm rồi, đã là ‘lão binh’ rồi, thoải mái ở lại trở thành nhân viên trực đơn vị.

Đạo lý này Tăng Tĩnh Ngữ hiểu, nhưng là, họ cũng chỉ có thể vẫn tiếp tục như vậy sao, tựa như ba mẹ cô lúc ban đầu vậy, rất nhiều năm mới có thể gặp nhau được một lần, nghĩ đến đây, cảm xúc Tăng Tĩnh Ngữ không khỏi xuống thấp, hạ mí mắt, thế nào cũng không muốn lại nhìn đến Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn đại khái đoán được cô đang suy nghĩ gì, mặc dù anh cũng khó chịu, không nhịn được hỏi lên: “Tĩnh Ngữ, nếu như chúng ta vẫn luôn chỉ có thể như vậy, em có buông tha hay không?” Tuy nói anh hôm nay đã là một người đàn ông trưởng thành kín kẽ chứng chắc có trách nhiệm, nhưng bởi vì gia cảnh nghèo khó tạo thành cảm giác tự ti, lại chưa từng mất đi, đặc biệt là ở trước mặt Tăng Tĩnh Ngữ, ở trước mặt Tăng Tĩnh Ngữ, anh đều không tự tin, anh sợ cô từ bỏ, anh sợ cô nói chia tay, nhưng anh càng sợ liên càng lo lắng nhiều hơn, anh hi vọng lấy được một câu trả lời khẳng định của Tăng Tĩnh Ngữ, giống như chỉ cần Tăng Tĩnh Ngữ nói không từ bỏ, hai người bọn họ là có thể vĩnh viễn ở cùng nhau.

Tăng Tĩnh Ngữ vẫn khép hờ mắt như cũ, không nói lời nào, cô cũng không có nghĩ tới mình sẽ từ bỏ, chỉ là hiện tại cô rất loạn, cô lớn lên trong gia đình ly tán, ba mẹ ly hôn đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho cô, trong lúc nhất thời cô cũng không biết trả lời như thế nào.

Trầm mặc chính là thừa nhận ư, Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên lạnh nửa đoạn, anh nghĩ qua buông tay, ở trạm xe lửa, thời điểm cô lần đầu tiên đưa anh đi căn cứ, anh nói “Nếu như em hối hận, anh sẽ không trách em.” Khi đó, cô khóc thút thút mắng anh hỗn đản khốn kiếp. Mà bây giờ, cô lại trầm mặc giống như không bao giờ muốn nói thêm một câu nào nữa, anh rất hi vọng cô có thể giống như trước đây khóc kêu cùng anh náo, mắng anh chết không có lương tâm.

Nhưng là, cô quá yên tĩnh rồi, yên tĩnh để cho anh không biết theo ai. Vì vậy, anh luống cuống, sợ, hối hận, ban đầu anh thì không nên nói gì “Anh sẽ không trách em.” Chuyện hoang đường, anh hận không được vã ba cái vào miệng mình. Anh không dám tưởng tượng không có cô tương lai sẽ như thế nào, một cái nhăn mày một nụ cười của cô, cô tự luyện liễu lĩnh, tất cả tất cả của cô đã sớm khắc thật sâu vào trong đầu óc anh, tựa như độc dược, anh đã hết thuốc chữa rồi.

Một khéo léo dùng sức, anh lật người bao trùm cô, rồi sau đó từng trận hôn không ngừng kéo đến, hôn cô, từ trán đến khoeo mắt, lướt qua sống mũi, cuối cùng tinh chuẩn chiếm lấy bờ môi mềm mại cô, anh giống như đưa thân vào trong chiến tranh, một đường vung đao đi về phía trước, nếu không phải người chết thì ta sẽ hi sinh.

Anh cố gắng dùng lửa nóng triền miên ôm hôn để che giấu sợ hãi cùng thấp thỏm của mình, cảm một đường đến xương quai xanh, trên người cô mặc áo ngủ bằng bông, cổ tròn, rộng thùng thình, lôi kéo là có thể kéo tới bộ ngực, cao vút hai luồng bị áo lót buộc khít khao, hình cung vòng quanh hoàn mỹ, Thiệu Tuấn vui mắt ở trên ngực mềm mại của cô liếm hôn, thậm chí là khẽ cắn.

Tăng Tĩnh Ngữ không ngờ anh sẽ đột nhiên như vậy, nhưng mà loại này chuyện cũng không phải là lần đầu tiên, cho tới bây giờ cô đều không bài xích, thậm chí, cô cũng là khát vọng anh, đặc biệt là sau hai năm chia cách, lúc bị Mục Tử Dương cùng Trầm Ngôn kích thích, loại khát vọng này liền càng thêm lộ ra về vội vàng. Sau một cái chớp mắt kinh ngạc, cô rất nhanh đã đi theo tiết tấu của anh, bối rối đưa tay ôm đầu anh đang chôn ở trước ngực mình, tóc ngắn đâm tay, lại càng thêm rõ ràng giác quan tê dại lúc này, tiếng rên rỉ không kiềm hãm được bật lên rên rỉ ra miệng, Thiệu Tuấn lại nghe giống như thiên âm, càng tăng thêm nhiệt tình.

Bàn tay anh thật dày không từ lúc nào đã một đường sờ soạng đi lên bên trong quần áo của Tăng Tĩnh Ngữ, lòng bàn tay trắng nõn để cho anh yêu thích không buông tay, cuối cùng tay anh để trên đỉnh cao phần hồng của cô, xoa nắn vân vê một phen.

Tăng Tĩnh Ngữ sớm bị anh trêu chọc làm cho không rõ phương hướng, trong miệng không ngừng kêu tên của anh, một tiếng kia thanh trầm thấp mập mờ, đúng là cho anh một khẳng định tốt nhất.

Chẳng biết lúc nào anh đã đem bàn tay đến phía sau lưng của cô, cố gắng cởi ra áo ngực làm người ta ghét này, mạnh mẽ xé bỏ nó nhưng không được, anh trực tiếp kéo lên trên, Tăng Tĩnh Ngữ bị động tác quá mức

hung mãnh của anh hù dọa, khẩn trương đè nén tay anh lại, quát lớn: “Thiệu Tuấn, anh làm gì thế?”

“Anh nghĩ anh muốn em.” Lúc này Thiệu Tuấn bị tình dục làm mù quáng, tay phải anh chống lên, trên cao nhìn xuống cô, trong mắt lửa mạnh tình dục nóng bỏng chớp động, anh nói: “Em không được từ bỏ, anh không cho phép em từ bỏ, em là của anh, em chỉ có thể là của anh.”

“Ha ha, đồ ngốc.” Tăng Tĩnh Ngữ cười ra tiếng, thật ra thì cho tới bây giờ cô cũng không có ý nghĩ là mình sẽ từ bỏ, chỉ là có chút thương cảm thôi, nhưng không ngờ chọc cho anh nổi cơn điên. Ở trong ấn tượng của cô Thiệu Tuấn vẫn là cực phẩm khó chịu, chưa bao giờ mất khống chế, cũng sẽ không nói lời tâm tình buồn nôn, nhưng mà hôm nay, anh hiển nhiên mất khống chế, anh đang sợ, anh đang sợ hãi. Mà tất cả sợ hãi đều là bởi vì cô, nghĩ tới đây, cô liền không nhịn được, cảm thấy vui vẻ, giơ tay lên kéo cổ anh, đưa lên một nụ hôn lửa nóng đúng tiêu chuẩn thật lâu.

Lửa dục vẫn còn đang thiêu đốt, hôn cũng không thỏa mãn được nhu cầu, mặc dù không cởi áo lót ra, nhưng cũng không thể ngăn trở hai tay của anh, từ bụng nhỏ đến ngực, từ hông đến sau lưng, một tắc một tắc chậm rãi lan tràn ra, Tăng Tĩnh Ngữ bị anh động vào toàn thân cảm thấy tê dại, trong miệng râm rì nửa ngày, nhưng không có nói ra được câu nào hoàn chỉnh cả, trên mặt ửng hồng lại càng thêm mềm mại làm cho người ta hận không thể cắn một cái.

Thiệu Tuấn khẽ cắn vành tai của cô, nỉ non mà nói: “Tĩnh Ngữ, em đem áo lót cởi đi.”

Tăng Tĩnh Ngữ nghe vậy sững sờ, mắng một câu đồ ngốc, cũng không đem nó đẩy lên, nhưng tay lại đưa đến sau lưng cởi móc khóa áo lót ra. Thiệu Tuấn thừa dịp trực tiếp kéo áo ngủ và áo lót của cô trực tiếp cởi xuống.

Tăng Tĩnh Ngữ lười biếng nằm ở trên giường, Thiệu Tuấn giống như là con sói đói nhào về phía cô, nhưng không ngờ cô đưa tay ngăn lại, anh cau mày không hiểu nhìn cô, cô đưa ngón tay mảnh khảnh chỉ áo T-shirt trên người anh, nói: “Anh cũng cởi ra cho em.” Dục vọng hỗ trợ lẫn nhau, khi anh khát vọng vuốt ve cô, đồng thời, cô đối với anh cũng có đồng dạng khát vọng.

Thiệu Tuấn rất nhanh cởi T-shirt ra, lần nữa nhào tới, lần này cô không có cự tuyệt, mặc cho lồng ngực lửa nóng anh, đè ở trên người cô không hề khoảng cách, một khắc da thịt dính nhau kia, anh vùi đầu ở vai của cô, nhắm mắt thở phào nhẹ nhõm, cô ôm cổ của anh, híp mắt cười giống như mèo trộm thịt.

Lửa nóng hôn lần nữa rơi xuống dày đặc, không có quần áo trở cách, tốc độ tiến công hiển nhiên tăng nhanh hơn rất nhiều, đầu lưỡi ướt mềm rất nhanh sẽ chiếm lĩnh nụ hoa đứng ngạo nghệ cô, anh gần như theo bản năng khê liếm mút cắn, chọc cô thở gấp liên tiếp. Ngay từ lúc thấy tấm hình cô mặc bikini chọc giận là anh liền muốn làm như vậy, đè cô dưới thân thể, vô cùng yêu cô. Chỉ là khi đó điều kiện không cho phép, cho nên loại ý nghĩ này mỗi lần chỉ có thể ở trong mộng thực hiện.

Hôm nay mơ ước trở thành sự thật, cô cứ như vậy đường đường chính chính nằm ở dưới người mình, da thịt tình tê trắng nõn, hai tay anh có lực ôm chặt vòng eo mảnh khảnh cô, hận không thể đem cô hòa vào trong thân thể của mình, dĩ nhiên, cái phân thân nóng hừng hực đang đứng sừng sững bắt khuất kia đã sớm hướng cô truyền lại tin tức.

Cô nghĩ, nếu nói củi khô gặp lửa cháy đại khái chính là như hai người các cô bây giờ đi, cô là củi khô, anh là lửa mạnh, anh nghĩ muốn cô, mà cô cũng khát vọng anh, cho nên, cho nên cô để mặc cho dục vọng của Thiệu Tuấn, để cho anh ở trên người cô muốn làm gì thì làm, theo ý cô xảy ra quan hệ là chuyện tình đương nhiên. Dĩ nhiên anh hôm nay cũng nghĩ như vậy, tuy nói hiện tại không có kết hôn, nhưng anh đã buông tay không được rồi, cô đã trở thành một phần trong sự sống của anh, hơn nữa trong lòng anh, cô cũng sớm đã là của anh, cho nên anh cũng không câu nệ nữa, những thứ giáo điều như sau cưới mới có thể xảy ra quan hệ kia anh không để ý nhiều, chỉ muốn cứ như vậy muốn cô thôi.

Dĩ nhiên, ý tưởng là tốt đẹp chính là là, hành động nhanh chóng, chỉ là.

Khi bàn tay Thiệu Tuấn lướt qua bụng phẳng lì của Tăng Tĩnh Ngữ, ngay sau đó cách quần lót vải vóc thật mỏng sờ tới trên chân đang bó thạch cao của cô thì mới chợt tỉnh ngộ thương thế của cô còn chưa khỏe, cả người nhất thời yên lặng, nằm ở trên người của Tăng Tĩnh Ngữ từng ngậm từng ngậm hít khí thô.

Tăng Tĩnh Ngữ đẩy cánh tay của anh một cái không hiểu hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Thiệu Tuấn rất phiền não từ trên người cô bò dậy nói: “Không sao cả, anh vào nhà vệ sinh một chút.”

56. Chương 56

Ngày ấy Thiệu Tuấn nhận được điện thoại Lý Ngọc, vừa đúng lúc Tăng Tĩnh Ngữ đi bệnh viện tháo bỏ thạch cao.

Bởi vì là đi tổng y viện bộ binh thành phố Y, Tăng Tĩnh Ngữ không muốn Thiệu Tuấn chạy qua chạy lại giữa hai thành phố Y và T, liền hẹn gặp nhau ở bệnh viện.

Từ nhà đến bệnh viện phải gần một giờ đi xe, Thiệu Tuấn sợ Tăng Tĩnh Ngữ tới trước, cho nên liền ra cửa thật sớm. Anh đến bệnh viện gọi điện thoại cho Tăng Tĩnh Ngữ hỏi cô đến nơi nào, nhưng không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Ở thành phố T bên này xảy ra tai nạn giao thông, nơi này đang kẹt xe, trước không nhà dân sau không khách sạn, cũng không biết lúc nào thì mới có thể thông xe, anh tìm chỗ nào gần đó ngồi đợi một chút, khi đến em sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Thiệu Tuấn nói không gì cả, để tìm một quán trà nào gần đó ngồi đợi một chút là được. Tăng Tĩnh Ngữ rất vui mừng nói vậy thì tốt, rồi sau đó liền tắt điện thoại.

Sau đó khi Tăng Tĩnh Ngữ tắt máy, là cuộc điện thoại của Lý Ngọc, cô nói: “Huấn luyện viên Thiệu, em là Lý Ngọc bạn cùng phòng Tĩnh Ngữ, còn nhớ rõ không? Anh bây giờ có rảnh không? Em có chút chuyện muốn tìm anh nói chuyện một chút.”

Thiệu Tuấn nghĩ, cũng dù sao mình cũng không có việc gì, hơn nữa người nọ còn là bạn cùng phòng của Tĩnh Ngữ, nói không chừng thật sự có chuyện gì tìm mình giúp một tay, vì vậy liền sáng khoái đồng ý, cũng hẹn gặp mặt ở quán trà gần bệnh viện.

Lấy được đáp án đồng ý gặp mặt của Thiệu Tuấn, Lý Ngọc hiển nhiên là mừng rỡ, kể từ sau khi cuộc thi tuyển chọn đến quân y bộ đội đặc chủng, cô vẫn mong đợi cái ngày này, không chính xác mà nói, ngày này cô đã mong năm năm rồi, từ lúc anh bắt đầu trở thành huấn luyện viên của bọn họ, anh là người nghiêm nghị, vui sướng là khoe môi nâng lên phức độ, cho dù là vẻ mặt lạnh nhạt không lúc nào thay đổi, nhưng theo ý cô cũng là rất dễ nhìn, rất anh tuấn.

Cô thích anh, không tìm được nguyên nhân, không có lý do tại sao lại thích anh, có lẽ ban đầu là có, cách nhau năm năm, nếu nói nguyên nhân đã sớm không quan trọng, bởi vì khi thích một người, có rất nhiều lý do để mình thích người đó, cho dù người đó có xấu xí đi chăng nữa.

Cho nên hôm nay, cô hạ quyết tâm, lấy tất cả dũng khí gọi điện thoại cho anh, cô giống như bị kích động, tay nắm điện thoại không mất tự chủ run run, cô nghĩ, em chờ năm năm, rốt cuộc đợi đến cái ngày này.

Vì lần “Ước hẹn” này Lý Ngọc chuẩn bị thật lâu, ngay từ lúc mấy ngày trước cô còn đi hiệu làm tóc để chăm sóc tóc, làm kiểu tóc thịnh hành nhất hiện nay, quần áo trên người càng thêm trái chọn phải lựa, mất cả một ngày, mặc màu đỏ sợ quá điểm lệ, mặc đồ màu trắng sợ quá tử khí, mặc váy sợ quá đột ngột, mặc áo dài quần dài sợ không có mùi vị con gái.

Cuối cùng, cô dứt khoát chọn một bộ quần áo bình thường, áo vàng nhạt cánh dơi hợp với quần jeans màu xanh đậm, trên chân mang một đôi giày Cavans màu trắng đế bằng, một thân xuống cũng không có vẻ quá xinh đẹp, nhưng lại làm cho cả người lộ ra một dòng sạch sẽ mát mẻ thanh lịch.

Quán trà cách bệnh viện rất gần, đi bộ mười phút đã đến. Lúc Thiệu Tuấn tới cách thời gian hẹn còn có nửa giờ, nhưng mà anh đến cũng không gấp, một người an tĩnh ngồi ở trong phòng, không có việc gì xem phong cảnh ngoài cửa sổ một chút, thỉnh thoảng cùng Tăng Tĩnh Ngữ nhắn tin.

Tăng Tĩnh Ngữ hỏi anh: anh bây giờ đang ở đâu, làm gì đây?

Thiệu Tuấn trở lại: Lý Ngọc bạn cùng phòng của em nói tìm anh có chút việc, bọn anh hẹn gặp mặt ở quán trà gần bệnh viện.

Tăng Tĩnh Ngữ giả bộ nổi giận: a! Cô ấy tìm anh làm gì? Nói mau, có phải anh gạt em gặp người khác ở ngoài hay không.

Khóe môi Thiệu Tuấn nhẹ nâng, trong đầu hiện ra hình ảnh Tăng Tĩnh Ngữ chống nạnh đôi tay, bộ dáng trừng mắt căm tức, không nhận được liền ấn xuống một câu như vậy: anh chờ em tới bất gian.

Không đợi tin nhắn trả lời của Tăng Tĩnh Ngữ, điện thoại của Lý Ngọc đã gọi tới rồi. Cô nói mình ở cửa quán trà, hỏi anh đã tới chưa. Thiệu Tuấn rất nhanh nói lên chỗ mình đang ngồi, sau đó lưu loát cúp điện thoại.

Mặc dù không nhớ tên tuổi Lý Ngọc, thậm chí là không nhớ rõ diện mạo cô ra sao, nhưng dù sao cũng gặp mặt nhau một tháng, nhìn mặt thấy vẫn sẽ có cảm giác người này thoát nhìn rất quen mắt, cho nên khi Lý Ngọc kích động gọi anh huấn luyện viên Thiệu thì anh cũng rất nhanh phản ứng lại, lễ phép gật đầu đáp lại nói: “Chào em.”

Lý Ngọc then thùng e lệ cười với anh một tiếng, cũng ngồi xuống vị trí đối diện nói: “Huấn luyện viên Thiệu, anh tới đã lâu rồi sao?”

Thiệu Tuấn lạnh nhạt trả lời: “Dù sao không có việc gì, liền tới sớm một chút. Đúng rồi, em tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cái đó.” Lý Ngọc mặt lộ vẻ khó xử, ấp a ấp úng nửa ngày không nói được một câu.

Thiệu Tuấn thấy thế cho là cô có cái gì khó nói nên lời, vì vậy rất rộng rãi khuyên, nói: “Có lời gì cô nói thẳng đi, có thể giúp đỡ tôi đây nhất định giúp.”

Lý Ngọc vốn là muốn nói “Huấn luyện viên Thiệu, em thích anh.” Nhưng lời đến khóe miệng làm thế nào cũng nói không nên lời, cô là người kín kẽ, tính tình cùng Tăng Tĩnh Ngữ hoàn toàn bất đồng. Tăng Tĩnh Ngữ theo thói quen tự luyện, hề có việc gì là sẽ xưng phong làm trước tiên, cô lại không như vậy, mà coi như cô làm như vậy, mọi người cũng không có gì cảm giác đặc biệt. Mà Lý Ngọc lại có thói quen khiêm tốn, chuyện chưa thành cô sẽ không nghĩ sâu xa, cũng không la ó khắp nơi, cô chưa bao giờ chủ động nói tới nửa chữ, nhưng sau khi hoàn thành, lúc nói ra, luôn là sẽ cho người ta thất kinh.

Trong phòng tại lầu hai của Quán trà, một tay Lý Ngọc nâng mép chén, một tay nắm quyền đặt ở trên đùi, hàm răng cắn chặt môi, giống như đang làm cái quyết định gian nan gì đó.

Thiệu Tuấn cau mày nhìn Lý Ngọc ngồi đối diện nửa buổi không nói lời nào, tốt bụng đề nghị: “Nếu không chờ Tĩnh Ngữ tới cô nói với cô ấy đi, dù sao các cô cũng quen thuộc nhau hơn.”

“Đừng, đừng kêu cô ấy đến.” Lý Ngọc nghe vậy hoảng hốt, không lựa lời liền đem trong lòng lời nói ra ngoài, “Em không muốn nhìn thấy cô ấy.” Trên thực tế, cô cực độ, vô cùng, ghét Tăng Tĩnh Ngữ.

Thiệu Tuấn hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ kích động như vậy, nhưng mà anh cũng không có loạn tưởng, chỉ rất là bình thường theo người bình thường, ý nghĩ cho là Lý Ngọc và Tăng Tĩnh Ngữ có mâu thuẫn, cho nên tìm anh đến để tìm cách giải quyết mâu thuẫn, vì vậy anh nói: “Tĩnh Ngữ tính tình rất tốt, sẽ không thù dai, có hiểu lầm gì vẫn nên ngay mặt nói rõ ràng với cô ấy thôi.”

Vậy mà Lý Ngọc cũng không quan tâm nhú chặt chân mày hỏi ngược lại: “Anh nói cô ấy tính tình tốt?”

Thiệu Tuấn không biết Lý Ngọc tại sao phải nói như vậy, chỉ là rất rõ ràng có thể nhìn ra, cô đối với Tĩnh Ngữ không có hảo cảm.

“Em ghét Tĩnh Ngữ.” Thiệu Tuấn khẳng định.

Lý Ngọc vì Thiệu Tuấn rút cuộc hiểu rõ ý của mình mà vui mừng, hướng về phía Thiệu Tuấn thần nhiên cười nói: “Vâng, em và anh giống nhau cùng ghét cô ấy.”

Thiệu Tuấn trong nháy mắt lạnh sắc mặt, giọng nói không tự chủ được đề ấy phần, hỏi ngược lại: “Em tại sao lại cảm thấy tôi ghét cô ấy?”

Thấy Thiệu Tuấn đổi sắc mặt, Lý Ngọc cũng thay đổi tâm tình, vẻ mặt trong nháy mắt nghiêm túc, cô nói: “Không phải lần đầu tiên gặp nhau anh đã ghét cô ấy rồi sao, chúng em cũng vậy, cô ấy y vào ba cô là quân trưởng, đoán chừng anh không dám động cô ấy, luôn với anh làm trái lại, sau đó học trưởng Mạc Nham mời chúng em ăn cơm, cô ấy thậm chí còn ở trước mặt đại gia nói muốn một mình đấu với anh, luôn đem mình làm công chúa, giống như toàn thế giới cũng phải xoay chung quanh cô.”

Thiệu Tuấn đột nhiên trầm mặc, lời cô nói là thật, lúc ấy, Tăng Tĩnh Ngữ tự đại, đặc biệt là mỗi lần thời điểm bối bối, cô đều lấy ba cô ra nói chuyện, tuy nói không ghét lắm, nhưng cũng có ấn tượng không tốt chút nào đối với Tăng Tĩnh Ngữ, cho nên, anh cũng có thể hiểu được loại ý nghĩ này của Lý Ngọc, cũng không chỉ trích cô, chỉ là sắc mặt hòa hoãn được một chút, bình tĩnh trần thuật sự thật: “Có lẽ em có chút hiểu lầm đối với Tĩnh Ngữ, mặc dù tính tình cô ấy có chút ồn ào, nhưng tuyệt đối không phải là người như em nói, hơn nữa, các em là bạn cùng phòng ở cùng nhau năm năm, em không nên nói những lời không tốt như vậy trước mặt bạn trai của cô ấy”

Câu trước coi như có chút hòa nhã, câu phía sau kia, mọi người lại có thể nghe ra ý chỉ trích trong đó, Lý Ngọc mặc dù kín kẽ, nhưng lòng tự ái lại cực mạnh, cho là Thiệu Tuấn đang chỉ trích việc cô nói xấu sau lưng người khác, hơn nữa người nọ còn là bạn tốt của cô, cũng là bạn gái của anh.

“Anh thật sự coi cô ấy là bạn gái sao? Anh thích cô ấy sao? Chẳng lẽ là do cô ấy quấn quýt chặt lấy anh cho nên anh mới không thể tiếp nhận em sao? Chẳng lẽ là do cô ấy gửi hình mặc bikini quyến rũ anh sao?” Lý Ngọc hơi nổi giận, mấy câu hỏi liên tiếp như thế càng có khí thế, cô không biết vì sao Thiệu Tuấn muốn duy trì quan hệ với Tăng Tĩnh Ngữ, anh nên ghét Tăng Tĩnh Ngữ mới phải chứ.

Bên này, Lý Ngọc gây sự hỏi người, bên kia, Thiệu Tuấn lại bị cô nói làm cho không giải thích được.

Anh không biết tại sao Lý Ngọc phải nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này thật sự là không thể nói lý, cô ỉn là ai vậy, tại sao cho là Tĩnh Ngữ không thể làm bạn gái anh, tại sao cảm thấy anh không thích Tĩnh Ngữ, còn quyến rũ, anh lại ước gì Tĩnh Ngữ tới quyến rũ anh.

Nghe Lý Ngọc chửi bới Tăng Tĩnh Ngữ càng ngày càng quá đáng, Thiệu Tuấn chỉ cảm thấy trong lòng đốt một đốm lửa, mặc cho anh cố gắng khắc chế ra sao cũng không ép xuống nổi, hơn nữa bùng nổ.

Anh nói: “Bạn học Lý Ngọc, vì tôi nể mặt em là bạn của Tĩnh Ngữ nên mới gặp cô, lại không nghĩ rằng em lại nói Tĩnh Ngữ như vậy. Không nói chuyện trước đây tôi và Tĩnh Ngữ như thế nào, chỉ là câu nói tôi không thích Tĩnh Ngữ làm tôi không thể ký giải được, theo ý cô, chẳng lẽ tôi không nên thích bạn gái của mình ngược lại phải thích em hay sao? Còn nữa, em nói Tĩnh Ngữ đem mình làm công chúa, cảm thấy toàn thế giới đều muốn xoay chung quanh cô ấy, tôi lại cảm thấy như em đang nói chính bản thân mình.”

“Anh.” Lý Ngọc không ngờ Thiệu Tuấn sẽ hiểu lầm cô như vậy, chỉ cảm thấy trên mặt nóng hừng hực, hận không thể lập tức tìm một cái lỗ chui vào. Cô vốn tưởng rằng Thiệu Tuấn mặc dù không nhất định thích cô, nhưng ít ra cũng không ghét cô, cô vốn tưởng rằng Thiệu Tuấn trong nóng ngoài lạnh, là một người khiêm tốn, nhưng không ngờ lời nói ác độc đến vậy.

Tổ tình không thành, ngược lại bị đối tượng phơi bày ý định, câu kinh hỏi ngược lại “Chẳng lẽ tôi không nên thích bạn gái của mình ngược lại phải thích em hay sao?”, đây vốn chính là chỗ cô hy vọng, nhưng bị Thiệu Tuấn trắng trợn nói ra như vậy, chỉ làm cho cô rất mất mặt, khó chịu hận không thể biến mất ngay lập tức.

Chỉ thấy cô khổ sở lấy tay che miệng lại, kích động rơi lệ. Cô uất ức quệt mồm, ghen ngào nói: “Huấn luyện viên Thiệu, anh thật là quá đáng. Em cho tới bây giờ cũng không có muốn ý tứ chửi bới Tăng Tĩnh Ngữ, em chỉ là nói sự thật mà thôi, anh dám nói cô ấy chưa từng đi quán bar gây chuyện, anh dám nói cô ấy không có gửi hình bikini qua cho anh.” ngày đó lúc Lý Ngọc lật laptop đang để trên bàn của Tăng Tĩnh Ngữ, trong lúc vô tình thấy được cuộc nói chuyện trên bản ghi chép của Tăng Tĩnh Ngữ cùng Trầm Ngôn, cô theo bản năng cảm thấy Tĩnh Ngữ sẽ gửi tấm hình đó cho Thiệu Tuấn, quả thật chính là trắng trợn quyến rũ, không chỉ có thương phẫn hóa, càng thêm không có liêm sỉ.

Lại nói cô nguyên tưởng rằng Thiệu Tuấn là một người thông tình đạt lý, nhưng không ngờ không nói đạo lý như vậy, giờ phút này Lý Ngọc là thất vọng, là đau lòng, là khổ sở. Cô ta bắt đầu nghĩ lại chính mình là thế nào, vì có thể qua lại cùng anh, cô không để ý người nhà phản đối cố ý ghi danh tham gia cuộc thi

tuyển chọn quân y cho bộ đội đặc chủng, thậm chí chọn lúc trước khi được thông qua nói cho anh biết trước, hướng anh tỏ tình, có ai nghĩ được lời tỏ tình còn chưa có thành lời, cũng đã bị anh chặn lại, á khẩu không trả lời được.

57. Chương 57

Lý Ngọc và Thiệu Tuấn nói chuyện cuối cùng Lý Ngọc lấy được là kết thúc thảm bại.

Cô ta chưa từng nghĩ tới mình dự trước tính sau kế hoạch tỏ tình lâu như thế lại nhận lấy chính là kết thúc thể thảm như vậy, quả thật. Cô ta không tìm được bất kỳ từ ngữ để hình dung mình lúc này nhếch nhác đến thể nào.

Cho tới nay cô ta đều rất tỉnh táo, lý tính, làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ tính toán được mất ra sao, nhưng đúng vào thời điểm mấu chốt lại như xe bị tuột xích, dĩ nhiên, không thể nói cô không đủ tỉnh táo, chỉ là khi thấy Thiệu Tuấn, tất cả lời kịch được xây dựng thật tốt kia toàn bộ biến thành trống rỗng, cô còn chưa nói được lời ‘em thích anh’, hơn nữa cô cũng không chịu nổi nét mặt cứng chiu của Thiệu Tuấn khi nhắc đến Tăng Tĩnh Ngữ, cho nên cô rất kích động, lời nói ra không chút đắn đo suy nghĩ.

Thật sự, không phải cô không lý tính, mà là tất cả lý trí bởi vì Thiệu Tuấn thiên vị Tăng Tĩnh Ngữ đã bị bay đi mất, không còn một mảnh, cô điên cuồng, cô ghen tỵ, cô không chấp nhận lời mình đánh giá Tăng Tĩnh Ngữ là lời nói phỉ báng như Thiệu Tuấn nói, lời cô nói toàn bộ đều là sự thật, chỉ là Thiệu Tuấn thiên vị chỉ nhìn thấy cái tốt của Tăng Tĩnh Ngữ, hoặc là nói, cho dù Tăng Tĩnh Ngữ thật sự không tốt hoặc còn tệ hơn thế nữa, theo ý anh cũng là tốt, bởi vì anh yêu Tăng Tĩnh Ngữ. Mà ngược lại, cho dù là Tăng Tĩnh Ngữ tốt hơn thế, ở trong mắt Lý Ngọc cũng chỉ có thể nhìn thấy mặt xấu của Tăng Tĩnh Ngữ mà thôi, bởi vì cô cực độ ghét Tăng Tĩnh Ngữ, vì vậy theo bản năng thấy Tăng Tĩnh Ngữ làm mọi chuyện đều xấu. Như vậy càng giống với câu “Khi người ta mang theo tình yêu mà nhìn thế giới, toàn bộ thế giới đều tràn đầy yêu, mà khi mang theo thất vọng nhìn thế giới, lại phát hiện toàn bộ thế giới đều bẩn thỉu, ghê tởm.”

Cho nên, chuyện trọng điểm không phải do Tăng Tĩnh Ngữ là người này như thế nào, mà là người ta nhìn cô ta bằng loại tâm tình nào.

Có lẽ Lý Ngọc cũng không biết chính mình đã ghét Tăng Tĩnh Ngữ đến mức độ như vậy, cho nên cô mới tự tin cho là Thiệu Tuấn cùng cô ta giống nhau, đều ghét Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng không ngờ, thực tế cùng với suy nghĩ của cô hoàn toàn khác biệt.

Cô ta hoàn toàn không thể hiểu vì sao Thiệu Tuấn lại thích Tăng Tĩnh Ngữ, thậm chí Thiệu Tuấn nói ra “Chẳng lẽ tôi không thích bạn gái của mình ngược lại phải thích cô” lúc đó cô ta cảm thấy rất hoang đường. Theo ý cô ta, Tăng Tĩnh Ngữ chính là loại người ý có ba làm quân trưởng sẽ không biết trời cao đất rộng, suốt ngày chỉ biết ý thể hiếp người, không chỉ có thế, cô ấy còn không biết liêm sỉ, quyến rũ người nơi nơi, khi còn là sinh viên năm nhất, cùng Thiệu Tuấn ở chung một chỗ nhưng sau lưng còn qua lại mờ ám với Tô Mặc, mà trong lớp cô kẻ vai sát cánh với nam sinh liên càng không cần phải nói rồi, một chút cũng không có căng thẳng hay tự ái của một cô gái nên có.

Huấn luyện viên Thiệu thế mà lại thích người như vậy, rốt cuộc là anh ấy bị điên rồi hay là cái thế giới này điên rồi.

Chỉ là, cuối cùng cô ta tận lực bình phục tâm tình của mình, ngăn được nước mắt không chảy ra, rất nghiêm túc đối với Thiệu Tuấn nói: “Anh có thể không thích em, nhưng anh không thể vũ nhục em, có lẽ em hiểu sai rồi, là anh thích Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu em không thể ghét cô ấy, hơn nữa, em chưa bao giờ cho là em chửi bởi cô ấy, bởi vì những thứ kia đều là sự thật, chỉ là chúng ta nhìn nhận chuyện này bất đồng quan quan điểm mà thôi. Có lẽ, hôm nay em không nên tới tìm anh, ít nhất còn có thể cho em những suy nghĩ tốt. Chỉ là, như vậy cũng tốt.” Em hoàn toàn dứt hy vọng xa vời.(An: đầu năm nay toàn mấy con điên trốn trại là thao???)

Lý Ngọc đi, không có trịnh trọng tỏ tình, cũng không có nói mình vì anh mà tham gia cuộc thi tuyển chọn quân y cho bộ đội đặc chủng, dĩ nhiên, càng không có nói ngày đó theo bản năng đẩy Tăng Tĩnh Ngữ một cái, không thể nói là cố ý, thật chính là một loại bản năng, bởi vì trong một khắc kia, cô nghĩ tới Tăng Tĩnh Ngữ khoắc lác vô sỉ nói mình nhất định có thể qua cuộc thi tuyển chọn gấu gao kia, mà cô, không ưa nhất chính là Tăng Tĩnh Ngữ tự tin như thế, vì vậy, cứ như vậy không tự chủ được tăng cường sức lực.

Cô nghĩ, có lẽ cô thật đem Thiệu Tuấn tưởng tượng quá tốt đẹp, hơn nữa đem tình cảm Thiệu Tuấn đối với Tăng Tĩnh Ngữ tưởng tượng quá đơn giản, chỉ là mặc kệ nói thế nào, hôm nay là cô đối với Thiệu Tuấn triệt triệt để để thất vọng, có lẽ, người kia căn bản cũng không đáng giá để cô khổ tâm phí sức như vậy, căn bản không đáng giá để cô không ngại cực khổ tham gia cuộc thi tuyển chọn.

Mười giờ, Thiệu Tuấn liền trực tiếp từ quán trà đi bệnh viện, trên đường anh chủ động gọi điện thoại cho Tăng Tĩnh Ngữ, hỏi cô: “Ngày em ngã từ trên lầu xuống, có Lý Ngọc ở đó hay không?”

“Có nha, ngày đó vừa đúng cô ấy tới bệnh viện tìm em cùng Trầm Ngôn chơi, chính em ở cửa cầu thang đụng phải cô ấy, hàn huyền mấy câu, kết quả phía sau có người gây gỗ đụng cô ấy, sau đó em cũng vậy, nhân tiện cũng bị đẩy xuống cầu thang.”

“Ah, anh biết rồi.”

“Hả? Anh biết cái gì?” Tăng Tĩnh Ngữ không giải thích được, “Đúng rồi, hai người đã nói chuyện xong rồi sao? Cô ấy tìm anh có chuyện gì?”

Giọng nói Thiệu Tuấn trầm thấp, kiên nhẫn nói: “Không có việc gì, chỗ em đã hết kẹt xe chưa, còn bao lâu mới đến?”

“Hết kẹt xe rồi, anh đến bệnh viện chờ em...em rất nhanh sẽ tới.”

Cúp điện thoại, Thiệu Tuấn đi bộ đến bệnh viện. Tháng năm, cuối mùa xuân đầu mùa hạ, nhưng nhiệt độ cũng không thấy cao, gió nhẹ thổi qua còn mang theo một chút lạnh lẽo, khiến đầu óc Thiệu Tuấn đang hỗn loạn nhất thời tỉnh táo không ít.

Lời nói kia của Lý Ngọc đối với anh không có ảnh hưởng là nói dối, từ chuyện cô đối với mình muốn nhìn mà không dám nhìn nhìn, nét mặt thẹn thùng e lệ đến chuyện khi nói đến Tĩnh Ngữ là lời nói cực độ căm hận, anh nhìn thấy thâm tình ái mộ cùng tia ghen tỵ trong đó.

Từ lúc mới bắt đầu nghe được cô không muốn gặp Tĩnh Ngữ đến sau đó nghe được cô chửi bới Tĩnh Ngữ đến tức giận, anh nghĩ nếu Lý Ngọc là đàn ông anh sớm đã dùng quả đấm để nói với cô.

Rõ ràng là mình tâm thuật bất chánh, còn to tiếng ở trước mặt anh nói gì những chuyện mình nói là sự thật. Chuyện gì thực, sự thật chính là Tăng Tĩnh Ngữ cho tới bây giờ đều không phải là người lấy mình làm trung tâm, sự thật chính là Tăng Tĩnh Ngữ là cô gái rất tốt, hào phóng phóng khoáng, sự thật chính là Tĩnh Ngữ là một người rất si tình, là một đối tượng rất tốt.

Ngược lại chính cô ta, nói mình giống như một người vì chính nghĩa, tự cho là khách quan, cũng chỉ là ghen tỵ mà thôi. Nếu như anh đoán không sai, lần đó Tăng Tĩnh Ngữ bị té từ trên lầu xuống, Lý Ngọc không thoát khỏi can hệ, anh nghĩ, có lẽ chuyện này phải cùng Tĩnh Ngữ nói chuyện thật tốt, mặc dù không nên có tâm hại người, nhưng đề phòng không thể không có.

Tăng Tĩnh Ngữ đến bệnh viện đã là lúc mười một giờ rồi, lúc đó Thiệu Tuấn đang thẳng sống lưng, đứng nghiêm ở cửa chính bệnh viện nhìn bốn phía, Tăng Tĩnh Ngữ vừa xuống xe đã nhìn thấy anh, lớn tiếng gọi anh “Thiệu Tuấn, ở đây.”

Lúc này, đi cùng cô là Triệu Tiếc cũng từ bên kia xuống xe, nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngữ kích động, bắt đầu dĩ hướng Thiệu Tuấn cười một cái nói: “Tiểu Thiệu, đã chờ lâu chưa?”

“Không có, con cũng vừa mới tới.” Thiệu Tuấn đi đến bên cạnh Tăng Tĩnh Ngữ liền thoải mái giơ tay lên trên vòng cánh tay Tăng Tĩnh Ngữ, sau đó Tăng Tĩnh Ngữ thuận thế ngã ra sau, cả người đều dựa vào trong ngực Thiệu Tuấn, nũng nịu nói: “Anh yêu à, anh phải phát huy tinh thần thân sĩ một chút ôm nhân sĩ tàn tật là em đây vào đi.”

Ngay trước mặt Triệu Tiếc, Thiệu Tuấn vẫn không buông ra, cho nên cũng không trả lời nói Tăng Tĩnh Ngữ, ngược lại Triệu Tiếc khéo hiểu lòng người, mở miệng nói trước: “Bác còn có chuyện, cần phải đi trước, tiểu Thiệu, làm phiền con chăm sóc Tĩnh Ngữ một chút.”

Thiệu Tuấn gật đầu đồng ý, “Bác có chuyện liền đi trước đi, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Triệu Tiếc cười yếu ớt một chút, rồi sau đó lại nói mấy câu với Tăng Tĩnh Ngữ rồi lên xe rời đi.

Rốt cuộc có thể trải qua thế giới hai người, Tăng Tĩnh Ngữ nhìn đi xe xa tâm tình thật tốt ôm lấy eo ếch gầy gò của Thiệu Tuấn nói: “Mẹ em phải đi công tác, ba em đi diễn tập ở căn cứ, thật tốt là có thiên tài như anh trở về.” Ý tứ chính là hai người chúng ta rốt cuộc có thể làm chuyện xấu.

Chỉ là, rất bí thông, người nào đó cũng không có nghe được ý tại ngôn ngoại của cô, ngược lại có bộ mặt phớt tỉnh an ủi cô nói: “Không có việc gì, anh còn có một tuần lễ nữa, đến lúc đó là bác có thể trở lại rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ nhú chặt đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần lại, hung hăng nhéo một cái, nói: “Anh là thật không hiểu hay là giả vờ không hiểu.”

Thiệu Tuấn đau đớn gân xanh trên trán nhảy hai lần, ngay sau đó rất nhanh phản ứng lại, “Ý của anh là.”

Tăng Tĩnh Ngữ lười để ý đến anh, tự nhiên hướng cửa chính bệnh viện đi tới, vừa đi còn vừa rống: “Em ý tứ gì cũng không có.”

Tháo bỏ thạch cao, để cho an toàn, Trần Ngôn khuyên Tăng Tĩnh Ngữ nên chụp X quang, xác nhận đã hoàn toàn khôi phục, Tăng Tĩnh Ngữ hưng phấn liền nhảy mấy cái tại chỗ, khó chịu cực độ hầm hừ: “NND, nếu không tháo bỏ đồ chơi này em thật sự sẽ biến thành phế nhân.”

Trần Ngôn ở một bên tỉnh táo nhìn người nào đó đang vui vẻ, một chút cũng không khách khí đã kích nói: “Ngày ngày ở nhà cậu nghe oán trách, nếu cậu không tốt lên, tớ sẽ bận rộn đến chết mất. Còn nữa, Tô Nhĩ nói sau khi cậu tháo bỏ thạch cao phải lập tức đi làm.”

“Ách.” Sắc mặt Tăng Tĩnh Ngữ lập tức thay đổi, đoạt lấy phim chụp X-quang trong tay Trần Ngôn làm bộ nhìn nhìn, “Cái đó, Trần Ngôn, cậu có nhìn lầm hay không, tớ cảm thấy chân tớ vẫn có chút đau, có phải còn chưa lành hay không, cậu nên bó lại thạch cao cho tớ đi.”

Trần Ngôn nhất thời cảm thấy cái trán toát ra vạch đen, “Tớ thấy cậu đã trở thành sâu gạo rồi.” Cau mày đoạt lấy tấm phim trong tay Tăng Tĩnh Ngữ rồi nói tiếp, “Cậu đừng nghĩ tới chuyện lười biếng, không có cậu ở đây, mỗi ngày tớ đều phải ghi chép bệnh tình, rồi lại đem laptop cho cậu, của tớ từ đầu tới đuôi không hề nhìn một lần.”

Còn nhìn, đều không tham gia cuộc thi tuyển chọn còn nhìn cái rắm a, sắc mặt Tăng Tĩnh Ngữ lạnh đi vừa định phản bác, lại lập tức bị Thiệu Tuấn ngăn lại.

Anh nói: “Trần Ngôn, tan việc cùng nhau ăn một bữa cơm đi, lâu lắm anh mới trở về một lần, vẫn muốn cảm ơn các em đã chăm sóc Tĩnh Ngữ.”

Thiệu Tuấn lời nói này quá mức nghiêm chỉnh, da mặt Trần Ngôn mỏng như vậy nhất thời thật xin lỗi, liền tiếp từ chối nói: “Em cùng Tĩnh Ngữ là bạn tốt, giúp đỡ lẫn nhau cũng là việc nên làm.”

“Hai người các anh đừng ở chỗ này mò mẫm khách sáo, bữa cơm này bốn năm trước anh nên làm rồi, chúng ta kêu Trịnh Hòa Ninh cùng Lý Ngọc, đúng rồi, còn nữa Mục Tử Dương nhà cậu nữa, cũng gọi đến luôn đi, nhất định phải cộng thêm anh ấy.” Tên kia mỗi lần đều cố ý ở trước mặt cô ân ái với Trần Ngôn, lần này rốt cuộc đến phiên cô báo thù rửa hận rồi.

58. Chương 58

Bữa cơm hẹn vào một buổi tối trong tuần, sau khi Trịnh Hòa Ninh nghe nói huấn luyện viên Thiệu làm ông chủ lập tức xin nghỉ, hấp tấp chạy tới đây, nói là đã đợi bốn năm mới đợi được bữa tiệc này.

Mà Mục Tử Dương cũng trở lại vào buổi chiều hôm đó rồi chạy tới, dĩ nhiên, anh ta không phải bởi vì một ít bữa cơm này, mà là do thứ sáu hàng tuần anh đều trở lại, đúng lúc vừa trùng hợp gặp ngay hôm nay.

Về phần Lý Ngọc, Thiệu Tuấn nói: “Mới vừa rồi anh gặp Lý Ngọc rồi, cô ấy nói có chuyện nên phải đi trước rồi, hay là lần sau đi.”

Anh nghĩ, coi như gọi điện thoại cho Lý Ngọc, cô ấy cũng sẽ từ chối thôi. Chỉ là cuối cùng, anh không có đem chuyện Lý Ngọc nói ra, không phải bởi vì muốn giữ mặt mũi cho Lý Ngọc, mà là sợ Tăng Tĩnh Ngữ suy nghĩ quá mức trở về sẽ suy nghĩ lung tung, hơn nữa anh cũng đoán không ra sau khi biết chuyện Tăng Tĩnh Ngữ sẽ làm ra gì, cho nên, trước đợi chút đi, chờ anh đem suy nghĩ làm rõ rồi nói cho cô biết.

Đoàn người hẹn ước tụ họp lúc năm giờ rưỡi ở cửa bệnh viện, Mục Tử Dương lái xe tới cửa bệnh viện vừa đúng giờ, Thiệu Tuấn ngồi chỗ ghế trước, kế bên ghế lái, ba cô nương còn lại ngồi ở ghế sau.

Ba người hảo tỷ muội hơn nửa năm không gặp hết sức nhớ nhung, Trịnh Hòa Ninh lời nói ác độc hưng phấn bấm lên Tăng trên bụng thịt béo của Tĩnh Ngữ, không có tim không có phổi nhạo báng cô, nói: “Ồ ~~ cuộc sống gia đình tạm ổn, trải qua không tồi, này đều là mỡ rồi, cũng không sợ đồng chí huấn luyện viên ghét bỏ cậu nữa.”

Một câu nói làm toàn bộ người trong xe buồn cười, dĩ nhiên, ngoại trừ Tăng Tĩnh Ngữ, hai người họ từ trước đến giờ bên tám lạng người nửa cân, rất nhanh cô liền phản bác: “Chắc chắc, cậu cũng không cần hâm mộ tớ rõ ràng như vậy vậy, dù tớ mập thêm năm tám cân nữa (1 cân bản TQ bằng 0.5kg bên mình á) thì cũng còn thon thả hơn so với cậu, chỉ là cậu yên tâm, nếu ngày nào đó cậu mập đến nỗi không ai thèm lấy, tớ sẽ thu cậu về làm tiểu thiếp thứ hai.”

Nghe vậy, người trong xe cười càng vui vẻ hơn rồi, bạn học Mục Tử Dương đang lái xe cũng không nhịn được, muốn tham gia náo nhiệt, nói: “Tăng Tĩnh Ngữ, cô cũng không sợ Thiệu ca ca nhà các cô ghen hay sao, cẩn thận Thiệu Tuấn cũng đi chuẩn bị cho anh ấy một tiểu thiếp thứ hai.”

“Anh ấy dám!” Tăng Tĩnh Ngữ xù lông rồi, chợt rống lên một câu, giọng nói to như vậy làm toàn tập thể người trong xe im lặng, rồi rít hướng Thiệu đồng chí Tuấn làm ra ánh mắt đồng tình, cộp mẹ a phải hay không.

Chỉ là Tăng Tĩnh Ngữ cũng rất tinh ranh, mới vừa gào xong lập tức liền đổi một bộ dạng nịnh hót lấy lòng, nằm dựa lên lưng ghế lái phụ, giọng làm nũng nói: “Anh yêu à, anh sẽ chuẩn bị một tiểu thiếp thứ hai sao?”

Thiệu Tuấn im lặng ngưng thở, anh nghĩ, Tĩnh Ngữ, em có thể đừng diễn như vậy được hay không? Muốn diễn cũng nên lựa thời điểm không có ai. Chỉ là rất dễ nhận thấy một cô nương cũng không nghe được tiếng lòng anh một chút, ngược lại tệ hại hơn, đưa tay nghiêng đầu nhìn về phía Trầm Ngôn nói: “Trầm Ngôn, cậu phải trông chừng Mục đoàn trưởng nhà cậu cẩn thận một chút, nói không chừng ngày nào đó anh ấy đem một tiểu thiếp thứ hai về nhà đó.”

Trong lúc nhất thời không khí thật tốt, ngay cả đám hướng Trầm Ngôn nghiêm chỉnh cũng không nhịn được lại tiếp tục cười giỡn, chỉ thấy tay trái cô sờ lên cằm mặt như có điều suy nghĩ, mắt đẹp tuyệt trần khẽ nhú lên, nhỏ giọng nói: “Như vậy a. Nếu thực như vậy em liền hào phóng, trực tiếp xách anh đưa cho tiểu thiếp là được.”

Lần này người nóng nảy là Mục đoàn trưởng, khẩn trương biểu đạt tâm tình với vợ nhà mình: “Ngôn Ngôn à, em đừng nghe Tăng Tĩnh Ngữ nói vậy, cô ấy từ trước đến giờ miệng đầy những điều xằng bậy, không có một câu nói là thật, lòng của anh đối với em có Nhật Nguyệt trời đất chứng giám.”

”Dừng

miệng anh mới đầy điều xằng bậy!” Tăng Tĩnh Ngữ không cam lòng quát vô lương đoàn trưởng nào đó.

Mọi người anh một câu em một câu nói đùa, trong xe tiếng cười vui không ngừng, Tăng Tĩnh Ngữ kể dở hơi, Trịnh Hòa Ninh lời nói ác độc, Mục Tử Dương hài hước, ngay cả Trầm Ngôn cũng thỉnh thoảng chen vào đôi câu, Thiệu Tuấn trước sau như một trầm mặc, chỉ là nụ cười trên mặt chưa bao giờ từng dứt đoạn, thậm chí lúc Tăng Tĩnh Ngữ dùng giọng nũng nịu làm nũng với anh làm cả mặt anh đỏ ửng.

Trên bàn cơm, không khí vẫn vui vẻ như trước, Tăng Tĩnh Ngữ mới vừa thay đổi phong cách kể dở hơi, đổi mặt vẻ mặt nghiêm túc hỏi Mục Tử Dương: “Người đồng chí đoàn trưởng kia, Trầm Ngôn nhà chúng em cũng sắp tốt nghiệp rồi, anh chuẩn bị lúc nào thì lấy cô ấy về nhà đây?”

Mục Tử Dương xoay người nhìn về phía Trầm Ngôn, nghiêm trang hỏi: “Ngôn Ngôn, em chuẩn bị lúc nào thì gả cho anh.”

Trầm Ngôn hung hăng trợn mắt nhìn Mục Tử Dương một cái, trong nhà rõ ràng nhất định tốt nghiệp liền kết hôn, còn cố ý làm bộ mặt đáng thương như bị người vứt bỏ, cô không thèm để ý anh.

Thấy thế, Tăng Tĩnh Ngữ cùng Trịnh Hòa Ninh trao đổi ánh mắt như hiểu rõ mọi chuyện, miệng đồng thanh nói: “Không phải là đã có đi, chẳng lẽ là có con mới cưới?”

Nghe vậy, canh cá Trầm Ngôn mới vừa ngậm trong miệng còn chưa kịp nuốt vào toàn bộ phun ra ngoài, thậm chí còn xui xẻo tắc vào khí quản, đưa tới một hồi ho khan, mặt trắng nõn trên đỏ bừng một mảnh.

Mục Tử Dương nhanh chóng nghiêng người sang, thân thiết thay Trầm Ngôn vỗ nhẹ sau lưng, một bên giả bộ tức giận trừng mắt nhìn phía đối diện hai người chỉ sợ thiên hạ không loạn này vì vợ đại nhân nói: “Hai người các cô đủ rồi a, không chơi kiểu tổn hại người như vậy. Ngôn Ngôn, em cũng đừng kích động, chờ thời điểm chúng ta kết hôn các cô ấy phải có hai phần tiền lì xì, cho con chúng ta thêm một cái.”

Trầm Ngôn buồn bực nhéo hông Mục Tử Dương một cái, cau giận nói: “Anh nói cái gì đấy?” Rõ ràng cái gì cũng không có, nhưng bị anh nói như thế, như vậy tất cả mọi người cho là cô có.

Tăng Tĩnh Ngữ ngược lại hào phóng, đứng dậy rót đầy một ly bia, trước tiên uống cạn, nói “Không có việc gì, hai phần liền hai phần, dù sao chờ tớ cùng Thiệu Tuấn kết hôn cũng sẽ phải hoàn trả lại thôi, anh thấy đúng không, anh yêu.”

Thiệu Tuấn hiển nhiên không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ lại đột nhiên nói một câu như vậy, chột lạng mấy giây, cho đến khi Trịnh Hòa Ninh kêu la muốn ăn bánh kẹo cưới mới phản ứng được, thay vào là khuôn mặt biểu tình mừng rỡ “Ừ ” một câu nói: “Sau khi trở về doanh trại anh sẽ tậu báo cáo kết hôn.”

Kết quả là, liên hoan bình thường lập tức thăng lên đến lễ mừng kết hôn, một hai cái cũng hưng phấn không đến được, trực tiếp coi rượu như trà mà uống, đầu tiên là chúc Mục Tử Dương cùng Trầm Ngôn kết hôn, sau đó cạn chén vì đứa bé trong bụng Trầm Ngôn, ngay sau đó cạn chén vì báo cáo kết hôn của Thiệu Tuấn cùng Tăng Tĩnh Ngữ, tóm lại có rất nhiều lý do để cạn chén.

Mà đợi đến khi kết thúc liên hoan thì ba cô nương đã sớm say không còn hình dáng, chỉ thấy Tăng Tĩnh Ngữ tựa vào trên người Thiệu Tuấn điên loạn còn đòi uống thêm nữa, Trịnh Hòa Ninh lại cười hề hề không ngừng, mà Trầm Ngôn, Trầm Ngôn coi như là ngoan nhất một, uống say liền yên lặng tựa vào trên vai Mục Tử Dương ngủ thiếp đi.

“Thật không nên làm cho các cô uống nhiều như vậy, anh xem, tửu lượng lớn còn không ngừng nháo muốn uống rượu.” Mục Tử Dương giơ tay lên ôm vòng eo mảnh khảnh vị hôn thê gương mặt hối hận oán trách.

Thiệu Tuấn cũng rất là bất đắc dĩ, ôm thật chặt Tăng Tĩnh Ngữ đang không ngừng náo loạn trong ngực cho Mục Tử Dương một nụ cười khổ: “Hết cách rồi, khó có dịp mọi người được tụ họp đông đủ một lần như vậy.”

Mục Tử Dương suy nghĩ một chút cũng thấy thế, nghĩ anh ở bộ đội đặc chủng nhưng cũng không giống như Thiệu Tuấn, nhiều năm mới được trở về một lần, lập tức liền mềm lòng mấy phần, nói: “Được rồi được rồi, một Tăng Tĩnh Ngữ cũng đủ cho anh bận rộn sống chết rồi, Trịnh Hòa Ninh để tôi mang đi thôi.”

Ra khỏi cửa khách sạn, Mục Tử Dương đem Trầm Ngôn đang ngủ cùng Trịnh Hòa Ninh đang cười khúc khích vào trong xe, quay đầu lại nói một câu với Thiệu Tuấn, sau đó liền lên xe, khởi động máy nghênh ngang rời đi.

Thiệu Tuấn nhìn xe đã đi xa, ôm Tăng Tĩnh Ngữ thật chặt trong ngực, hỏi: “Tĩnh Ngữ, ba mẹ em đều không ở đây, anh đưa em về nhà anh có được hay không?”

Tăng Tĩnh Ngữ cái hiểu cái không, ý vị đối với Thiệu Tuấn cười lảo lỉnh nói: “Anh yêu à, chúng ta tiếp tục uống.”

Thiệu Tuấn bắt đầu đi, xem ra thật sự là say đến hồ đồ rồi, cái bộ dáng này đưa cô trở về mình cũng không yên lòng, hay là mang về nhà thôi.

Dọc theo đường đi, Tăng Tĩnh Ngữ ồn ào không nghỉ, một hội nói muốn ới, một lát nói muốn uống rượu, thậm chí còn mắng chửi người, nói gì Thiệu Tuấn là đồ đểu cáng, không về nữa em liền không cần anh nữa, đến tai cuối cùng dứt khoát thấp giọng khóc, trong miệng đoạn kêu tên tuổi Thiệu Tuấn, người khác nghe được chua xót trong lòng một hồi lâu.

Thật vất vả mang người về nhà thì đã là gần mười giờ tối rồi. Trong nhà, mẹ Thiệu nằm trên ghế sa lon xem ti vi đã sớm ngủ thiếp đi.

Thiệu Tuấn ôm người thả nhẹ bước chân đi vào trong phòng, nhưng không ngờ cái người vốn đang say bất tỉnh đột nhiên hô to, “Thiệu Tuấn cái tên vương bát đăng kia, không về nữa em sẽ bỏ anh mà quen người khác.” Ngay sau đó trong miệng lại mơ hồ không rõ kêu “Thiệu Tuấn, Thiệu Tuấn.”

Mẹ Thiệu cũng không ngủ sâu, nghe tiếng hô to giống như nghe tiếng sấm, tự nhiên bị tiếng hô làm tỉnh.

“Không phải đi ăn một bữa cơm thôi sao? Tại sao trở về trễ như thế.” Mẹ Thiệu từ trên ghế salon đứng dậy, trực tiếp hướng Thiệu Tuấn đang phía cửa đi tới, thấy trong ngực Thiệu Tuấn là Tăng Tĩnh Ngữ, không nhận được hỏi thêm một câu: “Tĩnh Ngữ làm sao vậy?”

“Cô ấy uống say rồi, mẹ, mẹ làm thứ gì giải rượu cho cô ấy giúp con, con đưa cô ấy vào phòng trước đã.”

Khi đi ngang qua cửa phòng ngủ mẹ Thiệu, lúc Thiệu Tuấn do dự một chút, cuối cùng vẫn ôm người tiếp tục đi vào phòng ngủ của mình. Rất nhanh, mẹ Thiệu bưng nước mật ong giải rượu tiến vào, Thiệu Tuấn ngồi ở mép giường, vội vàng đứng dậy nhận lấy cái ly mẹ Thiệu trong tay, nói: “Mẹ, có con chăm sóc cô ấy là được rồi, mẹ đi ngủ trước đi.”

Mẹ Thiệu nhìn Tăng Tĩnh Ngữ trên giường, gương mặt ửng hồng, lại nhìn gương mặt mệt mỏi Thiệu Tuấn một chút, hoài nghi nói: “Các con. . . .” Bà vốn muốn nói chẳng lẽ các con đã cùng nhau, chỉ là rốt cuộc vẫn không có hỏi ra thành lời.

Lúc mẹ Thiệu ra ngoài còn chu đáo thay họ khép cửa phòng lại, Thiệu Tuấn nhìn cửa phòng khép chặt, anh không biết tại sao mình muốn như vậy, cố ý khiến mẹ hiểu lầm, nhưng là, nếu như không như vậy, anh chắc sẽ mẹ anh sẽ không để cho anh và Tĩnh Ngữ ngủ chung một phòng.

Anh nghĩ, thật ra anh cũng không nghĩ làm gì Tĩnh Ngữ vào lúc này, anh chỉ là muốn gần cô hơn một chút, ôm cô, ôm cô, hít lấy một chút ấm áp của cô. Bởi vì anh biết rõ, cô cũng như anh, cũng khát vọng anh như anh khát vọng cô, đặc biệt là thời điểm nghe được cô khóc khê một lần một lần kêu “Thiệu Tuấn, Thiệu Tuấn”, anh chân thực cảm thấy tâm mình như bị cô kêu đến tan nát.

Trên giường lớn mềm mại, Tăng Tĩnh Ngữ uốn éo thân thể của mình, trong miệng vẫn rầm rì như cũ nhưng không biết đang nói cái gì, Thiệu Tuấn lấy gối đầu giường kê đầu để cho cô nằm xong, kiên nhẫn dụ dỗ cô uống mật ong nước, lại chịu khó múc nước thay cô lau mặt rửa tay.

Tất cả trước sau đều làm tốt, Thiệu Tuấn đi phòng tắm tự mình tắm rửa.

Trở lại phòng ngủ lần nữa thì Tăng Tĩnh Ngữ đã ngủ rồi, cả người cuộn thành một đoàn, đầu cũng vùi vào trong chăn. Thiệu Tuấn đi nhanh tới bên giường, vén chăn lên nằm vào, rồi sau đó nghiêng người đem Tăng Tĩnh Ngữ kéo vào trong ngực.

Đây chính là nói cùng giường chung gối ư, rốt cuộc. . . .

Thiệu Tuấn thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, dù là không hề làm gì, cứ như vậy ôm cô ngủ một đêm cũng là tốt rồi.

Dĩ nhiên, trên thực tế anh cũng không phải không có làm gì, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, chỉ cần là người đàn ông, chỉ cần người đàn ông kia không phải đồng tính luyến ái, có ai làm Liễu Hạ Huệ, hướng chỉ Thiệu Tuấn là người nhiệt huyết như vậy, ôm trong ngực chính là người con gái mình yêu.

Thời gian giống như dừng lại ở lúc này, thế giới an tĩnh chỉ còn lại tiếng tim đập. Anh nghĩ, anh đã đánh giá cao sự nhẫn nại của mình, đối mặt với Tăng Tĩnh Ngữ an tĩnh như vậy, nghe cô hô hấp nhàn nhạt, nhìn đẹp mắt của cô, cảm thụ thân thể mềm mại của cô, anh thật không thể thờ ơ hờ được.

Khó khăn lắm mới trôi qua được mấy phút, anh liền bắt đầu cảm thấy trong lòng ngứa ngáy khó nhịn rồi, thật sự là không nhịn được a.

Kết quả là, anh nín thở, chợt lật người đặt ở trên người của người khác, con mắt anh tối đen, chăm chú nhìn chăm chăm người phía dưới đang ngủ say.

Hôn còn chưa phải hôn. Vài lần gian nan giãy giụa, anh vẫn cố hôn xuống.

59. Chương 59

Mút khê bờ môi, lướt qua rồi dừng.

Thiệu Tuấn nghĩ, anh muốn hôn cô, hôn một chút là được rồi, nhưng trên thực tế, khi thật sự chiếm lấy Tăng Tĩnh Ngữ, cảm thấy đôi môi mềm mại kia như đang phả hơi lạnh, làm cho cả trái tim anh mềm nhũn, làm thế nào cũng không hạ được quyết tâm rời đi.

Mùi rượu nhàn nhạt theo hơi thở tràn ngập ra, rõ ràng cũng chỉ là bia, thế nhưng anh lại giống như là uống Brandy mười mấy độ, cả người cũng say, hôn đến phía sau, đã hoàn toàn khó có thể tự khống chế mình rồi. Trực tiếp sử dụng đầu lưỡi chống đỡ mở đôi môi cô ra, hương hàm răng cô càn quét, chỉ là thật đáng tiếc, lúc này người khác ngủ quá mê, hàm răng cắn chặt cắn bản không để cho anh thuận lợi tiến công, cho nên người nào đó chỉ đành phải tiếc hận dời đi chiến trường, theo cổ một đường xuống phía dưới, khê cắn xương quai xanh nhô ra. Anh có chút độc ác nghĩ, dứt khoát đem cô cắn tỉnh đến tỉnh, như vậy là có thể quang minh chánh đại làm, nhưng khi anh tăng cường sức lực ở miệng, đối lấy cũng không phải người mềm mại kia tỉnh lại, mà là nhân tâm đập một cái thật đau vào ót anh, Thiệu Tuấn thất bại, nghĩ, đoán chừng là cô ấy xem anh như con muỗi, hận không thể đập một cái chết tươi.

Dĩ nhiên một cái đập này vô cùng hữu dụng, trực tiếp đánh bẹp sắc ma trong lòng Thiệu Tuấn, khiến cho Thiệu Tuấn đang có ‘sắc tâm’ bừng bừng lại phải lật người lại nằm nghiêng bên cạnh Tĩnh Ngữ. Thiệu Tuấn mượn ánh đèn yếu ớt quan sát cô cẩn thận, cho đến khi xác định người nào đó không có dấu hiệu tỉnh lại mới lưu luyến xoay người đưa lưng về phía Tăng Tĩnh Ngữ ngủ, nghĩ thầm, mình phải nhắm mắt làm ngơ thôi.

Ánh đèn vàng nhạt ngoài cửa sổ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên sàn nhà, trong nhà, trên giường mềm mại có hai người, Tăng Tĩnh Ngữ ngủ không có hình tượng chút nào, hai chân giang rộng, tay trái khoác lên trên bụng, tay phải mở ra tùy ý, một người chiếm hơn phân nửa cái giường, bạn học Thiệu Tuấn thật thương, vì cách xa người khác, cố sức nghiêng thân thể dựa vào mép giường, chỉ cần anh xoay người một cái rất có thể sẽ rơi xuống đất.

Tăng Tĩnh Ngữ tỉnh lại khi trời còn chưa sáng, buồn đi vệ sinh không nhịn nổi, còn chưa ngủ đủ cô nhắm mắt lại mơ mơ màng màng rời giường, đi tới nhà vệ sinh như du hồn, sau đó, một tiếng “Phanh” thanh thúy vang lên, đầu người nào đó trực tiếp đụng vào vách tường kiên cố, được rồi, phòng ngủ của bạn học Thiệu Tuấn chúng ta không có lớn như phòng ngủ của cô, cô còn tưởng rằng đang ở nhà mình, căn bản không rõ ràng mình đang ở nơi nào nên đột nhiên đâm phải vách tường, phản xạ có điều kiện ôm đầu há mồm hét to một tiếng.

Thiệu Tuấn cảnh giác rất cao, bị tiếng kêu gào của Tăng Tĩnh Ngữ đánh thức, phản ứng đầu tiên chính là đưa tay sờ Tăng Tĩnh Ngữ bên cạnh, mò mẫm một lúc không thấy thân thể cô, liền đứng dậy hướng về phía

người nào đó đang đứng bên tường hỏi: “Tĩnh Ngữ, sao em lại tỉnh rồi.”

Va chạm như vậy, vốn là nửa tỉnh nửa mê nhưng lúc này đã tỉnh toàn bộ, để cái tay che trán xuống, nghe tiếng bước chân từ giường đến gần cô không không chế được kêu một tiếng, “Thiệu Tuấn?”

“Ừ.” Thiệu Tuấn đáp nhẹ một câu, lại hỏi: “Trời còn chưa sáng làm sao em đã dậy.”

“A! ! !” Bị đung ngu luôn lúc này mới nhớ tới mình là bị ghen tiểu mà tỉnh, hô to: “Không được không được, em muốn đi vệ sinh, em muốn đi vệ sinh.” Ngay sau đó liền giống như một trận gió hướng phía cửa bên phải nhà vệ sinh chạy đi.

Vì tiết kiệm không gian, nhà Thiệu Tuấn làm phòng tắm và nhà vệ sinh chung với nhau, bên ngoài là bồn rửa mặt, bên trong là nhà vệ sinh, chú ý, trong nhà bạn học Thiệu Tuấn không có cái loại bồn tắm cao cấp nào đó.

Tăng Tĩnh Ngữ tiểu xong đi tới bồn rửa súc miệng, ngay sau đó xoay người từ trên giá lấy khăn lông của Thiệu Tuấn lau mặt, nhìn mình trong gương tóc loạn giống như ổ gà, liền nhanh chóng đưa tay cào cào, chải chải lại tóc, sau khi thấy tất cả cũng tạm được, lấy lại tinh thần, nhìn vào trong gương làm biểu tượng chữ V thật lớn, sau đó mới tắt đèn trong nhà vệ sinh bước ra ngoài.

Lúc này Thiệu Tuấn đã mở đèn trong phòng ngủ lên, ánh đèn vàng ấm áp tạo không khí bên trong căn phòng thêm vào một tia nhu hòa, Thiệu Tuấn ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn Tăng Tĩnh Ngữ đang đi về phía anh, vừa nghĩ tới chuyện xảy ra kế tiếp, rồi lại không nhịn được cười tươi rạn rở.

“Anh yêu à, anh đang cười cái gì thế?” Tăng Tĩnh Ngữ đặt mông ngồi xuống bên cạnh Thiệu Tuấn, đôi tay ôm lấy cổ của anh, mặt cách một khoảng an toàn nhìn thẳng anh.

Thiệu Tuấn giơ tay lên sờ lên gò má trắng nõn trắng nà của cô, cái gì cũng chưa nói, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó từ từ đưa tay chuyển qua sau đầu cô, nâng cái ót cô, nghiêng người hôn lên.

Có mấy lời không nhất định phải nói rõ mới có thể hiểu, đây chính là lần đầu tiên tâm ý tương thông từ khi hai người yêu nhau tới nay, anh nghĩ muốn, cô nguyện ý cho, không cần hỏi, trực tiếp làm là tốt.

Cái lưỡi mềm mại đua tranh truy đuổi, nước miếng hòa tan, hận tại sao trước đây không đem đối phương nuốt vào trong bụng, tiết tấu nhịp nhàng thông thả không lạnh không nóng, lại nói đây là lần đầu tiên hai người hôn dịu dàng như vậy sau bốn năm không gặp, giống như cô gái Giang Nam dùng lời nhỏ nhẹ mềm mại, âm điệu không cao, tiếng kêu không lớn, nhưng lại phát ra những câu làm cho người ta quyến luyến, mê muội trong lòng, làm cho vô số Anh Hùng Hảo Hán say ngã.

Từ trước đến giờ Thiệu Tuấn chưa bao giờ cảm thấy mình là anh hùng, vẫn như trước say mê mỹ nhân hương lý Tăng Tĩnh Ngữ, không thể tự thoát ra được. Anh theo bản năng thăm dò khắp nơi trên người cô, lửa nóng hôn từ từ lan tràn đến bên tai, ngậm vành tai khéo léo mượt mà của cô, nhẹ nhàng liếm hôn, Tăng Tĩnh Ngữ mềm yếu như một dòng nước mùa xuân, nhu nhược không xương nằm ở trên người anh, trong lòng dường như muốn nhiều hơn.

Lửa nóng hôn đều đặn nhanh chóng dời xuống, bàn tay thật dày từ từ thăm dò vào dưới lớp quần áo, ngựa quen đường cũ đến chỗ hai luồng cao vút.

Đầu Tăng Tĩnh Ngữ đặt ở trên vai anh hít một hơi thật sâu, hồi lâu mới lấy lại thần trí, buông ra cổ hai tay đang vòng trên cổ của anh, học theo động tác của anh từ từ lục lọi, cách lớp quần áo từ lồng ngực sờ tới bụng, bộ dạng lại gấp gấp đem tay đi vào dưới quần áo Thiệu Tuấn.

60. Chương 60

Hơi lạnh ngón tay sờ lên cơ bụng bên chắc ấm áp của anh, Thiệu Tuấn cứng đờ, sau đó chợt đẩy người đang đè ở trên người mình ra, trong mắt lóe ánh sáng, chăm chú nhìn chăm đối diện cặp mắt long lanh của người nào đó, ở trong mắt của cô, cũng đầy lửa ái dục như anh.

Tất cả ngôn ngữ vào giờ khắc này đột nhiên mất đi tác dụng, anh nhanh tay cởi áo của mình, sau đó lật người đem Tăng Tĩnh Ngữ đè ở phía dưới.

Tăng Tĩnh Ngữ bên trong mặc áo lót màu trắng, bên ngoài là áo len cổ rộng màu xanh nhạt, phía dưới mặc một cái váy xòe, áo len dụng nhẹ liền rút, cái áo lót màu trắng liền hiện ra trước mặt, lộ ra hình dáng bên trong rất rõ ràng, vòng tròn đẹp đẽ, Thiệu Tuấn nhìn thấy cổ họng lập tức căng thẳng, không để ý liền lôi kéo hai dây mỏng manh trực tiếp xé ra.

Nội y bao lấy hai luồng trắng như tuyết, Thiệu Tuấn nén hô hấp một tay đưa ra ôm người vào trong ngực, đôi tay đưa về phía sau cởi khoá. Tăng Tĩnh Ngữ ôm đầu của anh, con mắt khép hờ trong miệng không ngừng gọi tên của anh, âm thanh trầm thấp nhỏ giọng, mập mờ đầy ái muội.

Thiệu Tuấn rất thần tốc đem Tăng Tĩnh Ngữ cùng mình lột sạch sẽ, lần nữa cúi người lên Tăng Tĩnh Ngữ, rồi sau đó vội vã tách hai chân thon dài của Tăng Tĩnh Ngữ ra, hướng bắp đùi Tăng Tĩnh Ngữ đi lên, nhưng thật bị ai ah, kiến thức lý thuyết cùng kinh nghiệm thực tiễn là không giống nhau, bạn học Thiệu Tuấn đụng nhầm chỗ rồi, còn chưa kịp tiến vào, đã làm ỳnh đau nhe răng trợn mắt.

Đây đại khái đây chính là chuyện mất mặt nhất đời này của bạn học Thiệu Tuấn rồi. Xử nam thì bị ai có phải hay không, đừng nói là đi lên, vọt thẳng xung phong kết quả lại là cửa thành cũng không tìm được.

Sau khi bị bộ dạng gấp gáp của bạn học Thiệu Tuấn đụng mấy lần đều thất bại, cuối cùng hung hãn Tăng Tĩnh Ngữ đã phát bực rồi, “Thiệu Tuấn, anh rốt cuộc có thể hay không a.”

Huấn luyện viên Thiệu đáng thương của chúng ta khấn trương đỡ mồ hôi lạnh liên tiếp, dứt khoát đem chân người khác nâng lên để trên khuỷa tay, chuẩn bị trước tìm đúng cửa thành rồi tiến công.

Tăng Tĩnh Ngữ chỉ cảm thấy phía dưới đột nhiên rất lạnh, cả phía dưới hoàn toàn bại lộ ở dưới ánh đèn.

Chẳng lẽ anh còn chuẩn bị nghiên cứu trước một phen hay sao? Tuy nói Tăng Tĩnh Ngữ mạnh mẽ miệng, nhưng là bị người nào đó đang hùng hực lửa nóng nhìn chằm chằm nơi đó mà còn nhìn đến không biết xấu hổ như vậy, liền nhanh đưa tay che kín ánh mắt của người khác nói: “Anh chờ một chút.”

Cũng may tay của cô đủ dài, nếu không đoán chừng che cũng không phải là mắt mà là.

Thiệu Tuấn quả nhiên dừng lại, nói thật, mặc dù hôn cũng hôn, sờ một cái, nhưng anh cũng là lần đầu tiên, trong lòng vừa khấn trương vừa ngượng ngùng.

Tăng Tĩnh Ngữ che chặt mi mắt anh, giùng giàng đem chân từ trong khuỷu tay của anh để xuống câu hông của anh, bảo đảm sẽ không bại lộ rồi mới buông tay đang che kín ánh mắt anh ra, câu cổ của anh kéo xuống, tay không trực tiếp nắm lửa nóng người nào đó nhắm ngay cửa thành nói: “Được rồi.” Về môn học cấu tạo cơ thể con người này, cô gái từng học y như cô am hiểu hơn nhiều so với bạn học Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn nghe vậy trong đầu vang lên một tiếng, thẳng tắp đâm vào con đường máu, thật sự là con đường máu nha! Đau, cô gái của chúng ta bị đau thét lên giống như quỷ rống sói tru, thật con mẹ nó đau, cảm giác cả người giống như bị xé rách.

Cũng không đủ trơn, lại không làm màn dạo đầu trước, không đau mới là lạ.

Nhưng mà cái loại đau đón này, nhất định là huấn luyện viên Thiệu gây thương của chúng ta không thể nào hiểu được, thậm chí lúc Tăng Tĩnh Ngữ kêu lên anh liền phản xạ có điều kiện đưa tay che miệng của cô nói: “Đừng kêu, mẹ anh ở sát vách.”

Tăng Tĩnh Ngữ giận, thực muốn tát một cái đập anh chết luôn đi, há mồm liền cắn lên tay anh, liều mạng cắn, giống như hận không thể cắn xuống một miếng thịt.

Hai người này, căn bản không giống như đang “yêu”, nói đang đánh nhau còn thấy giống hơn.

Thật ra thì Thiệu Tuấn cũng đau, nhưng vừa nghĩ tới Tăng Tĩnh Ngữ không thích ứng, anh cũng liền khó khăn lắm mới nhịn được, miệng thở hổn hển không dám di động chút nào. Tăng Tĩnh Ngữ hít sâu vài cái, cho đến khi trận đau kia giảm bớt mới buông ra ôm lấy cổ của Thiệu Tuấn nói: “Anh động động.”

Thiệu Tuấn thử dò xét tính lại chen vào vài phần, Tăng Tĩnh Ngữ hít vào một ngụm khí lạnh, Thiệu Tuấn sẵn sàng hỏi: “Còn đau không?”

Tăng Tình Ngừ không lên tiếng, chỉ là ôm chặt, hai chân kẹp ở ngang hông Thiệu Tuấn, dùng hành động trả lời vấn đề của anh. Nghĩ thầm, dù sao cũng đau một lần, đau dài không bằng đau ngắn, chết sớm siêu sinh sớm.

Thấy Tăng Tình Ngừ không nói gì, Thiệu Tuấn chậm rãi ra vào, rồi sau đó tốc độ càng ngày càng nhanh.

Tăng Tình Ngừ đầu tiên còn cắn chặt răng sợ mình đau đớn mà gào lên, nhưng dần dần, đau đớn chẳng biết biến mất lúc nào, đã không thấy gì nữa, tới thay thế chính là khoái cảm khó nói lên lời, giữa lúc chuyển đổi đó, trong miệng không khỏi bắt đầu rên rỉ, tay cũng bắt đầu từ từ vuốt ve sau lưng Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn thấy Tăng Tình Ngừ thư thái dong ruỗi liền càng dùng sức, mỗi một lần cũng tiến vào sâu tận, hơn nữa tinh lực càng làm càng như hổ khiến người ta giận sôi, cuối cùng khiến cho Tăng Tình Ngừ vốn là còn hưởng thụ phải cầu xin tha thứ.

Dĩ nhiên, thể lực Tăng Tình Ngừ so với Trầm Ngôn là tốt hơn rất nhiều, ít nhất không có bị làm ngất đi, chỉ là cũng không hơn được bao nhiêu, cả người mềm nhũn đầu ngón tay cũng không nâng lên được. Sau khi Thiệu Tuấn đã thỏa mãn liền nằm trên người Tăng Tình Ngừ, trong miệng thở hổn hển nói với Tăng Tình Ngừ: “Sau khi về doanh trại anh liền nộp đơn xin cưới.”

61. Chương 61

Hai người chiến đấu hăng hái từ nửa đêm, cho đến lúc trời sáng mới ngủ.

Mẹ Thiệu sáng sớm rời giường làm điểm tâm nhưng không có gõ cửa gọi người, tối ngày hôm qua nghe được Tăng Tình Ngừ gào lên như giết heo, bà còn không thức thời đi gõ cửa, cho nên mẹ Thiệu ăn điểm tâm xong liền đi ra ngoài.

Khi Thiệu Tuấn tỉnh lại, Tăng Tình Ngừ còn đang ngủ, đầu gối lên cánh tay của anh, tay ôm hông của anh, chân khoắc lên trên đùi của anh, không có một chút hình tượng thực nữ. Chỉ là Thiệu Tuấn cũng không phải để ý cái gì thực nữ hay không thực nữ, trong mắt tràn đầy cương chiều, khoe mỗi khe hở, trên mặt là cảm giác thỏa mãn, được ăn uống no đủ.

Rốt cuộc thì từ thân đến tâm Tình Ngừ đều thuộc về anh, giờ khắc này, Thiệu Tuấn cảm giác mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới, anh nhếch miệng khẽ cười, thế nào cũng không khép lại được.

Nhẹ nhàng ấn lên gương mặt trắng nõn của Tăng Tình Ngừ một nụ hôn, Thiệu Tuấn xoay người sờ điện thoại trên tủ đầu giường, mười một giờ rưỡi, đã đến ăn cơm trưa, anh có chút ảo não nghĩ, thế nào lại ngủ lâu như vậy, cũng không biết mẹ có ra ngoài không, bình thường buổi sáng sáu giờ rưỡi anh sẽ rời giường, trễ như thế mới rời giường, ai cũng đều biết rõ hai người đang làm gì, làm cho anh có một chút ngượng ngùng.

Cẩn thận rút cánh tay trái bị Tăng Tình Ngừ gối lên ra, Thiệu Tuấn rón rén rời giường, dưới đất quần áo rải rác tán loạn, Thiệu Tuấn nhặt lên quần của mình rồi chạy vào trong nhà vệ sinh tắm rửa, sau đó vội vã ra khỏi phòng ngủ.

Thấy mẹ Thiệu không có ở đây, trong lòng Thiệu Tuấn thở phào nhẹ nhõm, nhìn bát cháo cùng dưa muối trên bàn đã sớm nguội lạnh, Thiệu Tuấn cười cười ngậy ngốc, nghĩ thầm, mình đang xấu hổ cái gì, chẳng lẽ mẹ phải ở nhà trong chờ bọn họ rời giường kính trà hay sao?

Tâm tình Thiệu Tuấn rất tốt, hâm lại cháo cho nóng, sau đó xoay người đi phòng ngủ gọi Tăng Tình Ngừ ăn cơm.

Trong phòng ngủ, Tăng Tình Ngừ đổi tư thế ngủ, nghiêng người nằm ở trên giường, đôi tay để bên ngoài mềm, chân kẹp hơn phân nửa giường, cũng may chăn khá lớn, không làm cô để lộ cảnh xuân. Thiệu Tuấn ngồi ở bên giường, đôi tay khoắc lên trên vai cô, giúp cô xoay người, Tăng Tình Ngừ mơ hồ hừ hai tiếng lại ngủ tiếp.

Thiệu Tuấn bắt đầu cười cười, cúi đầu ăn xuống một ngụm cơm ở trên mặt cô, nhẹ giọng nói: “Tình Ngừ, đứng lên ăn một chút gì đi.”

“Không ăn, em muốn ngủ.” Tăng Tình Ngừ mơ hồ trả lời một câu, lật người đưa lưng về phía Thiệu Tuấn tiếp tục ngủ bù. Thiệu Tuấn cũng không giận, dứt khoát ôm người từ phía sau, vô cùng thích ý ôm sau lưng người lười biếng nào đó, rồi khẽ hôn, nói: “Em đã muốn ngủ như vậy, thì anh ngủ cùng em thêm một lát.”

Tăng Tình Ngừ bị anh hôn, lòng ngứa ngáy khó nhịn, lật người tới đối mặt với Thiệu Tuấn, cắn miệng anh một cái để trút giận, Thiệu Tuấn thuận thế ấn cái ót cô, hung hăng hôn thêm một ngụm cơm nóng bỏng, cuối cùng đến khi Tăng Tình Ngừ hô hấp không được mới thả cô ra, nói: “Bây giờ tỉnh ngủ chưa? Mau mau rời giường.”

“Như vậy còn không tỉnh, thì chỉ có thể là heo.” Tăng Tình Ngừ tức giận nhìn anh, nhưng mà trên mặt lại không có vẻ nào là tức giận, ngược lại là nụ cười sáng lạn, ôm cổ của Thiệu Tuấn lại đưa lên một ngụm cơm sâu.

Vành tai và tóc mai chạm nhau, hồi lâu sau hai người mới lưu luyến buông đối phương ra, Tăng Tình Ngừ quệt mồ hôi trên trán nói: “Anh yêu à, tối qua anh đem quần áo của em xé hư, bảo em rời giường làm sao đây, chẳng lẽ anh muốn nhìn em trần truồng chạy rong?”

Thiệu Tuấn bị cô nói gương mặt đỏ lên, “Vậy. Anh đi lấy quần áo mẹ anh cho em mặc?”

Tăng Tình Ngừ nói: “Chẳng lẽ anh chưa nghe nói con gái mặc áo sơ mi của con trai rất tình cảm sao?”

Thiệu Tuấn: “.” Anh là thật chưa có nghe qua, chỉ là, vóc người Tình Ngừ mặc cái gì nhìn cũng đẹp. Có lẽ, anh nên mua cho Tình Ngừ thêm vài bộ quần áo mới được.

Thiệu Tuấn cuối cùng vẫn cho Tăng Tình Ngừ mặc áo sơ mi của mình, sau đó bị Tăng Tình Ngừ đuổi ra cửa. Tiếng đóng cửa vang lên, Tăng Tình Ngừ bật người xuống giường, lượm quần áo trên đất mặc vào, bên ngoài mặc áo sơ mi màu xanh dương của Thiệu Tuấn, lúc rửa mặt vẫn không quên tự luyện ở trước gương một phen, nghĩ thầm, không trách được đàn ông thích nhìn phụ nữ mặc áo sơ mi, chiều dài tới đây, mới vừa che cái mông, bắp đùi trắng nõn lộ hết ra bên ngoài, không hấp dẫn mới là lạ.

Lúc Tăng Tình Ngừ đi ra, Thiệu Tuấn đang cầm chén từ phòng bếp ra ngoài, Tăng Tình Ngừ lười biếng dựa vào vách tường phòng ăn, một tay chống nạnh, một tay dánh vào trên môi, tặng Thiệu Tuấn một cái hôn gió, làm mấy cái tư thế cho là sexy: “Như thế nào, em hấp dẫn không?”

Hấp dẫn, sao lại không hấp dẫn được chứ, nhìn hình không đủ liền mộng xuân cả đêm. Thiệu Tuấn nhanh chóng liếc đôi chân trắng thon dài của cô, vừa nghĩ tới khoái cảm tối qua lúc kích động đôi chân này kẹp ngang hông mình, liền không nhịn được nuốt nước miếng. Nhưng mà anh vẫn giả bộ bình tĩnh dời tầm mắt đi, bộ mặt phớt lờ, nói: “Náo xong rồi thì tới ăn cơm, ăn xong rồi anh dẫn em đi mua quần áo.”

“Dừng~~ anh cứ giả vờ đi.” Tăng Tình Ngừ cho Thiệu Tuấn một cái nhìn xem thường, cô mới không tin anh có thể bình tĩnh. Chỉ là cô thật sự đói bụng, cho nên cũng không tiếp tục cái vấn đề này.

Cháo đậu xanh, với cải bẹ chua cay, cải thìa ngon miệng, còn có bánh bột trứng, màu sắc nhìn rất tươi ngon, cuốn hút lòng người. Hai người vận động quá độ nên bụng đã sớm rỗng tuếch, cho dù là món ăn gia đình đơn giản hơn đi chăng nữa cũng cảm thấy mỹ vị vô cùng.

Tăng Tình Ngừ ăn cải thìa rất ngon miệng, uống cháo đậu xanh, vẻ mặt rất thỏa mãn với Thiệu Tuấn: “Anh yêu à, không ngờ tài nấu nướng của anh lại tốt như vậy, về sau vấn đề ăn cơm trong nhà chúng ta tất cả đều giao cho anh toàn quyền quyết định.”

Tâm tình Thiệu Tuấn rất tốt, buông chén trong tay ra, đùa giỡn trả lời cô, nói: “Tốt, bình thường ngày nghỉ của anh một năm không tới nửa tháng, chỉ cần em có thể ở trong vòng nửa tháng đem cơm một năm ăn hết.”

Nghe vậy Tăng Tình Ngừ lập tức sụ mặt, kêu la, mắng Thiệu Tuấn không có lương tâm, cô hào phóng không so đo cùng với anh, anh chỉ thúc giục cô “ăn nhanh lên một chút, rồi anh dẫn đi mua quần áo.”

Đã qua lại với Tăng Tình Ngừ được bốn năm, trừ chiếc nhẫn mua lần trước, Thiệu Tuấn chưa bao giờ mua cái gì khác nữa cho Tăng Tình Ngừ, ngày hôm qua quá kích động đem quần áo của Tăng Tình Ngừ xé hư,

anh nghĩ vừa đúng lúc cũng nên mua cho cô thêm vài món.

Trong phòng bếp, Thiệu Tuấn vừa rửa chén vừa nhìn Tăng Tĩnh Ngữ đang nằm trên ghế sa lon phòng khách xem ti vi dễ nhì. Tăng Tĩnh Ngữ nằm ở trên ghế sa lon, hai tay chống cằm, vẻ mặt dường như có điều suy nghĩ, cau mày suy nghĩ một chút nói: “Nếu như anh đồng ý tối hôm nay theo em về nhà, ai gia liền ân chuẩn anh, theo đồng chí đi mua quần áo.”

Lúc này Thiệu Tuấn vừa lúc rửa chén xong, vừa nghe thấy người nọ tự luyến không có thuốc nào cứu được nữa trả lời, thật lòng cảm thấy hết ý kiến, dĩ nhiên, chờ anh đi tới phòng khách nhìn thấy tư thế mê người của người nào đó thì trong lòng càng hết ý kiến, vừa ra đến phòng khách, không chỉ có thể thấy hai chân thon dài của cô, thậm chí ngay cả quần lót cũng nhìn không sót cái gì.

Cô là thật không biết hay là cố ý quyến rũ anh đây, nếu tiếp tục nhìn như thế nữa anh sợ sẽ không thể nhin được nữa.

Tăng Tĩnh Ngữ cũng không biết người nào đó bị tư thế mê người của cô chọc giận, vừa nhìn thấy Thiệu Tuấn tới, lập tức lật người, ôm lấy cổ của Thiệu Tuấn, bá đạo nói: “Anh nhất định phải đồng ý, hôm nay không cho phép anh nằm trên giường em.”

Thiệu Tuấn bị cô trêu chọc cả giận, trực tiếp đem người khiêng lên, vỗ một cái thật mạnh vào mông cô, dạy dỗ: “Cái người này không lựa lời nói, lúc nào thì mới có thể sửa cái tật xấu này đây, một chút nữ tính cũng không có, anh quyết định bắt đầu từ hôm nay không cho phép em nói tục hay những lời thô bạo nữa.”

Lại mê neho hơn nữa giờ, hai người rút cuộc ra cửa. Thiệu Tuấn lấy cái áo T shirt của mẹ Thiệu cho Tăng Tĩnh Ngữ thay, vốn là Tăng Tĩnh Ngữ chết sống không làm, nhưng sau đó Thiệu Tuấn đồng ý tối nay theo cô về nhà mới khiến cô bình tĩnh lại.

Cũng may áo khoác của cô không có hư, miễn cưỡng cũng có thể mặc vào được. Hai người tay cầm tay ra cửa, lúc Tăng Tĩnh Ngữ đi ngang qua tiệm thuốc kêu Thiệu Tuấn đi mua một hộp Dục đình, lúc đầu Thiệu Tuấn không biết là thuốc gì, không nói hai lời chạy đi mua, nhưng mua xong thì cả khuôn mặt cũng thay đổi, thuốc tránh thai, mặc dù bọn họ còn chưa kết hôn, nhưng anh đã cam kết với cô sau khi về doanh trại sẽ yêu cầu kết hôn, chủ yếu nhất là, bốn năm trước khi anh hai mươi sáu tuổi cũng không có bài xích việc xem mắt, anh khát vọng có một ngôi nhà của mình, có cô dâu xinh đẹp cùng đứa nhỏ đáng yêu.

Vậy mà Tăng Tĩnh Ngữ cũng không quan tâm, cô nói: “Thiệu Tuấn, em vừa mới tốt nghiệp đại học, không thể nào sanh con ngay bây giờ được, hơn nữa em cảm thấy mình cũng còn chưa có lớn, làm mẹ như thế nào.”

Mặc dù cô nói cũng đúng, nhưng trong lòng Thiệu Tuấn vẫn không thể nào thoải mái, dù sao công việc của anh tính nguy hiểm quá lớn, nếu như thật có một ngộ nhỡ, anh hi vọng mình có thể lưu một trai một gái, tránh ẹ anh một người đi hết quãng đời cuối cùng của cuộc đời.

Dọc theo đường đi, Tăng Tĩnh Ngữ nói các loại chuyện cười trêu chọc anh, nhưng gương mặt Thiệu Tuấn vẫn lạnh lùng như cũ, thế nào cũng cười không nổi, cuối cùng Tăng Tĩnh Ngữ còn là thỏa hiệp, đồng ý với anh một khi kết hôn liền tuyệt đối không uống thuốc ngừa thai nữa, như vậy Thiệu Tuấn mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, thời tiết không nóng cũng không lạnh, hai người tay nắm tay đi trên đường dành riêng cho người đi bộ, cho dù là tản bộ nhưng lại có chút tình thú. Con đường dành riêng cho người đi bộ có nhiều người buôn bán, khắp nơi đều là tình nhân dắt tay nhau cùng che dù đi dạo phố.

Tăng Tĩnh Ngữ kéo cánh tay Thiệu Tuấn nhàn nhã đi, thỉnh thoảng nhìn quanh hai bên, nhưng vẫn không có vào tiệm nào xem. Thiệu Tuấn tò mò hỏi cô: “Tại sao em không vào mà chỉ nhìn?”

Tăng Tĩnh Ngữ mặt tiếc nuối oán trách nói: “Em đang tìm áo đôi, hai chúng ta cho tới bây giờ cũng chưa có cái áo đôi nào cả.”

Thiệu Tuấn không có khái niệm gì về áo đôi, cho nên cũng không có cố chấp như Tăng Tĩnh Ngữ, anh nghĩ, nếu cô muốn như thế, anh nên giúp cô chọn, vì vậy khi đi ngang qua tiệm bán áo con gái, đem Tăng Tĩnh Ngữ kéo vào.

“Mẹ nó! Thiệu Tuấn, anh đùa giỡn đi, để cho em mặc cái này sao?” Thiệu Tuấn chọn cho Tăng Tĩnh Ngữ một váy cái đặc biệt thực nữ, màu trắng, bên ngoài có một cái áo khoác màu xanh da trời, toàn thân váy trắng như tuyết không có quá nhiều trang sức, ở eo chỉ có thêm một thắt lưng cũng màu xanh da trời, chiều dài vừa đến gối, trên người xem ra hiệu quả quả thật không tệ, đơn giản hào phóng, cũng rất cá tính, chỉ là không biết sau khi Tăng Tĩnh Ngữ mặc lên người sẽ như thế nào.

Tâm tình rất tốt Thiệu Tuấn lấy váy từ trên giá xuống, không ngừng khoa tay múa chân trên người Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Trước kia xem em mặc váy màu trắng, thật đẹp, em đi thử cái này một chút, hẳn là không sai.” Anh nói là bốn năm trước Tăng Tĩnh Ngữ mượn chiếc váy của Trầm Ngôn, lúc ấy đối tượng hẹn hò của anh cũng mặc một cái như thế, chỉ là mặc vào nhìn không đẹp bằng Tăng Tĩnh Ngữ, khi đó anh đã cảm thấy Tăng Tĩnh Ngữ mặc váy trắng nhìn rất đẹp, chỉ là đáng tiếc, kể từ sau lần đó anh không thấy Tăng Tĩnh Ngữ mặc nữa.

Tăng Tĩnh Ngữ có chút ơ ơ, cầm váy vào phòng thay quần áo, mè nheo hồi lâu mới chậm rì rì ra ngoài, cũng không phải nói cô không thích váy, chủ yếu là cô tự nhận mình không phải thực nữ, ban đầu vì quyến rũ Thiệu Tuấn nên mới mặc như vậy, một lần còn có thể tiếp nhận, cái váy này lại mười phần thực nữ, thật sự không có cần thiết, bởi vì cô căn bản sẽ không mặc nó.

Chỉ là, Thiệu Tuấn lại không nghĩ như vậy, từ lúc Tăng Tĩnh Ngữ mặc váy ra ngoài, hai mắt anh liền tỏa sáng.

Giống như cái váy này may ra là dành riêng cho Tăng Tĩnh Ngữ vậy, phía trên lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng bộ ngực đầy đặn càng khiến chiếc váy trở nên hoàn mỹ hơn, sau đó là một cái eo nhỏ, hông của Tăng Tĩnh Ngữ rất nhỏ, một phần cũng không thừa không thiếu, thắt lưng màu xanh dương có cài một nơ bướm, chiều dài váy vừa đến gối, lộ ra hai bắp chân mảnh khảnh trắng nõn, so với người mẫu mặc, hiệu quả cũng không kém cạnh.

Thiệu Tuấn lập tức liền quyết định muốn mua chiếc váy này, Tăng Tĩnh Ngữ có chút do dự mặc váy, Thiệu Tuấn trước người vòng vo hai vòng, “Anh xác định đẹp mắt, không cần phải nghĩ một chút nữa sao? Hơn nữa hiện tại quần áo mùa hè vừa mới đưa ra thị trường, một chút cũng không cần suy nghĩ sao?”

Thiệu Tuấn không chút nào để ý tới kháng nghị của cô, trả tiền, thậm chí bá đạo để cho cô trực tiếp mặc luôn, đổi đi đổi lại thật phiền toái.

Tăng Tĩnh Ngữ tức giận chất vấn: “Thiệu Tuấn, có phải anh thích thực nữ không, cho nên muốn đem em biến thành thực nữ trong cảm nhận của anh, nhưng em chính là em, căn bản không phải thực nữ anh thích.”

62. Chương 62

Kể từ khi xảy ra quan hệ, trong lòng Thiệu Tuấn quả thật có biến hóa nho nhỏ, tham muốn giữ lấy mạnh hơn, tất cả thích quyết định thay cho Tăng Tĩnh Ngữ, theo ý anh Tăng Tĩnh Ngữ đã hoàn toàn thuộc về anh rồi.

Mà trên thực tế, xác thực trước kia anh cái loại con gái dịu dàng ít nói, nhưng chuyện này cũng không đại biểu cho việc anh không thương Tăng Tĩnh Ngữ, chỉ là theo trình độ lên nói, anh nghĩ đem đáng về Tăng Tĩnh Ngữ biến thành mẫu người mình thích.

Nhưng Tăng Tĩnh Ngữ lại không nghĩ như vậy, cô không thích bị nắm trong tay, không thích Thiệu Tuấn bá đạo quyết định thay mình tất cả, kết quả là, chuyện này trở thành kíp nổ trong bụng người nào đó rồi, Tăng Tĩnh Ngữ xù lông rồi.

Cũng may tâm tư Thiệu Tuấn cũng mạnh mẽ lắm, thậm chí ngay cả mình cũng không ý thức được điểm ấy, cho nên anh rất bình tĩnh nắm cánh tay Tăng Tĩnh Ngữ, rất tùy ý nói: “Em nghĩ cái gì vậy chứ? Anh chỉ cảm thấy em mặc rất đẹp mà thôi.”

Vừa nghe Thiệu Tuấn nói xong, người nào đó có tính tự luyện lập tức kiêu ngạo, mặt hả hê nói “Dáng người của em tốt như vậy, mặc cái gì cũng đẹp.”

Thiệu Tuấn kéo bả vai Tăng Tĩnh Ngữ, càng phối hợp nói: “Nếu mặc đẹp, vậy thì mua nhiều một chút.” Anh rất lâu mới có thể về được một lần, cho nên phải quý trọng từng giây từng phút ở cùng cô, thậm chí hận không thể đem tất cả những thứ anh thiếu cô hai năm qua bù đắp cho cô.

Kế tiếp, hai người lại mua rất nhiều quần áo, quần áo Tăng Tĩnh Ngữ thiên về phía cá tính, thí dụ như trước ngực áo T shirt in bàn chân lớn hoặc là đầu lâu, hoặc quần jean thì nơi này thiếu một góc, nơi đó có cái lỗ. Mà Thiệu Tuấn thì rất yêu thích quần áo nữ truyền thống.

Mỗi lần Tăng Tĩnh Ngữ thay quần áo cá tính cô thích, rồi hỏi Thiệu Tuấn nhìn có được hay không, mặt Thiệu Tuấn khó chịu lắc đầu, không có chút nào đẹp mắt, mỗi lần thay cái loại quần áo thực nữ thì mặt Thiệu Tuấn liền tươi cười nói rất đẹp.

Cho nên, kết quả sau cùng chính là không nhận được tất cả các loại quần áo con gái. Dĩ nhiên, Thiệu Tuấn cũng mua vài món, anh vốn không muốn mua những thứ đó, quanh năm suốt tháng cũng chỉ sống ở doanh trại, căn bản không có cơ hội mặc, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ kiên trì, nên cũng phải mua.

Áo tình nhân.

Dạo phố xong sau hai người ngồi xe trở về nhà Tăng Tĩnh Ngữ, trên đường về Thiệu Tuấn đột nhiên nhận được điện thoại đội trưởng Lâm Phong gọi tới, đồng chí đội trưởng lời ít mà ý nhiều nói cho anh hai tin, một là diễn tập tại tập đoàn quân khu C, bộ đội đặc chủng mãnh hổ bị liệt vào danh sách diễn tập.

Kêu anh ngày mai phải trở về căn cứ; hai là việc một mình Tăng Tĩnh Ngữ thi tuyển vào căn cứ là không thể nào, ba tháng sau có cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng, nếu như Tăng Tĩnh Ngữ có thể thông qua, liền phá lệ cho cô trúng tuyển vào căn cứ.

Đối với cái kết quả này, Thiệu Tuấn không biết là nên vui hay nên buồn. Vui chính là ít nhất còn có cơ hội nữa, lo chính là, cuộc thi tuyển chọn bộ đội đặc chủng, Tăng Tĩnh Ngữ chỉ học y, thể năng (năng lực + sức khỏe) khẳng định theo không kịp, hơn nữa chính mình cũng từng thi qua, cái khuôn phép kia quá khắc nghiệt, thật không phải là một loại khổ bình thường.

Vậy mà, anh u sầu còn Tăng Tĩnh Ngữ hoàn toàn không để đến, bàn tay vung lên, “Không phải chỉ là cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng thôi sao? Có cái gì đáng sợ, chỉ cần là người có thể thông qua, em liền nhất định có thể thông qua.”

Thiệu Tuấn nghĩ, nghe qua câu ghé con không sợ cọp, đại khái Tăng Tĩnh Ngữ chính là người như thế, bởi vì chưa từng trải qua, cho nên một chút sợ hãi ở bên trong lòng của cũng không có, có lẽ đây cũng là chuyện tốt.

Lúc hai người trở lại nhà họ Tăng thì trời đã tối rồi, đi dạo một ngày Tăng Tĩnh Ngữ mệt không sao tả được, về nhà liền nằm ngay đơ trên ghế sa lon. Ngược lại Thiệu Tuấn một chút mệt cũng không có, cứng chiều sờ sờ tóc Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Nếu mệt thì nên về giường ngủ, làm xong cơm tối sẽ gọi em.”

Tăng Tĩnh Ngữ vọt ngồi dậy, ôm Thiệu Tuấn cọ xát lấy lòng nói: “Anh yêu à, anh thật tốt, em yêu anh chết mất.”

Thiệu Tuấn vỗ vỗ bả vai của cô, “Được rồi, em đi ngủ đi.”

Tăng Tĩnh Ngữ xách quần áo mới mua lên lầu, Thiệu Tuấn vào phòng bếp nấu cơm, anh cho là Tăng Tĩnh Ngữ phải ngủ ít nhất nửa giờ mới có thể xuống, nhưng không tới mười phút sau, cô gái kia mặc đồ ở nhà vào phòng bếp.

Lúc này Thiệu Tuấn đã đem cơm nấu, đang đứng rửa rau, Tăng Tĩnh Ngữ kì kèo mè nheo chạy tới, đứng ở một bên chuyên tâm nhìn mấy giây nói: “Anh yêu à, anh đi làm cái khác, cái này để em.”

Thiệu Tuấn cười một cái nói: “Được.”

Giờ khắc này, bọn họ giống như vợ chồng. Nhà cửa rộng rãi, cô vợ xinh đẹp an tĩnh đứng rửa rau, bên ngoài, người chồng đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn người vợ rồi trao đổi ánh mắt tình tứ với nhau, sau đó cúi

đầu tiếp tục công việc trên tay.

Tình nồng ý mật. Không nên quá nhiều lời, đơn giản một giây nhìn thẳng vào mắt cũng toát ra tình yêu say đắm đối với bên kia, trong lòng anh có em, trong lòng em có anh.

Hai người cùng nhau chuẩn bị thức ăn kỹ càng, sau đó Thiệu Tuấn bật lửa nấu thức ăn, Tăng Tĩnh Ngừ đứng ở một bên lặng lẽ quan sát, càng xem càng cảm thấy thỏa mãn, thậm chí tâm tình thật tốt trên ghẹo Thiệu Tuấn nói: “Anh yêu à, anh quả thực là cực phẩm trong truyền thuyết, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, em thật sự đã kiếm được lợi lớn rồi.”

Thiệu Tuấn phần hận trường tiểu gia hỏa được voi đòi tiên một cái, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, đó là hình dung con gái, gương mặt Thiệu Tuấn tức giận nhìn Tăng Tĩnh Ngừ, trầm giọng nói: “Em rảnh rồi nhằm chán thì đi xem ti vi, nếu không thì anh đi xem ti vi em tới làm thức ăn?”

“Thôi, để em đi xem ti vi thôi.” Tuy nói người khác rất muốn ở lại, chỉ là nhìn nét mặt Thiệu Tuấn nổi giận, Tăng Tĩnh Ngừ cũng không dám quá mức càn rỡ, ảo não chạy mất.

Nguyên liệu trong tủ lạnh có hạn, cho nên bữa ăn tối làm rất đơn giản, thịt bò xào tiêu, canh cải với trứng, khoai tây sệt trộn chua ngọt. Thiệu Tuấn làm xong món ăn gọi Tăng Tĩnh Ngừ đến giúp đỡ, hai người phân công hợp tác, cầm chén bưng thức ăn, phối hợp tương đối ăn ý. Một bữa cơm cũng là nhẹ nhàng đi qua.

Tính, trên bàn, Tăng Tĩnh Ngừ không ngừng mà nói cái này ăn ngon cái đó cũng không tệ, thậm chí còn nói giỡn nói sau này nếu hai người bọn họ thất nghiệp có thể ra bên ngoài mở quán cơm nhỏ, nghe nói cái đó rất có tiền.

Thiệu Tuấn cứng chịu dùng chiếc đũa gõ đầu của cô, nghĩ thầm, thật không biết trong cái đầu người này đang nghĩ thứ gì.

Ngày hôm sau phải về doanh trại, hai người đi rửa mặt thật sớm rồi lên giường. Mới nếm thử chuyện tình dục, nên lần này hai người kích tình khá cao, mới vừa lên liền phát động, Tăng Tĩnh Ngừ cố ý thay cái váy ngủ, khí phách giạng chân lên hông của Thiệu Tuấn, tuyên bố muốn cưỡng bức anh, lại bị Thiệu Tuấn lật người trấn áp.

Không có cha mẹ nên không có kỵ, Tăng Tĩnh Ngừ lớn giọng hô hào (trời ạ, sợ chị luôn), “.”
“Ừ. A. Anh nhanh lên một chút.”

Nghe vậy, Thiệu Tuấn cũng to gan, liều mạng rút ra chen vào, giống như motor, chọt dúng sức, giống như dã thú đang khát máu, tung hoành rong ruổi dúng cảm tiến tới.

Tăng Tĩnh Ngừ ôm cổ của anh thở gấp liên tiếp, nghe được Thiệu Tuấn nhiệt huyết sôi trào, mỗi lần tiến vào đều dúng sức. Nhiệt độ trong phòng nhất thời lên cao, mồ hôi lớn như hạt đậu rơi trên người Tăng Tĩnh Ngừ, Tăng Tĩnh Ngừ thân mật liếm vành tai anh, hôn lên gò má ướt đầm mồ hôi của anh.

Kích tình đi qua, Tăng Tĩnh Ngừ mệt mỏi gối lên lồng ngực nở nang của Thiệu Tuấn, ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên ngực anh, làm nũng oán trách nói: “Cho tới bây giờ anh cũng không có nói yêu em, mau nói anh yêu em đi.”

Thiệu Tuấn bắt được bàn tay đang làm loạn của cô, kích động kéo đến khoe miệng, mãnh liệt hôn hai cái nói: “Anh yêu em.”

Ngày thứ hai phải về doanh trại, trời vừa sáng Thiệu Tuấn liền tỉnh, lúc này Tăng Tĩnh Ngừ vẫn còn ở trong giấc mộng. Thiệu Tuấn thận trọng rút cánh tay bị Tăng Tĩnh Ngừ gối lên, chỉ sợ đem người đánh thức.

Thiệu Tuấn nhặt quần áo trên đất, mặc vào rồi đi ra cửa, trước khi đi để lại một tờ giấy cho Tăng Tĩnh Ngừ, trên đó viết: Tĩnh Ngừ, anh đi trước. Thời gian quá gấp nên anh không kịp nữa làm bữa ăn sáng cho em, rồi giường thì tự mình đi ra ngoài ăn, còn nữa, anh đã viết Kế hoạch huấn luyện cho em rồi, mở máy tính lên, nhớ xem.”

Tăng Tĩnh Ngừ đến mười một giờ trưa mới tỉnh, nhìn thấy tờ giấy trên tủ đầu giường, cô nho nhỏ oán trách từng cái. Không phải nói đánh thức em sao? Tại sao không nói một tiếng đã đi rồi.

Chỉ là. Không sao, chờ qua đợt kiểm tra, đến lúc đó xem em trùng trị anh như thế nào.

Ngày thứ ba sau khi Thiệu Tuấn đi, Tăng Trường Quân trở lại, Tăng Tình Ngữ rất hưng phấn đem chuyện tham gia cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng nói với ông, lần này Tăng Trường Quân rất đồng ý, thậm chí còn trực tiếp gọi một cú điện thoại đem người chuẩn bị vào bộ đội.

Cuộc huấn luyện vào bộ đội chân chính rất khác với quân huấn, thời điểm quân huấn chỉ đứng tư thế hành quân, đi đều bước ... Tiểu đả tiểu nháo, trong doanh trại thì khác, tất cả đều là bản lĩnh thật sự. Trời còn chưa sáng liền rời giường, hơn nửa đêm lại bắt ngờ tập hợp, mỗi ngày mang vật nặng chạy.

Còn có đánh nhau, luyện tập nằm rạp, đi tối trong vũng bùn, vừa bắt đầu cô còn cảm thấy rất mới mẻ, nhưng không lâu về sau cô không chịu nổi, toàn thân cao thấp không có chỗ nào không đau, lúc đi bộ chân run lên, chứ đừng nói những vết thương thứ tím bầm bị đá trên tay lúc đánh nhau.

Lúc đó Tăng Tình Ngữ buồn bực đến muốn khóc, điện thoại di động bị bắt nộp lên không thể gọi điện thoại kể khổ với Thiệu Tuấn cũng không thể cầu cứu, thật thê thảm, ban đầu khoắc lác nói ba đừng cho cô đặc quyền riêng, cho nên nơi này không ai biết bối cảnh của cô, càng sẽ không có người đối xử đặc biệt với cô, mỗi ngày bị trưởng lớp mắng mặt xám mày tro. Thỉnh thoảng có mấy ngày cô thật sự mệt không chịu nổi, trực tiếp ở phòng ngủ ngủ mất, không có huấn luyện, kết quả bị trưởng lớp mắng “Đào binh, thứ hèn nhất, cô cho rằng cô là Võ Tắc Thiên à, muốn thế nào thì được cái đó, không muốn tới liền bò về nhà cho tôi.”

Vừa mới bắt đầu cô còn có thể cãi lại, nhưng trưởng lớp căn bản không nể mặt cô, trực tiếp dùng vũ lực trấn áp, nhưng hai phe địch ta thực lực cách xa, Tăng Tình Ngữ bị giáo huấn vô cùng thảm, cuối cùng không thể không cúi đầu trước thâm uy của đồng chí trưởng lớp.

Tăng Tình Ngữ tham gia huấn luyện ở doanh trại chịu nhiều khổ cực, đặc biệt là thời điểm huấn luyện dã ngoại, không có ăn, không tìm được đường, kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, nhưng vẫn phải là cắn răng nén lệ gian nan đi về phía trước.

Khi đó cô nghĩ chờ cô ra ngoài, cô sẽ mắng trưởng lớp chó má tôi muốn đem cô bóp chết, nhưng đến lúc thật sự sắp chia lìa thì cô mới biết mình không nỡ, đặc biệt là trưởng lớp, lúc huấn luyện dã ngoại cô bị trật chân, là trưởng lớp công cô trở về.

Từ cuối tháng năm đến đầu tháng chín, gần 4 tháng, không dài, cô và chị em chung lớp đã tạo dựng được tình nghĩa, ngày ấy rời đi, các cô ấy đưa cô tới cửa, cô là người lạc quan, dọc theo đường đi đều cười, nói về sau mọi người còn có thể gọi điện thoại, tán gẫu QQ, cô muốn đem nụ cười đẹp nhất để lại ọi người, nhưng khi đứng ở cửa chính của doanh trại, cô vẫn là nhịn không được mà khóc.

63. Chương 63

Mùa thu trôi qua, cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng sắp diễn ra. Trải qua gần bốn tháng huấn luyện ma quỷ, hôm nay Tăng Tình Ngữ đã luyện thành một thân “Mình Đồng Vách Sắt”, mặc kệ mưa to, mặc kệ gió lớn, gánh được gánh nặng.

Buổi tối trước ngày tham gia cuộc thi, Tăng Tình Ngữ điện thoại cho Thiệu Tuấn, hơn mấy tháng không có liên lạc, cô nhớ Thiệu Tuấn không phải nhớ bình thường, trong lòng nghĩ nên biểu đạt thế nào mới có thể đem cuộc sống mấy tháng gian khổ của mình nói ra, nhất định phải khiến Thiệu Tuấn đau lòng, hận không thể lập tức quay trở lại đem cô cưng chiều thật tốt.

Chỉ là, rất bi thống, nửa tháng trước Thiệu Tuấn đã đi làm nhiệm vụ và lại còn chưa biết ngày về, Tăng Tình Ngữ khó tránh khỏi có chút mất mát, nhưng cuộc sống luôn là không như ý, mặc kệ như thế nào cũng phải tiếp tục.

Ngày mùng 8 tháng 9, Tăng Tình Ngữ chính thức tiến vào cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc biệt, tham gia cuộc thi tổng cộng có 120 người, mười người làm một tổ, mỗi tổ có một trăm phần trăm nhân lực, cũng

giống như lúc học cấp ba, căn cứ vào biểu hiện hoàn thành tình huống mỗi lần tập hợp sẽ loại bớt, mà các thành tích hạng mục huấn luyện còn lại mỗi lần kiểm tra còn phải làm bài thi văn hóa, đây là quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, muốn thi được, chủ yếu là dựa vào văn hóa, nhưng hạnh kiểm là cơ sở, nếu như điểm hạnh kiểm quá kém, luôn đi trễ cúp cua, không tránh khỏi nguy hiểm bị khai trừ.

Tăng Tĩnh Ngữ bị phân ở tổ 6, mỗi tổ ở một phòng trong túc xá. Buổi tối ngày thứ nhất ở doanh trại, tất cả mọi người tương đối hưng phấn, anh một lời em một câu mà nói cả đời, rồi rít suy đoán tiếp đó sẽ có khảo nghiệm gì, cho đến khi đi ngủ tiếng cười và tiếng nói thì thầm vẫn còn vang lên. Chỉ là Tăng Tĩnh Ngữ rất đặc biệt, cô rất giống người câm, trừ phi cần thiết, nếu không tuyệt đối sẽ không nói nửa chữ, mà vừa nghe được tiếng còi báo giờ đi ngủ, lập tức nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức, bởi vì theo như trên TV hay chiếu cùng kinh nghiệm lúc trước cho thấy, buổi tối thường bị đánh thức tập hợp bất ngờ, cho nên cô cảm thấy điều quan trọng nhất lúc này là phải tỉnh táo.

Hai giờ sáng, tiếng còi tập hợp khản đặc quả nhiên vang lên, Tăng Tĩnh Ngữ nhanh chóng mặc quần áo tử tế sau đó chạy đến giáo trường đầu tiên, một phút đồng hồ sau mọi người lục tục đến, sau đó hai phút, mọi người đã trật tự sắp xếp đội ngũ.

Huấn luyện viên vẻ mặt nghiêm túc quét qua đội ngũ, sau đó bước chân vững vàng đi đến bên cạnh Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Mặc dù các bạn đều đến giáo trường tập hợp trong thời gian quy định, nhưng là cái này cũng không đại biểu các bạn đã đạt được yêu cầu của tôi. Quân đội rất xem trọng vinh dự tập thể, cho nên cơ sở khảo hạch chính là ý thức tập thể của các bạn.”

Nghe xong lời này, trong lòng Tăng Tĩnh Ngữ bắt đầu đánh trống, cô vẫn tự nói với mình lúc nào cũng phải cố gắng làm tốt nhất, như vậy mới có thể thuận lợi tiến vào căn cứ bộ đội đặc chủng, như vậy mới nhìn thấy Thiệu Tuấn. Nhưng cô lại quên điểm quan trọng nhất, vinh dự tập thể, mặc dù cô là người đầu tiên tới giáo trường, nhưng người cuối cùng cũng là người trong tổ họ, rất rõ ràng, vị chủ nghĩa anh hùng cá nhân kia trong miệng huấn luyện viên là đang nói cô. Mà sự thật cũng là như thế, bởi vì rất nhanh, huấn luyện viên liền tuyên bố kết quả tập hợp kiểm tra đánh giá lần này, tổ 6 về cuối, phạt toàn bộ mọi người trong tổ chạy mười vòng giáo trường, những người còn lại giải tán.”

Cuộc thi tuyển chọn bắt đầu vào giai đoạn dầu sôi lửa bỏng, cũng may đây là lần đầu, tất cả mọi người tăng cường ý thức tập thể, luôn luôn phải lấy tập thể làm đầu, cứ như vậy, dựa vào cơ sở hạnh kiểm để phân thì không được, vì vậy huấn luyện viên bắt đầu đưa ra cái mới để phân loại.

Huấn luyện viên nói: “Mọi người đều là các bộ đội tinh anh, nếu như huấn luyện quá mức đơn giản, thì sẽ vũ nhục các danh hiệu tinh anh, cho nên tôi tạm thời sửa đổi huấn luyện trở nên khó khăn hơn một chút, hi vọng mọi người không phụ lòng tôi.”

Nghe vậy, các cô gái mới vừa mang vật nặng chạy xong hai mươi km quả thật có loại kích động muốn chửi má nó, nhưng lại không thể mắng ra, chỉ có thể đem tức giận nghẹn trong bụng. Dĩ nhiên đây đã là chuyện tình sau năm ngày họ vào doanh trại, ứng viên cũng từ 120 người giảm bớt đến hơn tám mươi người, trong đó còn người không phục nên chủ động từ bỏ.

Có lúc Tăng Tĩnh Ngữ tức giận, giống như luyện đánh nhau trong vũng bùn, vốn là những hạng mục này trước kia ở nhà lớn cũng có huấn luyện qua. Nói như vậy, bọn họ không thua kém gì bộ đội tinh anh mới phải, nhưng đến nơi này, mọi người ‘bị’ dạy, cũng bị mắng đến thông suốt, nói tại đây, chút bản lãnh như thể còn dám gọi tinh anh, các cô đều ngượng ngùng, quả thực là không đáng mặt quân nhân Trung Quốc.

Cô nhớ lại mấy lần đột nhiên bị tập kích gần đây, cộng thêm vừa bị đánh thẳng vào mặt, mà cô cũng là người có tính khí nóng nảy, phản bác tại chỗ là quan báo tư thù, bởi vì một lần nào đó cô ở trong ký túc xá nói huấn luyện viên là Dạ Xoa, khẳng định là không có người nào dám lấy, kết quả bị huấn luyện viên nghe thấy, cô vẫn liền nói thầm trong lòng sợ huấn luyện viên cho cô suy nghĩ xuyên tạc, hôm nay không giải thích được tại sao lại bị đánh, dĩ nhiên là thuận nước đẩy thuyền cho là người này cố ý nhắm vào cô, kết quả là tính khí vừa đi lên, lập tức liền bỏ gánh không làm.

Tăng Tĩnh Ngữ có lúc cũng sẽ nghĩ nếu như ngày đó là mình mắng chửi người khác, sau mình lại vừa bị đánh, nên làm cái gì, có nên trực tiếp hất tay họ ra không, đáp án dĩ nhiên là không, hôm nay muốn cô vì như vậy mà bỏ ra mồ hôi cùng những cố gắng trước giờ, nghĩ đến Thiệu Tuấn tha thiết hi vọng, cô nói không ra lời từ bỏ.

Cho nên, cô một mực cần rằng kiên trì, liều mạng nỗ lực, mỗi lần huấn luyện cũng cố gắng làm được tốt nhất, mỗi lần không thể kiên trì được nữa cô cũng tự nói với mình Thiệu Tuấn còn đang chờ cô, cho nên cô nhất định không thể ngã xuống.

Rốt cuộc, suốt cả một tháng huấn luyện ma quỷ kết thúc. Sau cùng là cuộc huấn luyện sinh tồn dã ngoại, đánh một trận mưa lớn, đối bụng mạo hiểm qua đêm trong rừng, rốt cuộc cô cùng đồng đội hỗ trợ lẫn nhau, bước chân đầu tiên khi ra khỏi rừng, không quản mình nhếch nhác cỡ nào, đã lập tức tề chỉnh vì phát sốt, nhưng này cũng không ảnh hưởng kết cục, bởi vì cô trong thời gian quy định đi ra khỏi rừng, vậy thì cô đã thông qua khảo hạch.

Trong một khắc ngã xuống kia, điều duy nhất trong lòng cô nghĩ là: Thiệu Tuấn, em rốt cuộc đã tới.

Bệnh viện căn cứ ở phía đông doanh trại, một tòa nhà có hai tầng lầu, phía dưới là lấy thuốc, khám bệnh, kiểm tra một số bệnh bình thường hay gặp, lầu hai có một phòng dùng để giải phẫu và phòng nằm viện dưỡng thương. *. **/*

Lâm Phong dẫn Tăng Tĩnh Ngừ đi báo cáo, sau đó cho cô làm xong thủ tục tạm trú, Tăng Tĩnh Ngừ rất nổi bật, chỉ có người hiểu lâm hai người bọn họ là tình nhân thì mới cướp lời giải thích nói “Đây là sự phụ của sự phụ tôi.”

Làm xong các thủ tục, Lâm Phong lại đưa Tăng Tĩnh Ngừ đến túc xá, trước khi đi còn cố ý dặn dò cô 11 giờ rưỡi đến phòng ăn tập hợp, anh mời ăn cơm, Tăng Tĩnh Ngừ vội vàng đồng ý, dĩ nhiên, quan trọng nhất là nhắc nhở Lâm Phong, lúc ăn cơm đừng quên đem Thiệu Tuấn đưa đến giùm.

Bởi vì lúc trước mọi người cũng đã sắp xếp xong xuôi hết mọi chuyện, thống nhất hai người một phòng, cho nên đến Tăng Tĩnh Ngừ thì không còn ai đến nữa, kết quả là cô may mắn một người ở một phòng. Lần này Triệu Tiếc chuẩn bị cho cô rất nhiều đồ, trong đó gồm có một cái rương quần áo, một bao thức ăn lớn, mang một ít đặc sản cho chiến hữu của Thiệu Tuấn, còn có tất cả lớn nhỏ mười mấy bình mỹ phẩm dưỡng da, nhiều đồ như vậy sửa sang lại cũng rất là khó khăn, mới sắp xếp được một nửa, đã đến 11 giờ rồi.

Mất thấy đã đến thời gian ăn cơm, Tăng Tĩnh Ngừ dừng lại chuyện trong tay đi rửa mặt, lại từ trong ra ngoài đem mình dọn dẹp lần nữa, lúc này mới đứng dậy đi ra cửa.

Tuy nói căn cứ có mấy cái phòng ăn, chỉ là Lâm Phong cái nhà ăn mở ra vì bộ đội đặc chủng, trên căn bản không có giống cái sinh vật xuất hiện. Vì vậy, Tăng Tĩnh Ngừ toàn thân hiên ngang vừa đứng ở cửa, lập tức có không ít người dừng chân ngắm nhìn. Có chút ngạc nhiên quan tâm, thậm chí còn nói thầm nho nhỏ đây là đối tượng của người nào.

Thiệu Tuấn cùng Lâm Phong đứng lên, trên đường đến đây Lâm Phong nói anh có bạn bè đến thăm, buổi trưa cùng nhau ăn một bữa cơm, lúc đó anh còn làm mặt nghiêm túc nói “Đội trưởng em sẽ không đi, bạn bè của anh khó có thể tới được một lần, các anh cũng nên gặp mặt làm quen một chút chứ.” Anh vừa mới dứt lời liền nhìn đến trước cửa phòng ăn có người đang vây quanh xem náo nhiệt, anh vốn muốn đi đường vòng qua, lại bị Lâm Phong ở bên cạnh đẩy một cái.

“Đi, chúng ta cũng đi nhìn một chút.” Lâm Phong nói.

“Còn. . . .” Coi như hết.

Nói còn chưa dứt lời, Thiệu Tuấn đã bị đám người lướt qua thấy được Tăng Tĩnh Ngừ phía trước hiên ngang mạnh mẽ, nhất thời như bị trúng hỏa tiễn, vọt đến phía trước chạy như điên.

Quá lâu không thấy, hơn nữa nơi này những người không có nhiệm vụ quá nhiều, Thiệu Tuấn cũng không dám biểu hiện quá mức, kích động nửa ngày, mới thốt ra một câu: “Em đến đây khi nào? Tại sao em không nói với anh một tiếng để anh ra đón em.”

Tăng Tĩnh Ngừ khề cau mày nhìn Thiệu Tuấn mấy giây, nhìn Lâm Phong đang đi tới bên này hỏi: “Sự công, đây là vị nào, sao lại bầu vúi quan hệ lung tung như thế?”

Lâm Phong không nói được gì, mới vừa rồi còn dặn dò anh nhớ bắt người đem đến cho cô, lúc này mới chưa được bao lâu, lập tức lại ra về không biết người ta. Mấy cô gái nhỏ bây giờ à, thật đúng là nhiều trò mà, ngay sau đó anh rất đồng tình nhìn Thiệu Tuấn một cái, cái gì cũng không nói, trực tiếp vòng qua bọn họ,

đi tới bên trong phòng ăn. Chỉ để lại Thiệu Tuấn mặt rất khó coi cùng Tăng Tĩnh Ngữ căn bản không nhìn anh.

Lúc này, bên cạnh còn sót lại mấy vị quần chúng vây xem bắt đầu cười lớn, kêu la chỉ chiêu cho anh nói gì “Nhất định là chị dâu bị anh chọc đến tức giận, nhanh hò hét.” ... Vân Vân.

Thiệu Tuấn nghe vậy nhưng vẫn im lặng, biết cô tức giận, nhưng vấn đề ở đây là anh không biết cô đang giận cái gì, làm sao có thể dụ dỗ được chứ. Nhưng mà anh vẫn đem tình cảnh trước đây thật lâu, lúc mình liên lạc điện thoại với cô, hồi tưởng lại một lần, anh xác định mình không có nói lời gì quá đáng hoặc là làm chuyện gì chọc giận cô, mới lẽ thẳng khí hùng kéo tay người khác, trực tiếp đem người dắt đi.

Mặt Tăng Tĩnh Ngữ vẫn lạnh nhạt như cũ, không nói lời nào, cuối cùng thậm chí là hung hăng trợn mắt nhìn Thiệu Tuấn một cái, nhưng bị Thiệu Tuấn dắt đi cũng không giây giụa.

Sau khi ăn xong, Lâm Phong cho Thiệu Tuấn nghỉ nửa ngày, cũng dặn dò anh mang Tăng Tĩnh Ngữ đến vùng lân cận đi dạo, để cho cô quen thuộc hoàn cảnh. Thiệu Tuấn liên tục gật đầu nói được, Tăng Tĩnh làm bộ không nghe thấy, không phát biểu ý kiến quay lưng lại, khóe miệng nâng lên thật cao.

“Tĩnh Ngữ, em đang tức cái gì?” Trên đường trở về, Thiệu Tuấn rốt cuộc không nhịn được hỏi.

“Hừ ~” Tăng Tĩnh Ngữ giống như bạn nhỏ giận dỗi, cố ý phát một giọng mũi nặng nề giống như sợ người khác không biết cô rất tức giận.

Trong lòng Thiệu Tuấn không khỏi thấp thỏm, tay lôi kéo Tăng Tĩnh Ngữ không tự chủ được nắm thật chặt.

Con đường sau đó hai người ai cũng không lên tiếng, cho đến khi Tăng Tĩnh Ngữ vào tức xá, tiếng đóng cửa vang lên, một bộ tức giận đột nhiên thay đổi, chợt nhảy đến trên người Thiệu Tuấn, đôi tay ôm cổ của anh, hai chân dùng sức kẹp ở trên eo anh, hận hận quở trách Thiệu Tuấn nói: “Anh thử nói xem, nói em tức cái gì, anh thử nói xem, tháng chín em gọi điện thoại cho anh, vừa bắt đầu là tắt máy, thật vất vả mới điện thoại được thì người nhận là con gái, nói, có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em hay không.”

64. Chương 64

Vuốt ve an ủi đi qua, Tăng Tĩnh Ngữ vùi ở trong ngực Thiệu Tuấn mệt đến ngón tay cũng lười động, Thiệu Tuấn trìu mến khẽ vuốt ve cái lưng trắng nõn của cô nói: “Hiện tại thời gian vẫn còn sớm, anh dẫn em đi làm quen hoàn cảnh một chút, sau đó sẽ cùng đi phòng ăn ăn cơm nhé.”

Tăng Tĩnh Ngữ miễn cưỡng hừ một tiếng, nói: “Không đi, quen thuộc hoàn cảnh thì sao, ở đã lâu dĩ nhiên là quen thuộc. Anh còn nhiều hơi sức mà không có chỗ dùng như vậy thì thu xếp đồ đạc cho em đi.” Nói xong lật người đưa lưng về phía Thiệu Tuấn, bày ra một bộ em đã ngủ thiếp đi rồi, ngủ nghiêng cũng không nhúc nhích.

Thiệu Tuấn từ trước đến giờ không có thói quen ngủ trưa, Tăng Tĩnh Ngữ lại không để ý tới anh, nằm trên giường cũng không tán gẫu được, may mắn đã đi xuống giường thu xếp đồ đạc.

Khi Tăng Tĩnh Ngữ tỉnh lại đã đến năm giờ chiều rồi, Thiệu Tuấn đã đem đồ toàn bộ đạc sửa soạn xong hết, hơn nữa còn lau phòng hai lần, trong phòng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, đồ bày ngay ngắn rõ ràng, cô rất vui mừng nghĩ, Thiệu Tuấn nhà ta càng ngày càng hiền huệ rồi.

Rửa mặt, sau khi thay quần áo xong, Thiệu Tuấn và Tăng Tĩnh Ngữ đi phòng ăn ăn cơm, mặc dù mấy tháng này Tăng Tĩnh Ngữ bị ăn nắng đen không ít, nhưng vẫn không giấu được thiên sanh lệ chất của cô, dọc theo đường đi thỉnh thoảng có người quay đầu lại nhìn cô, lúc đó Tăng Tĩnh Ngữ rất thân thiện nhìn lại, làm người ta có ý đồ ‘bất chính’ muốn nhìn thêm nữa.

Vừa bắt đầu Thiệu Tuấn còn e ngại ánh mắt người nên làm như không quen biết Tăng Tĩnh Ngữ, ai đi đường nấy, nhưng cuối cùng thấy người nào đó quá hoa đào, thật sự không chịu nổi dứt khoát tiến lên một bước trực tiếp đem tay đáp khoác lên vai Tăng Tĩnh Ngữ, ôm sát, cường thế tuyên cáo quyền sở hữu.

Vì vậy, ngày thứ hai, cả đại đội ai ai cũng biết Thiệu Tuấn có một bạn gái xinh đẹp, hơn nữa còn là ở trong bệnh viện căn cứ.

Ngày yên tĩnh mà nhàm chán trôi qua, mỗi ngày Tăng Tĩnh Ngữ đến trực ban đúng giờ, thỉnh thoảng Thiệu Tuấn sẽ đến thăm cô, hai người cùng nhau đi ăn cơm, hoàng hôn sẽ cầm tay nhau nhả tản bộ. Cô vốn là người rất ồn ào, cho dù hiện tại không có ngày nghỉ, không thể lên mạng, đừng nói đến hoạt động giải trí gì, cuộc sống đơn điệu giống như một tờ giấy trắng, nhưng cô lại vui vẻ chịu đựng, giống như chỉ cần có Thiệu Tuấn ở chỗ này, cô sẵn sàng buông tha tất cả những náo nhiệt bên ngoài, giống như những thứ đó trở nên vô nghĩa rồi.

Cho đến một tháng sau, cuộc sống bình tĩnh bị Lâm Phong đưa tới tin tức khơi dậy cơn sóng.

Nghe nói người tình của tên trùm thuốc phiện phía biên giới gần đây có nằm viện ở bệnh viện nhân dân, cảnh sát đã truy nã tên trùm buôn thuốc phiện Trương Minh này được khoảng ba năm rồi, nhưng vẫn không có bắt được, lần này lấy được tình báo, hình như người tình của hắn bị bệnh không nhẹ, không ngoại trừ khả năng hắn sẽ tới bệnh viện thăm người thân, cho nên quân đội quyết định phái người đi bệnh viện nhân dân tìm hiểu tình hình. Mà nhân viên ở bệnh viện căn cứ, chỉ có Tăng Tĩnh Ngữ tiến vào do thông qua cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng, về phương diện tư cách và khả năng tự bảo vệ mình so với những người khác thì tốt hơn một chút.

Trước đó Lâm Phong cũng không có nói việc này cho Thiệu Tuấn biết, mà trực tiếp liên lạc với Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ mới vừa nghe xong lập tức đồng ý, cô luôn luôn thích kích thích, hơn nữa nghe lần này giống như cũng không có gì nguy hiểm.

Mà chờ Thiệu Tuấn biết được tin tức này thì Tăng Tĩnh Ngữ đã bị điều đến bệnh viện nhân dân rồi.

Căn cứ tài liệu của quân đội cho thấy, đối tượng tình nghi hiện nay là Lý Hà, năm nay 32 tuổi, là người tình của tên trùm buôn thuốc phiện Trương Minh, lần này nằm viện là do mang thai ngoài tử cung bị xuất huyết, té xỉu ở trong phòng khách sạn, sau đó được nhân viên phục vụ của khách sạn phát hiện mới đưa đến bệnh viện. Bởi vì lúc ấy không liên lạc được người thân của Lý Hà, cho nên khách sạn trực tiếp liên lạc cảnh sát địa phương phụ trách tra tìm tư liệu Lý Hà. Do đó thông tin người tình của tên trùm thuốc phiện vì thế mà bị phát hiện.

Dĩ nhiên, những điều này được phát hiện là trong lúc tiến hành Lý Hà giải phẫu, cô cũng không biết mình bị đưa vào bệnh viện sau đó còn bị cảnh sát điều tra, chỉ có nhân viên hành chánh của khách sạn xách túi hoa quả nhỏ tượng trưng tới an ủi một chút, sau đó cũng cô chỉ có một người trong bệnh viện, cũng không có ai đến thăm cô nữa.

Ngày chiều hôm đó Tăng Tĩnh Ngữ cũng đến bệnh viện nhân dân, nơi Lý Hà đang nằm viện dưỡng bệnh, hơn nữa vẫn còn rất trùng hợp bị phân phối đến khoa phụ sản. Đối với việc cô đến, nội bộ bệnh viện cũng có nhiều suy đoán. Nói tiến vào bệnh viện không một chút khó khăn nào mà không có gì đặc biệt thì rất đáng nghi, mà Tăng Tĩnh Ngữ cũng không phải là nhân vật tiếng tăm gì, nói nhảy dù liền nhảy dù, thậm chí Viện Trưởng Đại Nhân còn tự mình đến phòng y tá để thông báo, mọi người đối với quan hệ của cô và viện trưởng đại nhân rất hiếu kỳ.

Có người nói có thể cô là thân thích của viện trưởng, cũng có người nói cô là tiểu tình nhân của viện trưởng, mà dựa theo số tuổi cùng diện mạo của cô, mọi người thiên hướng về cách nói tiểu tình nhân nhiều hơn, bởi vì ngay từ mấy tháng trước, đã nghe nói viện trưởng ở bên ngoài nuôi một tình nhân bí mật, hơn nữa còn náo loạn một hồi lâu, vốn cho là đã ngừng rồi, không ngờ viện trưởng lại tăng lực như vậy, trực tiếp đem người tới bệnh viện.

Lời bàn tán ồn ào như vậy Tăng Tĩnh Ngữ cũng có nghe thấy, chỉ là nếu không có người chạy tới hỏi ngay mặt, cô tuyệt đối sẽ không phát biểu bất kỳ điều gì để thanh minh, theo ý cô, quan hệ phức tạp như vậy đối với tình cảnh bây giờ của cô ngược lại rất có lợi.

Đầu tiên, Lý Hà cũng là một người tình, cùng là tình nhân bí mật ít nhất phòng bị với cô sẽ nhỏ một chút, cứ như vậy nếu cô ở trước mặt Lý Hà oán trách đàn ông cũng sẽ có vẻ hợp tình hợp lý, vì vậy cô nghĩ tới dùng cách này để đột phá phòng bị của cô ta.

Lần đầu tiên Tăng Tĩnh Ngữ đến phòng bệnh thì Lý Hà đang híp mắt ngủ, Tăng Tĩnh Ngữ bưng thuốc đi vào chuẩn bị đổi chai truyền dịch cho Lý Hà, cô nghĩ làm nhẹ nhàng một chút để tránh đánh thức Lý Hà, không ngờ cô vừa đụng tới kim truyền dịch, Lý Hà liền tỉnh.

“Cô muốn làm gì? Tiến vào tại sao lại không lên tiếng.” Lý Hà rất cảnh giác nhìn về Tăng Tĩnh Ngữ, lời nói rất kích động.

“Tôi thấy cô đã ngủ thiếp đi nên sợ đánh thức cô... chai dịch truyền đã đổi xong rồi thì nên truyền dịch mới được, nếu không máu sẽ chảy ngược ra ngoài.” Tăng Tĩnh Ngữ thả mềm ngữ điệu, tỏ ra là người rất cẩn thận.

Lý Hà cau mày nhìn Tăng Tĩnh Ngữ rồi cũng cho cô truyền dịch. Loại buôn bán người phạm pháp này, tính cảnh giác bình thường cũng tương đối cao, cũng may việc Tăng Tĩnh Ngữ làm nhiều nhất ở bệnh viện căn cứ là băng bó và chích cho người khác..., cho nên động tác tương đối thành thạo, Lý Hà không nhìn ra sơ hở nên cũng yên lòng.

Lúc gần đi Tăng Tĩnh Ngữ lại kể chuyện cho cô nghe, thu hút sự chú ý của cô ta, hỏi thăm một cái còn có chỗ nào không thoải mái hay không, Lý Hà nói vết thương đau, có biện pháp gì có thể giải quyết không.

Tăng Tĩnh Ngữ bày tỏ đau lòng: “Thuốc tê hết vết thương tự nhiên sẽ đau, chỉ có thể nhịn, dĩ nhiên cũng có thể ăn thuốc giảm đau, nhưng mà đối với thân thể cô bây giờ mà nói sẽ có tác dụng phụ rất lớn.”

Lý Hà suy nghĩ một chút, vẫn không uống thuốc giảm đau, nói Tăng Tĩnh Ngữ có thể đi.

Giữa trưa ngày thứ hai Tăng Tĩnh Ngữ đi thăm dò phòng lần nữa, lệ hành kiểm tra vết thương xem có nứt ra hay không, đổi chai truyền dịch, lại hỏi thăm một phen.

Chuẩn bị đi, nhưng cô mới vừa xoay người, liền bị Lý Hà gọi lại.

Lý Hà dùng một giọng nói rất tò mò hỏi: “Cô và viện trưởng có quan hệ như thế nào?”

Tăng Tĩnh Ngữ không giải thích được “Ừ” một câu, trầm tư mấy giây sau đó nhanh chóng giận tái mặt, giọng không tốt nói: “Mắc mớ gì tới cô.”

Lý Hà giận quá hóa cười, buổi sáng cô nghe được y tá khác nói Tăng Tĩnh Ngữ chính là tiểu tình nhân của viện trưởng, hơn nữa còn lấy thái độ phê phán nói Tăng Tĩnh Ngữ là không biết liêm sỉ cỡ nào, đối phong bại tục, người đàn ông già như ba cô cũng muốn ... Vân Vân. Lúc ấy cô cảm thấy rất vui, dường như ngay cả bị thương sanh non cũng bị hòa tan không ít, bởi vì thấy có người cũng xui xẻo như cô thì trong lòng không khỏi sanh ra cảm giác đồng cảm.

Tăng Tĩnh Ngữ rất rõ ràng Lý Hà hả hê trong lòng, biết biểu hiện của cô lúc này càng kích động, Lý Hà lại càng cho rằng cô là cái loại không có đại não, dựa vào quan hệ của mình với viện trưởng mà phách lối hoành hành ngang dọc. Cô vốn muốn dùng ‘đồng bệnh tương lân’ (người cùng cảnh ngộ) để đột phá vòng vây, sau đó dùng một loại tâm tâm tương thích đến gần tâm của cô, nhưng không nghĩ Lý Hà lại là người như vậy, loại người buôn bán thuốc phiện thì còn tình đâu mà đồng tình, không bằng trực tiếp la lối om sòm ăn vạ còn có nghĩa hơn.

Vì vậy, tạm thời sửa lại chiến thuật, to gan, châm chọc nói: “Có gì đáng cười, cô so với tôi cũng không có tốt hơn bao nhiêu, có người phụ nữ nò sanh non mà không có người chồng ở bên cạnh chứ, mấy ngày nay cô nằm viện, đừng nói là có người tới thăm người, quý cũng không có một người.”

Lý Hà hiển nhiên không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ sẽ quá đáng như vậy, lập tức thay đổi mặt sắc, nhú chặt chân mày ý vị sâu xa nhìn Tăng Tĩnh Ngữ. Cho tới nay cô cũng là bởi vì mình không thể gặp người tình mà không cam, vốn tưởng rằng lần này mang thai có thể uy hiếp Trương Minh cưới cô, có ai nghĩ được lại mang thai ngoài tử cung, đứa bé ôm không nổi không nói, ngay cả mình thiếu chút nữa mất cũng mất mạng rồi, người nọ cũng chưa từng xuất đầu lộ diện đến thăm cô một cái.

Tăng Tĩnh Ngữ thấy sắc mặt cô ta không được tốt, cũng không dám quá mức kích thích cô, mắng xong liền chuẩn bị nhắc chân chạy ra, Lý Hà nhìn thấu động tác của cô, trực tiếp đem gối đầu trong tay ném Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ bị đập một chút, tức giận đằng đằng quay đầu lại trợn mắt nhìn Lý Hà một cái,

cười nhạo nói: “Ném vào tôi có ích lợi gì, có bản lãnh thì ném vào người đàn ông của cô đi.” Nói xong liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra cửa, chỉ nghe trong phòng truyền đến tiếng đồ bị ném vỡ vụn.

Từ đó về sau, mỗi lần Tăng Tĩnh Ngữ đi kiểm tra phòng cho Lý Hà cũng cố ý bày ra một bộ sắc mặt khinh miệt, giọng nói chuyện cũng không mặn không nhạt, Lý Hà đối với cô hận không thể dùng cả hai tay đánh đấm, rồi lại ngại vì thân thể còn chưa khỏi hẳn căn bản không động được, dĩ nhiên, cô không phải là không có tố cáo qua, nhưng ai bảo người ta là tiểu tình nhân của viện trưởng chứ, dù cô có tố cáo thêm một trăm lần nữa, thì mỗi ngày Tăng Tĩnh Ngữ vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phòng bệnh, hơn nữa còn tốt bụng chăm chọc tới thăm hỏi một câu mà nói: “Bạn trai đã tới thăm cô sao?”

Lý Hà cảm giác mình sắp bị ép điên rồi, sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy mình hèn mọn như vậy, cô thật lòng cảm thấy tiện nhân kia thiếu dạy dỗ, dĩ nhiên, hơn nữa là cô cảm thấy uất ức, đi theo Trương Minh nhiều năm như vậy, lại vĩnh viễn là người người tình trong bóng tối của hắn, cô còn nghĩ có thể dựa vào khối thịt trong bụng, nhưng không ngờ khối này thịt cũng không giữ được, nói cô làm sao có thể cam tâm, vô số uất ức ập vào lòng, mà Tăng Tĩnh Ngữ kích thích một ít, tương đương với Lạc Đà áp đảo, cuối cùng một cơn rơm, cô rốt cuộc không nhịn được gọi điện thoại cho Trương Minh, tràn đầy khổ sở khóc lóc kể lể Trương Minh đứa bé không, cô khổ sở cỡ nào, uỷ chuyển biểu đạt hi vọng Trương Minh có thể đến thăm cô một chút, Trương Minh là đối tượng bị truy nã đã lâu, tự nhiên không nguyện ý lộ mặt.

Trương Minh nói: “Ngoan, đừng làm rộn, em cũng biết làm cái này là không có thể tùy tiện lộ mặt, khi nào trở về anh sẽ bồi thường thật nhiều cho em.”

Vậy mà Lý Hà cũng không buông tha, cô nói: “Anh Minh, chẳng lẽ anh không có chút khổ sở nào ư, nó không chỉ là con của em, nó cũng là con của anh, em theo anh nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, làm sao anh có thể đối với em như vậy.” Nói xong Lý Hà lại khóc nữa.

Trương Minh chịu không nổi phụ nữ khóc sụt sùi ở trước mặt anh ta, hơn nữa quả thật Lý Hà cũng vì anh làm nhiều chuyện, nghe cô vừa nói như thế, cũng có chút thương tiếc, dỗ mấy câu bảo bồi bồi bồi.

Lý Hà trong lòng rên rỉ khi còn nóng, bày ra một bộ tiểu nữ nhi giá thể cùng anh tố cáo: “Anh Minh, có người khi dễ em, anh phải làm chủ cho em.”

Trương Minh: “Cái đó, ai dám khi dễ phụ nữ của anh, chờ, anh tới làm chủ cho em.” Dĩ nhiên, chủ yếu nhất vẫn là lần này Lý Hà phụ trách đám hàng kia còn chưa có xử lý, anh cảm thấy nên tự mình đi xem xét như thế nào.

65. Chương 65

Trong phòng bệnh, Trương Minh ngồi ở bên giường, Lý Hà điềm đạm đáng yêu nằm ở trong ngực hắn, riu rít muốn khóc, ai oán nói vài ngày qua mình có bao nhiêu đau khổ, dĩ nhiên quan trọng nhất là hắn không có đến thăm mình trước tiên, cho nên nhất định phải bồi thường ... Vân Vân.

Trương Minh nắm bả vai Lý Hà, rất kiên nhẫn nghe, dụ dỗ cô, rất nhanh Lý Hà liền cười rộ lên.

Sau khi Tăng Tĩnh Ngữ vào cửa, nghe lời ngon tiếng ngọt hai người trong phòng, tiếng cười của Lý Hà từ trong phòng truyền ra, Tăng Tĩnh Ngữ theo bản năng liền nghĩ đến Trương Minh, bởi vì chỉ có người đàn ông kia đến mới có thể khiến cho cô cô khó khăn này nở nụ cười. Quả nhiên, vừa vào cửa Tăng Tĩnh Ngữ liền nhìn thấy đến Trương Minh ngồi ở trên giường, trước khi tới nơi này lãnh đạo cấp trên đã cho cô xem qua hình người này, theo tài liệu cho thấy, đã có vài viên cảnh sát chết trong tay hắn, giờ phút này cô thật rất muốn nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh thông báo cảnh sát người tới bắt, nhưng xui xẻo, ngay từ lúc cô vừa mở cửa đi vào, Trương Minh cảnh giác cao đã phát hiện cô.

Trương Minh nhanh chóng quay đầu lại, mày rậm hơi nhíu nhìn ngoài cửa, nhưng không ngờ nhìn thấy là thiên sứ áo trắng y tá nhỏ, vì vậy lông mày rất nhanh giãn ra. Vậy mà Lý Hà ở một bên lại hoàn toàn khác biệt, nguyên bản tâm tình rất tốt giờ thành hư không, nghĩ thầm cô rất giống sao chổi, cũng giống như âm

hồn bất tán. Thay bộ mặt kiêu ngạo (cả vú lấp miệng em), Lý Hà kéo cánh tay Trương Minh thật chặt. Mấy ngày nay cô bị Tăng Tĩnh Ngữ chọc tức, cũng chịu đủ rồi, lần này rốt cuộc có thể lên mặt.

Tăng Tĩnh Ngữ không biến sắc quan sát Trương Minh một chút, chỉ thấy toàn thân hần mặc âu phục thẳng thủ công, trên cổ tay đeo đồng hồ nổi tiếng vài chục vạn, trên mắt mang một cặp kính gọng màu vàng, từ xa nhìn lại, mười phần tinh anh. Rõ ràng là tội phạm bị truy nã, phải trốn chui trốn lủi như con chuột, mà lại có thể dương dương tự đắc thế kia, nếu không phải trước đó đã xem qua tài liệu, sẽ cho rằng hần là một quản lý cao cấp của công ty nào đó, nnd (tiếng chửi tục bên TQ), Tăng Tĩnh Ngữ không nhìn được ở trong lòng mắng mặt người dạ thú, cẩu nam nữ ... Thôi tục, nhưng mà biểu hiện trên mặt lại trước sau như một.

Cô gắng đè xuống tâm tình thấp thỏm lo lắng trong lòng, tận lực để mình biểu hiện giống như trước đây, đi đến bên cạnh giường bệnh, thành thực thay bằng đối dịch truyền cho Lý Hà, sau khi xong xuôi tất cả theo khuôn mẫu hỏi han một câu: “Có chỗ nào thấy không thoải mái hay không?”

Hiếm khi Lý Hà mới có cơ hội như thế này, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tăng Tĩnh Ngữ, chỉ thấy tay cô che vết thương, trên mặt tái nhợt ra vẻ khổ sở không chịu nổi, âm thanh yếu ớt nói: “Cô đối thuốc gì cho tôi vậy, thật là đau.”

Nghe vậy, Trương Minh vẫn không lên tiếng lập tức khẩn trương, mặt lạnh quất Tăng Tĩnh Ngữ nói: “Cô làm việc như vậy sao, đi gọi bác sĩ tới đây cho tôi.”

Bác sĩ, đại nương đây chính là bác sĩ, mặc dù chỉ là bác sĩ thực tập nhưng cũng không đến nỗi không bằng y tá rồi, ánh mắt gì đây! Tăng Tĩnh Ngữ trong lòng đã tính toán rất kỹ lưỡng, nhưng đối mặt với Trương Minh lạnh lùng trước mắt, cô không dám biểu hiện quá can rõ, chỉ đành phải chờ để giải thích: “Tiên sinh, tôi chính là bác sĩ, trường hợp thể này, thai ngoài tử cung phải giải phẫu cũng giống như vừa mới trải qua sinh nở, đối với thân thể tổn thương rất lớn, hơn nữa tốc độ khép vết thương lại rất chậm, đau đớn là chuyện bình thường, nếu như Lý tiểu thư đau quá không chịu, có thể tiêm thuốc tê.”

“Không cần.” Lý Hà đang tựa lên vai Trương Minh đột nhiên nghiêng đầu trả lời, ánh mắt sắc bén mang theo một chút ác độc, vẻ mặt vui thích nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, bất chợt Tăng Tĩnh Ngữ rung mình một cái, nhưng cũng may sắc mặt của cô khôi phục lại bình thường rất nhanh, tiếp tục vai diễn nhân vật bệnh nhân nhu nhược.

Ra khỏi phòng bệnh, Tăng Tĩnh Ngữ lập tức gọi điện thoại cho cấp trên báo cáo tình huống, mà trên thực tế, cảnh sát đã sớm ở bốn phía trong bệnh viện bố trí tai mắt, từ lúc Trương Minh vào bệnh viện cho đến bây giờ, tất cả hành động của hần đều không lọt khỏi ánh mắt của cảnh sát, cho nên Tăng Tĩnh Ngữ báo cáo cũng không có tác dụng gì. Ngược lại, lãnh đạo cấp trên nói cho cô biết, hiện tại quan trọng nhất không phải bắt người, mà là muốn thả thả dây dài câu cá lớn, lần này Trương Minh tới đây nhất định là vì xem xét rõ Lý Hà có bán số hàng kia chưa, cho nên nhiệm vụ quan trọng nhất của cô lúc này là quan sát nhất cử nhất động của Trương Minh cùng Lý Hà, tốt nhất là có thể biết được thời gian địa điểm bọn họ giao dịch, đến lúc đó nhân chứng vật chứng đều có, nhất định hần sẽ không trốn thoát được.

Tăng Tĩnh Ngữ suy nghĩ một lát cảm thấy cái biện pháp này cũng không tệ, nhưng vấn đề là khó khăn quá lớn, một người cảnh giác như Trương Minh, làm sao có thể tùy tiện tiện tiện mà đến gần, hơn nữa còn muốn có được tình báo quan trọng như thế nữa, lúc trước cô có đặt máy nghe lén trong phòng bệnh của Lý Hà, nhưng ngoại trừ những lời ngon tiếng ngọt hay làm nũng của hai người kia, thì không có tin tức gì hữu dụng cả.

Buổi tối hôm đó, Tăng Tĩnh Ngữ một mực nghĩ làm thế nào mới có thể đến gần Trương Minh rồi thu thập tin tức, theo tình hình bây giờ cho thấy, hai ngày nữa Lý Hà sẽ xuất viện, đến lúc đó làm thế nào đây, mặc dù nói cảnh sát không chỉ có một ít đầu mối này, nhưng này dù sao cũng là lần đầu tiên cô làm nhiệm vụ, hơn nữa còn là nhiệm vụ có tính khiêu chiến như vậy, cô muốn làm thật tốt, cho nên.

Cô nghĩ, dù sao hiện tại Lý Hà đã cho rằng cô là Tiểu Tam không biết xấu hổ, như vậy, cùng một anh chàng đẹp trai lại nhiều tiền vẫn tốt hơn cùng với một ông già bụng bía có tiền phải không, cho nên, theo suy nghĩ của người bình thường, làm một Tiểu Tam, cô đi quyến rũ tinh anh đương nhiên rất hợp tình lý, chính là vô sỉ cộng thêm một chút không biết xấu hổ như vậy.

Khi Tăng Tĩnh Ngữ đưa cái này ý tưởng thông báo cho cấp trên thì Thiệu Tuấn đang ngồi ở ngay bên cạnh

Lâm Phong, nghe Tăng Tĩnh Ngữ bên kia điện thoại rất kích động nói muốn đi quyền rũ người khác, anh hận không thể lập tức đem cô gái kia giam lại dạy dỗ một trận. Cô rốt cuộc có biết Trương Minh nguy hiểm cỡ nào hay không, cảnh sát đã từng phái mấy nằm vùng đi tiếp cận Trương Minh, nhưng sau đó lại bị phát hiện, một là bị bắn chết tại chỗ, hai là thi thể bị người ta vứt nơi hoang vắng, thậm chí chính là người thứ ba, thi thể bị chặt ra làm đôi.

Là một quân nhân, anh cũng hy vọng có thể bắt được tội phạm, thậm chí là chính mình đi nằm vùng cũng được, nhưng thân là bạn trai Tăng Tĩnh Ngữ, anh thật sự không muốn Tăng Tĩnh Ngữ mạo hiểm như vậy, đó là đem tính mạng của mình ra treo lên trên sợi dây thun, sao cô có thể nói nhẹ nhàng như vậy.

Rất khó có được một buổi chiều rảnh rỗi nên anh chạy đến bệnh viện căn cứ tìm Tăng Tĩnh Ngữ, không ngờ nhận được tin Tăng Tĩnh Ngữ nghỉ, lúc ấy anh đã cảm thấy có gì đó không đúng, theo lý thuyết Tăng Tĩnh Ngữ nghỉ không thể nào không nói ừ, nhưng cô lại nghỉ đột ngột như thế, ngay cả một tin nhắn cũng không nhắn cho anh biết, như vậy chỉ có một khả năng, chính là đi làm nhiệm vụ rồi, thân là một người lính đặc chủng, anh biết rõ nhiệm vụ đến rất đột ngột và vô cùng bí mật, có thể 1 giây trước anh còn đang ngủ, sau một giây sau anh đã an vị trên máy bay bay tới vùng Amazon. Cho nên anh cũng không gấp mà đi gặp Lâm Phong để tìm hiểu tình huống, dù sao cũng là nhiệm vụ bí mật, không nói với anh chính là không thể nói, hỏi cũng không hỏi được gì, cũng may vài ngày sau bọn họ cũng nhận được nhiệm vụ, lần này có một tập đoàn tội phạm muốn tiến hành giao dịch, sẽ diễn ra trong hai ngày tới, cho nên cấp trên để cho bọn họ tùy thời đợi lệnh, chỉ chờ xác định thời gian địa điểm lập tức lên đường.

Hôm nay rốt cuộc có được tin tức về cuộc giao dịch đó, Thiệu Tuấn xung phong đảm nhận nhiệm vụ thăm dò tình hình. Từ lúc buổi sáng Trương Minh xuất hiện ở bệnh viện, quân đội liền phái người giám sát nhất cử nhất động của Lý Hà trong phòng bệnh, tuy nói cảnh sát quyết định chọn lựa chính sách lâu dài là thả dây dài câu cá lớn, nhưng mặc kệ như thế nào, Trương Minh là nhân vật hết sức nguy hiểm, nếu Tăng Tĩnh Ngữ một không cẩn thận để bị phát hiện, Trương Minh kích động bắt cô làm con tin thì phải làm như thế nào đây, cho nên trải qua suy tính nhiều mặt, cuối cùng cấp trên quyết định an bài hai tay súng bắn tỉa tùy thời đợi lệnh, để ngừa tình huống ngoài ý muốn xuất hiện.

Trên sân thượng đối diện bệnh viện, từ lúc tám giờ sáng Thiệu Tuấn đã có mặt ở nơi này, cho đến hai giờ chiều Trương Minh ra phòng bệnh mới kết thúc công việc, mà bên kia, kể từ lúc Thiệu Tuấn bên này báo cáo Trương Minh ra khỏi phòng bệnh, ngay sau đó đồng chí cảnh sát ở cửa ra vào gần đấy lập tức ra lệnh chú ý, khi thấy Trương Minh ra ngoài lập tức lái xe đuổi theo phía sau, cho đến khi xác định Trương Minh đã đi xa, Thiệu Tuấn mới lấy điện thoại ra gọi cho Tăng Tĩnh Ngữ.

Mấy ngày nay Tăng Tĩnh Ngữ vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, căn bản không để ý tới Thiệu Tuấn, cho nên khi điện thoại di động đột nhiên reo lên tiếng chuông được cài đặt riêng cho Thiệu Tuấn thì bất thành linh ứng sốt một chút.

“A lô, anh yêu à.” Tăng Tĩnh Ngữ làm như không có chuyện gì cười đùa gọi anh.

Nhưng Thiệu Tuấn chỉ trả lời lạnh nhạt một câu: “Ra ngoài, hiện giờ anh đang ở trên xe trước cửa bệnh viện đợi em.” Vừa nói xong lập tức cúp điện thoại tỏ vẻ mình đang rất tức giận.

Tăng Tĩnh Ngữ đi tới cửa nhìn xung quanh mấy vòng, cũng không thấy Thiệu Tuấn, cho đến khi điện thoại của Thiệu Tuấn gọi đến lần nữa, nói cho cô biết Audi màu đen ở cửa chính đối diện mới quay đầu lại thấy Thiệu Tuấn ngồi ở vị trí tài xế.

Tăng Tĩnh Ngữ vui sướng nhảy nhót đến đối diện, lên xe, đánh Thiệu Tuấn một cái, rất lâu rồi không gặp, lúc làm việc thì không thấy gì cả, nhưng vào lúc này, thấy anh, cảm thấy nhớ nhung vô cùng, vì vậy, người nào đó kích động hận không thể hôn anh một cái thật nóng bỏng, nhưng không ngờ lại bị Thiệu Tuấn đẩy ra.

Tăng Tĩnh Ngữ duy trì hai cánh tay giang ra, suy nghĩ một lúc, cô hoàn toàn không hiểu được Thiệu Tuấn bây giờ là thế nào, không giải thích được hừ một tiếng, rất không kiên nhẫn hỏi: “Thiệu Tuấn, anh muốn thế nào đây?”

Gương mặt Thiệu Tuấn không chút biểu cảm nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, không nói câu nào. Tăng Tĩnh Ngữ thấy Thiệu Tuấn đột nhiên lạnh lùng rất tức giận, quyết miệng trừng anh, sau đó Thiệu Tuấn vẫn không nói lời

nào, rốt cuộc, cô không nhịn nổi, dùng cả tay chân đánh đá lung tung lên người Thiệu Tuấn nói: “A a a a a a a a a, em không chịu nổi, anh rốt cuộc muốn cái gì, tại sao không nói lời nào! ! ! ! !”

Thiệu Tuấn đưa tay ngăn Tăng Tĩnh Ngữ đang phát điên lại, sau đó một tay người ôm vào trong ngực. Tăng Tĩnh Ngữ giả bộ khóc lóc gào khan, kêu to, “Thiệu Tuấn anh khi dễ em.”

Thiệu Tuấn ôm cô thật chặt, hận không thể đem cô về vào trong thân thể, như vậy cũng không cần lo lắng hãi hùng nữa rồi, anh thật không dám tưởng tượng nếu Tăng Tĩnh Ngữ thật sự gặp chuyện gì không may thì anh nên làm gì bây giờ.

Đầu tiên, đứng ở góc độ người yêu, anh yêu cô như vậy, nếu như cô gặp chuyện không may, anh không biết mình sẽ làm ra hành động gì. Tiếp theo, xét đến vấn đề đạo nghĩa, Tăng Tĩnh Ngữ là vì anh mới tới căn cứ, nếu như Tăng Tĩnh Ngữ có chuyện bất trắc, anh phải ăn nói thế nào với vợ chồng quân trưởng đây, nếu như là anh, cho dù phải đánh cược tính mạng của mình anh cũng không nhụt mảy, bởi vì đó là chức trách của anh, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ, nếu như cô không đồng ý cũng không có bất kỳ ai nói cô nửa câu, nhưng cô lại liều mạng đồng ý như vậy, hoàn toàn không quan tâm ý nghĩ của anh.

Hồi lâu, chờ đến khi Tăng Tĩnh Ngữ bình tâm lại, Thiệu Tuấn mới buông cô ra, tận lực khống chế giọng điệu của mình, bình tĩnh hỏi: “Trước khi đến đây tại sao em không bàn bạc với anh một tiếng, dù em có trải qua kỳ huấn luyện tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng, hay trở thành một nữ bộ đội đặc chủng, nhưng cuối cùng em vẫn là một thầy thuốc, chức trách của em là cứu người, loại nhiệm vụ này không phải là chức trách của em.” Giờ khắc này, Thiệu Tuấn đã hoàn toàn quên thiên chức của quân nhân là vì nhân dân phục vụ.

Hiển nhiên, Tăng Tĩnh Ngữ cũng không nghĩ như vậy, cô cho là Thiệu Tuấn làm một lính đặc chủng, nên hiểu rõ tầm quan trọng cùng tính nguy hiểm của chuyện này, anh phải thông cảm và ủng hộ cô, lại nghĩ rằng phản ứng của Thiệu Tuấn như vậy, hoàn toàn ngoài dự đoán của cô.

Cô dùng ánh mắt xa lạ nhìn Thiệu Tuấn, chất vấn anh: “Tại sao anh lại có thể nói lời như thế, chẳng lẽ anh không biết thân là một lính đặc chủng phải luôn chuẩn bị tinh thần hy sinh bất cứ lúc nào sao?”

“Anh có chuẩn bị, nhưng.” Đó là tự anh hy sinh, mà không phải người yêu của anh. Lời còn chưa nói dứt, Tăng Tĩnh Ngữ đã tức giận sập cửa đi rồi.

Tâm tình Tăng Tĩnh Ngữ khó chịu vô cùng, bước đi cũng hùng hùng hổ hổ, trên đường còn đụng phải một vị bác sĩ mang khẩu trang y tế, cô vốn định nói lời xin lỗi, không có nghĩ rằng người ta so với cô còn gấp hơn, không đợi cô mở miệng, đã đi trước rồi.

Trương Minh mặc áo khoác trắng, mang khẩu trang y tế trên mặt, thành công thoát khỏi tai mắt của cảnh sát. Chính xác mà nói hẳn không chắc chắn là có tai mắt hay không, nhưng cái loại buôn bán như bọn hắn, quả thật cần phải thận trọng mọi lúc mọi nơi, tùy thời đều có thể bị bắt hoặc bị bắn chết, cho nên làm bất cứ chuyện gì, bất cứ lúc nào cũng sẽ không lưu lại tung tích của mình.

Ngay từ lúc ra khỏi phòng bệnh hẳn liền đến nhà vệ sinh thay quần áo, hơn nữa sau khi thay xong cũng không vội vã rời đi, mà đứng bên bệ cửa sổ trên lầu quan sát phía dưới, hẳn thấy rõ ràng sau khi thể thân đi, có một chiếc Audi màu đen theo sát phía sau, xem ra rất có thể đã bị theo dõi.

Vừa rạng sáng ngày kế tiếp, Lý Hà liền ấn chuông gọi điện thoại nói phải xuất viện, ở đây đã được một tuần lễ rồi, nhưng cô lại đặc biệt gấp gấp muốn đi, Tăng Tĩnh Ngữ vốn muốn cùng Lý Hà ngây ngô lâu một chút, có thể thu thập được nhiều tin tức hơn một chút, nhưng không ngờ cô ta lại đột nhiên vội vã như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao? Tăng Tĩnh Ngữ cảm giác chuyện có chút không đơn giản, vì vậy cố ý kích thích cô nói: “Cô hôm nay muốn xuất viện đúng không, tốt nhất là cũng không nên thay băng đổi truyền dịch làm gì, như vậy sẽ không cần nằm lâu chờ đợi nữa, về sau cũng không cần phiền não nữa.”

“Cô có ý gì?” Lý Hà cau mày, thật sự không thể lý giải tại sao cô ta lại nói như vậy, hơn nữa còn ước gì cô lập tức đi.

Tăng Tĩnh Ngữ biết cô mắc câu, hả hê cười một tiếng, đôi môi giơ lên cao cao, vẻ mặt hồng hách nói: “Không thể mang thai, tự nhiên cũng không có sanh non.” Nói xong, Tăng Tĩnh Ngữ còn cố ý cầm bút ghi

chép loạn xạ mấy cái, nói: “8h bắt đầu làm việc, y tá sẽ đem thức ăn nhẹ cùng giấy thông báo xuất viện đưa tới, sau đó đến đầu một tính tiền, đem phí nằm viện thanh toán xong là có thể đi.”

Lý Hà kiên kỳ nhất chính là chuyện sanh con này, nhưng Tăng Tĩnh Ngữ còn cố tình không ngừng kích thích cô. Trong lòng cô vô cùng đau xót, khóe miệng lộ nụ cười nhạt ác độc, lòng nói đây là tự cô chuốc lấy phiền phức, đến lúc đó cũng đừng có trách tôi ra tay ác độc với cô.

Vốn cô và Trương Minh nói chuyện Tăng Tĩnh Ngữ, Trương Minh cũng đồng ý tìm người thay thế Tăng Tĩnh Ngữ, nhưng tối ngày hôm qua, Trương Minh đột nhiên nhắn tin đến nói, nói cô hôm nay nhất định phải xuất viện, buổi tối giao dịch, xong chuyện liền rời đi, vì vậy chuyện trả thù Tăng Tĩnh Ngữ cũng không tính toán gì nhiều, cô vốn muốn nói coi như cô ta mạng lớn, tôi tha cho cô một mạng, ai ngờ cô không phải mạng lớn, quả thật chính là không biết trời cao đất rộng, cùng tôi đấu, bảo cô chết thế nào cũng không biết.

Nhiều ngày như vậy, vết thương Lý Hà cũng tốt hơn bảy tám phần rồi, chỉ là ra máu quá nhiều, khí huyết không được thông, cả người nhìn qua trắng phờ phạc, nhưng hành động cũng tương đối dễ dàng. Chính cô ta vội vã tiến hành thủ tục xuất viện, lúc làm thủ tục xuất viện thì y sĩ cường điệu nói, sanh non không thể khinh thường, tốt nhất nên thay băng và truyền dịch hôm nay cho xong, thuốc ngày mai cũng để cho cô ta, đến lúc đó mang về nhà mình tìm bác sĩ khác.

Lý Hà thấy không cần ở bệnh viện nữa, cũng không nói thêm cái gì nữa, để cho y tá thay băng truyền dịch. Lúc 12 giờ trưa Lý Hà đã truyền dịch xong, liền xách theo hành lý đi, trước khi đi còn cố ý chạy đến phòng làm việc của bác sĩ tìm Tăng Tĩnh Ngữ, nói là cảm ơn cô mấy ngày qua chăm sóc.

Trong phòng làm việc, Tăng Tĩnh Ngữ cười rực rỡ như hoa, nói thẳng bác sĩ chăm sóc bệnh nhân là cần phải vậy. Lý Hà cũng không chọc phá, chỉ nói nếu là tương lai hữu duyên gặp mặt mới hảo hảo cảm ơn cô, sau đó trực tiếp xuất viện, cùng lúc đó, cảnh sát và lính đặc chủng mai phục ở lân cận chờ cũng theo Lý Hà rời khỏi đều rút lui, nhưng không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ vừa đúng lúc sau khi cảnh sát rút lui thì xảy ra chuyện.

Sau khi Lý Hà rời đi, Tăng Tĩnh Ngữ nghĩ làm hết chuyện hôm nay rồi bàn giao lại cho người trong bệnh viện sau đó trở về căn cứ, vì vậy cũng giống như thường ngày kiểm tra phòng, xem bệnh. Buổi chiều Tăng Tĩnh Ngữ xem bệnh nhân xong rồi đi vệ sinh, nhưng không ngờ đột nhiên sau lưng có người đàn ông nhảy ra bịt thuốc mê vào miệng mũi cô, Tăng Tĩnh Ngữ cố gắng phản kháng, nhưng không kháng nổi thuốc mê, chỉ trong thời gian vài giây đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Bất cóc Tăng Tĩnh Ngữ chính là thủ hạ của Trương Minh, Trương Minh đã thông báo chuyện này, nhưng mà bởi vì tình huống đột phát nên cuối cùng hủy bỏ. Mà buổi sáng lại nhận được điện thoại của Lý Hà nói là kế hoạch không thay đổi, cô nói: “Anh Lý, anh cũng biết những năm này em theo anh Trương cũng không dễ dàng, hi vọng lớn nhất của em không phải là sinh cho anh Trương một đứa con trai ư, nhưng con đàn bà chết tiết kia lại rửa em đoạn tử tuyệt tôn, anh nói một chút, em sao có thể chịu được.”

Vừa nghe như vậy, anh Lý bên kia điện thoại cũng nổi giận, Lý Hà ỷ vào chuyện mình và anh đều là người trong nhà, bình thường luôn lo cho hắn như một người chị, anh Lý rất vui mừng có một người chị như cô ta. Hôm nay chị mình bị chọc tức, dĩ nhiên là hắn ta phải lấy lại công đạo. Nghĩ thầm TMD, ông đây tha cho cô một cái mạng cô còn ác mồm ác miệng, thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa cô lại xông tới, xem tôi giết chết cô như thế nào.

Lý Hạ nói làm thì làm ngay, bắt đầu gọi điện thoại sai người chuẩn bị đồ, sau đó hỏa tốc chạy tới bệnh viện, ngay cả Lý Hà xuất viện là cũng không có lộ diện, mà vẫn bí mật quan sát Tăng Tĩnh Ngữ, cuối cùng ở ngay cửa nhà vệ sinh chật hẹp ít người lui tới, thừa dịp bên cạnh không có ai trực tiếp đem Tăng Tĩnh Ngữ bắt đi, trải qua một phen cải trang, rốt cuộc cũng thành công dẫn người ra ngoài bệnh viện, lái xe đến một nhà kho bị bỏ hoang.

66. Chương 66

Trong nhà kho cũ rách, Tăng Tĩnh Ngữ bị người ta ‘tiện tay’ ném trên nền xi măng như đồ bỏ đi, Lý Phát đứng ở bên cạnh, kéo kéo quần áo Tăng Tĩnh Ngữ, một bên kéo một bên kêu la: “Mày nói, đáng người cô gái này quả thật rất nóng bỏng, nếu không phải cô ta đắc tội với chị của tôi, tôi sẽ không không biết thương hoa tiếc ngọc như bây giờ, mà là nâng niu nhẹ nhàng với cô ta.”

Đồng bọn ở một bên phụ họa: “Cũng không phải, chị Lý không phải đã nói rồi sao, cô ta cùng viện trưởng kia lén phéng, không trước thì sau chúng ta cũng xem thôi, có thể làm viện trưởng si mê, nói không chừng công phu trên giường rất tốt, nếu không chúng ta trối cô ta lại, sau đó làm cho tỉnh lại, nửa chết nửa sống như vậy làm rất không nhiệt tình.”

“Chủ ý này không tệ, càng cay ta càng thích.” Đang khi nói chuyện, hai người tìm được một sợi dây đem Tăng Tĩnh Ngữ trối chặt, hơn nữa trước khi trối còn cởi hết quần quần áo trên người của cô, chỉ chừa lại quần áo lót mà thôi, tên đồng bọn muốn cởi hết, nhưng Lý Phát nói để lại một chút sẽ có cảm giác kích thích hơn.

Trối kỹ người xong xuôi, hai người bọn hắn lập tức lấy thuốc làm Tăng Tĩnh Ngữ tỉnh lại, khi Tăng Tĩnh Ngữ tỉnh lại chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, vả lại bên tai truyền đến giọng nói đàn ông xa lạ: “Phát ca, cô ta tỉnh rồi, anh mau tới.”

Nghe vậy Tăng Tĩnh Ngữ lập tức cảnh tỉnh, hơn nữa ánh mắt sắc bén mãnh liệt quét về phía hai người nôn nóng trước mặt, hai người bị ánh mắt hung ác của cô làm cho sững sờ, ngay sau đó lại tự cười lạnh nói: “Như thế nào, mát mẻ không, một lát nữa anh đây sẽ làm cho em càng mát mẻ hơn.” Nói xong cũng trực tiếp bổ nhào lên người Tăng Tĩnh Ngữ, Tăng Tĩnh Ngữ giật mình nhảy dựng, làm bộ kinh hoảng kêu to các anh là người ai, các anh muốn làm gì, nhưng sau lưng đang vụng trộm lưu loát mở dây.

Hai người kia thấy phản ứng của Tăng Tĩnh Ngữ cũng giống như trong tưởng tượng của bọn họ, không cưỡng nổi đắc ý cười lớn.

Lý Phát nói: “Hiện tại biết sợ rồi sao, lúc khi dễ chị của anh đây sao lại không biết sợ, mọi chuyện không phải cũng đã rồi rồi sao, giả bộ thanh cao cái gì, em phải phục vụ lão gia đây thật tốt, nói không chừng anh đây còn có thể tha cho em một mạng, em đừng có rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, thứ anh đây có chính là biện pháp giết em đấy.” Vừa nói xong, anh còn đưa bàn tay về phía bộ ngực của Tăng Tĩnh Ngữ, cách lớp áo ngực nặng nề vuốt ve.

Tăng Tĩnh Ngữ hết sức chịu đựng kích động muốn ói, cắn hàm răng thật chặt, lòng nói không thể kích động không thể kích động, trên người hắn ta có sừng. Hung hăng hít sâu một hơi, cô lập tức đổi mặt, lộ ra một nụ cười mập mờ mười phần quyến rũ nói: “Em chính là một người rất thích thời, anh trai có thể nói cho em biết chị gái em đã đắc tội là ai không, em sẽ đi xin lỗi.”

“Hừ” Lý Phát khinh thường phát ra một giọng mũi nặng nề, giơ tay lên liền cho Tăng Tĩnh Ngữ một cái tát nói: “Chị của tao chính là người mang thai ngoài tử cung bị sinh non, Lý Hà, thế mà cô lại rửa chị tôi tuyệt tử tuyệt tôn, chắc cô chán sống rồi.” Dứt lời lại cho Tăng Tĩnh Ngữ thêm một cái tát, sau đó hung ác nắm tóc cô, để cô đối mặt với mình.

Tăng Tĩnh Ngữ đau đến mức nghĩ sẽ đá chết hắn, lòng nói TMD chị mày là tiện nhân, mày còn dè tiện hơn so với chị mày, chỉ là ngoài miệng không thể không xin tha nói: “Đại ca, anh hiểu lầm, em là bác sĩ, sao lại có thể nguyện rửa bệnh nhân tuyệt tử tuyệt tôn được chứ, em chỉ nói với chị anh không thay bằng, không thay dịch truyền sau này cũng không cần nhập viện nữa, bởi vì không thể mang thai cũng không thể sinh non được, đó là vì em muốn giữ cô ấy lại, đàn ông các anh không có sanh con làm sao hiểu được sanh non đối với thân thể phụ nữ tổn thương như thế nào, thương gân động cốt còn phải mất một trăm ngày mới có thể bình phục, huống chi còn là sanh non, chị của anh gấp gấp muốn xuất viện như vậy, em có thể không dùng lời kích thích để kích thích cô ấy ở lại đối thuốc hay sao, hơn nữa em thật sự không có nguyện rửa chị anh tuyệt tử tuyệt tôn, không tin anh gọi điện thoại hỏi chị anh thử xem.”

Lý Phát nghe Tăng Tĩnh Ngữ bình tĩnh giải thích, cảm thấy cô không có dấu hiệu nói láo, dĩ nhiên, chủ yếu nhất là Lý Hà cũng không có đem chuyện trước kia Tăng Tĩnh Ngữ đắc tội với cô nói ra, chỉ nói rửa cô tử tuyệt tử tuyệt tôn mà thôi, cho nên theo bản năng anh lựa chọn tin tưởng Tăng Tĩnh Ngữ, dĩ nhiên còn có

một nguyên nhân là anh lúc này đã hồi tâm rồi. Vì vậy giọng nói cũng hòa hoãn xuống, nói: “Như vậy anh đây sẽ tạm tha cho em, chỉ là.” Vừa nói vừa đưa tay sờ ngực Tăng Tĩnh Ngữ một cái, “Em phải cùng anh em bọn anh chơi đùa một chút.”

Nghe vậy, Tăng Tĩnh Ngữ cười ha ha nói: “Anh trai à, cổ em rất ngứa, anh xem giúp em một chút.” Dây chuyền trên cổ của cô là một máy báo động, chỉ cần vừa đụng là cảnh sát quân đội có thể nhận được tin tức, đây là lần đầu cô nằm nằm vùng ở bệnh viện, cảnh sát vì an toàn của cô nên bố trí, trong lúc nhất thời vội cô quên lấy, không ngờ trong lúc thi hành nhiệm vụ không có chút tác dụng gì, sau khi nhiệm vụ kết thúc lại có thể cứu cái mạng nhỏ của cô.

Lý Phát thấy Tăng Tĩnh Ngữ phối hợp như vậy, trong bụng không khỏi mừng rỡ, đưa ra sờ sờ cổ của Tăng Tĩnh Ngữ một chút, ngón tay mang theo vết chai, dọc theo dây chuyền của cô không ngừng chà sát xung quanh, Tăng Tĩnh Ngữ nhẹ nhàng nói: “Anh trai à, anh có cảm thấy dây chuyền của em đẹp mắt không, còn em có đẹp hay không.”

Lý Phát sờ sờ sợi dây chuyền, nói: “Đương nhiên là em đẹp rồi.”

Tăng Tĩnh Ngữ kiều mỵ cười cười, rồi hướng tên bên cạnh đang chảy nước miếng nói: “Vị anh trai kia, anh phải cùng nhau chơi đùa với chúng tôi, nhiều người chơi mới vui.”

Trong lòng người kia nhẩn nhện đã rất ngứa ngáy khó chịu, vừa nghe như vậy trong lòng vui mừng nở hoa, đi lên phía trước bỏ nhào lên người Tăng Tĩnh Ngữ. Lúc này Tăng Tĩnh Ngữ đã sớm mở dây trói trên người mình ra rồi, cô kéo dài thời gian như vậy là bởi vì trên người hai người này đều có súng, nếu như cô tùy tiện hành động, nhiều nhất chỉ có thể giải quyết cái tên trước mặt mà thôi, cùng lúc đó tên bên cạnh sẽ có thời gian rút súng bắn chết cô, đây là điều cô học được lúc tham gia huấn luyện, giờ khắc này cô vô cùng cảm tạ mình đã từng đã tham gia cuộc thi tuyển chọn nữ bộ đội đặc chủng.

Chỉ thấy người nọ vừa đến gần, cô lập tức nhấc chân đá về phía hắn, mà tay cũng đưa qua bên hông Lý Phát, ngón tay linh hoạt chuyển một cái, liền đem khẩu súng bên hông Lý Phát kéo ra ngoài, trong miệng kêu to: “Không được nhúc nhích, nếu không tôi sẽ nổ súng.” Âm thanh đã không còn nũng nịu kiều mỵ như vừa rồi, có chăng là giọng nói cứng rắn cương nghị chẳng khác nào nam nhân đại trượng phu.

Hai người kia thấy thủ pháp Tăng Tĩnh Ngữ lưu loát như thế, cũng biết cô không phải người bình thường, lập tức nghĩ đến Lý Hà đã bị theo dõi. Vội vàng giơ tay lên nói đầu hàng nói: “Chúng tôi bất động.” Nhưng trong lòng lại nghĩ tới muốn động thủ, cố gắng dằn đi lực chú ý của Tăng Tĩnh Ngữ, mặt không biến sắc đến gần Tăng Tĩnh Ngữ.

Tăng Tĩnh Ngữ không lơ là giống bọn họ, trực tiếp nổ súng bắn trúng chân Lý Phát, sau đó lại lập tức chia súng về phía tên đồng bọn kia nói: “Cậu đem súng ném qua đây, nếu không tôi sẽ bắn chết cậu.”

Lý Phát bị bắn ngã xuống đất, cả khuôn mặt đều lộ ra vẻ đau đớn, tên đồng bọn kia thấy thế không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhanh chóng đem súng ném qua bên kia, người nọ vốn định thừa dịp ném súng đánh bất ngờ, nhưng không ngờ Tăng Tĩnh Ngữ độc ác bay thẳng đánh tay phải của hắn làm cho bị thương, người nọ nhất thời liền đứng nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích.

Tăng Tĩnh Ngữ muốn mặc quần áo, dù sao một hồi cảnh sát tới bộ dạng của mình như vậy cũng không tốt, nhưng bây giờ lại không thể phân tâm, trong lòng hết sức rối rắm, liền hung hăng đá Lý Phát trên đất nói: “Người, cầm điện thoại ra ngoài, ấn số 138., sau đó khai báo mọi chuyện.”

Ngay từ lúc máy báo động vang Thiệu Tuấn cũng biết Tăng Tĩnh Ngữ đã xảy ra chuyện, hơn nữa đã thông qua máy định vị trên cổ Tăng Tĩnh Ngữ tìm phương hướng, lúc này cũng đang trên đường tới, vừa nghe thấy điện thoại vang lên, xem chừng có thể là nghi phạm gọi đến, lập tức ý bảo nhân viên cảnh vụ bắt tần số của điện thoại, sau đó mới mở máy lên nghe.

“A lô, Thiệu Tuấn.” Nghe được giọng nói trong trẻo Tăng Tĩnh Ngữ bên kia truyền đến, trong lòng Thiệu Tuấn thở phào một hơi.

“Em có sao không, anh sắp tới nơi rồi.”

“Em không sao, chỉ là.” Tăng Tĩnh Ngữ biết điện thoại nhất định có người nghe lén, cho nên có chút ngượng ngùng không nói mình có mặc quần áo, chỉ nói: “Chỉ là em đang ở trong nhà kho bỏ hoang

ở ngoại ô phía tây, chính là vị trí mà các anh bắt được, chỉ là đến lúc đó anh một mình vào đây trước.”

Thiệu Tuấn vừa nghe, trong lòng chợt căng lên: “Em làm sao vậy.” Đồng thời, người ngồi ở bên cạnh Thiệu Tuấn âm thầm trao đổi ánh mắt một chút, Thiệu Tuấn là bạn trai Tăng Tĩnh Ngữ, chỉ có thể một mình anh đi vào nhất định là đã xảy ra chuyện.

Tăng Tĩnh Ngữ không nói nhiều, chỉ nói em không sao, các anh mau lại đây.

Thiệu Tuấn nói, vậy em chờ cúp máy, cho đến khi anh đến mới thôi, Tăng Tĩnh Ngữ nói xong.

Sau đó liền lâm vào trạng thái chờ đợi, bởi vì tính cảnh giác của Tăng Tĩnh Ngữ khá cao, trong lúc đó hai người kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Mười mấy phút sau, điện thoại di động đột nhiên phát ra tin tức nhắc nhở, Tăng Tĩnh Ngữ lập tức nghĩ tới chắc là Trương Minh bên kia nhắn tin tới rồi. Vì vậy đối với Thiệu Tuấn nói: “Điện thoại di động của bọn hần có tin nhắn, em xem trước vậy, đoán chừng là có tin tức trọng đại, các anh còn bao lâu nữa mới đến.”

Lúc đó Thiệu Tuấn đã thấy cửa chính của nhà kho bỏ hoang, nghĩ thầm mình đã đến cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, liền đồng ý cô cúp điện thoại.

“Người, đem tin nhắn mở ra.” Tăng Tĩnh Ngữ vừa đá Lý Phát trên đất một cước, vừa ra lệnh.

Lý Phát đầu tiên là cúp điện thoại, điện thoại di động biến thành trống không, phía trên biểu hiện tra xét, xác định chắc chắn, Trương Minh vẫn luôn dùng hình thức nhắn tin để giữ liên lạc, xem xong lập tức xóa đi, tuyệt đối không lưu lại dấu vết, trong lòng Lý Phát nắm chắc, không dễ dàng mở ra, chỉ ngẩng đầu nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, lại nghiêng đầu nhìn sang đồng bọn đang quỳ bên cạnh, sử dụng ánh mắt ý bảo hần mở không ra.

Tăng Tĩnh Ngữ lập tức cho rằng đây là tin nhắn có chứa nội dung tin tức quan trọng, nếu không bọn họ sẽ không lộ ra bộ dáng này, lập tức liền có vẻ kích động, tay còn lại lập tức đoạt lấy di động, nhưng không ngờ tên đồng bọn kia thừa dịp Tăng Tĩnh Ngữ phân tâm đánh lén cô, cô theo bản năng nổ súng, nhưng lại nổ vô ích, ngay sau đó cả người ngã nhào trên đất.

Lúc này Thiệu Tuấn đã đến cửa, bởi vì lúc trước Tăng Tĩnh Ngữ phân phó, cho nên những người khác ở lại bên ngoài, chỉ có một mình Thiệu Tuấn đi vào, vừa tới cửa, anh đã nhìn thấy Tăng Tĩnh Ngữ nằm trên xuống đất, ba chân bốn cẳng xông lên phía trước, rút súng bắn thẳng đến bụng tên đồng bọn đang đi về phía Tăng Tĩnh Ngữ, đem người nọ hạ gục tại chỗ.

Tuy nhiên anh lại không chú ý tới Lý Phát đã cầm điện thoại di động, lúc này hần đã thủ tiêu tin tức thành công, hơn nữa thuận lợi cướp súng trong tay Tăng Tĩnh Ngữ, hần lập tức chĩa súng vào tim Tăng Tĩnh Ngữ, Thiệu Tuấn theo bản năng kéo Tăng Tĩnh Ngữ về phía mình, nhưng bản thân không may mắn trúng một phát đạn, Lý Phát biết cho dù chạy ra bên ngoài thì cũng đã bị bao vây, sẽ bị áp chế. Cho nên không tiếp tục nổ súng nữa, hần lệnh bọn họ không được nhúc nhích.

Tăng Tĩnh Ngữ hướng ra bên ngoài hô to, lập tức gọi xe cứu thương, nếu không liền đem người kia đánh chết.

Hai người vẫn ôm nhau nằm trên mặt đất, Thiệu Tuấn đem Tăng Tĩnh Ngữ đè ở phía dưới thật tốt, không muốn bộ dáng bây giờ của cô để cho người khác nhìn thấy. Lý Phát cho là mình đã bắn trúng Thiệu Tuấn, nhưng trên lưng anh nửa một chút vết máu cũng không có, xem chừng là đã mặc áo chống đạn, lập tức lại vung cái ghế sắt lên, muốn đập đầu Thiệu Tuấn.

“A ! ! !” Tăng Tĩnh Ngữ chỉ có thể giương mắt nhìn Lý Phát lấy ghế sắt đập đầu Thiệu Tuấn, khàn giọng kiệt lực kêu một câu. Cùng lúc đó, súng bắn tia ở phía ngoài vừa đúng chuẩn bị xong, trực tiếp nhắm ngay đầu Lý Phát, bắn gục tại chỗ, trong kho hàng quanh quần tiếng kêu rên của Tăng Tĩnh Ngữ.

Sau đó, cảnh sát tìm được điện thoại di động, tìm chuyên gia đặc biệt về tin tức khôi phục tin nhắn trong đó, hơn nữa đem đó thành công đem đoàn người Trương Minh bắt được.

Mà Thiệu Tuấn may mắn được mũ sắt che ở đầu bảo vệ một cái mạng, nhưng phần lưng cùng cột sống bị thương tương đối nghiêm trọng, có thể cả đời cũng không đứng lên được nữa.

Trong phòng bệnh, Tăng Tĩnh Ngữ an tĩnh ngồi ở bên cạnh Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn tỉnh táo nói: “Nếu như anh cả đời cũng không đứng lên được thì làm thế nào?”

Tăng Tĩnh Ngữ cố nén nước mắt nhẹ giọng cười nói: “Vây em sẽ nuôi anh cả đời.” Một người đàn ông lấy tính mạng mình ra bảo vệ cô dưới họng súng, cô không có lý do gì buông tay, cũng vĩnh viễn sẽ không buông tay.

Thiệu Tuấn cảm động lôi kéo tay Tăng Tĩnh Ngữ, nói: “Chỉ vì em, anh nhất định sẽ đứng lên được.”

Tăng Tĩnh Ngữ cúi người ôm lấy anh, ghé vào lỗ tai anh thì thầm nói: “Không, là vì con của chúng ta, anh nhất định phải đứng lên. ”Lần trước làm quá nhanh nên không sử dụng biện pháp phòng tránh, không cẩn thận được trúng thưởng rồi, chỉ là cũng may mắn cô trúng thưởng rồi.

67. Chương 67: Ngoại Truyện Một: Kết Hôn

Thiệu Tuấn bị thương đến tháng thứ ba, lúc đó Tăng Tĩnh Ngữ được điều về bệnh viện quân y ở căn cứ rồi, mà Thiệu Tuấn cũng được chuyển đến bệnh viện này để tiến hành trị liệu toàn diện, Tăng Trường Quân tìm chuyên gia xương sống tốt nhất cho con rể tương lai, mặc dù Thiệu Tuấn hiện tại vẫn không thể đứng lên như cũ, chỉ là vẫn nên hi vọng một chút, cho nên, Thiệu Tuấn luôn lấy cố không chịu làm giấy hôn thú.

Ngày nào đó, Tăng Tĩnh Ngữ tức giận đặng đặng chạy đến phòng bệnh, đôi tay chống nạnh, tức giận hướng chăm chăm Thiệu Tuấn.

Thiệu Tuấn không hiểu cô gái này bị làm sao, đưa tay ra kéo cô, hỏi: “Em làm sao vậy, sao lại tức giận như vậy?”

Tăng Tĩnh Ngữ đẩy tay của anh ra: “Rất tốt, anh hỏi em làm sao, anh nói xem, có phải anh chuẩn bị giờ trò lưu manh với em hay không?”

Thiệu Tuấn chỉ chỉ thân thể không thể nhúc nhích của mình, nói: “Anh đã như vậy, sao có thể giờ trò lưu manh với em được.”

Tăng Tĩnh Ngữ xông lên, nhào tới trên người Thiệu Tuấn, hướng cổ của anh hung hăng cắn một cái, đôi tay Thiệu Tuấn ôm cô, khó nhọc chịu đựng mặc cho cô cắn. Lúc sau Tăng Tĩnh Ngữ mới nhả ra, rất uất ức nói: “Gia giáo nhà em, nếu không dùng kết hôn làm điều kiện tiên quyết để yêu đương chính là giờ trò lưu manh, anh cũng làm bụng của em lớn rồi, còn không đồng ý làm giấy hôn thú, không phải giờ trò lưu manh thì là cái gì.” Nói xong, lại cắn Thiệu Tuấn một cái nữa.

Thiệu Tuấn bất đắc dĩ, anh biết Tăng Tĩnh Ngữ một lòng muốn kết hôn, nhưng anh vẫn muốn đợi đến ngày anh có thể đứng lên, anh biết rõ Tăng Tĩnh Ngữ đối với anh nặng tình nặng nghĩa, nhưng nếu như thật sự cả đời anh cũng không đứng lên được, đó không phải là hại cô cả đời ư, quân hôn là khó có thể, hướng chỉ tình hình hiện tại của anh bây giờ.

“Tĩnh Ngữ, hãy đợi anh thêm một thời gian nữa, bụng em bây giờ chưa lớn lắm.” Thiệu Tuấn nói.

Tăng Tĩnh Ngữ giận dữ: “Cái gì gọi là bụng còn chưa lớn lắm, anh không thấy eo em mập ra ư, hôm nay đồng nghiệp còn hỏi em là có hay không, anh nói sau này em làm sao có thể gặp người khác đây.”

Trên trán Thiệu Tuấn nổi lên mấy vạch đen, chẳng lẽ phụ nữ có thai thì không thể gặp người khác sao? Nhưng lời này anh chưa nói, anh hàm súc lựa chọn không nói lời nào.

Tăng Tĩnh Ngữ tức giận rồi, trực tiếp kéo áo lên, lộ ra cái bụng trắng mịn, nói: “Như vậy anh còn nói bụng không có lớn.”

Thiệu Tuấn rất sợ cô bị lạnh, nhanh tay đem áo cô kéo xuống, “Con cũng đã có rồi, vậy mà em còn lộn xộn.”

“Anh cũng biết là em có con, vậy sao anh không kết hôn, em cho anh biết, hôm nay nếu anh không đồng ý, em liền đánh chết nó.” Nói xong, Tăng Tĩnh Ngữ nắm chặt quả đấm hướng trên bụng đập. Thiệu Tuấn bị cô dọa sợ gần chết, cầm chặt tay của cô không để cho động.

Tĩnh Ngữ nói: “Anh mau buông tay?”

Thiệu Tuấn: “.” Chết lặng không nói lời nào.

Hai người cứ như vậy giằng co, đột nhiên có người gõ cửa. Thiệu Tuấn nói: “Đừng làm rộn, đi mở cửa.”

Tĩnh Ngữ: “.” Anh không phải là không nói lời nào ư, em cũng vậy không nói, tức chết anh.

Thấy bên trong không ai tới mở cửa, Trần Ngôn cùng Trịnh Hòa Ninh đi vào, chỉ thấy Tăng Tĩnh Ngữ giạng chân ngang hông Thiệu Tuấn, Thiệu Tuấn chết lặng nắm chặt tay Tăng Tĩnh Ngữ, hoàn toàn chính là cảnh tượng một bộ Nữ Lưu Manh khi dễ người thiếu niên đang hoảng.

Trịnh Hòa Ninh nói thầm bên tai Trần Ngôn: “Cậu nói xem, có phải hai chúng ta tới không đúng lúc hay không, người ta đang làm chính sự đấy?”

Trần Ngôn thấp giọng cười hai tiếng: “Nếu không chúng ta đi trước thôi.”

Tăng Tĩnh Ngữ hung hăng trợn mắt nhìn hai người hả hê nói: “Hai người các cậu mau đến đây, hôm nay nếu anh không cùng em lấy giấy kết hôn, em liền đánh con trai anh.”

Trần Ngôn bị ngôn ngữ hung hãn của cô dọa sợ đến run người, lui về sau một bước, miễn cho bị tai họa vô tội, bộ mặt Trịnh Hòa Ninh sùng bái nhìn Tăng Tĩnh Ngữ, giơ ngón tay cái: “Chắc chắc, Tĩnh Ngữ, cậu quá khí phách rồi, loại võ kịch tên phụng tử bức hôn này, đến tận bây giờ tớ mới chỉ thấy ở trên ti vi thôi.”

Tăng Tĩnh Ngữ chột nhìn Trịnh Hòa Ninh, đó là mỗi lần cô thật sự tức giận giọng nói sẽ vô cùng bén nhọn, hung ác và cứng rắn, Trịnh Hòa Ninh cũng bị cô dọa sợ, không khỏi trốn về sau một bước.

Thiệu Tuấn lập tức biết không thích hợp rồi, ban đầu anh bị thương thì Tăng Tĩnh Ngữ bị kích thích sẽ lộ ra ánh mắt hung ác như vậy, theo người ở hiện trường nói, lúc Tăng Tĩnh Ngữ đoạt thi thể Lý Phát trong tay cảnh sát, đem bắn thành tổ ong vò vẽ, hơn nữa rất có phong thể ma giá, sau lại còn bị đi nghe khiển trách trong giờ uống trà chiều, đến bây giờ các chiến hữu vẫn còn đang hứng thú, nói anh phải có chừng mực, đừng đắc tội vị sư tử đại nhân nhà anh.

Thiệu Tuấn cũng bị dọa sợ, anh cho là Tăng Tĩnh Ngữ lần này giống như trước đây, chỉ là tiểu đả tiểu nháo, không nghĩ tới hôm nay lại quyết tâm rồi, lập tức nhìn Trần Ngôn nói: “Trần Ngôn, cô gọi điện thoại cho Tăng Trường Quân, nói tôi cùng Tĩnh Ngữ muốn muốn làm giấy hôn thú hôm nay.”

Trần Ngôn nghe vậy lập tức gật đầu nói được, vừa mới chuẩn bị lôi kéo Trịnh Hòa Ninh đi, kết quả bạn học Tăng Tĩnh Ngữ hung hãn lại bịch một tiếng hôn mê, lần này rốt cuộc đến phiên Thiệu Tuấn kêu rên.

Thiệu Tuấn kích động hô to Tĩnh Ngữ, Trịnh Hòa Ninh và Trần Ngôn liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó Trịnh Hòa Ninh đi lên đỡ Tăng Tĩnh Ngữ, nhìn Tăng Tĩnh Ngữ một chút, bình tĩnh nói: “Đã mang thai mà còn quyền đâm chân đá, không ngất mới là chuyện lạ đó.”

Thiệu Tuấn bộ mặt lo lắng: “Vậy phải làm thế nào.”

Trịnh Hòa Ninh vừa nói vừa đem Tăng Tĩnh Ngữ đỡ dậy sau đó để nằm xuống bên cạnh Thiệu Tuấn, “Không có việc gì, lãnh giấy hôn thú là tốt rồi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/theo-duoi-linh-dac-biet>